Carol Rifka Brunt - Kurtlara Söyle Eve Döndüm

www.CepSitesi.Net

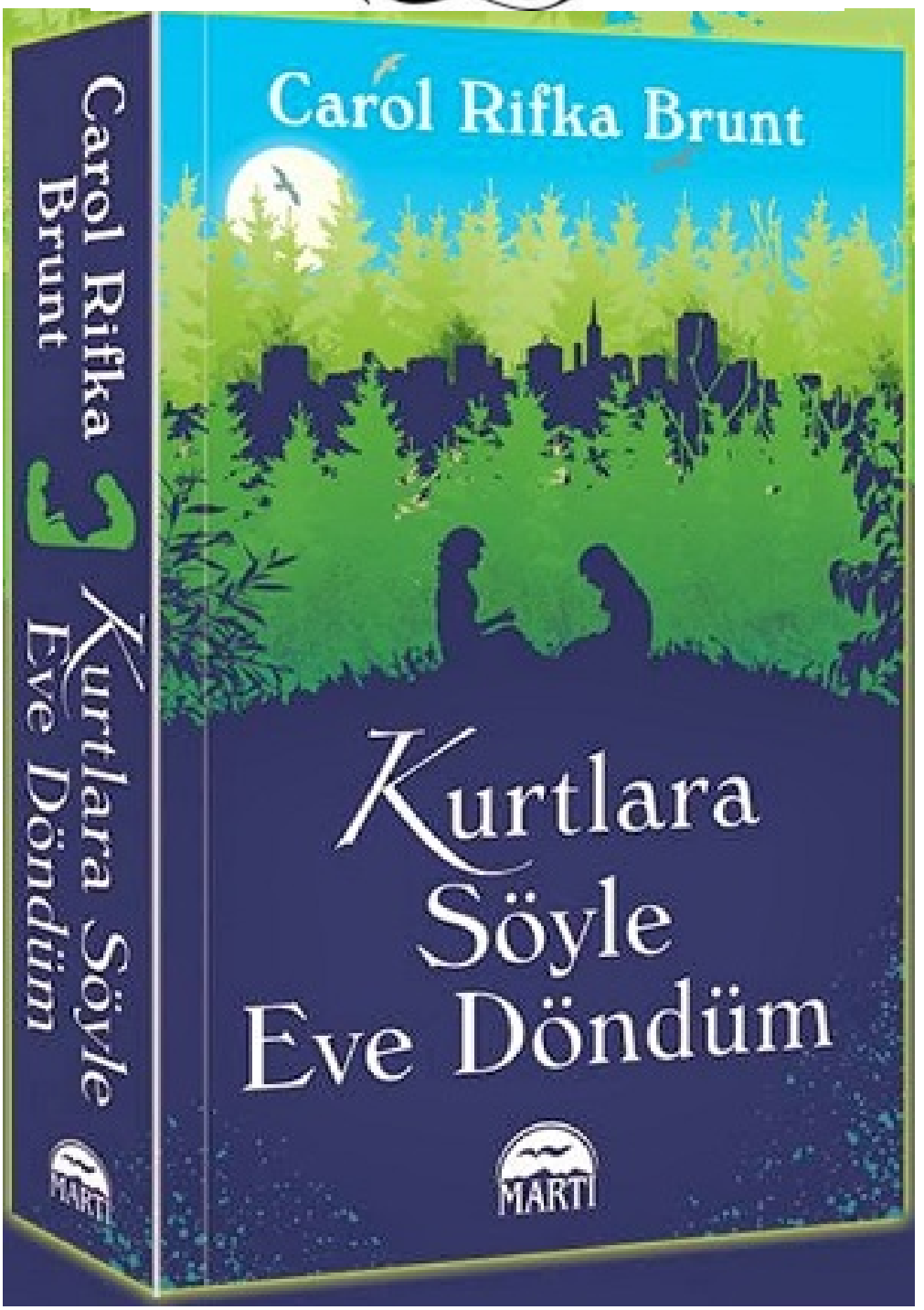

www.CepSitesi.Net

Birinci Bölüm

O öğleden sonra Finn Dayı, ablam Greta'yla benim bir portremizi yapıyordu, çünkü yakında öleceğini öğrenmişti. Artık büyüyüp onun dairesine yerleşerek sonsuza dek onunla yaşayamayacağımı biliyordum. Şu AIDS olayının büyük bir hatadan ibaret olduğuna inanmayı bırakmıştım. Finn Dayı ilk sorduğunda annem olmaz demişti. Bunun ürkütücü, ölümü hatırlatan bir yanı olduğunu söylemişti. Ablamla ikimizin kocaman pencereleriyle Finn'in lavanta ve portakal kokan dairesinde oturduğumuzu düşünmek, onun bize belki de son kez bakacak olduğunu hayal etmek ona dayanılmaz gelmişti. Ayrıca arabayla Kuzey Westchester'dan Manhattan'a gelmenin çok uzun sürdüğünü söylemişti. Kollarını göğsünde kavuşturup, Finn'in kuş mavisi gözlerinin içine bakarak bugünlerde hiçbir şeye vakti kalmadığını söylemişti.

"Bir de bana sor," demişti Finn.

Annemi kahretmişti bu.

Şimdi on beş yaşındayım ama o öğleden sonra daha on dört yaşındaydım. Greta ise on altı yaşındaydı. 1986 yılı, aralık ayının sonlarıydı... Son altı aydır ayda bir kez pazar öğleden sonraları Finn'in evine gidiyorduk. Sadece annem, Greta ve ben gidiyorduk. Babam bizimle hiç gelmemişti, gelmemekte haklıydı da. O bunun bir parçası değildi.

Minivan'ın arka koltuğuna oturmuştum. Greta önümdeki koltuklarda oturuyordu. Buraya bilerek oturmuştum çünkü o fark etmeden Greta'yı izlemek istiyordum. İnsanları izlemek zevkli bir hobi ama bunu yaparken dikkatli olmanız gerekiyor. İnsanların onları izlediğinizi fark etmelerine izin veremezsiniz. Eğer sizi yakalarlarsa size birinci sınıf bir suçluymuşsunuz gibi davranırlar. Belki de bu konuda haklılardır. Belki de insanların görmenizi istemediği şeyleri görmeye çalışmak bir suç olarak kabul edilmeli. Greta'nın o koyu renk, pürüzsüz saçlarının güneşte ışıldayışını ve gözlük saplarının, kulaklarının arkasına saklanmış iki kayıp gözyaşı gibi görünüşünü izlemeyi seviyordum.

Annem *country* müzik istasyonu KICK FM'i açmıştı. Country müziği çok sevmesem de bazen kendinizi bırakırsanız ciğerlerini parçalayarak şarkı söyleyen bu insanların sesleri akıllara arka bahçelerde ailelere verilen büyük mangal partilerini, çocukların kızaklarıyla kaydıkları karlı tepeleri ve Şükran Günü yemeklerini getirebiliyor. Sağlıklı ve erdemli şeyleri yani. Annem bu yüzden Finn'e giderken bu kanalı dinlemeyi seviyordu.

Bu yolculuklarda kimse fazla konuşmazdı. Sadece yolda kayıyormuşçasına ilerleyen Minivan, country şarkılarının ezgileri ve bir yanında gri New Jersey ile gri Hudson Nehri. Yol boyunca gözlerimi Greta'dan ayırmazdım çünkü bu, Finn'i çok fazla düşünmeme engel olurdu.

Finn'i en son ziyaret ettiğimizde kasım ayında yağmurlu bir pazar günüydü. Finn her zaman biraz narin yapılıydı – Greta gibi, annem gibi, benim de olmak istediğim gibi– ama bu ziyarette sıskalıkta yepyeni bir boyuta geçtiğini görmüştüm. Kemerlerinin hepsi büyük geliyordu, bu yüzden beline zümrüt yeşili bir kravat bağlamıştı. O kravata bakarken bunu en son ne zaman taktığını, böyle parlak ve yanardönerli bir şeyin ne tür bir etkinlik için uygun olabileceğini düşünüyordum ki Finn başını tablodan kaldırıp fırçası havada, "Yakında bitecek," demişti.

Greta'yla başımızı sallamıştık ama ikimiz de tablodan mı, yoksa yakında ölecek olmasından mı bahsettiğini anlamamıştık. Eve döndüğümüzde anneme Finn'in sönmüş bir balon gibi göründüğünü söylemiştim. Greta, "Gri bir örümcek ağına takılmış küçük, gri bir gece kelebeği gibi görünüyor," demişti. Greta'yla ilgili her şey daha güzeldi, bir şeyleri söyleme biçimi bile.

Aralık ayındaydık, Noel'den bir hafta önceydi ve George Washington Köprüsü'ne yakın bir yerde trafiğe takılmıştık. Greta ön koltukta oturduğu yerden arkasına dönüp bana bakmıştı. Yüzünde küçük, hınzır bir gülümseme vardı

ve elini cebine atıp içinden bir parça ökseotu çıkarmıştı. İki Noel'dir bunu yapıyordu; insanları hazırlıksız yakalamak için cebinde bir parça ökseotu taşıyordu. Bunları okula da götürüyor, evde de hepimizin başına bela oluyordu. En sevdiği numara gizlice, annemle babamın arkasına saklanmak ve sonra zıplayıp ökseotunu başlarının üzerine tutmaktı. Annem ve babam uluorta sevgi gösterisinde bulunan tipler değildi; bu yüzden Greta onları bu şekilde öpüştürmeyi seviyordu. Şimdi arabada yine ökseotunu havaya kaldırmıştı ve sonra uzanıp otları yüzüme sürmeye başladı.

"Bekle de gör bakalım, June," dedi. "Bunu Finn Dayı'yla ikinizin üzerinde tutunca ne yapacaksın bakalım." Sonra gülümseyerek cevabımı bekledi.

Ne düşündüğünü biliyordum. Ökseotunu başımızın üzerinde tutunca ya Finn Dayı'ya ayıp edip onu öpmeyecektim ya da AIDS kapma riskine girecektim; Greta da benim kıvranışlarımı izleyecekti. Greta, Finn'in benim için ne kadar önemli bir arkadaş olduğunu biliyordu. Finn Dayı'nın beni sanat galerilerine götürdüğünü, resim yaparken parmağını kalemle çizdiğin yerlere sürterek yüzleri yumuşatabileceğini öğrettiğini biliyordu. Bütün bunlara kendisinin dahil olmadığını da.

Omuz silktim. "Sadece yanağımdan öpecek nasılsa."

Ama bunu söylerken bile Finn'in dudaklarının son zamanlarda kuru ve pütür pütür olduğunu, dudaklarında zaman zaman kanayan o küçük çatlakların oluştuğunu düşünmeden edememiştim.

Greta öne doğru eğilip kollarını koltuğun sırtına yasladı.

"Evet ama seni öptüğünde mikropların yanağının derisinden içeri girmeyeceğini nereden biliyorsun? Derindeki açık gözeneklerden geçip yüzerek kanına karışmayacaklarından nasıl emin olabilirsin ki?"

Bilmiyordum ve ölmek istemiyordum. Tenimin griye dönmesini istemiyordum.

Yine omuz silktim. Greta önüne dönüp oturmuştu, yüzünü görmesem de o sırada gülümsediğinden emindim.

Sulu bir kar başlamıştı ve şehrin sokaklarında ilerlediğimiz sırada minik, ıslak sulu buz parçaları camlara vuruyordu. Greta'ya verecek güzel bir cevap bulmaya çalıştım: Finn'in beni asla tehlikeye atmayacağını anlamasını sağlayacak bir şeyler. Greta'nın Finn hakkında bilmediği şeyleri düşündüm. Mesela bana portrenin yalnızca bir bahane olduğunu söylemesi gibi. Portre için evine ilk kez gittiğimiz gün yüzümdeki ifadeyi nasıl da fark ettiğini mesela. Bunu söylemek için annemle Greta'nın oturma odasına gitmesini beklediğini ve sonunda holde, yalnızca ikimiz kaldığımız zaman kulağıma eğilerek, *başka türlü, pazar günleri seni nasıl göreceğim. Timsahçık?* dediğini.

Ama bunu Greta'ya asla söyleyemezdim. Bunun yerine loş otoparka girdiğimizde arabadan inerken damdan düşer gibi, "Neyse, deri su geçirmez zaten," demiştim.

Greta arabanın kapısını usulca ittirip benim bulunduğum tarafa gelmişti. Birkaç saniye öylece durup o kocaman, sarsak vücuduma baktı. Sonra o küçücük, serçe gibi omuzlarındaki

sırt çantasının askılarını çekerek başını iki yana salladı.

"Dilediğin şeye inanmakta özgürsün," dedi ve arkasını dönüp merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Ama bu imkânsızdı. Greta da bunu çok iyi biliyordu. İnsan istediği şeye inanmaya çalışsa da bu hiçbir zaman işe yaramıyordu. Sonuç hoşuna gitse de gitmese de, sonunda neye inanacağına beynin ve kalbin karar veriyordu. Annem, Finn Dayı'nın evinde geçirdiğimiz günlerde saatlerce mutfaktan çıkmazdı. Bize Finn'in, kenarlarında dans eden ayı kabartmaları olan, altın sarısı, kırmızı ve mavi renkteki harikulade Rus çaydanlığında çay demlerdi. Finn bu çaydanlığı yalnızca en sevdiği insanlara çay demlemek için kullandığını söylemişti. Ve o çaydanlık, evine her gittiğimizde bizi bekliyor olurdu. Oturma odasından annemin Finn'in mutfak dolaplarını düzenlediğini, kavanozları ve teneke kutuları, tabakları ve kupaları çıkarıp yeniden yerlerine yerleştirdiğini duyardık. Arada bir bize çay getirirdi ama çaylar hep soğurdu çünkü Finn resmimizi yapmakla meşgul olurdu. O, resim yaparken Greta'yla kıpırdamamız gerekiyordu. Dairesine gittiğimiz tüm o pazar günlerinde annem Finn'in yüzüne neredeyse hiç bakmazdı. Tek kardeşinin ölüyor olduğunu bilmenin onu paramparça ettiği her halinden belliydi. Ama bazen sanki bunun ardında başka bir şeyler daha varmış gibi hissederdim. Çünkü resme de hiç bakmazdı. Mutfaktan çıkıp çayları bırakırdı ve resim sehpasının önünden hızla geçip başını hafifçe öbür tarafa çevirirdi. Bazen sorunun Finn'le hiçbir alakası olmadığını düşünürdüm. Annemin görmek istemediği

şeyin tuval, fırçalar ve boyalar olduğunu düşünürdüm.

O öğleden sonra Finn resmimizi yaparken karşısında bir buçuk saat oturmuştuk. Mozart'ın *Requiem* parçası çalıyordu: bu şarkıyı o da ben de çok seviyorduk. Tanrı'ya inanmadığım halde önceki yaz sırf Paskalya'da Mozart'ın *Kyrie*'sini söyleyebilmek için annemi, beni Katolik kilisesinin korosuna yazdırmaya ikna etmiştim. Aslında şarkı söylemeyi tam olarak beceremiyorum bile, ama Latince şarkı söylerken gözlerinizi kapatırsanız ve tek elinizle kilisenin soğuk taş duvarına dokunabilmek için koronun en arkasında durursanız sanki ortaçağda yaşıyormuşsunuz gibi hissedebilirsiniz. Ben, işte bunun için o koroya katılmıştım.

Requiem, Finn'le aramızda bir sırdı. Sadece ikimizin sırrı. Bu senfoniyi çaldığı zaman göz göze gelmemize bile gerek yoktu. İkimiz de anlıyorduk. Bir keresinde beni 84. Cadde'deki muhteşem bir kilisede bir konsere götürmüş, gözlerimi kapatıp şarkıyı dinlememi söylemişti. İşte *Requiem*'i ilk kez o zaman duymuştum. Bu müziğe ilk kez o zaman âşık olmuştum.

"Hissettirmeden insanın içine işliyor, değil mi?" demişti Finn. "Hoş, zararsız olduğunu düşündürüp seni uyutuyor, arı gibi vızıldıyor ama sonra birdenbire, insanı tehdit edercesine yükseliveriyor. Tüm o büyük davullar, çığlığı basan yaylılar ve derin, karanlık sesler. Sonra yine birdenbire diniveriyor. Bak, Timsahçık. Gördün mü?"

Finn bana Timsahçık ismini takmıştı çünkü herhangi bir

konuda karar vermeden önce başını çıkarıp etrafına bakınan, başka zamanlara ait bir yaratığa benzediğimi düşünüyordu. Bana Timsahçık demesi hoşuma gidiyordu. O gün o kilisede otururken sevdiği bu müziği benim de tam anlamıyla kavradığımdan emin olmak için uğraşıp durmuştu. "Gördün mü?" demişti yine.

Görüyordum. Anlıyordum. En azından anladığımı sanıyordum. Belki de sadece anlıyormuş gibi görünmeye çalışıyordum, çünkü Finn'in aptal olduğumu düşünmesini istemiyordum.

O öğleden sonra *Requiem*'in ezgileri Finn'in dairesindeki tüm o güzel şeylerin üzerinde süzülüyordu adeta. O yumuşacık Türk kilimlerinin, eskimiş tarafını duvara çevirdiği o eski, ipek silindir şapkanın, içi akla gelebilecek her renkte ve desende gitar penalarıyla dolu o eski, büyük konserve kavanozunun... Finn konserve kavanozunda oldukları için bunlara pena turşuları derdi. Müzik koridor boyunca süzülüp Finn'in her zamanki gibi kapısı kapalı olan o mahrem yatak odasına kadar uzanıyordu. Annem de Greta da Finn'in dudaklarının müzikle birlikte kımıldadığını fark etmemişti sanki: "*Voca me cum benedictus... gere curam mei finis...*" Dinlediklerinin bir ölüm şarkısı olduğundan bile habersizlerdi, ki bu iyi bir şeydi çünkü annem bunun ne olduğunu bilse hemen kapatırdı. Hemen.

Bir süre sonra Finn ne yaptığını görmemiz için tuvali bize çevirmişti. Bu önemli bir andı çünkü resmi görmemize ilk kez izin veriyordu.

"Gelin, yakından bakın kızlar," demişti. Çalışırken hiç konuşmadığı için sesi ince, kuru bir fısıltı olarak çıkmıştı. Bir an yüzünde bir utanç bulutu belirip kayboldu ve fincanına uzanıp soğuk çayından bir yudum aldıktan sonra boğazını temizledi. "Danni, sen de gelip resme bir bak."

Annem cevap vermemişti, bu yüzden Finn mutfağa doğru dönüp yeniden seslendi. "Haydi. Bir saniyeliğine gelip bir bak. Fikrini duymak istiyorum."

"Biraz sonra," diye seslenmişti annem. "İşim var şimdi."

Finn annemin fikrini değiştirmesini umarcasına mutfağa doğru bakmaya devam etmişti. Gelmeyeceği belli olunca da kaşlarını çatıp yeniden tuvale döndü.

Sonra her zaman resim yaparken oturduğu o eski, mavi koltukta güçlükle doğrulup yüzünü buruşturarak ayağa kalktı; bir an için koltuktan destek alarak dengesini bulması gerekmişti. Sonra bir adım geri attı. O anda beline bağladığı o yeşil kravatın dışında Finn'in üzerindeki tek rengin beyaz resim önlüğüne bulaşmış boyalar olduğunu gördüm. Benim renklerim, Greta'nın renkleri. O anda içimden elindeki o fırçayı alıp onu boyamak ve eski haline getirmek gelmişti.

"Tanrı'ya şükür," dedi Greta kollarını başının üzerinde esnetip saçlarını karıştırarak.

Portreye bakıyordum. Öyle oturmadığımız halde Finn beni biraz ön planda çizmişti. Gülümsedim.

"Bitti... değil mi?" diye sordum.

Finn yanıma gelip durdu. Başını yana doğru eğip portreye, resimdeki Greta'ya ve bana baktı. Gözlerini kısıp uzun

uzun diğer benin gözlerinin içine bakmıştı. Resme öyle yaklaşmıştı ki yüzü neredeyse ıslak tuvale değecekti. O anda kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. Gözleri hâlâ portrenin üzerindeydi. "Tam olmamış. Görüyor musun? Eksik bir şeyler var. Belki fonda bir şeyler eksik... belki saçlara bir-iki şey daha yapılabilir. Sen ne düşünüyorsun?"

Tuttuğum nefesi verip göğsümü serbest bıraktım. Gülümsememi gizleyemiyordum. Hevesle başımı salladım. "Bence de. Bence bir-iki kere daha gelmemiz gerek."

Finn de gülümseyerek, solgun elleriyle solgun alnını sıvazlamıştı. "Evet. Bir-iki kere daha gelmeniz gerek," dedi.

Bize resimle ilgili ne düşündüğümüzü sormuştu. Ben resmi harika bulduğumu söylemiştim. Greta hiçbir şey söylememişti. Bize arkası dönüktü. Resme bakmıyordu bile. İki eli de cebindeydi. Sonra yavaşça bize doğru döndüğünde yüzünde bomboş bir ifade vardı. Bu, Greta'ya özgü bir şeydi. Aklından geçenleri ne olursa olsun gizleyebiliyordu. Sonra birdenbire cebinden ökseotunu çıkardığını gördüm. Ökseotunu havada bir kavis çizermişçesine, sanki elindeki yalnızca Noel'e özgü bir tutam yaprak ve böğürtlenden daha önemli bir şeymişçesine başımızın üzerinde sallamıştı. Finn' le başımızı kaldırıp ökseotlarına baktık ve o an kalbimin duracağını sandım. Sonra, belki kum saatinden tek bir kum tanesinin düştüğü ya da su sızdıran bir musluktan tek bir damlanın damladığı ufacık bir an için göz göze gelmiştik ve Finn, benim Finn Dayım, o anda *–pat* içimi okuyuvermişti. O ufa-

cık saniyede korktuğumu görmüş ve eğilip saçımın üzerine minicik bir öpücük kondurmuştu. Öyle ki başıma konan bir kelebek bile olabilirdi.

Eve dönerken yolda Greta'ya insanın saçtan AIDS kapıp kapmayacağını sormuştum. Greta omuz silkip önüne döndü ve eve gidene dek yol boyunca pencereden dışarı baktı.

O gece saçlarımı üç kez yıkadım. Sonra kendimi havlulara sarıp battaniyemin altına girdim ve uyumaya çalıştım. Kafamda koyunları, yıldızları ve çimenleri saydım ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Aklım hep Finn'e kayıyordu. O yumuşacık öpücüğünü düşünüyordum. Bana doğru eğildiği sırada bir an için AIDS de, Greta da, annem de o odadan yok olmuştu. O miniminnacık anda yalnızca Finn ve ben vardık. Kendimi durdurmadan hemen önce, bir an için, *beni gerçekten de dudaklarımdan öpse nasıl olurdu acaba?* diye düşünmüştüm. Bunun ne kadar iğrenç olduğunun farkındayım ama gerçekleri anlatmak istiyorum. Ve gerçek şu ki, o gece yatağımda uzanırken Finn'in beni öptüğünü hayal ettim. Yatağımda öylece uzanırken kalbimden geçen mümkün ve mümkün olmayan, doğru ve yanlış, ağza alınır ve alınmaz her şeyi düşünmüştüm. Ve tüm bu düşünceler gittiğinde, geriye yalnızca bir şey kalmıştı: Finn Dayımı gerçekten de çok ama çok özleyecektim.

İkinci Bölüm

Eğer başka bir zamanda yaşadığınızı hayal etmek istiyorsanız, yapabileceğiniz en iyi şey tek başınıza ormana gitmektir. Bu yalnızca tek başınıza yapabileceğiniz bir şey; eğer yanınızda başka birileri olursa gerçekte nerede olduğunuzu hatırlamanız çok kolay olur. Benim gittiğim orman ortaokul ve lise binalarının hemen arkasından başlıyor ama kuzeye doğru Mahopac ve Carmel'e ve adını bilmediğim daha uzak yerlere kadar kilometrelerce uzanıyor.

Ormana gider gitmez yaptığım ilk iş, çantamı bir dala asmak olur. Sonra yürümeye başlarım. Bunun işe yaramasını istiyorsanız arabaların sesi kesilene dek yürümeye devam etmeniz gerekiyor. Ben hep öyle yapıyorum. Dalların çıtırtılarından ve derenin sırıltısından başka hiçbir şeyin duyulmadığı bir noktaya gelene kadar yürüyorum. Gövdesine, baş hizasının hemen üzerine çiviyle paslı bir özsu kovası asılmış olan o uzun akçaağacın ve kurumuş, ufalanmaya başlamış o taştan duvarın olduğu yere kadar dereyi takip ediyorum. Bu-

rası benim yerim. Buraya gelince duruyorum. *Zamanda Bir Buruşukluk* adlı kitapta zamanın kocaman, eski, buruşuk kırışık bir battaniye olduğu yazıyor. Ben de o buruşukluklardan birine denk gelmek isterdim. Onun içinde kalmak. Küçücük, sımsıkı bir kıvrımın içine sokulup saklanmak.

Genellikle kendimi ortaçağda hayal ediyorum. Çoğunlukla da İngiltere'de. Bazen ortaçağa ait olmadığını bildiğim halde kendi kendime *Requiem* 'den bazı yerler söylüyorum. Ve her şeye bakıyorum –kayalara, dökülmüş yapraklara, ölmüş ağaçlara– sanki bu şeyleri okuma gücüne sahipmişim gibi. Sanki tüm hayatım bu ormanın söyleyeceklerini tam anlamıyla anlamama bağlıymış gibi.

Buraya gelirken mutlaka yanımda Greta'nın on iki yaşındayken giydiği eski Gunne Sax elbisesini getiriyorum. Elbise bana çok küçük geliyor; bu yüzden içine bir gömlek giyip arkadaki düğmeleri açık bırakıyorum. Aslında ortaçağa ait bir elbiseden çok *Küçük Ev* dizisinden fırlamış bir şey gibi görünüyor ama elimden gelenin en iyisi bu. Bir de ortaçağ çizmelerim var tabii. Kime sorarsanız sorun doğru ayakkabıları bulmanın bu işin en zor kısmı olduğunu söyleyecektir. Bundan önce yalnızca düz, siyah Keds ayakkabılarım vardı. Uzun süre bunlardan başka ayakkabım olmamıştı ve ormandayken gözlerim onlara kaymasın diye akla karayı seçerdim, çünkü bu bütün oyunu mahvediyordu.

Bu siyah, süet, ön kısmında çapraz deri bağcıkları olan çizmeleri ise Finn'le birlikte Cloisters'taki ortaçağ festivalinden almıştık. O zaman ekim ayındaydık ve Finn portre

mizi yapmaya başlayalı dört ay olmuştu. Beni bu festivale üçüncü getirişiydi. İlk seferinde fikir ondan çıkmıştı ama diğer ikisinde ben gitmek istemiştim. Yapraklar sararıp buruşmaya başladığı zaman beni festivale yeniden götürmesi için Finn'in başının etini yedim.

"İyice ortaçağ müdavimi olmaya başladın, Timsahçık," demişti bana. "Ben sana ne yaptım böyle?"

Haklıydı. Bu onun suçuydu. Ortaçağ, Finn'in en sevdiği sanat dönemiydi ve yıllar içinde defalarca onun kitaplarına bakarak saatler geçirmiştik. Festivale üçüncü gidişimizde Finn çoktan zayıflamaya başlamıştı. Havalar yünlü kazak giyilecek kadar serinlemişti ama Finn üst üste iki tane kazak giyiyordu. Tatlandırılmış sıcak elma şırası içiyorduk ve yalnızca ikimizdik. Bir süngüde pişirilen domuz etinin yağlı kokusu, ut sesleri, yalancıktan bir mızrak yarışına hazırlanan bir atın kişnemesi ve şahincinin çanlarının sesleri eşliğinde baş başaydık. Finn bu çizmeleri o gün görmüştü ve bunları bana o almıştı. Bu çizmelere bayılacağımı çok iyi biliyordu. Çizmeci tezgâhında yanımdan ayrılmamıştı ve sanki hayatta o anda yapmayı yeğlediği başka hiçbir şey yokmuşçasına bağcıkları tekrar tekrar benim için bağlamıştı. Bazen eli bileğime ya da çıplak dizime değerdi ve yanaklarım kızarırdı. Bunu ona söylememiştim ama çizmeleri en az iki numara büyük aldırmıştım. İçlerine kaç çift çorap giymem gerekeceği umurumda bile değildi. Büyüdüğüm zaman çizmelerin ayağıma küçük gelmesini istemiyordum.

Eğer çok param olsaydı dönümlerce orman satın alır-

dım. Etrafına bir duvar örer, içinde sanki başka bir zamandaymış gibi yaşardım. Belki orada benimle yaşayacak birini daha bulurdum. Şimdiki zamana ait hiçbir şeyden söz etmeyeceğine söz verecek birini. Böyle birini bulacağımdan şüpheliyim. Henüz bu tür bir söz verecek birine hiç rastlamadım.

Şu ana kadar ormanda yaptıklarımı anlattığım sadece bir kişi oldu, o da Finn'di. Ona da anlatmayı istememiştim aslında. Bir gün *Manzaralı Bir Oda* filminden çıkmış, onun evine doğru yürüyorduk. Finn tüm karakterlerin ne kadar büyüleyici olduğundan, hepsi de sıkı sıkıya içine kapalı tipler olduğu için onların birbirlerine açılmalarını izlemenin ne harika bir şey olduğundan bahsediyordu. "Ne romantik, keşke şimdi de her şey eskisi gibi olsa," demişti. Onun ne demek istediğini çok iyi anlıyor ve bunu bilmesini istiyordum: benim de zamanda geriye gitmek için her şeyi yapmaya hazır olduğumu. Bu yüzden ona ormandan bahsetmiştim. Gülüp bana bir omuz atmış ve, "Tam bir inektroidsin," demişti. Ben de ona tüm zamanını resim yapmayı düşünerek geçirdiği için asıl kendisinin bir inek olduğunu söylemiştim. Sonra ikimiz de gülmeye başlamıştık çünkü haklı olduğumuzu biliyorduk. İkimiz de dünyanın en inek tipleri olduğumuzu biliyorduk. Şimdi Finn gittiği için okuldan sonra ormana gittiğimi kimse bilmiyor. Bazen kimsenin o ormanların orada olduğunu bile hatırlamadığını düşünüyorum.

Üçüncü Bölüm

Portre bize hiç takdim edilmemişti. En azından resmi olarak. Sözlü olarak. Çünkü portre aslında hiç bitmemişti. Finn böyle söylemişti. Sürekli bir kere daha, bir kere daha gidip ona modellik yapmamızı istemişti. Bir kerecik daha. Greta dışında buna kimsenin itirazı yoktu. O bir süre sonra Finn'le geçirdiğimiz pazar günlerine katılmamaya başlamıştı. Pazar öğleden sonraları yapacak başka işleri, daha eğlenceli şeyleri olduğunu söylemişti.

Ocak ayında soğuk mu soğuk bir sabahtı. Noel tatilinden sonra okulun ilk günüydü. Greta'yla evin önünde okul otobüsünü bekliyorduk. Evimiz otobüs yolunun en son sokağı olan Phelps Sokağı'nda. Şehrin en güney kısmında oturuyoruz ve okul şehrin biraz dışında, kuzeyde kalıyor. Yol otobüsle yaklaşık üç kilometre sürüyor ama eğer ormandan gelirseniz -ki ben bazen öyle yapıyorum- mesafe çok daha kısalıyor.

Evimiz en son duraklardan birinde yer aldığı için oto-

büsün tam olarak ne zaman geleceğini kestirmek zor oluyor. Yıllar boyu Greta'yla burada, sokağımızdaki evlerin ön bahçelerini seyrederek o kadar çok otobüs bekledik ki. Küçük bir tepenin üzerinde yer alan çıkmaz Phelps Sokağı'nda Miller ailesinin yaşadığı Tudor stili ev hariç genellikle alçak çatılı, bir-bir buçuk katlı evler ya da tek katlı çiftlik tipi evler bulunuyor. Tudor döneminde Westchester'da, Mohegan yerlilerinin dışında kimseler olmadığı için onların evi gerçekten Tudor stili değil aslında; yani Miller'lar kimi kandırmaya çalışıyor bilmiyorum. Büyük olasılıkla kimseyi kandırmaya çalışmıyorlar. Büyük olasılıkla bu Miller'ların aklının ucundan bile geçmemiştir. Ama benim aklımdan geçiyor. O evi her gördüğümde bunu düşünüyorum. Bizim evimizse siyah panjurları olan mavi bir çiftlik evi ve önünde her geçen gün büyüyen kırmızı bir akçaağaç var.

O sabah üşümemek için olduğum yerde hafif hafif koşuyordum. Greta akçaağaca yaslanmış, yeni aldığı süet botları inceliyordu. Sürekli gözlüklerini çıkarıyor, camları buharlandırıp temizliyor, sonra yeniden takıyordu.

"Greta?"

"Ne var?"

"Pazar günleri yaptığın o önemli işler ne?"

Bu sorunun cevabını bilmek istediğimden emin değildim. Kollarımla paltoma sarılıp kumaşı iyice üzerime çektim.

Greta başını yavaşça bana doğru çevirdi ve dudaklarını sıkı sıkı kapatarak kocaman gülümsedi. Başını iki yana sal-

layarak gözlerini kocaman açmıştı.

"Hayal bile edemeyeceğin şeyler."

"Ya, tabii, tabii," dedim.

Greta araba yolunun diğer tarafına geçmişti.

Seksten bahsediyor herhalde, diye düşündüm. Ama yanılıyor olabilirdim çünkü seks hayal edebildiğim bir şeydi. İstemesem de bunu hayal edebiliyordum.

Tekrar gözlüklerini çıkarıp nefesiyle camları beyaza bürümüştü.

"Hey," diye seslendim yolun diğer tarafına doğru. "Yine öksüz kaldık. Öksüz sezonu başladı."

Greta ne demek istediğimi biliyordu. Vergi sezonu öksüzlerini kastettiğimi biliyordu.

Her yıl aynı gün. İlk önce Noel heyecanı olurdu ve sonra anne babam kışın en kötü aylarında ortadan kaybolurdu. Evden sabah altı buçukta çıkıyor ve çoğu akşam yediden önce dönmüyorlardı. İki muhasebecinin çocuğu olmak böyle bir şeydi işte. Bu, kendimi bildim bileli böyleydi.

Annemle babam vergi sezonunda okul otobüsü gelmeden önce evden çıkmak zorunda oldukları için sokağın karşısında oturan Bayan Schegner'den bize göz kulak olmasını rica ederlerdi. Dokuz yaşındaki Greta ve yedi yaşındaki ben dışarıda otobüsün gelmesini beklerdik. Bayan Schegner'in orada olduğunu bilsek de kendimizi yalnız hissederdik. Greta böyle zamanlarda kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekerdi. Otobüsün gelmesi çok uzun sürdüğünde ya da kar yağmaya başladığında Greta şarkı söylerdi. Bazen *Kukla So-*

vu'ndan bir şarkı söylerdi, bazen de annemlerin *Greatest Hits* albümündeki "Carolina in My Mind" şarkısını. O zamanlarda bile sesi çok güzeldi. Şarkı söylediği zaman başka bir insana dönüşürdü. Greta'nın içinde, derinlerde bir yerde gizlenmiş başka bir insan vardı sanki. Otobüsün köşeden döndüğünü görene dek bana sıkıca sarılıp şarkı söylerdi. Sonra dönüp, "Gördün mü bak? O kadar da kötü değilmiş, değil mi?" derdi. Ama belki de bunu kendisine söylerdi daha çok. Greta'nın bunu hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyordum. Ama ben hatırlıyordum. Bana o kadar kötü davranmasına rağmen ona her baktığımda eskiden aramızın ne kadar iyi olduğunu hatırlıyordum.

Greta ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışarak bir saniyeliğine bana bakmıştı. Sonra ellerini kalçalarına koydu. "Ah, aman ne trajik, June. Annenle baban geç saatlere kadar çalışacak alt tarafı. Aş bunları." Sonra otobüs yolun başından salına salına inene kadar bana arkasını dönüp beklemişti.

Annemle Finn'in evine üç kez daha gitmiştik. Artık ayda bir değil, her hafta gidiyorduk. Sadece pazar günleri de değil. Keşke bu seferlerden en azından birinde eskiden olduğu gibi oraya tek başıma gidebilseydim. Finn'le uzun uzadıya güzel bir sohbet etmek istiyordum. Ama ne zaman sorsam annem, "Belki bir dahaki sefere. Tamam mı, Junie?" diyordu. Ama bu bir soru değildi elbette. Annem bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu sadece. Sanki oraya gidip Finn'le vakit geçirmek için beni ve portreyi bahane ediyordu. Finn'le birbirlerine pek yakın değiller gibi gelmişti bana ve sanırım

annem bundan pişmanlık duymaya başlamıştı. Şimdi sanki annemin içine saklandığı bir Truva atı gibiydim. Bu hiç adil değildi ve tüm bunların altında bataklık kumu gibi yatan gerçek şuydu ki artık çok fazla zaman kalmamıştı. Bunu söylemeye bile gerek yoktu: ikimizin de Finn'in zaman namına elinde kalan son kırıntılardan otlandığımız çıktı.

Finn'in evine gideceğimiz o pazar günü, ki bu son gidişimiz olacakmış, Greta çalışma masasında oturmuş, ellerine oje sürüyordu; iki renk, bir mor, bir siyah, bir mor, bir siyah. Hâlâ dağınık olan yatağının köşesine ilişip onu izledim.

"Greta, biliyorsun," dedim, "çok zamanımız kalmadı. Finn'le yani."

Onun da olup bitenleri benim anladığım şekilde anlamasını istiyordum. Annem bunun asla geri alamayacağın bir müzik kaseti gibi olduğunu söylemişti. Ama dinlerken bu kaseti bir daha asla geri alamayacağını, bu müziği bir daha asla dinleyemeyeceğini hatırlamak çok zordu. Bu yüzden her şeyi unutup kendini müziğe kaptırıyordun ve sonunda, ne olduğunu bile anlayamadan, kaset birdenbire bitiveriyordu.

"Elbette biliyorum," dedi Greta. "Finn Dayı'nın hasta olduğunu senden çok daha önce öğrenmiştim."

"O zaman neden bizimle gelmiyorsun?"

Greta siyah ve mor ojelerini küçük, ahşap şifoniyerine geri kaldırmıştı. Sonra koyu kırmızı bir başka oje şişesi alıp kapağını açtı. Fırçayı dikkatlice şişenin ağzına sürtmüştü. Daha sonra dizlerini göğsüne çekip serçeparmağından başlayarak ayak tırnaklarını boyamaya başladı.

"Çünkü öyle ya da böyle o resmi sonunda bitirecek," demişti yüzüme bile bakmadan. "Ve senin de çok iyi bildiğin gibi, mümkün olsa o portreye beni hiç dahil etmezdi bile. Resimde yalnızca sevgili Junie'si olurdu; tek başına."

"Finn öyle biri değil bir kere."

"Neyse ne, June. Umurumda bile değil zaten. Önemi yok. Ya bugün ya yarın o telefon çalacak ve Finn'in öldüğünü öğreneceksin. O zaman düşünecek bir sürü pazar günün olacak. O zaman ne yapacaksın? Ha? Artık hiç önemi yok. Ha bir pazar fazla, ha bir pazar eksik. Bunu bilmiyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim. Greta beni söyleyecek söz bulamayacak hale getirmeyi çok iyi biliyordu. Ojenin kapağını sıkıca kapatıp yeni boyadığı ayak parmaklarını açmış oturuyordu şimdi. Sonra yine bana döndü. "Ne var?" dedi. "Bakma bana öyle."

Dördüncü Bölüm

Vergi sezonu hep yahni kokardı. Annem mutfak tezgâhının üzerine hardal sarısı elektrikli tencerede ağır ateşte pişen bir şeyler bırakırdı hep. Tencerede ne olduğunun bir önemi yoktu –tavuk, sebze, fasulye– tencerenin işi bittiğinde yemek hep yahni gibi kokardı.

Saat dörttü ve Greta okulda müzikal provasındaydı. *Güney Pasifik* müzikalinde önemli yardımcı rollerden birini. Kanlı Mary'yi oynayacaktı. Bu rolü ona vermişlerdi çünkü her türlü şarkıyı söyleyebiliyordu ve oldukça esmerdi. En azından saçları ve gözleri. Bu yüzden onu Polinezyalı gibi göstermek için yapmaları gereken tek şey yüzüne biraz koyu bir makyaj yapmak ve gözlerine kalem çekmekti. Bize neredeyse her akşam provalara katılmak için "geç vakte kadar" okulda kalması gerektiğini söylemişti.

Bizim okul yılın en iyi müzikallerini çıkarırdı hep ve bölgemizdeki tüm okullar da bunu biliyordu. Bazı seneler şehirden bizim oyunları izlemeye gelen insanlar bile olurdu.

Tiyatrocular, koreograflar, yönetmenler gibi. Zamanın birinde, belki on sene kadar önce bir koreografın oyunu izledikten sonra son sınıflardan bir kızı çok beğendiğine ve ona mezun olduktan sonra *A Chorus Line* müzikalinde bir rol verdiğine dair bir dedikodu bile vardı. Her sene, bu hikâye kulaktan kulağa dolaşırdı. Herkes, *böyle şeylere inanmayın,* derdi ama aslında içten içe bu hikâyeye inandıkları her hallerinden belli olurdu. Gerçekten de böyle masallardaki gibi bir şeyin onların da başına gelebileceğine inanmak istiyorlardı.

Son bir-iki gündür hava sıcaklığı tek basamaklı sayılara düşmüştü. Ormana gitmek için çok soğuktu: bu yüzden evde tek başınaydım. Mutfak masasında oturmuş, jeoloji ödevimi yapıyordum ki telefon çaldı.

"Bayan Elbus?" dedi bir adam. Sesi çok bulanık geliyordu. Ağlamaklı gibiydi.

"Ben Bayan Elbus değilim."

"Ah... evet. Pardon. Bayan Elbus orada mı acaba?" Sadece ağlamaklı da değildi. Aksanlı konuşuyordu. İngiliz aksanı belki.

"Daha eve gelmedi. Bir notunuz varsa iletebilirim."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "June? Şey, June'la mı görüşüyorum acaba?"

Bu adam, daha önce hiç konuşmadığım bu adam benim adımı biliyordu ve o anda sanki parmakları telefonun tellerinden bana doğru uzanıyormuş gibi hissetmiştim.

"Daha sonra arayın," dedim ve hemen telefonu kapattım.

Bir kızın bebek bakıcılığı yaparken birinin sürekli ara-

Beşinci Bölüm

Greta'nın söylediği şey –yani Finn'in hasta olduğunu benden önce öğrenmiş olduğu– büyük olasılıkla doğruydu. Finn'in hasta olduğunu öğrendiğimde yanımızda değildi. O gün aslında annemle dişçiye gitmemiz gerekiyordu ama annem birdenbire hiçbir şey söylemeden sağa döneceğine ana caddeye doğru dönmüştü ve nedense sonrasında kendimi Mount Kisco Lokantası'nda bulmuştum. En başından beri bu işte bir bit yeniği olduğunu anlamam gerekiyordu çünkü her zaman dişçiye Greta'yla birlikte giderdik ve bu kez annem sadece beni götüreceğini söylemişti. Belki de dişçiye gitmediğimiz için sevineceğimi ve bu yüzden Finn'le ilgili haberlerin o kadar da kötü görünmeyeceğini umuyordu. Ama bu konuda yanılmıştı. Çünkü ben dişçiye gitmeyi severim. O florür jelin tadı, o koltukta oturduğum yirmi dakika boyunca Doktor Shipee'nin sanki dünyadaki en önemli şey benim dişlerimmiş gibi davranması hoşuma gider.

Kanepeli masalardan birine geçip karşılıklı oturmuştuk.

Bu, müzik kutusundan bir şarkı seçebileceğimiz anlamına geliyordu. Daha sormama gerek kalmadan annem bir çeyreklik uzatıp, bir şarkı seçmemi söylemişti.

"Güzel bir şey olsun ama, tamam mı?" demişti. "Neşeli bir şeyler."

Başımı salladım. Ne konuşacağımızdan habersizdim, tabii bu yüzden "Ghostbusters", "Girls Just Want to Have Fun," ve "99 Luftballons" şarkılarını seçmiştim. Bu son seçtiğim şarkının müzik kutusunda hem İngilizce hem de Almanca versiyonu vardı ama ben Almanca versiyonunu seçmiştim çünkü bu daha havalı geliyordu.

Annem bir fincan kahve söylemiş, yemek istememişti. Ben de limonlu turta ve çikolatalı süt istedim.

Müzik kutusundaki şarkıları gözden geçirdiğim sırada "Ghostbusters" çalmaya başlamıştı. Sayfaları çevirip doğru seçimi yapmış mıyım acaba diye başlıkları tek tek okuyordum. O sırada annemin elini elimin üzerinde hissettim.

"June," dedi. Ağlayacakmış gibi görünüyordu.

"Efendim?"

Bir şeyler söylemişti ama sesi öyle kısık çıkmıştı ki hiçbir şey duyamamıştım.

"Efendim?" dedim masanın öbür tarafına doğru eğilerek.

Yine bir şeyler söylüyordu ama sadece dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum. Söylediklerini bana duyurmak için en ufak bir çaba göstermiyordu sanki.

Başımı iki yana salladım. Ray Parker Jr.'ın hayaletlerin

karşısında nasıl da korkusuz olduğunu anlattığı şarkı müzik kutusundan bangır bangır çalıyordu.

Annem yanına gelip oturmamı işaret etmişti. Masanın diğer tarafına gittim. Ellerimi avuçlarına alıp beni kendine doğru çekti. Öyle ki dudakları neredeyse kulaklarıma değecekti.

"Finn ölüyor, June."

Finn'in hastalandığını söyleyebilirdi –çok hasta bile diyebilirdi– ama böyle söylememişti. Direkt, Finn'in öleceğini söylemişti. Annem her zaman böyle değildi. Acı gerçekleri olduğu gibi söyleyen biri değildi ama bu kez, bu sayede daha az konuşması, daha az açıklama yapması gerekeceğini düşünmüştü herhalde. Böyle bir şeyi nasıl açıklayabilirdi ki zaten? Bunu kim yapabilirdi? Beni kendine doğru çekti, bir süre öylece kaldık. İkimiz de birbirimizin gözlerinin içine bakmak istemiyorduk. Sanki beynimin içinde trafik sıkışmış gibiydi. Söylemek istediğim yüzlerce farklı şey vardı ama hepsi takılıp kalmıştı.

"Limonlu turta?"

Elinde, ısmarladığım turtayla garson kız birdenbire yanımızda belirmişti. Annemin kollarından sıyrılmam gerekiyordu, kıza bakıp başımı salladım. O kabarık, neşeli, gülünç turtaya bakınca yalnızca birkaç dakika önce bunun gibi bir şey ısmarlayacak türde bir kız olduğuma bir an inanamamıştım.

"Nasıl bir ölüm?" dedim sonunda.

Annem işaretparmağıyla masanın üzerine bir şey yaz-

maya başlamıştı. *AIDS*. Sonra sanki masa bir yazı tahtasıymış gibi, sanki yazdığı şeyi hatırlayabilecekmiş gibi avucunun içiyle yazdığı şeyi silmişti.

"Hımm." Ayağa kalkıp yerime geçtim. Turta benimle alay ediyor gibiydi. Çatalımı o aptal, umut dolu turtaya batırıp onu parçaladım. Sonra müzik kutusuna biraz daha yaklaştım ve kulağımı hoparlöre dayadım. Gözlerimi kapatıp bütün lokantanın yok olduğunu hayal etmeye çalıştım. "99 Luftballons" başladığı zaman Nena'nın tüm şarkıda anladığım tek sözcükler olan "Captain Kirk" demesini bekleyerek orada öylece durdum.

Altıncı Bölüm

Finn'in cenazesinde tabutun kapağını açık bırakmamışlardı ve herkes buna şükretmişti. Özellikle de ben. Onun o kapalı gözlerini hayal edebiliyordum. O, derisi incecik gözkapaklarını. Parmaklarımı üzerlerine usulca koyup onları açmamak için kendimi nasıl durdururdum bilemiyorum. Finn'in o mavi gözlerine son bir kez bakabilmek için.

Cenaze o telefondan tam bir hafta sonra düzenlenmişti. Bir perşembe günüydü ve o akşamüstü okula gitmemiştik. Greta'nın cenazeye gelmeyi kabul etmesinin tek sebebi de buydu bence; buna emindim. Ayrıca hayatım boyunca vergi sezonunda annemle babamın aynı gün izinli olduğunu gördüğüm sayılı günlerden biriydi.

Annem, Finn'in bizim için çizdiği portreyi de yanında getirmişti. Onun ne kadar iyi bir insan olduğunu göstermek için bunu cenaze salonunda bir yere koymanın iyi bir fikir olacağını düşünmüştü. Ama cenaze evinin otoparkına girdiğimizde fikrini değiştirdi.

"O burada," demişti. Sesinde öfke ve paniğin tuhaf bir karışımı vardı.

Babam arabayı park edip pencereden dışarı bakmıştı. "Nerede?"

"Orada işte, görmüyor musun? Tek başına kenarda duruyor."

Babam başını sallamıştı. Ben de o tarafa doğru baktım. Alçak tuğla bir duvarın üzerinde oturan bir adam vardı. Uzun, sıska bir adamdfı. Omuzları düşmüş, öylece oturuyordu. Bana, *Hayalet Süvari* 'deki Ichabod Crane'i hatırlatmıştı.

"O kim?" dedim parmağımla pencereden dışarıyı işaret ederek.

Annemle babam arka koltuğa dönüp bana bakmışlardı. Greta o anda kaburgalarıma dirsek atıp en zalim ses tonuyla, "Kapa çeneni," dedi.

"Sen kapa çeneni," diye cevap verdim.

"Aptalca sorular soran ben değilim." Greta gözlüklerini düzeltip başını öteki tarafa çevirmişti.

"Sessiz olun. İkiniz de," dedi babam. "Bugün anneniz için yeterince zor zaten."

Benim için de zor, diye düşündüm içimden ama hiçbir şey söylemedim. Hissettiğim üzüntünün bir yeğenin hissetmemesi gereken türde bir üzüntü olduğunu bilerek sesimi çıkarmadım. Finn'in bana ait olmadığını, bu tür bir üzüntü duymaya hakkım olmadığını bilerek. Artık öldüğü için yalnızca anneme ve büyükanneme aitti. İkisi de ona çok yakın gibi görünmeseler de insanlar en çok onlar için üzülüyordu.

Finn'in cenazesindeki herkes için ben yalnızca onun yeğeniydim. Camdan dışarı baktım ve o anda kimsenin kalbimden geçenleri bilmediği bir yerde olduğumu anladım. Kimse günün kaç saatini Finn'i düşünerek geçirdiğimi bilmiyordu ve şükürler olsun ki kimsenin bu düşüncelerin nasıl düşünceler olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Finn'in bütün arkadaşları şehirde yaşadığı halde, annem cenazenin bizim yaşadığımız kasabadaki bir cenaze evinde düzenlenmesine karar vermişti. Bu konuda hiç kimse bir şey söylememişti. Finn'i geri getirmeye çalışıyor, onu kendine saklamak istiyordu sanki.

Babam, anneme baktı. "Tabloyu bagajda mı bırakayım o zaman?"

Annem başını salladı. Dudakları sıkı sıkı kapalıydı. "Arabada kalsın."

Finn'in ölümünün ertesi gün, sonunda tabloyu almak için babam şehre gitmişti. Yola gece çıkmıştı ve hiçbirimiz onunla gitmeyi teklif etmemiştik. Annemde Finn'in evinin bir anahtarı vardı. Finn anahtarı kırmızı bir kurdeleye geçirmişti. Bu anahtar senelerdir bizdeydi ama sanırım kimsenin daha önce bu anahtarı kullanması gerekmemişti. Annem hep bunu "ne olur ne olmaz diye" verdiğini söylerdi. Finn'in bizde bulunmasını istediği bir şeydi.

Babam o gece geç saatte eve dönmüştü. İçeri girerken kapıyı çarpmıştı. Hatta annemle babamın konuşmalarını bile duymuştum.

"O orada mıydı?" diye sormuştu annem.

"Danni..."

"Orada mıydı?"

"Tabii ki oradaydı."

Sonra annemin ağladığını duydum sanırım.

"Tanrım. Onu düşünüyorum da... işlerin biraz olsun adil olmasını diliyor insan. Biraz olsun."

"Şşşt, Danni. Bu işin ucunu bırakman gerek artık."

"Bırakmam. Bırakamam." Bir süre sessizlik olmuştu, sonra annem, "Neyse, resim nerede? Resmi aldın, değil mi?" diye sordu.

Babam herhalde buna cevap olarak başını sallamıştı çünkü sabah katlığımda portre siyah bir çöp torbasının içinde masada duruyordu. O sabah ilk ben uyanmıştım ve resim sıradan bir şeymiş gibi masanın üzerinde duruyordu. Masanın etrafında bir tur attıktan sonra torbaya dokunmak için elimi uzattım. Belki Finn'in kokusunu duyarım diye burnumu poşetin üzerine gömmüştüm ama hiçbir şey yoktu. Sonra torbayı açtım ve kafamı içine sokup derin bir nefes aldım, ama kimyasal plastik kokusu, tuvalin üzerine geçmiş olabilecek bütün kokuları bastırmıştı. Gözlerimi kapatıp biraz daha derin ve yavaş bir nefes alıp bir yandan da torbayı boynumun etrafında büzüştürdüm.

"Hey, şapşal." Sırtıma sert bir tokat indiğini hissetmiştim. Greta. Başımı torbadan çıkardım.

"Eğer intihar etmeye karar verdiysen seni durduracak değilim ama resmi bize bırak, olur mu? Zaten arkasında bir

ölüm hikâyesi yatıyor; durumu daha da iğrenç hale getirmek için ikinci bir cesede hiç gerek yok."

Ceset. Finn bir cesetti.

"Kızlar?" Annem merdivenlerin yarısına kadar inmiş, pembe sabahlığının önünü kapatıyordu. Uykulu gözlerle göz-kapaklarının arasından bize baktı. "Resimle oynamıyorsunuz, değil mi?"

İkimiz de başımızı iki yana salladık. Sonra Greta gülümsedi.

"Sadece birileri çöp torbasıyla kendini öldürmeye çalışıyordu o kadar."

"Ne?"

"Kapa çeneni, Greta," dedim ama bunu yapamazdı. O çenesini hayatta kapatamazdı.

"Onu burada kafasını torbanın içine sokmuş vaziyette yakaladım."

Annem yanıma gelmişti, bana öyle sıkı sarıldı ki beni boğacağını sandım. Sonra beni kendinden uzaklaştırdı.

"Finn'e karşı neler hissettiğini biliyorum ve şunu bilmeni istiyorum ki Junie, ne zaman konuşmak istersen..."

"Kendimi öldürmeye çalışmıyordum ki."

"Sorun değil," dedi annem. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Biz hepimiz buradayız. Ben, baban, Greta. Hepimiz seni çok seviyoruz." Greta annemin arkasında gözlerini şaşı yapmıştı ve eliyle kendini asmış da ipin ucunda sallanıyormuş numarası yapıyordu.

İtiraz etmenin anlamı yoktu. Başımı sallayıp masaya oturdum.

Annem naylon torbayı alıp üst kata çıkarmıştı. Hepimizin bir süre bu resimden uzak durmaya ihtiyacımız olduğunu söylemişti. Şimdilik onu güvenli bir yere kaldıracaktı. Cenazeden önce resmi en son o gün görmüştüm.

Şimdi cenaze evinin ön kapısına doğru yürüyorduk ve Greta'yla ben, annemle babamın biraz arkasında kalmıştık. Babam durup elini annemin omzuma atmıştı.

"Sen önden git," demişti. "Bak bakalım annen nasıl?"

Annem başını sallamıştı. Üzerinde o özel günlerde giydiği güzel, siyah, yünlü paltosu vardı ve içine dar, siyah bir etekle koyu gri bir bluz giymişti. Başında peçeli, küçük, siyah bir şapka vardı. Güzel görünüyordu; her zaman güzel görünürdü zaten. Hafif hafif kar yağmaya başlamıştı ve kar taneleri siyah keçenin üzerinde erimeden önce birkaç saniyeliğine siyah şapkasının üzerine konup birikiyordu.

Anneannem girişte durmuş, tanımadığım biriyle konuşuyordu. Anneannem anneme hiç benzemezdi. Ailenin Weiss tarafında durum hep böyleydi zaten. Sanki Finn ve annem, anne-babalarına bakıp asla ve asla onlara benzememeye karar vermiş gibiydiler. Weiss Dedem ordu mensubu, iriyarı bir adamdı ve Finn sanatçı olmak için evden kaçmıştı. Ve anneannem tüm hayatını Weiss Dedem için yemekler pişirerek, ütü yaparak, saçlarını yaptırıp güzel görünmeye çalışarak geçirmişti; annemse ütü yapmamak ya da adam akıllı bir yemek pişirmemek için her şeyini verebilirdi ve işe giderken uğraşmamak için saçlarını kısacık kestirirdi. Eğer bu, Greta ve benim için de böyle devam ederse ikimiz de asla bir ofiste ça-

lışmayacaktık, ki bu en azından şu ana dek benim için geçerli bir varsayımdı. Eğer her şey dilediğim gibi giderse bir Rönesans fuarında şahinci olacaktım. Kariyer basamaklarını tırmanmakla ya da terfi almaya çalışmakla uğraşmayacaktım çünkü şahincilik böyle bir iş değildi. Ya bir şahıncıydin ya da değil. Kuşlar ya sana geri dönerdi ya da uçup giderlerdi.

Babam, annemin cenaze salonuna girmesini beklemişti. Sonra bize doğru döndü. O sırada çenesinde tıraş olurken atladığı ince bir çizgi olduğunu fark etmiştim. Ve o gün kaşlarının sürekli çatık olduğunu. Elindeki topları havada tutmak için konsantre olmaya çalışan bir akrobat gibiydi. Finn'in ölümüne üzülmemişti. Finn'in ölümü onu rahatlatmış gibiydi sanki.

"Şu adam içeri girerse bana haber verin, tamam mı?"

İkimiz de başımızı sallamıştık.

"Bu, anneniz ve anneanneniz için çok önemli, tamam mı?"

Yine başımızı sallamıştık.

"Aferin size. Bunun zor olduğunu biliyorum ama ikiniz de harika bir iş çıkartıyorsunuz." Uzanıp omzumu sıkmıştı, sonra da Greta'nınkini. "Bundan sonra işler normale dönecek, tamam mı?" Yine başımızı sallamıştık. Babam bir süre daha gözlerimizin içine baktı ve sonra hızlı adımlarla ön kapıya doğru ilerledi.

Greta ve ben buzla kaplı bahçe yolunda öylece duruyorduk. Bazen benden büyük olduğu halde Greta'dan daha uzun

olduğum apaçık belli oluyordu sanki. Ona doğru eğilip başımla adama işaret ettim.

"O adam kim ki?" diye fısıldadım. Bana hiçbir şey söylemeyeceğinden aşağı yukarı emindim ve haklı çıktım. Hiçbir şey söylememişti, sadece adamın durduğu tarafa doğru yürümemi işaret etmişti. Başımı kaldırdım ve adamın direkt bana doğru baktığını gördüm. Greta'ya değil, sadece bana. Ayağa kalkacakmış gibi öne doğru eğilmişti: galiba yanına gidip ona merhaba diyeceğimi sanmıştı. Arkamı dönüp diğer tarafa doğru yürümek üzereydim ki Greta kolunu omzuma atıp beni sürüklemeye başlamıştı. Adamla aramızda belki bir oda kadar bir mesafe kalana dek yürümüştük. Sonra Greta durdu, bir saniye bekledi ve boğazını temizledi.

"Cenazeye davet edilmeyen insanlardan biri," diye bağırdı adamın duyacağı şekilde.

Biraz önce benimle göz göze gelmeye çalışıyormuş gibi görünen bu adama yeniden baktım; şimdi gözlerini kaçırmıştı. Elleri cebinde, öylece kaldırıma bakıyordu.

"Neden öyle dedin ki?"

"Sana en ufak bir şey anlatacağımı sanıyorsan yanılıyorsun," demişti Greta.

Greta'nın benim bilmediğim şeyleri bilmesinin sebebi sürekli casusluk yapması. Evimizde konuşulan her şeyin duyulabildiği bazı köşeler var ve Greta bunlara bayılıyor. En sevdiği yer de alt kattaki banyo, çünkü burası pek sık kullanılmadığı için orada birinin olabileceği kimsenin aklına gelmiyor. Biri orada olduğunuzu anlarsa bile kapının kilidini

açıp o kişiyi içeri almadan önce, "Bir dakika," diyebilirsiniz. Ve o sırada her şeyi çoktan duymuş olursunuz.

Ben bir şeylere kulak misafiri olmayı sevmiyorum çünkü benim tecrübe ettiğim kadarıyla anne-babanın bilmeni istemediği şeyler aslında senin de bilmeyi istemediğin şeyler oluyor. Büyükbaban öfkelenip kendine hâkim olamadığı ve büyükannene tokat attığı için büyükannenle büyükbabanın en ufak bir sorun yaşamadıkları elli yıllık evliliğin ardından boşanacağını öğrenmek hiç de güzel bir şey değil. Noel'de ya da doğum gününde ne hediye alacağını zamanından önce öğrenmek de öyle. Öğretmeninin bir toplantıda annene matematikte ve İngilizcede ortalama bir öğrenci olduğunu ve bundan dolayı mutlu olması gerektiğini söylediğini duymak hiç güzel bir şey değil.

Greta hızla cenaze evinin kapısına doğru koşmuştu. Kapıya vardığında durup arkasını döndü.

"Düşündüm de," dedi yüksek, net bir ses tonuyla. "Düşündüm de, adamın kim olduğunu sana söyleyeceğim sanırım." Yanağının üzerindeki erimiş karı elinin tersiyle sildi.

Birdenbire ürperdiğimi hissettim. Midem bulanmaya başlamıştı. Greta ne zaman bilmediğim bir şey söyleyecek olsa böyle hissederdim. Söyleyeceği şeyi bilmek isterdim ama bir yandan da korkardım. Usulca, olabilecek en hafif biçimde başımı salladım.

Greta adama işaret edip, "Finn Dayı'yı öldüren adam bu," demişti.

Başımı çevirip o tarafa baktım ama adam çoktan arkasını dönmüş gidiyordu. Tek görebildiğim küçük mavi arabasına binmek üzere eğilen uzun, sıska bir adamdı.

Cenazede ön sırada oturmuş, insanların Finn'le ilgili söylediği tüm o güzel şeyleri dinlemeye çalışıyordum. Salon boğucuydu ve koltuklar insanı fazlasıyla dik oturmaya zorlayan cinstendi. Greta bizimle oturmamıştı. Arka sırada oturmak istediğini söylemişti. Arkamı dönüp ona baktığımda başını öne eğmiş, kulaklarını elleriyle kapatmış, gözleri kapalı öylece oturduğunu gördüm. Gözlerini kapamanın ötesinde sıkı sıkı yummuştu. Sanki tüm olup bitenlerden kaçmak istiyor gibiydi. Bir an için ağlıyor olabileceğini düşünmüştüm ama bu pek mümkün değildi.

Annem, Finn'le çocukluklarına dair bir şeyler anlattığı kısa bir konuşma yapmıştı. Finn'in ne kadar iyi bir kardeş olduğuna dair bir konuşmaydı. Söylediği her şey muğlaktı: detaylar fazla belirgin, fazla keskin hale gelirse onu delip geçebilecekmiş gibiydi. Annemden sonra Pennsylvania'dan bir kuzenleri bir-iki şey söylemişti. Daha sonra cenaze müdürü bir şeyler geveledi. Söylenenleri dinlemeye çalışıyordum ama dışarıda gördüğümüz adam bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Finn'in nasıl AIDS kaptığını düşünmek istemiyordum. Bu bana düşmezdi. Eğer o adam gerçekten de Finn'i öldüren adamsa o zaman bu, onun Finn'in erkek arkadaşı olduğu anlamına geliyordu. Ve eğer o, Finn'in erkek arkadaşıysa ben neden onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum? Ve Greta bunu nasıl öğrenmişti? Eğer Finn'in gizli bir erkek arkadaşı ol-

duğunu bilseydi bu konuda mutlaka başımın etini yerdi. Benim bilmediğim şeyler bildiğini yüzüme vurmak için en ufak bir fırsatı bile kaçırmazdı. O zaman geriye iki olasılık kalıyordu: ya bu adamın varlığını yeni öğrenmişti ya da söylediklerinin hiçbiri doğru değildi.

Ben ikincisinin doğru olmasını tercih ediyordum. Bu çok zor bir şeydi. Bir şeyin yerine bir başka şeye inanmayı seçmek. Genellikle insan zihni bu işi kendi başına yapıyor. Ama kendimi her şeyin bir yalan olduğuna inanmaya zorladım çünkü Finn'in benden böyle büyük bir sır saklamış olabileceğini düşününce midem bulanıyordu.

Seremoni bitmişti. herkes yavaş yavaş binadan çıkmaya başlamıştı. Birkaç insan girişte, holde durmuş konuşuyordu ama ben dışarı çıkıp o küçük, mavi arabayı bulmaya çalıştım. Görünürde hiçbir şey yoktu. Ne araba ne de adam vardı ortalıkta. Kar şiddetlenmişti, sokakları, bahçeleri kusursuz bir beyazlıkla örtüyordu. Paltomun fermuarını sonuna kadar çektim ve yolun iki tarafına baktım. Görünürde hiçbir şey yoktu. Adam gitmişti.

Yedinci Bölüm

Bir kar fırtınasından sonra gidilebilecek en güzel yer ormandır, çünkü tüm o boş bira şişeleri, soda kutuları ve şeker ambalajları gözden kaybolur ve başka bir zamanda olduğunuzu hayal etmek için çok uğraşmanız gerekmez. Ayrıca kimsenin basmadığı karların üzerinde yürümenin de güzel bir yanı oluyor. İnsana kendini özel biri gibi hissettiriyor; özel biri olmadığını bilse bile.

Ellerimde Greta'nın beşinci sınıfta örgü kulübündeyken benim için ördüğü turuncu eldivenler vardı. Eldivenler kocamandı, uyduruktu ve başparmaklar kenarlarda değil eldivenlerin tam ortasındaydı. Bu kez *Gunne Sax* elbiseyi yanımda getirme zahmetine girmemiştim ama ayağıma ortaçağ çizmelerimi giymiştim. Hava o kadar da soğuk değildi aslında ve bu kez ormanın içinde her zaman gittiğimden daha uzağa gitmiştim. Ormanın aşağısında akan dereyi geçerek derenin diğer tarafındaki tepeye tırmanmaya başlamıştım. Finn'i ve benden sakladığı tüm o sırları düşünmemeye çalışıyordum.

Kendime anlattığım hikâyeye odaklanmaya çalışıyordum. Köyümde insanlar için avlanabilecek güçteki tek kişi bendim ve bir geyiğin peşinden karlı arazileri aşmam gerekiyordu. Kızların bu dönemde avlanmaması gerekiyordu, bu yüzden erkek gibi görünmek için saçımı arkadan bağlamıştım. İçinde olduğumu hayal ettiğim hikâye buydu işte.

Taze karların altında daha önce yağmış karların oluşturduğu buzdan bir katman vardı ve tepeye tırmanırken attığım her adımda biraz geriye kayıyordum. Sonunda tepeye ulaştığımda yorgun argın yere oturdum. Her taraf sessizdi ve gözlerimin kapandığını hissediyordum. Bir an için Finn'in yüzü gelmişti gözümün önüne. Gülümsedim ve Finn hiçbir yere gitmesin diye gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Ama hayali çoktan kaybolmuştu. Başımı arkaya doğru attım. Karın üzerinde öylece yatmış, ağaçların gri gökyüzünü süsleyen kuru dallarını izliyordum. Vücudumun etrafındaki karlar yerli yerine yerleşince ortalık iyice sessizleşmişti ve her ne kadar beynimi ortaçağa odaklamaya çalışsam da aklım sürekli Finn'e kayıyordu. *Bedeni keşke yakılmasaydı da gömülseydi*, diye düşünüyordum çünkü o zaman avuçlarımı toprağa bastırabilir ve onun orada bir yerlerde olduğunu bilirdim. Altımda bu donmuş toprağın molekülleri aracılığıyla aramızda hâlâ bir bağ olurdu. Sonra cenaze evinin önünde gördüğümüz o adam geldi aklıma ve ne kadar aptal olduğumu düşününce utançtan kızardığımı hissettim. Finn gibi mükemmel bir adamın elbette bir erkek arkadaşı olacaktı. Neden olmasındı ki? O gün arayan da bu adam olmalıydı. Şu ismimi bilen İngiliz. Finn'

in evinden arayan adam. Gerçekten de Finn'in evindeydi. Finn Dayımın evinde. Yanağımdan sıcacık bir gözyaşı süzülmüştü.

Sonra sessizliğin içinde her şeyi örten uzun, hüzün dolu bir uluma sesi duyuldu. Bir an için bu ses benim içimden bir yerlerden gelmiş gibi hissettim. Sanki dünya tüm hissettiklerimi alıp bu sese dönüştürmüştü.

Doğrulduğum zaman iki uluma daha duydum. Köpek uluması belki. Belki de çakal ya da kurt uluması. Ulumalar istikrarlı değildi. İki ses de çatlak ve kesik kesikti. Önce biri başlıyor, sonra diğeri ona eşlik ediyordu. Sonra bir diğeri, bir diğeri. Üç ya da dört tane. Dikkatlice dinleyip ne kadar uzakta olduklarını kestirmeye çalıştım ama sesler her yerden geliyordu sanki. Hem yakından hem de uzaktan. Ağaçların ve bulutların örtüsü altında. Ulumalar daha da güçlenmişti ve gözümün önünde bir anda üzeri bir ton tüyle kaplı kocaman, saldırmaya hazırlanmış gri bir kurt canlandı. Bir an için aptal gibi gerçekten de ortaçağda, kurtların bebekleri kaçırdığı ve insanı bir lokmada yutabildiği zamanlarda olabileceğimi hissetmiştim.

"Korkmuyorum," diye bağırdım tepelerin ötesine. Sonra sendeleye sendeleye koşmaya başladım. Dereden atlarken mesafeyi kestirememiştim ve çizmemin biri suya girmişti. Otlara tutunup güçlükle ağırlığımı diğer tarafa vererek dengemi bulmaya çalıştım. Birkaç dakika sonra ormanın sonuna ulaşmış, okulun otoparkına varmıştım. Neredeyse bütün arabalar gitmişti. Bir an için orada durup iki büklüm vaziyette soluklandım.

"Lanet olsun," dedim. Sağ elime bakıyordum. Otoparkın kenarında birikmiş kirli kar tomarına bir tekme savurdum. Greta'nın bana verdiği eldivenlerin biri kaybolmuştu.

SekizinciBölüm

"Bir partiye gitmek ister misin?"

Greta bunu söylerken gülümsemiyordu. Bana bakmıyordu bile. Kahvaltıya inmek için kapısının önünden geçiyordum, o da şifoniyerinin üzerine eğilmiş, bir şeyler yapıyordu.

Onu yanlış duyduğuma emindim, bu yüzden bir an için durup başka bir şeyler söylemesini bekledim. Koridorda öylece ağzım bir karış açık beklerken aptal gibi göründüğüm kesindi.

Greta arkasını dönüp beni baştan aşağı süzmüştü.

"Par-ti," dedi heceleri vurgulayarak ve dudaklarını abartılı bir biçimde oynatarak. "Par-ti-ye git-mek is-ter mi-sin?"

Odasına girdim. Mobilyaları yedi yaşından beri değişmemişti ve pembe duvarlarının üzerinde hâlâ o ince, şerit halindeki Holly Hobby desenli duvar kâğıdı uzanıyordu. Greta'yı tanımayan biri olsa odanın dekorasyonuna bakınca burada tatlı, küçük bir kızın yaşadığını düşünürdü herhalde. Yatağın

kenarına oturdum.

"Ne tür bir parti?"

"Güzel bir parti."

"Ya, tabii."

Greta benim için güzel parti diye bir şey olmadığını biliyordu. Birkaç insanı sorun etmiyordum ama daha kalabalık olduğunda birdenbire kendimi tüysüz köstebek gibi hissediyordum. Utangaç olmak böyle bir şey işte. Böyle zamanlarda tenim çok inceymiş gibi geliyordu, sanki ışıklar çok parlakmış gibi. Sanki benim için en uygun yer serin, kara toprağın altında, olabildiğince derinde bir tünelmiş gibi. Biri bana bir soru sorduğu zaman boş gözlerle onlara bakardım ve beynim verecek ilginç bir cevap bulabilmek için çabalarken çorbaya dönerdi. Sonunda sadece başımı sallar ya da omuz silkerdim çünkü bana bakan, cevabımı bekleyen gözlerin ışıltısı çok fazla gelirdi. Her şey bittiğinde de dünyada boşu boşuna yer israf eden aptalın biri olduğumu düşünen insanlara biri daha katılmış olurdu.

İşin en kötü tarafı umut etmek. Her yeni partide ya da insan grubunda belki de bu kez şansım yaver gider diye umuyorum. Belki bu kez normal davranırım diyorum. Yeni bir sayfa açarım. Yeni bir başlangıç yaparım. Ama sonra kendimi orada oturmuş, *işte yine aynı şey oldu,* diye düşünürken buluyorum.

Bu yüzden hep herkesten uzakta bir köşede durup kimseyle göz göze gelmemek için dua ederim. İşin güzel kısmı genelde kimse de benimle göz göze gelmez zaten.

"Sanmıyorum," dedim Greta'ya.

"Ah, haydi ama June. Söz veriyorum, hiç kötü olmayacak."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Gerçekten de samimi görünüyordu. Hiç de Greta'ya göre bir şey değildi.

"Gerçekten. Yemin ederim." Ellerini kalbinin üzerine götürmüştü. Gülümsememek için kendimi zor tutuyordum ama yüzüm bana ihanet etmişti.

"Şey, nerede bu parti peki?" diye sordum bir süre sonra.

"Henüz bilmiyorum ama partiyi Jillian Lampton organize ediyor. Jillian Lampton'ı tanıyorsun, değil mi?"

Jillian'ı tanıyordum. *Güney Pasifik* müzikalinin ışıkçılarından biriydi bu kız. Saçlarını koyu siyaha boyardı ve sert, kısa, küt bir modelde kestirirdi. Ben de günün birinde onun gibi görünmeyi istiyordum. Jullian lise ikinci sınıftaydı, Greta'nın bir alt sınıfında. Ama büyük olasılıkla Greta'dan büyüktü.

Bunu yalnızca birkaç kişi biliyor. Greta şu anda son sınıfta ama aslında sadece on altı yaşında. Arkadaşlarının hiçbiri gerçek yaşını bilmiyor. Bir tanesi bile. Queens'ten buraya ben beş, Greta da yedi yaşındayken taşınmıştık. Greta'nın ikinci sınıfa gitmesi gerekiyordu ama onu üçüncü sınıfa almışlardı. Diğer okuldaki öğretmeni tavsiye etmişti bunu. Greta'nın derslerde hiç zorlanmadığını ve annemle babamın onu gönül rahatlığıyla bir üst sınıfa yazdırabileceklerini söylemişti. Görünüşe bakılırsa babam bu konuda biraz tereddütlüydü ama annem bunun harika bir fikir olduğunu düşün-

müştü. "İnsan karşısına çıkan fırsatları değerlendirmeli yoksa elinden kayıp gidiverir," derdi hep. Bu onun en sevdiği lafı. Genellikle de Greta için söylerdi bunu. Fırsatlar insanın elinden kayıp gidiverecek kaygan balıklarmış gibi.

Greta onun için fark etmediğini söylemişti. Bunu hiç umursamamıştı. Böylece annemle babam onu bir üst sınıfa yazdırmaya karar vermişlerdi sonunda. Zaten sınıfındaki en küçük öğrenci olmasına rağmen bir de sınıf atlamıştı. Şu anda sınıfındaki tüm çocuklardan en az bir yaş, çoğundan da iki yaş küçük. Ama bunu kimseye söylemiyor. Annem hep doğum günlerinde göstermelik olarak pastasına bir mum fazla koyuyor. Hatta şöyle bir seremoni gelişti sonunda: Her sene Greta hangi mumun "yalancı mum" olacağını seçiyor ve mumları üflerken onu söndürmemeye çalışıyor. Yanlışlıkla bu mumu üflerse dileklerinin kabul olmayacağından korkardı eskiden. Yaşıyla ilgili bu durum okul kayıtlarında gözüküyor ama bunun dışında kimse bunu hatırlamıyor gibi. Fakat ben bazen aradaki farkı görebiliyorum. Greta'ya bunu hiç söylemedim ama bazen onun, arkadaşlarına nazaran çocuk olmaya daha yakın olduğunu görebiliyorum.

"Bilmiyorum, Greta. Annemin izin verece..."

"Annemi merak etme. Onu ben halledeceğim. Vergi sezonunun bitmesine daha bir buçuk ay var. Annem umursamayacaktır." Greta ellerini beline koyup başını yana eğmişti. "Geliyorsun, değil mi?"

"Ben... benim gelmemi neden istiyorsun ki?"

Greta'nın gözlerinde bir şeyler belirip kaybolmuştu.

Sevgi mi, pişmanlık mı, yoksa zalimlik mi bilemiyorum ama sonra "Neden *istemeyeyim* ki?" diye sordu.

Çünkü benden nefret ediyorsun, diye düşündüm ama bunu ona söylemedim.

Üç yıl önce Keri Westerveldt vergi sezonunda bize çocuk bakıcılığı yapmayı bırakmıştı. Sorumluluk Greta'ya verilmişti. Annemle babam ona güveniyordu. "İkiniz de aklı başında kızlarsınız," demişti annem. Keri Westerveldt'in olmadığı o ilk yıl Greta gözünü benden bir an ayırmamıştı. Ödevlerime yardım etmişti ve okuldan eve dönerken otobüste yanımda oturmuştu. Atıştırmamız için peynirli ve mayonezli sandviçler yapardı ve onun odasında oturup bu dünyada birbirinden başka kimsesi olmayan iki öksüz gibi sandviçleri yerdik. Bazen ev o kadar sakin, o kadar boş ve sessiz olurdu ki gerçekten de iki öksüz olduğumuza inanmak hiç de zor olmazdı. O zamanlar bana onunla bir partiye gitmek isteyip istemediğimi sorsa bir an bile tereddüt etmezdim. Partilerden nefret ettiğim halde evet derdim. Ondan bir an olsun şüphe etmezdim.

Arkadaş olmayı ne zaman bıraktığımızı kestirmek zor; ne zaman birbirine benzeyen iki kız kardeş olmayı bile bıraktığımızı da. Greta liseye geçmişti ve ben hâlâ ortaokuldaydım. Greta'nın yeni arkadaşları olmuştu ve ben de Finn'le görüşmeye başlamıştım. Greta daha güzel ve daha tuhaf hale gelmişti. Bilemiyorum. Bunların hepsi önemsiz olabilirdi ama sanırım önemliydiler. Su gibi net ve berrak; ilk önce yumuşak ve zararsız olsa da, zamanla iki yakayı birbirinden

ayıran. Sonra bir bakmışsın arada Büyük Kanyon kadar bir uçurum açılmış.

"Haydi ama. Lütfen, June."

"Bilmiyorum, belki," diye mırıldandım. Beni gerçekten iyi niyetinden davet ettiğinden emin olmak istiyordum. O kopkoyu gözlerinin içine baktım. Gözlerimi kısıp tüm bunların nereden geldiğini görmeye çalıştım. Ama hiçbir şey görememiştim. Sonra birdenbire, *belki de bütün bunlar Finn'le ilgilidir,* diye düşündüm. Belki de insan öldüğü zaman başkalarının içine girip onları eskisinden daha iyi insanlara dönüştürebiliyordu. Bu tür şeylere aslında pek inanmam ama yine de gülümsemiştim. Ne olur ne olmaz diye. Belki Greta'nın gözlerinden bana bakan aslında Finn'dir diye.

"Gelecek misin yani?" dedi Greta.

Odasına baktım. Her köşede kırışık giysi yığınları vardı. Rujlar ve göz kalemleri, yamuk duran çalışma masasında kayıp *Güney Pasifik* müzikaline ait bir fotokopinin üzerinde toplanmıştı. Çözülmemiş bir zekâ küpünün üzerinde ezilmiş bir *7Up* kutusu duruyordu. Aynasının sağ üst köşesinde arkadaşlarıyla bir fotoğraf kulübesinde çektirdiği fotoğrafların altında kendi ayağımı görmüştüm. Eski bir fotoğraftı; ikimizin eski bir fotoğrafı. Diğer fotoğrafların altından ayağımdaki kirli, beyaz sandaletler ve sarı, puanlı elbisemin kenarı görünüyordu.

Belki sebep Greta'nın hâlâ bu eski fotoğrafı elinin altında tutmasıydı; belki Greta'nın benimle bir şeyler yapmak istemesinin şaşırtıcı bir biçimde hoşuma gitmesiydi; belki de

bunun onunla geçireceğim son yıl olduğunu bilmemdi. Dartmouth'a kabul edildiğine dair bir mektup almıştı. Gerçek gibi görünmese de altı ay sonra buradan gitmiş olacaktı. Sebep bunların hepsi olabilirdi ya da parti gözüme çok uzak görünmüştü. İleride insanlardan saklanmak için bir sürü zaman olacaktı. Şu anı mahvetmenin ne anlamı vardı ki? Belki de bu yüzden kendimi Greta'ya başımı sallarken bulmuştum.

"Tamam," dedim yarım yamalak gülümseyerek. "Geleceğim sanırım."

Greta ellerini çırpıp olduğu yerde hafifçe zıplamıştı. Sonra uzanıp örgülerimi başımın üzerinde topladı.

"Sana çekidüzen vereceğim," dedi. "Saç sarartan şu *Sun-In*'den biraz daha olacaktı. Megan'ın söylediğine göre, yaz olmasa bile bir ampule yakın durduğun zaman bile işe yarıyormuş. Makyaj da yaparız." Sonra durup saçlarımı omuzlarıma bıraktı. Şifoniyerinin üzerinde duran gözlüklerini takıp gözlerimin içine baktı.

"Eskiye döndük, değil mi? Eskiden nasılsak şimdi de öyleyiz, ha? Sana Finn Dayı'yı unutturacağım. Artık Finn olmadığına göre seninle ben..." Greta gülümsüyordu. Neredeyse ayakları yerden kesilmiş gibiydi.

Kendimi geri çekip gözlerinin içine baktım.

"Ben, Finn'i unutmak istemiyorum."

Böyle söylemiştim. Bu sözler bir anda kalbimden kopup dudaklarımdan dökülmüştü ve her ne kadar her bir kelimesinin doğru olduğundan adım gibi emin olsam da keşke o an o sözleri söylemeseydim diye düşündüğüm çok oldu. Greta'

ya keşke evet, eskisi gibiyiz deseydim diye düşündüğüm çok oldu. Evet, yeniden birbirimizin en yakın arkadaşıyız. Her şey eskisi gibi olabilir.

Greta hızla arkasına dönmeye çalıştıysa da tüm yüzüne yayılan o hayal kırıklığı ifadesini görmüştüm. Arkasını dönmüş, masasının üzerinde bir şeylerle oyalanıyordu. Yüzünü yeniden döndüğünde o ifade silinmişti ve bunun yerini o her zamanki aşağılayıcı, tiksinti dolu ifade almıştı.

"Tanrı aşkına, June! Her zaman böyle geri zekâlı olmak zorunda mısın?"

"Ben..."

"Çık dışarı. Çık."

Kapıya doğru yürüdüm ama sonra döndüm.

"Greta?"

Kızgın bir biçimde iç geçirmişti. "Ne var?"

"Öyle demek istemedim..."

Elinin tersiyle sözlerimi savuşturmuştu.

"Hiçbir şey duymak istemiyorum. Çık git hadi. Git."

Dokuzuncu Bölüm

Finn Dayı benim yalnızca dayım değil, aynı zamanda vaftiz babamdı. Greta'nın vaftiz ailesi Ingram ailesiydi: Pillsbury'de kalite kontrol müdürlüğü yapan Fred Ingram ile karısı Becca'ydı. Ingramların Mikey adında benden iki yaş küçük bir de oğulları var. Omzunda tuhaf bir şarap lekesi olan Mikey'yi doğduğu günden beri tanıyorum. Ingram'lar yazları sık sık bize barbeküye gelirdi ve Bay Ingram her zaman yanında kendi etini getirirdi. Şehirdeki havuza yüzmeye gittiğimizde ya da fıskiyeler açık olduğu zamanlarda Mikey bu doğum lekesi yüzünden tişörtünü üzerinden hiç çıkarmazdı. O lekeyi daha önce gördüğümüz halde benim ve Greta'nın önünde bile.

Ingramlar iyi insanlardı ama kimse söylemese Greta'nın vaftiz ailesi olduklarını anlayamazdınız. Finn ise vaftiz babalık görevini çok ciddiye alırdı. Bir keresinde anneme Finn'in neden Greta'nın da vaftiz babası olmadığını sormuştum ve annem Finn'in Greta doğduğu zaman henüz yerleşik bir

hayata geçmemiş olduğunu söylemişti. O zamanlar hâlâ "kâh orada kâh burada gezip" canı istediği zaman seyahatlere çıkıyormuş. Bu bana hiç de kötü bir durum gibi gelmemişti ama anneme göre Finn'in o dönemde Greta'nın vaftiz babası olması uygunsuz kaçarmış.

Annem, Greta benden sonra doğmuş olsaydı bile Finn'in onun da vaftiz babası olmasını istemeyeceğini söylemişti, çünkü ona göre Finn kendini bu işe fazlasıyla kaptırmıştı. Finn'in bu konuya bu denli ilgi göstereceğini hiç sanmazmış ve artık büyüdüğüm için de bu vaftiz babalık işinin benim dikkatimi fazla dağıttığını düşünmeye başlamış. O ölmeden önce bir keresinde Finn'e bu kadar bağlanmamın pek de iyi bir şey olmadığını söylemişti.

Bundan nefret etmiştim. Ve annemin, "Senin yaşında bir kız..." diye başlayan tüm cümlelerinden de nefret ediyordum.

Greta'nın benim vaftiz babam Finn Dayı'yken kendisine Ingramların kalmış olmasından nefret ettiğini biliyordum. Finn, Greta'ya bize katılmayacağını hiç söylememişti aslında. Onu hiç dışlamamıştı. Greta kendi kendini dışlamıştı. Bazen, "Finn'le özel vaftiz baba saatlerinize mani olmak istemiyorum," derdi o kendini beğenmiş sesiyle. Onun bu sözlerine hiç karşı çıkmazdım çünkü Finn'i kendime saklamak istiyordum.

Geçen yaz Mikey, Greta'yı öpmeye çalışmıştı. Greta bunun iğrenç bir şey olduğunu söylemişti çünkü Mikey onun vaftiz kardeşiydi. Bu neredeyse ensest ilişki gibi bir şey sayılırdı.

"Ama June'u öpebilirsin," demişti Greta. Mikey kıpkırmızı olmuş ve nereye bakacağını şaşırmıştı. Kimse beni öpmek istemiyordu, Mikey bile ve Greta bunu bir kez daha yüzüme vurmak istemişti. Ama benim asıl gördüğüm şey Greta'nın bu vaftiz baba olayını hiç unutmadığıydı. Bu mesele sürekli aklının bir köşesinde duruyordu. Finn konusunda şansım yaver gitmişti ve Greta da bunun farkındaydı.

Onuncu Bölüm

Portre, Finn Dayı'nın cenazesinden sonraki salı sabahı sonunda o çirkin, siyah çöp poşetinden çıkmıştı. O sabah okullar ilk başta sadece iki saatliğine tatil edilmişti aslında ama kar hızla ve yoğun biçimde yağmaya devam edince sonunda bütün güne yayılmıştı. Kar yağan günleri seviyorum. Özellikle de yerde zaten kar varsa ve dışarı çıkıp çimenlerin altmış santim ya da bir metre kadar üzerinde yürürken bulutlardan bir cennette olduğunuzu hayal edebiliyorsanız.

Biz küçükken, Greta böyle acımasız birine dönüşmeden önce, birlikte o şişko kar giysilerimizin içinde arka bahçeye sıvışırdık. Sırtüstü yatıp kar taneleri yüzümüze çarparken gözlerimizi kırpmamaya çalışırdık. Greta bir keresinde bir kar tanesinin tam gözbebeğine konduğunu ve bu sayede o kar tanesini en ince detaylarına kadar görebildiğini söylemişti. Her bir kristali. Sadece bir saniyeliğine. Gözünün üzerine kazınmış gibi. Bunun, hayatı boyunca görüp görebileceği en güzel kar tanesi olduğunu söylemişti. Meleklerden bile daha

güzel. Sonra eve koşmuştu. Annemin eteğine yapışıp hüngür hüngür ağlamıştı çünkü o kar tanesini benim göremeyeceğimi biliyordu. O kusursuz şeyi bana asla gösteremeyeceğini biliyordu. Bu, annemin zaman zaman Greta'yla aramızın eskiden nasıl da iyi olduğunu göstermek için anlattığı bir hikâye. Bazen buna inanıyorum. Bazense inanmıyorum.

"Bunu çerçeveletmemiz gerek," dedi annem. Babam çoktan ofise gitmişti ama annem o gün bizimle evde kalmıştı. Torbası içindeki tabloyu göğsüne bastırmış mutfağı arşınlıyordu. Mutfak omlet ve kahve kokuyordu. Kar öyle yoğun bir biçimde yağıyordu ki garajda duran arabayı bile göremiyordum.

"Zorunda değiliz," demişti Greta. "Çerçeveletmemiz gerektiğini kim söyledi ki?"

"Resimler çerçeveletilir," dedi annem. "Biriniz çıkarın şunu torbasından da bir bakalım."

Korkulacak bir şey yoktu. Kendime bunu söylemiştim. Torbaya uzandım. Annem tabloyu uzatıp bir adım geriledi. Tabloyu torbasıyla masaya koyduğum zaman Greta da yaklaşmıştı ve sonra poşeti çekip çıkardı.

İşte oradaydık, Greta ile ben, mutfak masasından kendimize bakıyorduk. Benim saçım her zamanki gibiydi; yandan örülmüş ve arkada toplanmış iki ince örgü. Greta'nın gözünde gözlükleri vardı. Çünkü Finn ikimizin de her zamanki halimizle görünmemiz gerektiğini söylemişti. Bu portrenin gerçek olması gerekiyordu. Finn beni büyük bir sır biliyormuşum da kimseye söylemeyecekmişim gibi çizmişti. Aslında

Greta'yı böyle çizmesi gerekiyordu çünkü daha çok o böyle görünürdü. Ama bunun yerine onu sanki az önce birine büyük bir sır vermiş ve şimdi oturduğu yerde karşısındakinin tepkisini bekliyormuş gibi çizmişti. Bu resme baktığınız zaman Finn'in ne kadar da mükemmel bir ressam olduğunu görebilirsiniz. İnsanların kafasından geçenleri anlayıp bunları bir tuvalin yüzeyine aktarmayı nasıl başardığına akıl sır erdiremiyorum. Görünmez olan düşünceler nasıl oluyor da bir tuvalin üzerindeki kırmızı, sarı ve beyaz boyalara dönüşebiliyor?

Hiçbirimiz gözlerimizi portreden alamıyorduk. Annem kollarını belimize dolayıp aramıza girmişti. Resimdeki her bir fırça darbesini, gölgeyi, açıyı ve çizgiyi içime çekmiştim. Annemin ve Greta'nın da aynı şeyi yaptığını hissedebiliyordum. Onların da resmin içine dalmayı istediklerini hissedebiliyordum. Annemin parmakları bedenimi giderek daha da sıkı sarıyordu. Sonunda elini gömleğimin etrafında bir yumruk gibi sıktığını hissetmiştim. Başını çevirip kazağının koluyla yanağını silmişti.

"İyi misin?" diye sordum.

Annem hızlı hızlı başını sallamıştı. Gözleri hâlâ resmin üzerindeydi "Ne yazık! Şuna bakın. Neler yapabildiğine bir bakın. Önünde bir sürü fırsat vardı..."

Annemin ağlayacağını sanmıştım ama bunun yerine ellerini sertçe çırparak o anı def etmişti. Sonra abartılı derecede neşeli bir ses tonuyla ekledi: "Pekâlâ. Çerçeve? Fikirlerinizi alalım?"

Başımı yana doğru eğdim. "Size de öyle geliyor mu bilmem ama... sanki biraz... farklı mı görünüyor?"

"Bilmiyorum," dedi Greta parmaklarını çenesine götürüp soruma bir yanıt düşünüyormuş gibi yaparak. "Burada da ahmak gibi görünüyorsun aslında."

"Bunların sırası değil, Greta," dedi annem derin ve uzun bir iç geçirerek.

Ama resim farklı görünüyordu. Portreyi en son Finn'in evinde görmüştüm. Boya hâlâ ıslaktı ve Finn daha önce hiç görmediğim kadar ufak görünüyordu. Görüşünü yitirmeye başlamıştı ve resmi bir türlü doğru yapamadığını söylüyordu. Elini omzuma koyup, "Özür dilerim, June. Özür dilerim, çok iyi olmadı," demişti. Üzerinde çalışmaya devam edeceğimizi söylemişti.

Biz. Böyle söylemişti. Sanki resme bir katkım oluyormuş gibi.

"Herkes yeterince baktı mı?" diye sordu annem portreye uzanarak.

"Bir saniye." Neyin değiştiğini görmeye çalışarak resmi taradım. Gözlerimin içine baktım, sonra da Greta'nın gözlerine. Hayır. Burada bir farklılık yoktu. Sonra düğmeleri fark ettim. Tişörtümün üzerinde, ön tarafta beş küçük düğme vardı. Düğmeleri görünce bunu daha önce nasıl da fark edemediğime akıl erdiremedim, çünkü Finn'in çizebileceği türde bir şeye bile benzemiyorlardı. Daha çok bir çocuğun çizebileceği bir şeyi andırıyorlardı. Her biri düz siyah renkteydi ve ışık üzerlerinden yansıyormuş gibi göstermek için içlerine

birer beyaz benek yerleştirilmişti. Finn bir tişörte neden düğme eklemiş olabilirdi ki? Parmağımla en üstteki düğmeye dokundum. Boya burada diğer her yerde olduğundan daha kalındı ve bu nedense beni üzdü.

Anneme ve Greta'ya bakıp düğmelerden bahsetmemeye karar verdim.

"Tamam," dedim. "Ben tamamım. Resmi kaldırabilirsin."

Cuma günü okuldan sonra şehir merkezindeki çerçeveciye gitmiştik. Tombul ve kısa boylu Bay Trusky bize hepimizin çerçeveden memnun kalmasının onun için ne kadar önemli olduğunu söylemiş ve kapının önündeki tabelayı "Kapalı" tarafına çevirdikten sonra bile yarım saat daha dükkânda kalmamıza izin vermişti. Annemle, Bay Trusky'ye resmi tekrar çerçeveletmiştik ve her seferinde birimizden biri çerçevede bir kusur buluyordu. Günün sonunda resim hâlâ çerçevesizdi ve arabanın bagajına yine siyah çöp torbasıyla dönmüştü.

"Yarın yeniden deneriz," demişti annem otoparkta. "Bay Trusky daha bir sürü çerçevesi olduğunu söyledi."

"Neden tek başına gitmiyorsun?" diye sordu Greta.

"Katiyen olmaz. Bu, Finn'in ikiniz için yaptığı bir şey. Bundan siz sorumlusunuz."

"O zaman ben sade, siyah, ahşap olanı seçelim diyorum."

Sade, siyah, ahşap çerçeveden nefret etmiştim. Bu çerçeve ikimizi de alaycı göstermişti.

Bay Trusky'nin taktığı tüm çerçeveler portreyi tamamen

değiştiriyor gibiydi. Annemin sevdiği çerçevenin adı Valencia'ydı ve üzerinde kahve çekirdekleri gibi küçük oymaları olan koyu renk bir ahşaptan yapılmıştı. Bunun tüm resmi fena halde sıkıcı gösterdiğini düşünmüştüm.

"Ben altın sarısı olanı beğenmiştim. Eski moda olanı."

"Ne sürpriz, ne sürpriz," demişti Greta.

Çerçevenin adı Tuscan Gold'du ve bence son derece şık görünüyordu. Sanki resim üzerinde bu çerçeveyle doğrudan müzeye gidebilirmiş gibiydi.

"Finn de bunu beğenirdi," demiştim.

"Finn'in neyi beğeneceğini nereden biliyorsun ki?" diye sormuştu Greta keskin bir ses tonuyla. "Şimdi de ipi tersten atlayarak ölüler diyarına mı gittin?"

Bazen Greta'nın bazı şeyleri nasıl hatırladığına şaşıp kalıyordum. Dokuz yaşındayken zaman yolculuğuyla ilgili bir fikrim vardı. Yeterince hızlı bir biçimde ters ip atlarsam zamanda geri gidebileceğimi düşünürdüm. Etrafımdaki havayı hızlıca karıştırıp geriye doğru giden küçük bir baloncuk yaratabileceğimi. Artık buna inanmıyordum. Kimsenin böyle bir güce sahip olabileceğine inanmıyordum.

Annem her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu; bu yüzden Greta'yı dürttüm.

"Yarın. Belki yarın bir şeyleri daha net görüp karar verebiliriz," demişti annem.

Ve bir şekilde öyle de olmuştu. Ertesi sabah Bay Trusky'nin gösterdiği ilk çerçeveyi seçmiştik. Belki Greta bizimle gelmemek için iyi bir bahane bulduğundan ve dükkâna an-

nemle gittiğimiz için daha hızlı karar vermiştik. Belki ikimiz de doğru çerçeveyi bulmaya çalışmaktan yorulmuştuk. Belki de gerçekten de en iyisi oydu. Açık kahve tonunda, konik kenarları olan bir çerçeveydi bu ve tuvalin etrafında neredeyse kayboluyor, resmin öne çıkmasına izin veriyordu.

"Resmi birkaç günlüğüne bana bırakın. Salı sabahı çerçevesi hazır olur," demişti Bay Trsuky, ufak bir deftere bir şeyler karalayarak.

"Burada mı bırakacağız?" dedim.

Annem elini omzuma atmıştı. "Hemen yapamaz tatlım. Biraz zaman alacak tabii."

"Ama resmi burada bırakma fikrinden hoşlanmadım. Burada, bizden uzakta."

"Haydi ama. Kabalık etme. Bay Trusky elinden gelenin en iyisini yapıyor."

Annem Bay Trusky'ye bakıp gülümsemişti ama Bay Trusky hâlâ defterine bir şeyler yazıyordu.

"Bakın ne diyeceğim. Yarın öğleden sonra sırf sizin için geleceğim ve bittiği zaman da resmi evinize getireceğim. Tamam mı?"

Başımı salladım. Resim yine de bir gece burada kalacaktı ama bu pazarlıktan koparabileceğim en iyi şey bu gibi gözüküyordu.

"Bay Trusky'ye teşekkür et, lütfen, June. Bizi gerçekten mahcup etti."

Teşekkür ettim ve sonra oradan ayrıldık. Bay Trusky sözünü tutmuştu ve resim ertesi gün bize geri döndü. Bay Trus-

ky iyice görebilmemiz için resmi mutfak tezgâhının üzerine dayamıştı.

"Bu gerçekten de harika bir sanat eseri," dedi babam ellerini beline koyarak.

"Ve çerçeve de harika. Yaptığınız her şey için çok teşekkür ederiz," dedi annem.

"Çerçeve her şeyi değiştiriyor," demişti Bay Trusky.

Annem de babam da başını sallamıştı ama ikisinin de Bay Trusky'yi dinlediklerini sanmıyordum.

"Peki ya sen, June? Sen de mutlu musun?" diye sordu Bay Trusky.

Bu, "evet" diye cevap vermeniz gereken bir soruydu. Ama işin doğrusu mutlu değildim. Tek görebildiğim Greta'yla ikimizin birlikte bir çerçevenin içine sıkıştırıldığımızdı. Ne olursa olsun ikimiz her zaman bu dört parça tahtanın arasında kapana kısılmış olacaktık.

On Birinci Bölüm

"Şurayı imzalar mısın?" Postacı not panosunun üzerinde duran bir kâğıdın alt orta kısmındaki bir çizgiyi gösteriyordu. Şapkasını gözlerine kadar indirmişti. İsim listesini gözden geçirdi. "June. June Elbus."

Finn'in cenazesinden birkaç hafta sonra evde yalnız olduğum bir akşamüstüydü. Başımı sallayıp kalemi aldım, adamın eli biraz titriyordu. Kâğıdı imzalarken adamın gözünün ucuyla evin içine baktığını görmüştüm. İmzamı attıktan sonra bana bir kutu uzatmıştı.

"Teşekkürler," dedim başımı kaldırıp bakarak.

O da bana bakıyordu ve bir an için bana bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü. "Evet. Tabii. Önemli değil... June," dedi.

Arkasını döndü, sonra durdu ve bir an için öylece bekledi.

Kapıyı usulca kapamaya başladım ama postacı hâlâ kıpırdamadan öylece duruyordu. Bir an, arkasını dönecek gibi ol-

du. Bir şey söyleyecekmiş gibi parmağını havaya kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Parmağını indirip yoluna devam etti.

Hemen odama gidip yatağımın üzerine tünedim. Bağdaş kurup paketi kucağıma aldım. Kutu tamamen bantla kaplanmıştı. Sanki biri şu kahverengi ambalaj bantlarından alıp kutu görünmeyecek hale gelene dek her yeri tamamen bantlamıştı. Bandı açabileceğim bir uç aradım ama bulamadım. O yüzden bir makasla üst kısmı kestim. Doğum günüm değildi ve Noel geçeli iki ay oluyordu. Kutunun üzerinde hiçbir iade adresi bulunmuyordu. Bandın üzerine siyah tükenmezkalemle yazılmış ismimden ve adresimden başka hiçbir şey yoktu.

Paketin içinden iyice sarılıp sarmalanmış iki kâğıt yumağı çıkmıştı. Biri diğerinden daha küçüktü. İlk önce küçük olanı açtım. Top gibi sarılmış kâğıtların ve gazetelerin en son katmanına geldiğim zaman içindeki şeyin ne olduğunu hissetmeye başlamıştım. Sonra o altın sarılı ve kırmızılı muhteşem mavinin ilk huzmesini görünce bunun Finn'in Rus çaydanlığının kapağı olduğunu anladım. Kapağı neredeyse yere düşürecektim. Bu kadar özenle sarılıp sarmalandıktan sonra kapak neredeyse parmaklarımın arasından kayıp gidecekti. Hemen büyük parçaya yöneldim. Kâğıtları paramparça ediyordum. Çaydanlığı yeniden bir bütün halinde görmek için yanıp tutuşuyordum.

Bu çaydanlığı en son Finn'i ziyaret ettiğimiz o son pazar günü görmüştüm. Greta'nın bizimle gelmek istemediği o pa-

zar günü. O gün annemle Finn bu çaydanlık yüzünden kavga etmişti. Finn çaydanlığı anneme vermek istiyor, annem almak istemiyordu. Finn iki eliyle çaydanlığını ona uzatmıştı, annem ondan uzaklaşmıştı.

"Böyle davranmayı kes. Yine görüşeceğiz," demişti annem.

Finn doğruları söylemek için izin alır gibi bana bakmıştı. Başımı çevirmiştim. Başka bir odaya gitmek istiyordum ama Finn'in evi tek odalıydı ve Eski Batı'daki salonların kapıları gibi sallanan kapıları olan küçücük mutfağından başka, gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Danni, al şunu işte. June için. Bir kez de benim istediğim gibi olsun bir şeyler."

"Ha. Bir kez olsun. Bu da güzel." Annemin sesi kulakları tırmalıyordu."Senin çaydanlığına ihtiyacımız yok, konu kapanmıştır."

Finn kucağında çaydanlıkla bana doğru yürümüştü.

Annem bana bir bakış fırlatmıştı. "Aklından bile geçireyim deme, Junie."

Orada donup kalmıştım. Annem Finn'in önüne geçip çaydanlığı elinden almaya çalışmıştı. Finn çaydanlığı başının üzerine kaldırmış, bana vermeye çalışıyordu.

O anda, birazdan o çaydanlığın başına gelecekler gözümün önünde canlanmıştı. Olduğu gibi Finn'in dairesinin döşemelerine inip paramparça olduğunu görebiliyordum. Finn'in kocaman pencerelerinden vuran akşam güneşiyle ışıldayan tüm o parlak renkli parçacıkları, dans eden yarım bir ayı, başı

olmayan bir ayı, tavana doğru bakan bacaklar.

"Seni sersem yaşlı kadın," demişti Finn. Anneme "yaşlı kadın" derdi. Küçüklüklerinden beri anneme böyle seslendiğini söylemişti bir keresinde. Aralarında başka şakalar da vardı. Finn ona "kuzu kılığında koyun" dermiş, ki bu tam olarak doğru sayılmazdı. Annem de ona "koyun kılığında kuzu" dermiş ve bu gerçekten de doğruydu. Finn gerçekten de yaşlı bir adam gibi giyinirdi; kahverengi düğmeli hırkalar; büyük, hantal yaşlı adam ayakkabıları ve ceplerinde mendiller. Ama tüm bunlar onun üzerinde güzel dururdu. Hepsi üzerinde hoş görünürdü.

"Seni yaşlı, sersem, sersem kadın."

Annem çaydanlığa uzanmayı bırakmıştı. Ufacık bir gülümseme belirmişti yüzünde.

"Belki," dedi. Bütün vücudu bitkin bir biçimde gevşemişti. "Belki de öyleyimdir."

Finn çaydanlığı indirip mutfağa geri götürmüştü. Öyle solgun görünüyordu ki çaydanlığın renkleri onun yanında gösterişli kalmıştı. Ben olsam çaydanlığı sırf onun için kabul ederim. Herhangi bir anlamı olması gerekmiyordu. Onu bir daha göremeyeceğimiz anlamına gelmek zorunda değildi bu.

"June," diye seslendi Finn mutfaktan o boğuk, yorgun sesiyle. "Bir saniye buraya gelir misin?"

Yanına gittiğim zaman bana sarılmıştı. Sonra kulağıma eğilip fısıldadı. "Bu çaydanlığın senin olduğunu biliyorsun, değil mi? Ne olursa olsun o senin, tamam mı?"

"Tamam."

"Ve bana söz ver. Bununla yalnızca dünyanın en iyi insanlarına çay demleyeceksin." Sesi çatlıyor, çatallanıyordu. "Sadece dünyanın en, en iyi insanlarına tamam mı?" Yanağı yanağımın üzerinde sırılsıklamdı. Ona bakmadan başımı salladım.

Ona söz verdim. Sonra başımı sıkıca tuttu, kendinden uzaklaştırıp gülümsedi.

"Senin için dileğim bu," demişti. "Senin, dünyanın en iyi insanlarını tanımanı istiyorum yalnızca."

İşte o anda dayanamayıp ağlamaya başlamıştım çünkü zaten dünyanın en iyi insanını tanıyordum. Finn hayatta tanıdığım en iyi insandı.

Bu, çaydanlığı Finn'in evinde en son görüşümdü. Onu son kez gördüğümü düşündüğüm zamandı. Ta ki kapımda beliriverdiği o güne dek.

Ambalajın kalan kısmını da yırtıp açtıktan sonra çaydanlık sonunda şifoniyerimin üzerinde duruyordu. Hâlâ aynıydı. Kapağı yatağımın üzerinden alıp yerine koymak için uzandım. O sırada çaydanlığın içinde bir şey gördüm. İlk başta bunun bir parça ambalaj kâğıdı olduğunu sanmıştım ama bu kâğıt güzelce katlanmıştı. Sonra üzerinde adımı gördüm. *June'a*. Bir not mu? Belki de Finn'den bir not. Göğsümde inanılmaz bir mutluluk ve korku duygusu kabarmıştı.

Çaydanlığı yeniden baloncuklu naylon ambalajlara sardım ama notu dışarıda bırakmıştım. Çaydanlığı kutuya yerleştirip kutuya bir kez daha baktım. Üzerinde ne bir iade

adresi ne de pul vardı. Nasıl pulsuz olabilirdi ki? Bir saniyeliğine çaydanlığı getirenin Finn'in hayaleti olabileceği gibi aptalca bir fikre kapıldım. Ama sonra aklıma postacı geldi. Düşündüm de üzerinde resmi bir giysi yoktu. Sadece lacivert bir beyzbol şapkası ve lacivert bir ceket vardı. Annemle babam böyle birine kapıyı açtığımı duysalar beni öldürürlerdi herhalde. Ama dahası da vardı: Adamın bana bakışları. Neydi o öyle? Neden o adama dair tanıdık bir şeyler olduğunu hissediyordum? Ve o anda jeton düşmüştü. Cenazedeki adamdı bu. Greta'nın katil olduğunu söylediği adam. Bütün vücudum bir anda buz kesmişti. Adam kapımıza kadar gelmişti.

Yatağımın üzerinde duran notu aldım ve kutuyu dolabımın en arkasına sakladım. Sonra merdivenleri üçer beşer inerek paltomu aldım. Notu cebime koydum ve hava kararmaya başladığı halde ormana doğru yürümeye başladım.

On İkinci Bölüm

26 Şubat 1987

Sevgili June,

Benim adım Toby. Ben, Finn Dayı'nın çok yakın bir arkadaşıydım ve acaba bir gün bir yerlerde buluşmamız mümkün mü diye soracaktım. Benim kim olduğumu tahmin ediyorsundur, bir keresinde telefonda konuşmuştuk. O gün seni endişelendirdiğim için gerçekten çok özür dilerim. Ayrıca beni cenazede gördüğünü de biliyorum. Ben kimsenin görmek istemediği o adamdım. Lütfen bunu yanlış anlama ve sözlerimden ötürü benden korkma, ama bu mektuptan annene ve babana, hatta ablana bile bahsetmemeni tavsiye ederim. Sanırım sen de buna nasıl tepki göstereceklerini gayet iyi biliyorsun. Bana öyle geliyor ki sen bu hayatta Finn'i benim kadar özleyen tek insansın ve öyle zannediyorum ki bu buluşma ikimize de iyi gelecek. Önerim şu: 6 Mart Cuma günü saat 15.30'da sizin tren istasyonunuzda olacağım. Eğer benimle orada buluşursan trenle bir yerlere gidebilir ve rahat

rahat konuşabiliriz. Senin için de uygun mu?

Benimle ilgili sana ne söylediler bilmiyorum ama söyledikleri büyük olasılıkla doğru değil.

Yakında seninle görüşmeyi yürekten umuyorum.

Toby

Mektupta böyle yazıyordu. Ormana ulaştığımda hava o kadar kararmıştı ki mektubu okumak için kaldırımda, bir sokak lambasının altında oturmam gerekmişti. Okul müzikalinden birkaç çocuk dışarı çıkmış, annelerinin akşam yemeği getirmesini bekliyordu. Kimsenin beni görmemesini umarak başımda kapüşonumla otoparkın uzak bir köşesinde duruyordum.

Mektubu okuduktan sonra cebime atıp karanlık ormana doğru yürüdüm. Yerler ıslak ve buzluydu ama umurumda bile değildi. Dereye ulaşana kadar yürümüştüm. Suyun kenarında kahverengi yaprakların altında kalmış kâğıt gibi incecik buz tabakaları uzanıyordu. Ama derenin orta kısmında su sanki yakalanmaktan korkuyormuş gibi hızlı bir biçimde akmaya devam ediyordu. Derenin karşı kıyısına atlayıp biraz daha uzağa yürüdüm ve sonunda büyük, ıslak bir kayanın üzerine oturdum. Sandığımdan daha uzağa gitmiş olmalıydım çünkü yine o uluma seslerini duydum. Belki de ben uzağa gitmemiştim; belki de o kurtlar ya da her neyse o hayvanlar giderek bana yaklaşıyorlardı. Notu açıp yeniden okumaya çalıştım. Kelimeleri bir kez daha görebilmek için oturup gözlerimi kısarak okumaya çalıştım ama başaramadım. Dallarda

hiç yaprak kalmamış olmasına rağmen ağaçlar gündüzden geriye kalan tüm ışığı engelliyordu.

Ama bunun hiçbir önemi yoktu. O notta söylenen kelimelerin hepsi zihnimde alev alev yanıyordu zaten. *Sen belki de Finn'i benim kadar özleyen tek insansın.* Bu da ne demek oluyordu şimdi? Bir adam nasıl postacı kılığına girip erkek arkadaşının yeğeninin kapısına gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünebiliyordu ve nasıl Finn'i, *benim* Finn Dayımı benim kadar özlediğini düşünüyordu? Finn'i öldüren bu adam bunları nasıl söylüyordu? O anda o kurtlarla birlikte uluyabilirdim. Sıcacık bir ulumayla nefesimi soğuk kışın hüküm sürdüğü bu ormana bir hayalet gibi yollayabilirdim. Ama bunu yapmadım. Orada öylece, sessizce oturdum.

Bir an için o notu yırtıp binlerce parçaya ayırmayı, parçaları hızla akan soğuk dereye atmayı ve suyla birlikte gitmelerini izlemeyi düşündüm. Ama bunu yapmadım. Kâğıdı kalın, küçük bir kare haline gelene kadar katladım ve arka cebime koyup eve döndüm.

On Üçüncü Bölüm

"Anne?"

"Efendim?"

"Finn'in evine ne olacak?"

O akşam geç bir saatti. Bu soruyu sormak için Greta yatağa girene kadar beklemiştim. Babam gece haberlerini izliyor, annem de mutfakta elektrikli tencereyi yıkıyordu. Ellerinde sarı lastik eldivenler vardı ve tencereyi ovalarken omuzları sarsılıyordu. Vergi sezonunun hangi evresine gelindiğini annemin geceleri yaptığı şeylerden anlayabilirdiniz. Şu anda bulaşıkları gece yatağa girmeden önce yıkıyordu. Mart ortasına doğru elektrikli tencere şu saatlerde hâlâ lavaboda, suyun içinde bekliyor olacaktı ve annemle babam kanepede oturmuş, gözleri kapanarak kucaklarında evraklarla çalışıyor olacaklardı.

Annem sorumu duyunca tencereyi ovalamayı bırakıp birkaç saniyeliğine karanlık mutfak penceresine baktı. Sonra önce eldivenlerinin birini, sonra diğerini çıkarıp lavaboya bı-

raktı. Yüzünü bana döndüğünde kaşları bir parça çatılmıştı ama buna engel olmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Gel seninle biraz oturalım." Koridora, oturma odasına doğru işaret etmişti. "Haydi, git. Ben de geliyorum hemen."

Katlanmış vaziyetteki not hâlâ cebimdeydi. Elimi cebime atıp parmaklarımı kâğıdın köşelerinde gezdirdim. O sırada neye dokunduğuma dair en ufak bir fikri olmadığını düşünerek bir an anneme baktım. Zamanı gelince ona bunu anlatacağımı düşünüyordum. Oturma odasındaki portrenin gözleri üzerimdeydi. Bay Trusky bıraktıktan birkaç saat sonra resmi asmıştık. Annem ilk önce tablonun bizim odalarımıza asılması gerektiğini düşünmüştü. Bir ay Greta'nın, bir ay benim odamda kalacaktı; sonra böyle sırayla devam edecektik. Finn'in bu resmi bizim için yaptığını söylemişti. Ama Greta resmi kendi odasında istemediğini, bu tablonun onu ürküttüğünü ve resimdeki halini beğenmediğini iddia etmişti. Finn'in onu özellikle aptal gibi çizdiğini söylemişti. Ayrıca benim resimdeki hâlimi de beğenmediğini bildirmişti.

"Neden ki?" demiştim. "Bence fena görünmüyor."

"Tabii ki sana fena görünmeyecek. Seni hayatın boyunca görünmediğin kadar güzel çizmiş. Herhalde beğeneceksin."

Haklıydı. Portredeki görünüşümü beğeniyordum. Gözlerimde gerçek hayatta orada olmadığını adım gibi bildiğim bir zekâ ışıltısı vardı ve normalde olduğumdan daha ufak tefek görünüyordum. Greta'nın da, Finn'in de, annemin de ince bir kemik yapısı vardı. Babamla ben kaba kemikliydik; şekilsiz aylar. Ama portrede Greta ve ben neredeyse aynı ölçülere sahiptik.

Yine de Greta'ya ve resme baktığınız zaman Greta'nın gerçek hayatta da resimde de benden daha güzel olduğunu görebilirdiniz. Bunu ona da söyledim.

"Ben daha güzel filan değilim, aptal. Sadece daha büyüğüm. Büyük olmakla güzel olmak arasındaki farkı bile göremiyor musun?"

Bu bir iltifat sayılırdı. Onun standartlarına göre. Söz konusu olan Greta olduğunda tüm o kötü şeylerin altında gömülü olan iyilik kırıntılarını bulmanız gerekiyor. Greta bir jeot taşı gibi konuşur. Dışarıdan bakıldığında olabildiğine çirkin ve içeride de aşağı yukarı aynı ama arada bir tüm bunların arasından parlayan bir şey görülebiliyor.

"Peki, o zaman biraz bencil davranacağım ben de," demişti annem. "Bu tablonun sonsuza kadar bir tek kişinin odasında kalması haksızlık olur; bu yüzden şöminenin üzerine asmayı öneriyorum. Buna itirazı olan var mı?"

Greta sızlanmaya başlamıştı. "Bu daha da kötü. Oturma odasına ürkütücü bir his katacak bu resim. Ayrıca buraya gelen herkes onu görecek."

"Korkarım durum bu, Greta. June, senin bir itirazın var mı?"

"Yok. Bence sorun yok"

"Tamam o halde. Babana söyleyelim de assın."

Resim asıldıktan sonra annemi onu incelerken yakalamıştım. Bir kere de değil, birkaç kere. Finn'in evinde geçirdiğimiz onca zaman bu portreye tamamen ilgisiz kalmıştı, ondan tiksiniyor gibiydi ama eve geldiğinden bu yana resmi

neredeyse takıntı haline getirmişti. Tabloya bakıp kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, bir yaklaşıp bir uzaklaşarak ayrıntıları inceliyordu. Genellikle bunu geceleri yapıyordu, benim çoktan yatağa girmiş olmam gereken saatlerde ve eğer beni orada durmuş, onu izlerken yakalarsa utangaç bir gülümsemeyle yüzüme bakıp sanki ortada hiçbir şey yokmuş gibi odadan çıkıveriyordu.

Finn'in evine ne olacağını sormak için Greta'nın yatmasını beklemiştim. Evin akıbetine dair tüm korkunç detayları şimdiden öğrendiğine şüphem yoktu. Büyük olasılıkla dairenin baştan aşağı çamaşır suyuyla yıkanacağını ve içeride lavanta ve portakal kokularından en ufak bir iz bile kalmayacağını çoktan öğrenmişti. Evin yeni sahiplerinin kim olduğunu da biliyordu ve bu insanlar evi televizyonlarla, müzik çalarlarla, kablolarla doldurup bir çöplüğe dönüştürecek korkunç insanlardı. Finn kablolardan, her tarafta prizlere takılı fişler olmasından nefret ederdi.

Annem oturma odasına geldiğinde hiçbir şey söylememişti. Önce tabloya, sonra bana baktı ve kanepede yanıma oturup kolunu omzuma attı. Üstü başı limonlu bulaşık deterjanı kokuyordu.

"Junie," dedi. "Finn'le ilgili bilmen gereken şeyler var." Başını diğer tarafa çevirmişti. Sonra yeniden bana döndü. "Dayını ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Onu ben de seviyordum. O benim küçük kardeşimdi. Onu dünyalar kadar seviyordum."

"Seviyorum."

"Ne?"

"Seviyordum değil, seviyorum. Onu şimdi de sevebiliriz."

Annem elini kaldırmıştı.

"Elbette sevebiliriz. Haklısın. Ama Finn'le ilgili şöyle bir durum var: O her zaman iyi seçimler yapmadı. Hep aklına estiği gibi davrandı. Hiçbir zaman..."

"Başkalarının onun ne yapmasını istediğine önem vermedi mi?

"Evet."

"Yani senin ondan yapmanı istediğin şeyi yapmadı?"

"Önemli olan bu değil. Önemli olan şunu anlaman: Finn özgür ruhlu ve çok iyi bir adamdı, ama bazen insanlara biraz fazla güveniyordu."

Annem sık sık Finn'le ilgili buna benzer şeyler söylerdi. Nasıl hiç büyümediği gibi. Sanki büyümemek kötü bir şeymiş gibi söylerdi bunu, ama bence bu onun en iyi yanlarından biriydi.

"Peki, bunların Finn'in eviyle ne ilgisi var?"

"Pek yok. Sadece Finn'in farklı bir... yaşam tarzı vardı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Finn'in gey olduğunu biliyorum anne. Bunu herkes biliyor."

"Elbette biliyorsun. Elbette. Bu yüzden bu konuyu burada kapatalım. Tamam mı? Artık o evi düşünmemiz için hiçbir sebep yok." Annem sırtımı sıvazlayıp gülümsemişti. Sonra ayağa kalkmaya yeltendi ama ben henüz bitirmemişim.

"Peki, ya oraya gitmek istersem?"

Annem başını salladı ve sonra uzunca bir süre tabloya baktı. Sonunda yeniden bana döndüğünde yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Bak June, orada bir adam yaşıyor. Tamam mı? O, Finn'in... özel arkadaşıydı. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Annem hafifçe yüzünü buruşturmuştu ama bunu belli etmemeye çalıştığını görebiliyordum. "Bu konuya girmeyi istemedim..."

Özel arkadaş mı? Gülmemek için kendimi zor tutmuştum. Özel arkadaş lafı bana anasınıfındaki okul gezilerini hatırlatıyordu. Dona Folger'le el ele tutuşup karşıdan karşıya geçerken iki tarafa baktığımız zamanları.

"Ne demek bu?" dedim.

"Bence bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Artık bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Hâlâ içten içe gülüyordum ama annemin söylediklerini yavaş yavaş anlamaya başlayınca, yüzümdeki gülümseme solmuştu. Finn öldükten sonra evine birinin taşınacağını bana hiç söylememişti. Neden bu kadar önemli bir şeyden bahsetmemişti ki?

Yine uzanıp nota dokundum. *Finn'i en az benim kadar özleyen tek insan.* Notta böyle yazıyordu. Toby. O özel arkadaşın ismini biliyordum. Ve beni Finn'in dairesinden aradığını da biliyordum ama sanırım sonrasında başka bir yere taşınacağını düşünmüştüm.

Anneme neden kimsenin daha önce bana bu özel arkadaş Toby'den söz etmediğini soracaktım ama kendimde bunu

yapacak gücü bulamadım. Kendimi böyle utanç verici bir duruma düşürmek, sanki bu benim için çok da önemli bir şeymiş gibi görünmek istemiyordum. Son birkaç yıldır Finn'in en yakın arkadaşım olduğunu düşünüyordum. En yakın arkadaşım. Belki de bu konuda yanılmıştım.

Annemin gözlerinin içine bakmadan başımı salladım. Birdenbire ona Finn'in *özel arkadaşının* kapımızın önüne kadar geldiğini, Finn'in *özel arkadaşının* benim Finn'i en az onun kadar özleyen tek insan olduğumu bildiğini, Finn'in *özel arkadaşının* benimle buluşmak istediğini söylemek gözüme imkânsız görünmüştü.

"Peki, tamam. Konuyu kapatıyorum," dedim. Vücudumdaki her bir kası sıkarak kendimi tuttuğum halde o anda tek yapmak istediğim ağlamaktı. Sadece Finn bana bu adamdan bahsetmediği için değil, aynı zamanda bu konuyu onunla asla konuşamayacağım için. Ve sanırım birini kaybetmenin ne demek olduğunu ancak o zaman anlamıştım.

On Dördüncü Bölüm

"Şu partiyi hatırlıyor musun?" Greta üst kattaki banyodan çıktığım anda kolumdan tutup kulağıma fısıldamıştı. Hâlâ ıslak olan ellerimi kazağıma sildim.

"Hı?"

Greta bıkkın bir biçimde iç geçirmişti. "Tabii ki hatırlıyorsun. Hani sana bir partiye gitmek istiyor musun diye sormuştum? Jillian Lampton'ın partisine? Hatırladın mı?"

Gerçekte unutmamıştım. Sanırım sadece aklımın derinliklerinde bir köşeye atmıştım. Belki de başından beri bunun Greta'nın acımasız şakalarından biri olduğunu düşünmüştüm. Greta'nın sadece ne diyeceğimi görmek için sorduğu bir şey. Yine de ona dönüp başımı salladım.

"Evet, her neyse, bir süredir ertelenip duruyordu ama sonunda bu gece yapılacak."

"Bu gece mi? Ama..."

"Anneme, okulda oyuna yardım edecek birilerine ihtiyaçları olduklarını söyledim."

"Ama ben oyunda değilim ki?"

Greta gözlerini devirip kendinden emin bir tavırla derin bir nefes aldı. "Evet. Biliyorum. Sen partide olacaksın."

"Aaa." Daha önce annemlere hiç nereye gideceğim konusunda yalan söylememiştim. Daha önce yalan söyleyip gidecek bir yerim de olmamıştı ayrıca.

"Beans'i de çağırabilirsin. Eğer istiyorsan."

Senelerdir Beans'le arkadaşlık etmiyorduk aslında. Tam olarak değil yani. Beans üçüncü sınıftayken, Ohio'dan buraya ilk taşındığı zaman hiç arkadaşı yoktu. O zamanlar birbirimizin en iyi arkadaşı olmuştuk. Uzunca bir süre, ta ilkokulun sonuna kadar Beans benim tek arkadaşımdı. Çünkü ben hep böyleydim. Benim içimi dışımı bilen sadece bir tane iyi arkadaşa ihtiyacım vardı. Çoğu insan böyle değil. Çoğu insan sürekli başka insanlarla tanışmak istiyor. Sonuçta Beans de böyle bir insan çıktı. Bir süre sonra düzinelerce arkadaşı olmuştu ve beşinci sınıfa geldiğimizde şu açıkça görülür hale gelmişti artık: O benim en iyi arkadaşımdı belki ama ben onun en iyi arkadaşı değildim.

Nedense ailemde kimse Beans'le artık arkadaş olmadığımızı fark edemiyor gibiydi. Bazen onu arardım ve bana gayet iyi davranırdı ama konuşmalar tuhaf olurdu. Anneme kaç kez Beans'in bir ton arkadaşı olduğunu söyledim ama nedense aramızın eskisi gibi olmadığını ona bir türlü anlatamadım. Belki de anlamasını tam olarak istemiyordum çünkü bu kez yeni arkadaşlar bulmam için başımın etini yiyecekti. Ona gerçekte kim olduğumu göstermek istemiyordum. Can-

tasında *Taşınabilir Ortaçağ Okuma Kitabı*'nın eskiyip yıpranmış bir baskısını taşıyan, yalnızca etek giyen, çoğu zaman ortaçağ çizmeleriyle gezen, insanlara dik dik bakarken yakalanan o tuhaf kız olduğumu bilmesini istemiyordum. Ona insanların benimle arkadaş olmak için sıraya dizilmediğini söylemek zorunda kalmak istemiyordum.

Ayrıca bir kere Finn gibi bir arkadaşa sahip olduktan sonra lisede ona yakın birini bulmanız neredeyse imkânsız bir şey. Bazen tüm hayatımı ona biraz olsun benzeyen birini arayarak mı geçireceğim acaba diye düşünüyorum.

Greta cüzdanının fermuarını açmıştı. "Annem birlikte bir şeyler yapacağımıza çok sevindi. Ne yaptı biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Bana bir onluk verdi." Greta sırıtarak cüzdanındaki on doları çıkarmış, gözümün önünde sallıyordu. "Provadan sonra sana dondurma almamı söyledi. Yani her şey tamam. Hâlâ partiye gelmek istiyor musun?"

"Sanırım."

"Güzel. Çizme giy ve üzerine sıkı bir şeyler al. Parti ormanda olacak."

"Greta?"

"Efendim."

"Cenazedeki şu adam vardı ya..."

"Evet."

"O, Finn'in erkek arkadaşıydı, değil mi?" Bu konuyu çok da önemsemiyormuşum gibi görünmek için elimden geleni yapıyordum.

Sanki çaydanlığın geldiği o günden beri her tarafta Toby'yi görüyordum. Tam olarak neye benzediğini hatırlamıyordum, sadece silueti vardı gözümün önünde ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Her yerde uzun, sırık gibi adamlar vardı ve ilk bakışta hepsinin Toby olabileceğini düşünüyordum.

Son birkaç gündür savunmasız bir anını yakalamak için Greta'yı izliyordum. Ona beklemediği bir anda bir şey sorarsam belki de bana söylemek istediğinden daha fazlasını ağzından kaçırır diye düşünüyordum. Yıllar içerisinde aptal rolüne yatmanın bunun için en iyi yöntem olduğunu öğrenmiştim. Greta bir şey bilmediğimi gördüğü zaman o konuda bildiği her şeyi olduğu gibi dökülüverirdi.

"Tebrikler, Sherlock. Bu davayı çözmen sadece birkaç yüzyıl sürdü."

"Demek istediğim sadece bu değil."

"Peki, ne demek istiyorsun?"

"Yani şimdi Finn'in evinde o mu yaşıyor?"

"Evet, doğru. Hayat hiç adil değil. Adamın birini öldür, sonra da Yukarı Batı Yakası'nda mükemmel bir daireye kon."

"Yani sence Finn kesin ondan AIDS kaptı? Eminsin yani?"

"Emin olmanın ötesinde, bunu kasten yaptığını da biliyorum. Adam, Finn'le tanıştığı zaman AIDS olduğunu biliyormuş. Hasta olduğunu biliyormuş."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Bu konuda bir şeyler duydum."

"Yani o, katil gibi bir şey bu durumda?"

"Aynen öyle." Greta'nın ses tonu bir anda değişmişti. Onun bildiği şeylere ilgi gösteriyor olmam bir anda hoşuna gitmişti. Belki de ona çaydanlıktan, mektuptan ve o adamın 6 Mart'ta tren istasyonunda olacağından bahsedebilirim diye düşündüm. Belki beni dinlerdi ve bir kez olsun benim ona verecek birtakım haberlerim olmasından etkilenirdi. Ama kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmıyordu. Toby mektupta kimseye bir şey söyleme demişti, belki de haklıydı. Belki bazen bir katil de haklı olabilirdi.

"Tamam."

"Tamam ne?"

"Hepsi bu. Sadece emin olmak istedim."

"Neyse ne, June. Büyü artık. Her şey sonra erdi."

"Evet. Bunu biliyorum."

Beans'i aradım. Sanırım biraz çaba göstermem gerektiğini düşünmüştüm, ama Beans dışarı çıkamayacağını söylemişti. Yani tek başıma olacaktım. Ben ve Greta'nın arkadaşları.

Daha sonra, akşam yemeği için merdivenlerden indiğimiz sırada Greta omzumu dürtüp kot pantolonumun arka cebine bir not iliştirmişti. *Parti iptal oldu.* Görünüşe göre bir sürü insan izin alamamıştı. Ama Greta annemlere çoktan yalan söylediği için yine de onunla provaya gitmem gerekecekti. Tiyatro salonunun arka tarafında, o kırmızı, kadife koltuklarda oturup Greta'nın tekrar ve tekrar Kanlı Mary'ye dönüşmesini izleyecektim.

Parti iptal olduğu için içim rahatlamıştı tabii. Bu sadece

utangaçlıkla ya da tam bir sosyal özürlü olmakla ilgili de değildi. Dahası da vardı. Bira ya da votka içmek, sigara içmek ya da Greta'nın hayal bile edemeyeceğimi düşündüğü tüm o şeyleri yapmak bana ilginç gelmiyordu. Bu şeyleri hayal etmek de istemiyorum. Herkes böyle şeyleri hayal edebilir. Ben buruşmuş zamanı hayal etmek istiyorum, kurtlarla dolu ormanları ve kırların kasvetli gece yarısı manzaralarını. Birbirlerini sevmek için seks yapmak zorunda olmayan insanları hayal ediyorum. Seni yalnızca yanağından öpecek insanları.

O gece okulun tiyatro salonunda oturup Ryan Cooke'un tüm o altın çocuk karizmasıyla büyülü geceler hakkında şarkılar söylemesini izlemiştim. Oyunun yönetmeni Bay Nebowitz sürekli Ryan'ı durdurup şarkının bazı kısımlarını tekrar tekrar söyletiyor ve ona kelimelerin yüzüne yansımasına izin vermesini söylüyordu.

"Yüzünü bir şiir gibi okuyabilmeliyiz. Tek bir kelime dahi etmesen de seyircilerin hepsi o anda ne hissettiğini bilmeli." Bay Nebowitz genç bir adamdı ve kıvırcık, koyu renk gür saçları vardı. Ryan'ın doğru şekilde sahnelemesini istediği kısım oyunun son kısmıydı. Bir şeylere sıkı sıkıya sarılmak ve bu şeylerin elinden kayıp gitmelerine izin vermemekle ilgili olan kısım.

Ryan tekrar tekrar denemişti. Ben çok bir fark görememiştim ama Bay Nebowitz sonunda. "Daha iyi. Daha iyi oluyor," diyerek Ryan'ı gönderip Greta'yı çağırmıştı.

"'Happy Talk' şarkısı, tamam mı?"

Greta başını salladı ve sahnenin önüne doğru yürüdü

Üzerinde makyaj ya da kostüm yoktu. Sadece kot pantolonu ve tişörtüyleydi. Gözlüklerini bile çıkarmamıştı. Bir eliyle saçlarını geriye atıp saniyeliğine gözlerini kapadı. Bay Nebowitz piyanoda şarkıyı çalmaya başlamıştı.

"Sonuna kadar," diyerek Greta'ya bakıp başını sallamıştı.

Greta şarkıyı sonuna kadar söylemişti. En ufak bir hata bile duymamıştım. Sonunda şarkı sona erdiğinde Bay Nebowitz alkışlayarak seyirci koltuklarında oturan diğer oyunculara dönmüştü. "İşte aradığım standart bu, millet." Sonra hâlâ sahnede olan Greta'ya dönüp çabalarından ötürü ona teşekkür etti. Böyle bir durumda ben olsam utançtan yerin dibine girerdim herhalde, ama Greta abartılı bir biçimde başını eğerek şaklabanca reverans yapmıştı. Başı neredeye yere değecekti ve bütün çocuklar kahkahayı basmıştı. Ben de gülmüştüm çünkü uzun zamandır onu ilk kez böyle gerginliğini atmış ve rahat görüyordum. İyi ki provaya gelmek zorunda kalmışım diye geçirmiştim içimden.

Greta sahneden indikten sonra aklıma yine Toby gelmişti. *Özel arkadaş* her şey anlamına gelebilirdi belki. Belki de çok önemli biri olmadığı için Finn bana ondan hiç bahsetmemişti. *Özel* kelimesi annemden çıkmıştı. Finn asla kimseye böyle hitap etmezdi. En azından ciddi bir yüz ifadesiyle. Belki de o adamın Finn'in evine yerleşmesi tamamen şans eseri olmuştu. Belki de Finn ona acımıştı.

Prova saat sekiz buçuk gibi sona ermişti. Oturduğum yerden Greta, Ryan ve oyundaki diğer çocukların sahnenin

kenarında oturmuş, ayaklarını sallayarak gülüşmelerini izledim. Greta'nın bugünlerde takıldığı çocuklar bunlardı. Zeki çocuklar. Hem zeki hem de popüler tipler. Canlarının istediklerini yapabilecek türde tipler. Ryan Cooke, Megan Donegan ve Julie Contolli. Greta orada, onların arasında mutlu görünüyordu. Sanki burası gerçekten de oyunun adı gibi Güney Pasifik'te bir adaydı. Ama bir yandan da diğerlerinden daha küçük görünüyordu. Böyle dizi dizi sıralandıklarında aralarındaki farkın ne kadar bariz olduğunu kimse nasıl göremiyordu, bilmiyorum. Ryan'ın bıyıkları çıkmaya başlamıştı. Megan'ın ve Julie'nin bacakları kadın bacaklarıydı. Dolgun ve şekilliydi. Greta'nın sahnenin kenarından sallandırdığı bacakları ise incecikti ve salıncakta sallanan bir çocuğun bacakları gibi görünüyordu.

Bay Nebowitz herkese iyi geceler diledikten sonra Greta'dan bir dakika onunla gelmesini istedi. Çocuklar tek tek sahneden atlayıp paltolarını ve çantalarını almaya başladı. Greta da Bay Nebowitz'in peşinden, salondan çıktı. Arka koltukta oturup bekliyordum ve Greta gelmeden buradan ayrılmamam gerektiğini düşünüyordum.

"Hey, oradaki. Işıkları kapatıyorum." Bu, Ben Dellahunt'tı. On birinci sınıftaydı ve oyunda yardımcı yönetmendi.

Gölgelerin arasından başımı salladım.

"Ablamı bekliyorum," dedim. "Birazdan gideceğim."

Ben, büyüyünce zengin olacağını düşüneceğiniz türde bir çocuktu. Harika bir yanı olduğundan filan değil, ama sü-

rekli kafasında bir planı vardı sanki. Saçını hep atkuyruğu yapardı ve söylentilere göre yeni bir bilgisayar dili icat etmişti, ama büyük olasılıkla bu doğru değildi. Sınıfının en iyi öğrencisi olmasa da oldukça zekiydi. Yeterince zeki. Elini gözlerinin üzerine siper edip gözlerini kısarak arka taraftaki koltuklara bakıyordu şimdi. Denizde yolunu bulmaya çalışır gibiydi. Sonra ortadaki koridordan arka tarafa doğru yürümeye başladı. Yaklaşırken beni baştan aşağı süzdü. Sonunda gözleri ayaklarımda takılıp kaldı.

"Ha, sen şu çizmeli kızsın." Gülümseyerek sanki bir bilmeceyi çözmüş gibi başını sallamıştı. Yanıma gelip oturmak üzereydi ki o sırada sahnenin sol tarafından Greta göründü. Orada durarak arka sıralara doğru bakıyordu.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye seslendi. Salondan çıkmak üzere arkasını dönmüştü.

"Evet. Geliyorum," diye seslendim. Ben'e hoşça kal dedikten sonra Greta'ya yetişmek için koşmam gerekmişti. Greta yol boyunca eve gidene kadar benden birkaç adım önde, hızlı hızlı yürüdü. Sonunda eve vardığımızda da hiçbir şey söylemedi. Merdivenleri çıkıp hemen odasına girdi ve kapıyı da arkasından çarparak kapattı.

On Beşinci Bölüm

Finn öldüğünden beri hafta sonları zamanımın çoğunu ormanda geçiriyordum. Annemle babam işleri toparlayıp zaman kazanmak için birkaç saatliğine ofise gidiyorlardı, Greta'nın provaları vardı. Herkes gidince ben de ormana doğru yola koyulurdum. Bazen soğuğun acısını tüm bedenimde hissedebilmek için paltomu çıkarıp taş duvarın arkasına bir yere iliştirirdim. Üstüne sıcak tutması için giyeceği doğru düzgün giysileri bile olmayan gariban bir kız gibi hissetmek hoşuma giderdi.

Her hafta sonu Finn'le bir şeyler yapmıyorduk elbette ama bu ihtimal her zaman vardı. Sabah erken saatte telefon çalardı –genellikle pazar günleri– ve telefonun diğer ucunda Finn olurdu. *Bugün birileri bir şeyler yapmak istiyor mu diye arayayım istedim,* derdi. Hep böyle söylerdi; *birileri* bir şeyler yapmak istiyor mu diye sorardı ama aslında bununla ben kastettiğini biliyordum.

"Sen Finn Dayı'ya âşıksın," demişti bir keresinde Greta

Bir pazar günüydü ve telefonu yeni kapatmıştım.

Mutfağın diğer tarafından beni izlemişti. Finn o günün Cloisters'a gitmek için güzel bir gün olduğunu söylediğinde yüzümün nasıl da aydınlandığını görmüştü. Ben telefonu kapattıktan sonra bir an için durup gülümsemiş, sonra da Finn Dayı'ya âşık olduğumu söylemişti. O anda onu yumruklayabilirdim. Yumruklarımı sıkıp ceplerimin içine sokmuş ve hemen mutfaktan çıkmıştım ama Greta peşimden geliyordu.

"Herkes bunu biliyor."

Orada durup gözlerimi kapattım. Sırtım hâlâ Greta'ya dönüktü.

"Bayan Alphonse ne dedi biliyor musun?" dedi Greta.

Bayan Alphonse annemin bahçe kulübünden bir arkadaşıydı. Annem bahçıvanlıktan hoşlanmazdı ama yine de ayda bir, bir perşembe akşamı kulüp toplantısına giderdi. Büyük olasılıkla orada kendisi gibi bahçıvanlıktan pek de hoşlanmayan diğer annelelerle kahve içip sohbet ediyorlardı.

Sırtım hâlâ Greta'ya dönüktü. Yumruklarımı giderek daha da sıkıyordum.

"Onun anneme seni ve Finn'i sorduğunu duydum. 'Küçük bir kızın dayısıyla bu kadar zaman geçirmesi biraz tuhaf değil mi? Aralarında abuk sabuk bir şeyler olduğunu ima etmiyorum. Sakın yanlış anlama.' Anneme böyle söyledi ama kötü bir işler döndüğünü düşündüğü her halinden belliydi. Bu konuda başka annelerle konuştuğundan da eminim. Zavallı annem ne diyeceğini şaşırdı..."

Yumruklarım gevşemeye başlamıştı çünkü Greta'nın

söylediklerini pür dikkat dinliyordum. Ama sonra o aptal, sıkı perma saçlarıyla Bayan Alphonse geldi gözümün önüne. Bayan Alphone neden benimle, Finn hakkında bir şey söyleme ihtiyacı duymuştu ki?

"Sadece haberin olsun diye söylüyorum. Annemi zor duruma soktuğunu ve herkesin olup bitenden haberi olduğunu bil."

"Hangi herkes?" diye sordum ama aslında cevap vermek istememiştim.

"Eh, eğer Bayan Alphonse'un Kimmy'yle konuşmayacağını düşünüyorsan yanılıyorsun derim. Ve Kimmy'nin tanıdığı herkese bunları anlatmayacağını ve sonra, bilirsin işte, her neyse."

Kimmy Alphonse bizim sınıfta okuyan vasat görünümlü bir kızdı. Onu o ana kadar aklımdan bile geçirmemiştim.

"Neyse, git o çok değerli Finn Dayınla görüş şimdi. Eğlenmene bak."

Bu sözleri Greta'nın yanına bırakamaz, hiçbir şey söylemeden pazar günlerimin her bir anını bu şekilde mahvetmesine göz yumamazdım.

"Ortada iğrenç bir durum filan yok çünkü Finn gey ve bunu herkes biliyor." Greta'nın yüzündeki gülümseme silindi mi acaba diye görmek için arkamı dönmüştüm. Ama aksine gülümsemesi daha da, daha da büyümüştü.

Bir süre durduktan sonra, "İyi de ben, Finn'e âşıksın dedim. Finn'in sana âşık olduğunu söylemedim, değil mi?"

Buna ne cevap verebilirdim ki? Hiç. Her zamanki gibi

O gün yine de Finn'le dışarı çıkmıştım. Trene binip Grand Central'da onunla buluşmuştum ve favori yerimiz olan Cloisters'a gitmiştik. Burası en sevdiğimiz yerdi gerçekten. Genellikle buraya etraf sakinken gelirdik; ya günün çok erken bir saatinde ya da akşam, müze kapanmak üzereyken. Bu saatlerde Cloisters tüm galerilerden ya da Village'taki eski filmleri gösteren o sinemadan daha güzel olurdu. *Jetgiller*'deki gibi bir makineye para koyup gerçek, sıcak bir yemek alabildiğin Horn & Hardart kafeteryasından bile daha güzel.

Cloisters gerçekten de bunların arasında en güzeliydi çünkü bu müze Manhattan'ın orta yerinde başka bir zamana ait ufak bir köşe gibiydi. Bunu öylesine söylemiyorum. Avlular New York'a sevk edilen Fransız ortaçağ manastırlarına ait dev parçalardan yapılmıştı. Parçalar Avrupa'dan getirilip burada birleştirilmişti. Cloiters'tan görünen manzara da mükemmeldi çünkü Rockefeller buraya hiçbir şey inşa edilmemesi için nehrin diğer tarafında, New Jersey'deki arazinin tamamını satın almıştı. Belki de Rockefeller bile bazen kendi zamanından uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyordur.

Greta'nın söylediklerini unutmaya çalışıyordum ama her bir lafı kafama kazınmıştı ve günümü mahvediyordu. Finn'e çok yakın durmamaya ve çok fazla gülümsememeye çalışıyordum. Ama işe yaramamıştı. Greta haklıydı belki. Belki de ben gerçekten de iğrençtim.

O gün çok fazla konuşmamıştık. Finn de, ben de. Taştan koridorlarda, pek bir şeye bakmadan öylece yürümüştük. *Ke-*

şiş olmak çok zevklidir muhtemelen, diye düşünmüştüm. Konuşması yasak olan keşişlerden biri. Kocaman, taştan bir odada Finn'le ve diğer keşişlerle sessizce oturup yazıtları incecik altın varaklarla süslerdik. Finn'le tek kelime dahi etmeden odanın iki ucundan birbirimize bakardık. Ve birbirimizin sesini duyardık. Finn'le hayal ettiğim aşk böyle bir şeydi. Kendi kendime bunu söylüyordum. İğrenç bir aşk değildi çünkü bu bambaşka bir zamanda olurdu ve ben gerçek ben olmazdım.

Bir keşiş olmak da geçmişe yolculuk etmek ya da Finn'in sonsuza kadar yanımda olması gibi imkânsız bir hayaldi, çünkü keşiş olmak için erkek olmak ve Tanrı'ya inanmak gerekiyordu; bunların ikisi de benim için asla geçerli değildi. Tanrı'nın Finn gibi insanları öldürecek türde bir hastalık yaratacağına inanmıyordum ve eğer bunu yapıyorsa ona tapınmam söz konusu bile olamazdı.

Cloisters'ta geçirdiğimiz o gün Finn'le karanlık, taş bir duvarın köşesinde taştan bir banka oturmuştuk. Finn, "Ölünce insanlara ne oluyor sence?" diye sormuştu. Başımı iki yana sallayıp onu duymamış gibi yapmıştım. Bazen bunu yapardım. Bana yaklaşması için onu duymamış gibi davranırdım. Ve o da bana yaklaşırdı. O gün bankın üzerinde kayarak yanıma kadar gelmiş ve kolunu omzuma atıp sorusunu yeniden sormuştu.

"Tüm bunlara ne oluyor sence?" diye sormuştu gözlerimin içine bakarak.

Omuz silkip, "Hiçbir şey olmuyor bence," demiştim.

Her şey sadece sona eriyor ve kararıyor.

Finn başını sallayıp, "Bence de," demişti.

Eğer o gün kendinden bahsettiğini bilseydim başka bir şey uydururdum. O gün oracıkta Finn için mükemmel bir cennet hayal ederdim.

O pazar günü Toby'nin notunu ormana götürmüştüm. Ağaç dallarından birkaç gün öncesinin karları sarkıyordu ve ormanı sanki her şey her an altüst olabilirmiş gibi tehlikeli bir görünüme bürüyordu. Kurtların sesini duymak için kulaklarımı dört açmış, derenin ince buzla kaplı kıyısında yürüyordum. Ellerimi kulaklarıma siper ederek gözlerimi kapadım, sesleri dinledim ama çıt yoktu. En ufak bir ses bile.

Notu tekrar tekrar okumuştum. Şimdiki zamanı geride bırakmak giderek imkânsızlaşıyordu. Ayağımda Finn'in aldığı çizmeler olduğu halde. Şahinleri düşünsem bile. Sanki Toby'nin düşüncesi bile aklımı burada ve bu anda tutmaya yetecek güçteydi.

Onunla buluşmayacağıma emindim, bundan kesinlikle emindim ama yavaş yavaş bu kararımı yeniden gözden geçirmeye başlıyordum. Belki de Toby bir şeyler biliyordu. Belki ben de onun için bir sırdım. Belki de o tren istasyonuna gidebilir ve her kim olmak istiyorsam o olabilirdim.

On Altıncı Bölüm

D Sütunu, Sayfa 26!

Bayan Junsky o pazar sabahı posta kutumuza koyduğu zarfın üzerine böyle yazmıştı. Zarfın içinde bir gün öncesinin *New York Times* gazetesi vardı. Annemle babam *New York Post* okuyorlardı; o da yalnızca pazar günleri. Bu yüzden her işe burnunu sokan Bayan Jansky olmasaydı Elbus ailesinin portreyle ilgili makaleden haberi bile olmayacaktı ve portre ait olduğu yerde, şöminenin üzerinde duruyor olacaktı.

Zarfı Greta bulmuş ve gazetedeki makaleyi tüm aileye o okumuştu. Hepimizi oturma odasına çağırmıştı. Ben yukarıda giyiniyordum, çünkü Beans ile birkaç arkadaşı alışveriş merkezine gideceklerdi ve beni de çağırmıştı. Annemin onun annesiyle konuştuğundan emindim. Elbette gitmek istemiyordum ama annem durmadan konuyu açıp bunun benim için iyi bir şey olduğunu, sürekli bir şeylere hayır dersem sonunda etrafımda kimsenin kalmayacağını söyleyip durmuştu. Böylece Beans'i arayıp onlarla gideceğimi söyledim, yoksa

annem haftalarca başımın etini yerdi. Ayrıca bir şey daha vardı. Pazar günleri sinemada Oscar sezonu özel gösterimi oluyordu. Son birkaç yılda ödül kazanan filmlerin özel gösterimini yapıyorlardı. Bu hafta *Amadeus*'u göstereceklerdi ve bu filme Finn'le daha önce iki kez gitmiştik. Bu yüzden gitmeye karar vermiştim.

Greta prova gecesinden beri her zamankinden biraz daha içine kapanık hale gelmişti. Bay Nebowitz'in ofisinde ona ne söylediğini öğrenmek istiyor, ama bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordum. Bu konuda konuşmaya hazır olduğu zaman konuşacaktı ve bu belki de hiç olmayabilirdi. En azından benimle konuşmayı isteyeceği meçhuldü.

O pazar sabahı kanepede oturuyorduk ve Greta tablonun önünde durmuş, bize bakıyordu. Sonuçta haklı çıkmıştı. Tablo gerçekten de oturma odasına ürkütücü bir hava katmıştı. Çoğu zaman buradan olabildiğince uzak durmaya çalışıyorduk. Kimse tabloyla aynı yerde oturmak istemiyordu. Mutfak masasında oturuyorduk ya da Greta'yla ben odalarımıza gidiyorduk. Babam çoğu zaman mutfaktaki küçük ofiste oturuyordu. Annemse tablodan daha önce de evde pek oturmuyordu zaten ve bu durum tablodan sonra da değişmemişti.

Ama o sabah Greta bizi çağırdığı zaman hepimiz tablonun karşısına oturmuştuk. Greta tüm ağırlığını sol tarafına vermiş, bir elini kalçasına atmıştı. Diğer elinde gazeteyi tutuyordu.

"Pekâlâ, Greta, hepimiz geldik işte. Ne söyleyeceksen söyle. Yığınla evrak işim birikti," dedi babam.

"Tamam. Sakin olun," dedi Greta bıkkın bir ses tonuyla.

"Önemli bir şey değil. Sadece... meşhur olduk."

"Haydi ama Greta. Göster şu elindekini artık." Annem bacak bacak üstüne atmış, sabırsızlıkla tek ayağını sallıyordu.

"Tamam." Greta görmemiz için sayfayı bize doğru çevirmişti. İşte oradaydı. Finn'in tablosu. Bizim portremiz. Biz. Resim renkliydi ve sayfanın yarısını kaplıyordu. Sonra Greta okumaya başladı.

"Son on yıldır hiçbir resminizi sergilemediyseniz ve isminiz Finn Weiss ise insanlar en son çalışmanızı görünce heyecanlanıyor tabii. Kısa süre önce tamamlanmış olan bu resme bakılırsa bu ayın başlarında hayatını kaybeden Weiss (teyit edilmemiş kayıtlar ölüm nedeninin AIDS kaynaklı olduğuna işaret ediyor)" Greta *AIDS* kelimesini üzerine basa basa okumuştu ama sonra devam etti, *"son zamanlarda portre sanatına merak sarmış.* Kurtlara Söyle Eve Döndüm *adlı bu tablo ergenlik çağında, biri esmer biri kumral iki kızı betimliyor ve yüz ifadeleri öyle şaşırtıcı bir samimiyet taşıyor ki, bu kızlar izleyenin kalbini okuyabiliyormuş gibi görünüyor. İnsanın en karanlık sırlarına vakıflarmış gibi.*

Art *dergisi editörü Harriet Barr'a göre Weiss çalışmalarının çeşitliliğiyle ünlüydü. 'Finn Weiss her türlü araca kolayca adapte olması açısından olağanüstü bir yetenekti. Sadece yağlıboyayla değil, aynı zamanda taşla, ahşapla ve daha kavramsal malzemelerle ürettiği harikulade orijinallikte çalışmalarıyla gerçek bir Rönesans sanatçısıydı.'*

Eleştirmenleri ve meslektaşı olduğu sanatçıları şaşırtan ise Weiss'in bundan yaklaşık on yıl kadar önce bir anda ver

altına inmesi, yakın arkadaşları ve ailesi dışında yaşadığı yeri herkesten saklayarak inzivaya çekilmesi oldu. Bazıları bu hareketi, sanatçının ilgi odağı olmaktan kaçınması olarak değerlendirerek onayladı ve cüretkâr bir adım olarak niteledi. Bu duruma getirilen daha kuşkucu bir yorum ise, Weiss'ın münzevi hayata geçmesinin tek sebebinin çalışmalarının değerini yükseltmek olduğu yönündeydi. Sanatçının kendi koleksiyonundan bazı eski parçaların zaman zaman ortaya çıkıntıkları açıkartırmalarda fahiş fiyatlardan alıcı bulması bu teoriyi doğruluyor."

"Tamam Greta, yeter artık." Annem gazeteyi almak için ona doğru uzanmıştı ama Greta gazeteyi hızla arkasına sakladı.

Ben de kanepenin en ucuna tünemiş yazının kalan kısmını duymayı bekliyordum.

"İzin ver okusun," dedim. "Ne yazdığını duymak istiyorum."

"Haydi ama Danielle, her şey yolunda." Babam elini annemin dizine koymuştu.

"Hiçbir şey yolunda değil," demişti annem ayağını çekerek. Ayağa kalkıp odadan çıktı. Annem odadan çıkınca babam Greta'ya dönüp başını sallayarak devam etmesini işaret etti. Greta boğazını temizleyip eliyle göğsüne vurdu ve sonra yeniden okumaya başladı.

"Sanatçının inzivaya çekilmesinin ardında yatan sebeplere dair fikir ayrılıkları sürse de, öyle zannediyorum ki kısa süre önce ortaya çıkan bu son döneme ait portrenin sanatçının bu 'kayıp' yıllar boyunca ne tür çalışmalar ürettiğine dair

ufak bir ipucu verdiği hususunda herkes hemfikir olacaktır.

Bu tür bir çalışma sanatçının süjesiyle entelektüel açıdan ve belki de daha önemlisi duygusal açıdan tam anlamıyla bir bağ kurduğunu gösteriyor. Bu resme bakarken, dokunduğunuzda parmağınızı yakacakmış gibi bir his oluşuyor. Bu kızlar gerçekmiş gibi. Sanki çok yaklaşırsanız parmağınızı ısırıvereceklermiş gibi."

Mutfak kapısı çarpmıştı. Annem dışarı çıkmıştı. Greta da sese başını kaldırıp bakınca kaldığı yeri kaybetmişti. Parmağını sayfanın üzerine dolaştırıp en son okuduğu yeri bulmaya çalıştı.

"Şu anda portrenin nerede olduğu bilinmiyor. Slayt kimliği belirsiz bir kişi tarafından Times'a *gönderildi. Sanatçının ve tablonun isminden başka bilgi belirtilmemişti..."*

Greta kolunu indirmişti, gazete havada öylece sallanıyordu.

"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi.

"Ne?" dedim.

"Bu durumdan. Bizim, benim, AIDS'ten ölen biriyle aynı makalede adımız geçiyor."

"Biri mi? O, Finn Dayı'ydı, Greta," dedim.

"Kim olduğu umurumda bile değil. AIDS yazısının üzerinde kocaman bir resmimin olmasını istemiyorum tamam mı? Senin için bir sakıncası yoksa tabii." Gazeteyi sehpaya fırlatmıştı. "O portrede olmayı bile istemedim ama herkes 'Finn Dayın şöyle, Finn Dayın böyle,' deyip durdu. Ölmüş olmasaydı onu şu an öldürebilirdim. Bir de ünlüymüş demek

ha? Epey meşhurmuş yani. Bize bundan bahsetme zahmetine bile girmedi."

"Sakin ol. Sadece bir makale." Babam gazeteyi alıp katlayarak küçücük yapmıştı. "Bir makale bile değil. *New York Times*'ın sanat bölümünün en arka kısımlarında yer alıyor. Burayı kim okuyor ki? İnsanlar böyle şeyleri hatırlamaz bile."

"Tabii canım, sadece ülkenin en çok okunan gazetesi."

"Senin AIDS olduğunu söylemiyor ya," dedim.

"Tamam. Bu kadarı yeter." Babam gazeteyi şömineye atıp çakmağını çıkardı. "Bu şey evde herkesin huzurunu kaçırıyor. O zaman..." eğilip çakmağını çakmış, gazetenin ucunu tutuşturmuştu, "biz de ondan kurtuluruz."

Küçük şömine ateşinin üzerinde gerçek portre asılıydı. Greta'yla bir başka kopyamızın yanıp kül olmasını izliyor, resimdeki Greta ve ben de bu halimize bakıyordu.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Daha gazeteyi tam olarak görememiştim bile. Makaleyi okuyamamıştım. Finn hakkında yazılan diğer şeyleri de okumak istiyordum. Onun ne kadar iyi olduğunu anlatan o sözleri. Neden resim yapmayı bıraktığını. Finn'in biraz ünlü olduğunu biliyordum aslında. Bir galeriye gittiğimizde insanların ona bakışlarından anlamıştım. Ona bakıp gülümserler, uzanıp elini sıkarlardı. Onun ünlü olduğunu anlamıştım ama bence bunun bir önemi yoktu. Benim yanımda ünlü biri gibi davranmıyordu ve sanırım onun ne denli meşhur biri olduğunu hiç düşünmemiştim.

Beans'le annesi öğle yemeğinden sonra gelip beni almışlardı. Beans'e annesinin yanında oturabileceğimi söylemiştim. Pek de tanımadığım bir grup kızın arasında, arka koltukta sıkışmak istemiyordum. Alışveriş merkezine vardığımızda onlarla yemek kısmında buluşacağımı söyledim. Sears'tan babam için bir şey almam gerektiği yalanını uydurmuştum. Aslında en alt kattaki sinema salonuna gidip *Amadeus*'u izlemek istiyordum. Her fırsatta sinemaya gidiyordum çünkü sinema da orman gibiydi. Zaman makinesi gibi işleyen bir başka yer. Beans onlardan ayrılmama aldırmamış gibi görünüyordu.

"Nasıl istersen," demişti. "Annenin zoruyla geldiğini biliyorum."

"Hayır... ben..."

"Önemi yok. Anlıyorum. Saat üçte yemek katında buluşuruz."

Amadeus dünyanın en güzel filmlerinden biri. Finn de bu filmi en az benim kadar severdi ama *Requiem*'in öyküsünü mahvettiklerini söylemişti. Kimse Salieri'nin *Requiem*'in yazılması için talimat verdiğini ve Mozart'ı zehirlediğini düşünmüyordu. Yine de Finn burada olsa o akşamüstü yine gidip bu filmi izlerdik herhalde. Sadece müzik için ve bir başka zamana yolculuk etmek için, çünkü ikimiz de trajik sonları olan filmlere bayılırdık.

Alışveriş merkezinden döndüğümde annem evdeydi. Akşam yemeğini pişirmek için tam zamanında eve dönmüş-

tü. Makarna, köfte ve sarmısaklı ekmek. Akşam yemeğinin başlıca konusu tablonun fotoğrafını *Times*'a kimin göndermiş olabileceğiydi. Toby'nin ismi her anıldığında onun hakkında daha çok bilgi almak için kulaklarımı açıyordum. Sonunda hepimiz bunun Toby olduğuna karar vermiştik. Annem hâlâ bir şey söylememişti. Makaleden de Toby'den de söz etmek istemiyor, ama bizim konu hakkında konuşmamızı engellemeye çalışmaktan da vazgeçmiş görünüyordu.

"Bay Trusky olabilir," dedim. "Resim bir gece onda kaldı."

"İmkânı yok," dedi Greta. "Bay Trusky neden böyle bir zahmete girsin ki?"

"Belki sadece sanatı seviyordur. Belki herkesin Finn'in çalışmalarını görme şansına erişmesini istiyordur."

"Ya, tabii."

Omuz silktim. Ama Greta büyük olasılıkla haklıydı. Toby bunu yapabilecek tek insandı. Tablonun ismi yüzünden. Çünkü hiçbirimiz resmin adının "Kurtlara Söyle Eve Döndüm," olduğunu bilmiyorduk. Bunu yalnızca Toby biliyor olabilirdi.

"Bu ne anlama geliyor ki? 'Kurtlara Söyle Eve Döndüm?'" diye sordu Greta.

Kimse bir şey söylememişti çünkü kimsenin bu konuda en ufak bir fikri yoktu. Finn'in ardında bıraktığı bir muamma daha. Onu arayıp soramayacağım bir şey daha.

On Yedinci Bölüm

Ertesi gün okuldan sonra kütüphaneye gittim; meğer bu pek de iyi bir fikir değilmiş. Amacım makalenin bulunduğu sayfanın bir fotokopisini çektirmekti. Sonra ormana gidip okuyacaktım. Bir kere, iki kere, belki yüz kere, belki daha fazla. Ama bilmediğim şey kütüphane katındaki fotokopi makinesinin bozuk olduğu ve fotokopiyi danışmadan birinin çekmesini istemek zorunda kalacağımdı. Eğer makaleyi üst kattaki kütüphaneciye götürseydim, ki bu adam beni hiç tanımıyordu, her şey yolunda gidebilirdi ama aptallık edip çocuk bölümünün olduğu alt kata inmiştim. Tüm o parlak renkleri ve gerçek hikâyelere yer veren kitaplarıyla kütüphanenin çocuk bölümünü hâlâ seviyordum. Ama bu aptalca bir hamle olmuştu çünkü çocuk bölümünün kütüphanecisi Bayan Lester beş yaşımdan beri beni tanıyordu. Makaleyi gördüğü zaman yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

"Aaaa, Junie. Ne kadar da güzel bir tablo bu böyle."

Başımı salladım.

"İkiniz de çok... büyümüş görünüyorsunuz. Çok bilge görünüyorsunuz."

Tekrar başımı salladım.

"Ve çok güzel. Tablo gibi çıkmışsınız," dedi Bayan Lester kıkırdayarak.

"Burada daha büyük bir fotokopi makinemiz var. Tüm sayfayı tek bir kâğıda çıkarabilirim."

"Harika," dedim. Biraz gergin görünüyordum herhalde çünkü Bayan Lester danışma masasının ardında hızla kaybolmuştu. Geri döndüğünde elinde makalenin iki tane kopyası vardı.

"Ah, bana sadece bir tane lazımdı."

"Biliyorum, tatlım. Ama bir tane de panoya asmak için çıkardım."

"Pano mu?"

"Sergi panosu. Greta'yla ünlü olmuşsunuz. Bir sanat eseri olmuşsunuz. Burada yerli şöhretlere ihtiyacımız var. Bunu buraya asarsak..."

"Hayır. Gerçekten, gerek yok. Biz... ikimiz de dikkat çekmeyi sevmiyoruz."

"Israr ediyorum. June, sizi keşfetmişler sonunda. Işığınızı ve tüm bu güzelliğinizi insanlardan esirgemeyin."

Bayan Lester'i makaleyi oraya asmaktan alıkoyacak tek şeyin, tabloyu kısa süre önce AIDS'ten ölen Finn Dayımın yaptığını, bu nedenle bu konuda biraz hassas davrandığımızı söylemek olduğunu biliyordum. AIDS lafını duymak bile Bayan Lester'e yetecekti büyük olasılıkla, ama bunu yapamaz-

dım. Finn'den utanıyormuşum gibi davranamazdım.

Makalenin bana ait olan kopyasını alıp resim görünmeyecek şekilde içe doğru katladım ve yeniden üst kata, kütüphanenin ana salonunun kahverengi ve gri renklerine geri döndüm. Sergi panosunun yanına gidip Bayan Lester makaleyi astıktan sonra onu oradan indirebilir miyim acaba diye baktım. Ama bu imkânsızdı. Tüm duyurular kilitli, sürgülü, cam bir vitrinin arkasında sergileniyordu.

Böylece makaleyi alıp ormana gittim. Kâğıdı öyle küçük katlamıştım ki paltomun cebine sığacak hale gelmişti. Sonunda kurtları duyana kadar ormanın derinliklerine yürüdüm. Makalede Finn'den daha fazla bahsedilmiyordu. Bir tek şu vardı:

Weiss'in satışa çıkarılan en son tablosu "Bu Yaşlı Adam" belki de sanatçının eserleri arasında en ünlüsü. Bu, sanatçının çıplak gövdesinin üzerine yünlü, bol bir hırka giydiği bir otoportre. Weiss resimde, timsahlara kocaman bir insan kalbi sunuyor. Sanatçının göğsüne ise BOŞ yazısı kazınmış ve yaraları yarım yamalak iyileşmiş. Resimde izleyeni etkileyen şey eylemin samimiyeti. Çalışma en ufak bir ironi hissi taşımıyor; sadece kişinin elindeki o ıslak, hâlâ atmakta olan kalbi elinden bırakmak üzere olduğu ana ve sanatçının gerçekten de varını yoğunu verdiğine tanık olduğunuzu hissediyorsunuz. Resim 1979 yılında bir açıkartırmada 200.000 doların üzerinde bir fiyattan satıldı. Sotheby's Müzayede Evi'ne göre

Kurtlara Söyle Eve Döndüm *adlı tablo 700.000 dolardan alıcı bulabilir.*

Sanırım bunun, yani tablonun bir servet değerinde olmasının benim için mühim bir şey olması gerekiyordu. Ama öyle değildi. O tabloyu asla satmayacaktık, bu yüzden bunun hiçbir önemi yoktu. Ama dikkatimi çeken başka bir şey olmuştu. Düğmeler yoktu. Gazetedeki resimde tişörtüm düzdü; sadece düz, hiçbir düğmesi olmayan siyah bir tişörttü üzerimdeki.

Eve döndüğümde tablo şöminenin üzerinde değildi. Annemle babam tabloyu siyah çöp torbasına geri koyup New York Bankası'na götürerek bankanın bodrum katında karanlık bir kasaya koymuşlardı. Resimdeki yüzlerimizi düşündüm, Greta'yla karanlık mahzene bakan yüzlerimizi. *En azından orada yalnız değilim,* diye düşündüm. Greta'yla birlikte olmak bile böyle karanlık bir yerde yalnız olmaktan iyiydi.

On Sekizinci Bölüm

Annemle babam restoranların muhasebe kayıtları konusunda uzmanlaşmıştı. Bu yüzden Elbus ailesi Westchester'da gittiği her yerde bedava yemek yiyordu. İnsanlar kapının önünde sıralanmış olsa bile her restoranda bize muhakkak bir yer bulunurdu. Sanırım bu yüzden kendimi ünlü biri filan gibi hissetmem gerekiyor ama bu durum bende tam da bunun zıttı bir etki yaratıyordu. Sıradan insanlar olduğumuz her halimizden belliydi; bu yüzden daha çok herkesin önüne geçen ahmak insanlar gibi görünüyorduk. Greta bile bunu utanç verici buluyordu. Ve babam da. Bir tek annem bu şöhretten hoşlanıyordu.

Cenazeydi, vergi sezonuydu. Greta'nın provalarıydı derken babamın doğum gününü tamamen unutmuştuk. Doğum gününün üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Annem sonunda yumruğunu masaya indirip vergi sezonunun ortasında bir salı günü olmasının bile umurunda olmadığını söylemişti. Babamın doğum günü yemeğini yeterince ertelemiştik zaten

ve konu burada kapanacaktı.

Babam Gasho of Japan restoranını seçmişti, bu harikaydı çünkü annemle babam bu restoranın maliye defterlerine bakmıyordu. Ayrıca eğer doğru ruh hali içindeyseniz Gasho gerçekten de süper bir restoran olabiliyor. Restoranı açan kişi Japonya'da bulunan 16. yüzyıla ait bir çiftlik evini parçalarına ayırıp Amerika'ya getirtmiş ve burada yeniden birleştirerek yapıyı bir restorana dönüştürmüş. Şefler masaların ortasında bulunan sıcak ızgaralarda yemek pişiriyor ve arka tarafta yapay bir akarsuyun, kemerli köprülerin ve huzur dolu köşelere yerleştirilmiş bankların bulunduğu bir Japon bahçesi var.

Dediğim gibi, eğer doğru ruh halindeyseniz burası gerçekten de gidilebilecek en güzel yerlerden biri. Ama o gün hiçbirimiz o halde değildik.

Sorun şuydu: Finn her zaman doğum günü yemeklerimize katılırdı. Her zaman. Bazen şehre giderdik ve gideceğimiz yeri Finn ayarlardı. Bazen de o buraya gelirdi. Bu, Finn'in olmadığı ilk doğum günü olacaktı. Annem onun yerine Ingram'ları davet etmemizi önermiş, ama kimse bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmemişti. Greta bile.

"Süppper görünüyorsunuz, kızlar," demişti babam Minivan'a bindiğimiz sırada. Greta'yla bir an için birbirimize bakıp gözlerimizi devirmiştik.

Greta ön taraftaki koltuklara oturmuştu ve üzerinde dizleri yırtık, ince çizgili bir kot pantolon vardı. Benim üzerimde de siyah bir etek ve kocaman bir kazak vardı. Finn'in aldı-

ğı çizmeleri giymemiştim. O gece, o çizmeleri görmeye dayanamazdım.

Gasho'ya yolculuk, babamın *Simon and Garfunkel Greatest Hits* kasetinden çalan şarkılar dışında oldukça sessiz geçmişti. Annemle babamın tüm müzikleri bu *en iyi şarkılar* albümlerinden oluşuyordu. Vasat tek bir şarkıya bile tahammülleri yoktu sanki. Otobanda giderken daha önce birlikte kutladığımız tüm o doğum günlerini düşündüm. Village'ta, Finn'in bildiği bir Fas restoranında babamın otuz beşinci yaşını kutlamıştık. Greta'nın onuncu yaşında Il Vecchio'ya gitmiştik ve tüm pizzaların üzerine biberlerle *İyi ki Doğdun Greta* yazdırmıştık. Benim on ikinci doğum günümde Finn eski bir otelde bize özel bir yemek salonu ayırtmış, hepimize kısa süre önce hakkında bir şeyler okuduğu şu Viktorya dönemine ait salon oyunlarını oynatmıştı. Yemeğe silindir bir şapka ve kuyruklu bir ceketle gelmişti. Tüm gece İngiliz aksanıyla konuşmuştu. Gecenin sonunda hepimiz böyle konuşuyorduk. Greta bile. Herkesin ağzında İngiliz kibarı "pardonlar" ve "size fevkalade zahmet olacaklar" ve "harikuladeler" dolaşıyordu. Birbirimize adabımuaşeret bilmez, görgüsüz anlamına gelecek afili sözler söylemek için bahaneler arıyorduk.

Sonra annemin kırkıncı yaş günü vardı bir de. O gece Finn'in yanında oturmuştum. Şık bir restorandaydık; bir köşede bir caz sanatçısı piyano çalıyordu ve masalarda şu kalın, kare şeklinde camdan şamdanlarla mumlar yanıyordu. Ben on yaşındaydım, Greta on iki. Annem Finn'ın aldığı hediyenin paketini açarken yanağında dans eden mum ışığını seyre-

diyordum. Finn'in hediyelerinin özel bir yanı vardı. Kap kâğıdını saklamayı isterdiniz çünkü Finn her zaman hayatınız boyunca gördüğünüz en güzel kap kâğıtlarını bulurdu. Bu kap kâğıdı koyu kırmızı renkteydi ve gerçek kadifeden yapılmış gibi görünüyordu. Annem kâğıda zarar vermemek için hediyesini ağır ağır açıyordu. Paketin bir tarafı açıldığı zaman içindeki şeyi usulca dışarı çıkardı. Bu siyah bir eskiz defteriydi.

O defter sonunda Greta'nın odasındaki kitap raflarından birinde unutulup gitti. Finn içine, *Bunu istediğini sen de biliyorsun...* diyen bir not yazmıştı annem için ve yanına da annemin küçük, karakalem bir resmini çizmişti. Annem resimde, elinde bir kalem tutuyordu. Bu karalama belki iki buçuk santim büyüklüğündeydi ama onun annem olduğunu hemen anlayabilirdiniz. Finn işte bu denli yetenekliydi.

O gece annem dışında herkes konuşuyordu. Babam fısıltıyla, Greta'yla kavga ediyordu çünkü Greta peçetesini kucağına yaymak istemiyordu. Bu sırada yanımda oturan Finn kendi peçetesini kıvırıp katlamakla meşguldü. Sonunda ellerini masanın altından çıkardığı zaman peçeteyi bir kelebeğe dönüştürdüğünü görmüştük. Finn, kelebeği Greta'ya doğru uçururken onu izliyorduk. "Bak, kucağında dinlenmeye ihtiyacı olan biri var burada," demişti. Greta kıkırdayarak kelebeği Finn'in elinden aldığı gibi kucağına koymuştu. Babam Finn'e bakıp gülümsemişti. O sırada ben de kelebek bir peçete istiyorum diye düşündüğümü hatırlıyorum. Finn'in benim için de bir şey yapmasını istiyordum. Tam ona dönüp söyle-

yecekken Finn'in masanın diğer ucunda oturan anneme baktığını görmüştüm. Annem eskiz defterinin iç kapağını açmıştı ve başı önünde Finn'in onun için çizdiği küçük resmini inceliyordu. Sonra usulca başını kaldırmıştı. Gülümsemiyordu. Birinden hediye alınca genelde teşekkür edilirdi ama annem teşekkür de etmemişti. Hayır. Sadece orada öylece oturmuş, Finn'e hüzünlü, sert bir bakış fırlatmış, sonra başını iki yana sallamıştı. Dudakları sıkı sıkı kapalıydı. Sonra defteri kap kâğıdının içine geri koyup masanın altına bırakmıştı. Bu benim için enstantane fotoğraflar gibi hatırlanan o anlardan biriydi. Bazı anılar nedense böyle oluyor; her şey en ince ayrıntısına kadar hafızada muhafaza ediliyor. Donmuş gibi. Ama özellikle bu an –Finn'in gözleri annemin üzerine kilitlenmişken annemin ağır ağır başını salladığı o an– tam anlamıyla böyle bir anı benim için.

Gasho'ya vardığımızda garson kadının peşinden masamıza doğru ilerledik. Hepimiz yüksek masanın etrafındaki yüksek taburelerimize yerleştik. Masaların her biri kocaman bir ızgaranın etrafına kurulmuş belki on iki kişilik masalardı ve masanın diğer yanındaki şef baltaya benzeyen bir bıçakla etleri kesiyordu. Babam iki tane Japon birası söylemişti, sonra bize dönüp *Shirley Temple* kokteyli ister miyiz diye sordu.

"Üç yaşında değilim artık baba, biliyorsun," demişti Greta. "Diyet kola alacağım ben."

"Galiba ben de kola içeceğim," demiştim ama aslında gerçekten de bir Shirley Temple'a hayır demezdim.

Bütün gece yaptığımız en uzun sohbet buydu. Restoran-

daki hiç kimse bir doğum günü kutlaması yaptığımızı anlamamıştı herhalde. Babam, Greta'ya oyunun nasıl gittiğini sormuştu. Greta da, "İyi," demişti sadece. Annem mönüde yapılan bir değişikliğe işaret etmişti, ama hepsi bu kadardı. Hiçbirimiz Finn gibi insanlar değildik. Viktorya dönemine ait o oyunları hatırlamaya çalıştım ama akıma hiçbir şey gelmiyordu. Belki birkaç şey daha konuşulmuştu, belki kelimelerin bazıları biberlerin ve soğanların cızırtısına karışıp kaybolmuştu ama o geceyi böyle hatırlıyorum. Orada öylece oturmuş uzun, beyaz şapkasıyla akşam yemeğimizi pişiren şefe bakarak Finn'siz ne yapacağımı düşünmüştüm. Hayatımın geri kalanı boyunca aptal mı olacaktım? Bana gerçekleri kim anlatacaktı? Herkesin gördüklerinin altında yatan gerçek hikâyeyi bana kim anlatacaktı? İnsan bütün bunları bilen birine nasıl dönüşürdü? Röntgen makinesi gibi gözleri olan birine nasıl dönüşürdü? Finn gibi birine nasıl dönüşürdü?

Eve dönerken yine Toby'nin notu gelmişti aklıma. 6 Mart'a üç gün kaldığını ve onunla buluşmamın ne kadar aptalca olacağını düşünüyordum. Yine annemle babama gidip onlara nottan bahsetmeyi düşündüm. Bu adamın kapımıza kadar geldiğini, benden onunla buluşmamı ve bunu bir sır olarak saklamamı istediğini söylemek geçti aklımdan. Onlara her şeyi anlatmak için hiç de geç değildi.

Annemle babam bana güveniyordu. Bunu biliyordum. Güvenmekte de haklıydılar. Ben her zaman doğru olanı yapan bir kızdım. Ama bu farklı bir durumdu. Toby'nin birta-

kın hikâyeleri olduğunu biliyordum. Finn'in daha önce hiç bilmediğim taraflarını görmüştü. Ve Finn'in evi. Belki de o evi yeniden görme şansım olabilirdi. Annem buna "sıfırı tüketmek" derdi herhalde. Kırıntıların peşine düşmek. Bunun açgözlülük olduğunu söylerdi. Ama umurumda bile değildi. Bir öykünün bir tür çimento olduğunu düşünürseniz, şu tuğlaların arasına konulan sıvı haldeki çimentolardan, hani kurumdan önce pasta kremasına benzeyen... o zaman belki de Toby'nin hikâyelerini Finn'i bir arada tutmak için, onu bir süre daha burada, yanımda tutmak için kullanabilirim diye düşünmüştüm.

Başını perdenin diğer tarafına uzatmıştı ama beni çıplak görmemek için diğer tarafa bakıyordu.

"Geliyorsun yani, değil mi?"

"Evet. Sen önden git. Ben ormanda seni bulurum."

Yirminci Bölüm

Bir kâğıda Toby'den nefret etmenin yollarını yazmıştım. Hazırlıklı olmak istiyordum. Oraya gidip sulugözlülük etmeyi ve aptal gibi görünmeyi istemiyordum. Sert olmak istiyordum. Ona neyin ne olduğunu söyleyebilmek istiyordum.

1) Onun Finn'i öldüren kişi olduğunu unutma. Hem de belki bilerek.

2) Ona ait olmadığı ve onu hiç ilgilendirmediği halde portreyi, BİZİM portremizi hiç sormadan gazeteye gönderenin o olduğunu unutma.

3) On dört yaşında bir kıza mektuplar gönderip ona bundan ailesine bahsetmemesini söyleyen birinin ancak sapık bir tip olabileceğini unutma.

Listeye baktım ama işe yaramıyordu. Adamdan nefret edemiyordum bir türlü. Finn, Toby'den nefret etmiyordu. Finn belki de onu sevmişti. Toby bu dünyada Finn'le en son

konuşan, onu en son canlı gören kişiydi. Bu yüzden listeye şu maddeyi ekledim.

4) Toby, Finn'le konuşan son insandı. Toby, Finn'in elini tutan son insandı. Ona sarılan son insandı. Bu sen değil, Toby'ydi.

Liste şimdi işe yaramaya başlamıştı işte. Onu son gören ben olmalıydım. O ağlamaklı ses tonuyla, sırık gibi ince, uzun, ne olduğu belirsiz İngiliz herifin biri değil.

Yirmi Birinci Bölüm

Sumac Bulvarı'nın tren raylarının üzerinden bir köprü gibi geçtiği yerde durup tırabzanlardan aşağı bakarsanız, istasyonu olduğu gibi görebilirsiniz. Geç kalmıştım ve aptal, açık mavi, kabarık kuştüyü dolgulu paltomu sırt çantama tıkıştırdığım için donuyordum. Tren istasyonuna giden uzun yolu seçmiştim. Bisikletçinin ve benzin istasyonunun oradan yukarı çıkıp Lüteriyen kilisesinin yanındaki otluk araziden geçmiştim. Tren istasyonuna yaklaştıkça belki Toby gelmekten vazgeçmiştir diye düşünmeye başlamıştım. Belki o da tıpkı benim gibi bir yere saklanacak ve gelip gelmeyeceğimi görmek için istasyonu izleyecekti.

Çok fazla yaklaşmamaya çalışarak tırabzanlardan aşağı baktım. Onu tanıyıp tanımayacağımdan bile emin değildim. Ama tanımıştım. Onu hemen görmüştüm. Platformun sonundaki bankta oturuyordu. Ayaklarını göğsüne doğru çekmişti ve ayakkabı bağcıklarıyla oynuyordu. Oldukça zayıf olduğunu görebiliyordum ama tam olarak AIDS zayıflığı değildi bu

Finn'in son zamanlarında olduğu gibi görünmüyordu. Sanki her zamanki hali buymuş gibiydi.

Bir süre, orada öylece durup onu izledim. Arada bir başını kaldırıp etrafına bakıyor, neredeyse biraz ürkmüş gibi görünüyordu. Benim etrafta olduğumu seziyor gibiydi. Bunu her yaptığında zıplayıp tırabzanın arka kısmına, onun beni göremeyeceği bir yere doğru kaçıyordum.

Finn'den daha genç görünüyordu. Annemden ve babamdan daha genç. Tahminen otuz yaşlarındaydı ama ben insanların yaşlarını tahmin etmekte pek de iyi sayılmam. Durduğum yerden sıska boynunu ve boğazındaki dev gibi âdemelmasını görebiliyordum; saçları yumuşak görünüyordu, başının üzerine dökülen yavru kuş tüyleri gibiydi. Toby ayağa kalkıp platformda volta atmaya başlamıştı. Sırtında küçük, mavi bir sırt çantası, üzerinde de bir kot pantolon, spor lastik ayakkabılar ve kalın, gri bir kazak vardı. Ama palto giymemişti. Pek de özel bir yanı yok gibi görünüyordu; Finn gibi birinin neden onu seçtiğini düşünüyordum. Önce raylara sonra da saatine baktı. Yaklaşan trenin sesi duyuluyordu.

Toby yeniden saatine baktı ve sonra, düşünmeme dahi vakit olmadan tam da benim durduğum yere dikti gözlerini. Beni görmeden önce arkaya zıplamayı başarmıştım ve o anda aşağı inmemeye karar verdim. Toby'yle tanışmaktan vazgeçmiştim. Buna cesaretim yoktu. Ne diyecektim ki? Hayır, aşağı inmeyecektim. Yukarıdan bakacaktım. Trenin onu alıp götürmesini izleyecektim. Bundan daha açık bir mesaj olamazdı.

Gıdım gıdım ilerleyerek eski yerime döndüm. Aşağı

baktığım anda Toby'nin bana, benim olduğum yere baktığını gördüm. Bir elini gözlerine siper etmişti. Beni gördüğünde diğer elinin parmaklarını usulca açarak olabildiğince hafif bir biçimde el sallamıştı. Ne yaptığımı düşünmeye bile vaktim olmadan ben de aynı şekilde karşılık verdim. Bir elimi tırabzanların birazcık üzerine kaldırıp parmaklarımı açtım.

Sonra gülümsedim. Olabilecek en belli belirsiz gülümsemeyle ve gülümsemeyi hiç istemediğim halde. Finn'i öldüren adama nasıl gülümseyebilmiştim bilmiyordum ama gülümsemiştim işte ve bu, aramızda bir tür aşama olmuştu sanki. Bu gülümseme beni ona kilitlemişti, ona bir söz vermiştim sanki ve bu yüzden merdivenlerden aşağı inip platformda onunla buluşmaktan başka çarem kalmamıştı.

Toby biraz kaygılı bir ifadeyle bana bakıyordu. Işığın yüzündeki yansımasıyla, gözlerini güneşten, kendinden çok daha büyük bu şeyden koruyan o havadaki eliyle ortaçağa ait bir tablo gibi görünüyordu. Platforma işaret ederek başını sallamıştı. Ne olduğunu anlayamadan yine kendimi ona başını sallarken bulmuştum. Üstü kapalı merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Yavaş çekim ilerliyormuşum gibi gelmişti. Sanki merdivenler sonsuza kadar daha aşağı, daha aşağı inecekmiş gibi. Toby de yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru yürüyordu. Ama bu, arkasında en ufak bir düşünce bile olmayan, o kocaman yetişkin gülümsemelerinden biri değildi. Beni gördüğüne çok sevinmiş ve şansının bu denli yaver gitmiş olmasına inanamıyormuş gibiydi daha çok.

"Haydi gel," dedi sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi

Günün tuhaf bir saatiydi. İnsanların büyük kısmı henüz işten çıkmamıştı ve işten eve dönenler de genellikle kuzey yönünde ilerliyor, şehirden evlerine dönüyorlardı. Güney yönüne giden trene bindik. O sırada ne yaptığımı çok fazla düşünmemeye çalışıyordum.

Seçtiğimiz kompartıman neredeyse bomboştu. Toby dört kişilik bir koltuğu işaret etmişti. Yüz yüze bakan iki tane ikili koltuktu. "Burası iyi mi?" diye sordu.

Başımı sallayıp oturdum. Toby benim çaprazıma, koridor tarafındaki koltuğa oturdu. Dizleri aramızdaki boşluğu dolduruyordu. Ona değmemek için pencereye doğru iyice yanaşmam gerekmişti.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi. Benimle göz göze gelmeye çalıştığının farkındaydım ama bunu istemiyordum. Başımı diğer tarafa çevirip gözlerimi pencerenin diğer tarafında, platformda asılı duran votka reklam panosuna diktim. Biri reklam panosunun altına *Def Leppard Rokz* yazmıştı ama başka biri de Rokz'ı karalayıp *Sukz** olarak değiştirmişti.

"Sorun değil," dedim. Hâlâ pencereden dışarı bakıyordum.

"Benden korkmuyorsun, değil mi? Telefonda biraz ürktüğünü biliyorum ve ailenin benim hakkımda düşündüklerini de. Sadece seninle konuşabilmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum."

Tren iki yana sallanarak yavaş yavaş istasyondan ayrılmıştı.

---

* *"Rokz" İngilizcede süper, harika, yıkılıyor gibi bir anlama gelen Rocks kelimesini çağrıştırırken, "Sukz" iğrenç, berbat anlamına gelen Sucks kelimesini çağrıştırıyor. (ç.n.)*

"Hayır. Beni korkutmuyorsun."

"Güzel. Bu güzel. Koridorun diğer tarafındaki boş koltuklara bakıp sonra yavaşça bana dönmüştü yeniden. "Annenle babana buraya geldiğini söyledin mi?"

Başta cevap vermedim. Sonra dönüp, gözlerinin içine bakarak, "Bu sence de bir sapığın soracağı türde, ürkütücü bir soru olmadı mı?" diye sordum.

Toby bir an için endişelenmişti sanki. Hata yaptığını anlamış gibi hafifçe yüzünü buruşturmuştu. Ama sonra güldü. "Haklısın. Bu oldukça ürkütücü. Ama öyle demek istemedim." Gözlerini devirmişti. Gözleri koyu kahverengi renkteydi ve bakışları yumuşacıktı. Bana hayvanların gözlerini hatırlatmıştı. Bir atın kocaman kahverengi gözleri gibi. "Finn hep şöyle derdi..."

Finn'in adını duyduğumda dimdik doğrulmuştum. Bütün bedenim gerilmişti. Toby de bunu fark etmiş olmalıydı çünkü kaşları çatılmış, özür diliyormuş gibi bakmıştı bana. "Her neyse, önemli bir şey değildi." diyerek o uzun elini sallayıp konuyu geçiştirdi. Sonra başını yana eğip yine benimle göz göze gelmeye çalıştı. Ona güvenip güvenmediğimi anlamaya uğraşıyordu.

"Her neyse, cevabım hayır. Kimseye buraya geldiğimden bahsetmedim." Paltomun cebinde bir İsveç çakısı vardı ve tırbuşon kısmı ne olur ne olmaz diye açıkta bekliyordu.

Toby sırt çantasını açıp içinden buruşmuş bir *Dunkin' Donut* kesekâğıdı çıkarmıştı. Kesekâğıdının içinde bir tane kızarmış hamur tatlısı vardı. Tatlıdan bir parça koparıp bana

verdi. Üzerindeki parlak jöle bir parça eriyip tatlıyı berbat etmişti. Toby'nin verdiği bir şeyi kabul etmek istemiyordum ama okuldan çıkıp buraya gelmiştim ve karnım zil çalıyordu.

"Teşekkürler," dedim.

Oturduğum yerde tatlının birbirine sarılmış iki parçasını ayırıyordum. O sırada Toby'ye baktım ve onun da aynı şeyi yaptığını gördüm. İkimiz de gergin bir biçimde, ne diyeceğimizi bilemeden gülümsemiştik. Sonra ona gülümsediğime pişman olmuştum yine. Onunla arkadaş olduğumuz izlenimine kapılmasını filan istemiyordum.

Tren yavaşlamıştı. Sürgülü kapılar kayarak açıldı ve dışarıdan içeri doğru soğuk bir rüzgâr esti. Toby durduğumuzun farkında değildi sanki. Saat dörtde gelmiş olmalıydı ama ona dönüp bir şey söylemek istemiyordum. Ondan korkmadığımı söylemiştim zaten, korkmuyordum da. Kapılar bir kez daha kapandı ve tren hareket etmeye başladı.

"DNA gibi, değil mi?" Toby birbirine sarılı iki parçasını yarısına dek ayırdığı halka çöreği pencereye doğru kaldırmıştı. "Bilirsin, çift sarmal gibi."

Bu, Finn'in bana söyleyeceği türde bir şeydi, gülümsemeden edememiştim. Toby'de tanıdık bir şeyler vardı ve bu şakayı devam ettirmemek elimde değildi. "Dunkin' DNA. Dunkin' kan hücreleri, on ikili Dunkin' gözyuvarı..."

Toby ağzındakini tükürmemek için eliyle ağzını kapatmıştı. Dudakları yapış yapış jöleyle kaplanmıştı. "Ve Dunkin' bakterisi ve Dunkin' virüsleri..."

Bu sözü söylediğine pişman olduğunu görebiliyordum.

Virüsler. Başımı diğer tarafa çevirdim. Toby de başını öne eğmişti. Gözlerini yerden kaldırdığında yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Hey," dedi. "Bilirsin, onu özlüyorum."

Çöreğimin son lokmasını da ağzıma atıp tren rayları boyunca uzanan evlerin çitlerle çevrili arka bahçelerine baktım. Bazı evlerin pencerelerinden, mutfakta yemek yapan insanları görebiliyordunuz. Yapış yapış olan parmaklarımı koltuğun kumaşına sildim.

"Ben de," dedim bir süre sonra.

"Bana sürekli senden bahsederdi," dedi Toby. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemeye başladığımı ve kızardığımı hissediyordum, hemen başımı çevirdim. Sonra bunun ne demek olduğunu anlamaya başladım. Ben bir sır değildim. Toby'nin benden haberi vardı.

"Ya, tabii," dedim sanki umurumda değilmiş gibi omuz silkerek.

"Ama bu doğru."

Bir süre sessizce oturmuştuk. Toby tren biletiyle oynuyor, bileti bir katlayıp bir açıyordu.

"Eh... sen de bir sanatçı filan mısın?" diye sordum.

"Ah, hayır. Hayır, ben o konularda berbatım. Tam anlamıyla ve kati surette işe yaramazın tekiyim." Gülmüştü. "Finn bir keresinde heykel işini biraz göstermeye çalışmıştı ama..." Bana doğru baktı. Kaşlarını çatıktı herhalde, çünkü sesinin tonu değişmişti. "Bilmiyorum. Pek işe yaramadı sonunda."

"Ben de biraz öyleyim."

"Neden öyle diyorsun ki?"

"Çünkü iyi bir sanatçı değilim. Sınıfta en iyi öğrencilerden biri bile değilim." Kendimle ilgili bir şey söylemek istememiştim ama ağzımdan çıkıvermişti işte.

"Hımm. Finn senin oldukça iyi olduğunu düşünüyordu ama. Gerçekten çok iyi olduğunu." Toby bacaklarını indirip öne doğru eğilmişti. "Finn sanatın meyve dolu bir kâsenin mükemmel bir resmini yapmakla ilgili olmadığını söylerdi. 'Sanat fikirlerle ilgilidir,' derdi. Ve senin bir ömür boyu yetecek kadar iyi fikrin olduğunu söylerdi."

"Bunu o mu söyledi?"

"Hı-hı."

Yine kızararak yüzümü Toby'den çevirip pencereden dışarı baktım. Bir an için sanki Finn de bizimle o trendeymiş gibi hissetmiştim. Sanki Toby'nin omzunda ona tam da ne söylemesi gerektiğini fısıldayan küçük, hayalet bir Finn oturuyordu.

Kendimi bu tatlı sözlere kaptırmak istemiyordum ama bu çok zordu. Finn'in benim için söylediği tüm o güzel sözleri duymak istememek imkânsızdı. Yan gözle Toby'ye baktım. Büyük olasılıkla bütün bunları kafasından uyduruyordu. Ne de olsa özel olan oydu. Ben sadece aptal yeğendim ve birdenbire bu adamın, bu yabancının benimle Finn hakkında konuşuyor olması gözüme son derece yanlış görünmüştü. O benim hakkımda bir sürü şey biliyorken, benim onun hakkında hiçbir şey bilmiyor olmam...

"Yani Finn'in evi sana kaldı şimdi?" dedim. Sesimdeki sertlik kendi kulaklarımda bile yankılanmıştı. Benden çok Greta'nın sesine benziyordu bu ses ama umurumda bile değildi.

Toby başını eğmişti. "Ben..."

"Her neyse. Bilmek istemiyorum."

Yine bir sessizlik olmuştu.

"Bak, eve istediğin zaman gelebilirsin," dedi. "Ne zaman istersen. Ciddi söylüyorum. Gündüz, gece fark etmez."

Omuz silktim. Sonra ne olduğunu anlayamadan birdenbire canımın yandığını hissettim. Gözlerimden yaşlar akıyor, durdurmaya çalıştıkça daha fazlası geliyordu. Başımı çevirdim ama Toby'nin elini sırtıma yasladığını hissedebiliyordum. Ondan uzaklaştım. Normale dönene kadar usul usul nefes alıp verdim.

"Hey, her şey yoluna girecek," dedi. Sonra kazağını yanındaki koltuktan alıp kucağına koydu. Sadece bu. Sadece bu hareketiyle istersem onun yanına oturabileceğimi ima etmişti. Ne yaptığını gördüğümü, ne demek istediğini anladığımı göstermek için boşalan koltuğa baktım ama yerimden kıpırdamayacaktım. Onun yardımına ihtiyacım yoktu.

Ama kazağını yerine geri koymadı. Sıkı sıkı kucağında tutuyordu ve aramızdaki koltuğu boş bırakmıştı. Tren dört istasyonda daha durdu ve ben orada öylece oturup beni evden uzaklaştırmasına izin verdim. Ormanın ötesine. Banliyölerin ötesine ve şehrin soğuk taştan havasının içine.

Tren Grand Central'da durduğunda trenden indik.

Toby onunla görüşmeye geldiğim için yirmi kez daha teşekkür etmiş, bunun birbirimizi son görüşümüz olmadığını umduğunu söylemişti. Sonra çantasından çıkardığı kahverengi bir kesekâğıdını bana uzattı. "Bu, Finn'den," dedi hafifçe bana doğru eğilip sonra çabucak geri çekilerek.

"Ve dahası da var."

Sanki önemi yokmuş gibi ne olduğuna bakmadan kahverengi torbayı elime aldım.

"Madem dahası da var, o zaman onları neden getirmedin?"

Toby utanmış gibi görünüyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuş, başını eğip gözlerini tren istasyonunun kirli döşemelerine dikmişti.

"Çünkü hepsini bir kerede verirsem bir daha gelmezsin diye düşündüm. Ve seni yeniden görmeye ihtiyacı... yani seni yeniden görmeyi çok *isterim*. Hem de çok."

Sonra elini cebine atıp avucuma bir tomar para tutuşturdu. Paralar düzgün bir biçimde katlanmış filan değildi; hepsini kocaman bir tomarın içinden avucuyla alıp cebine tıkıştırmıştı sanki.

"Al bunu. Bilirsin, bir şeye ihtiyacın olursa diye."

Yakından bakmamıştım ama elime epey büyük bir miktar para tutuşturduğunu görebiliyordum. Komşumuz Bayan Kepfler eskiden ara sıra Greta'yla bana birer dolar verirdi. Sırf iyi kızlara benzediğimiz için. Böyle söylerdi. Ama annem parayı almamıza katiyen izin vermezdi. "Aileden olmadıkça kimseden para kabul etmeyin," der ve parayı Bayan

Kepfler'a geri vermemizi söylerdi.

"Bunu alamam," dedim ve paraları Toby'ye geri verdim.

"Hayır, hayır, hayır. Almalısın. Bu, Finn'in parası. Benden para alıyor filan değilsin. Daha çok var. Merak etme."

"Benim istediğim şeyler için para gerekmiyor," dedim ve paraları yeniden onun eline tutuşturdum. Ne demek istediğimi anladı mı bilmiyorum. Zamanı geri çevirmeyi, Finn'le Toby'nin hiç tanışmamış, Toby'nin ona AIDS bulaştırmamış olmasını ve onun hâlâ burada olmasını istediğimi söylemeye çalışıyordum. Sadece Finn'le ikimiz olalım istiyordum. Öyle olduğumuzu sanıyordum.

"Ah," dedi Toby, bir anda kendini aptal gibi hissetmişti sanki. *Acaba o sırada insanlara nasıl görünüyoruz*, diye düşünmüştüm içimden. Grand Central İstasyonu'nun kalabalık terminalinin ortasında öylece duruyorduk. Toby biri gelip alsın diye bekliyormuş gibi elinde bir avuç parayla öylece duruyordu. Paraları cebine geri sokuşturmaya çalışmıştı ama olmuyordu. Banknotlar cebine sığmıyordu. O anda, sadece bir saniyeliğine ona acımıştım.

"Tamam, tamam," dedim. Sırt çantamı ona doğru uzattım. "Ama çabuk ol."

Gülümseyerek paraları çantama atmıştı. "Finn de böyle olmasını isterdi, değil mi?"

Kimse Finn'in ne isteyip istemeyeceğini bilemez diyecektim ki o anda Toby'nin bunu biliyor olabileceği gerçeği acı bir biçimde aklıma geldi. Onun ne istediğiyle ilgili en ufak bir fikri olmayan tek kişi bendim belki de.

"Belki birlikte... bilmiyorum, bir kahve içebiliriz, ha? Dondurma? Ya da bir içki?" Başıyla istasyonun barını işaret etmişti.

Terminaldeki kocaman saate baktım. Saat dört elliydi. Toby'yle bir yerlere gitmek isteseydim bile bunun için artık çok geç olmuştu. Parti için geri dönmem gerekiyordu.

Başımı iki yana salladım. "Yetişmem gereken bir yer var."

"Elbette. Başka bir zaman o halde, ha? Seni yeniden göreceğim, değil mi?"

Toby'yi tepeden tırnağa süzdüm. Omuzları göçmüş, kambur halde orada öylece duruyordu. Kazağının eteklerindeki atmış ipliklerle oynuyordu; kocaman kahverengi gözleri vereceğim cevabı gerçekten de önemsiyormuş gibi bakıyordu.

"Ben... belki ararım seni. Ne zaman bilmiyorum. Bir gün. Eğer yapacak daha iyi bir şeyim yoksa."

Toby'nin yüzü aydınlanmıştı. Başını sallayıp el sıkışmak ister gibi elini uzatmıştı ama ona karşılık vermedim.

"Harika. Ne zaman istersen, tamam mı? Ne zaman istersen. Ben hep buralardayım. Ve olur da bir şeye ihtiyacın olursa... ne olursa olsun. Lütfen bana haber ver. Ciddi söylüyorum."

Görüşmemiz aşağı yukarı bu şekilde sona erdi. Toby beş ya da altı kez daha eve tek başıma gidip gidemeyeceğimi sordu. Sonunda ikna olduğunda vedalaştık. Kemerli koridordan çıkışa doğru yöneldi. Sonra bir an durup arkasını dönerek bir kez daha bana baktı. Gülümseyerek el salladı ve eliyle hayali

bir telefonda birinin numarasını çeviriyormuş gibi yaptı. Sonra da bana işaret etti. Yoluna gitmesi için başımı sallayarak ona karşılık verdim ve sonra eve gitmek üzere bilet aldım. Yanımda getirdiğim parayı kullanmıştım. Kendi paramı, Toby'nin verdiklerini değil. Bir daha Toby'nin olduğu tarafa doğru bakmamıştım. Kasvetli raylara bakıp trenin gelmesini beklerken, büyük olasılıkla onu bir daha görmeyeceğimi düşünüyordum.

Yirmi İkinci Bölüm

Güney Pasifik müzikalinin oyuncu kadrosunun neredeyse tamamı okulun arkasındaki ormandaydı. Ryan Cooke, Jullie Contolli, Megan Donegan gibi. Ekipten de birkaç kişi vardı. Simsiyah giysiler içinde, iki sahne arasında gizlice ortada dolaşan çocuklar. Oyunda görevli olsaydım ben de sahne ekibinden biri olurdum. O sırada gizlice, bir ağacın arkasına saklanmış, ateşin etrafında toplanıp oturan insanları seyrederken kendimi sahne ekibinden biri gibi hissediyordum zaten. Greta'yı görmeden önce sesini duymuştum. Sesi ağaçların arasında çağıldıyordu adeta. *Kanlı Mary* oyununun en önemli şarkısı olan "Bali Ha'i" şarkısından parçalar. *Ada... deniz... ben...* Sonra sesler kesilmişti. O sırada onu gördüm. Greta bir şişe içkiyi ağzına dikmişti. Kahverengi bir içki, viski ya da brendi. Greta'nın içki içtiğini bile bilmiyordum. Bilmeyi istemezdim de.

Şehrin diğer ucundaki tren istasyonundan buraya kadar var gücümle koşmuştum; normal biri olmak için son şansım

buymuş gibi. Soğuk havada, takır takır kar öbeklerinin üzerinde, Toby'yle geçirdiğim tuhaf öğleden sonradan kaçarcasına koşmuştum. Kendimi başka biri gibi hissediyordum. Sanki bu bana çok benzeyen biriyle ilgili bir programdı ama o kişi tam olarak ben değildim.

Ağaçların arkasından çıkıp partiye katılmak için doğru zamanın gelmesini bekliyordum, ama o an bir türlü gelmiyordu. Orada soğuktan donarak öylece duruyordum. Sonunda çantamdan paltomu çıkarıp üzerime giydim. Artık nasıl göründüğüm umurumda bile değildi. Tam bir adım geri atıyordum ki bir anda tökezledim, birkaç çocuk ağaçların arkasından beni görmüştü. Bunlardan biri de Greta'ydı. Bir saniyeliğine gülümsedi ve sonra yanındaki çocuğa bir şey söylemek için yine arkasını döndü. Orada olduğumu görenlerden biri de Ben Dellahunt'tı. Ayaklarıma baktıktan sonra bana doğru yürümeye başlamıştı.

"İşte yine karşılaştık. Sen küçük Elbus'sun."

Yanaklarım kızarmıştı. "Evet. June."

"Çizmelerin dikkatimi çekti de."

Bir ayağımı diğerinin arkasına saklamıştım. Çizmeleri olduğundan daha küçük göstermeye çalışıyordum. Ben Dellahunt'ın çizmelerime bakmasını, Finn'den aldığım bu en güzel hediyeyi birilerine savunmak durumunda kalmak istemiyordum. Benim için oldukça uzun bir gün olmuştu zaten ve buna gücüm olduğunu sanmıyordum.

"Geçen sefer de böyle söyledin. Nesi varmış çizmelerin?" Sesim olmasını istediğimden daha sert çıkmıştı.

"Uuu, dur bir dakika." Kendini korumaya çalışıyormuş gibi ellerini havaya kaldırmıştı. "Çizmelerinin bir şeyi yok. Sadece... hoşuma gitti. Hepsi bu. Böyle bir çift bulursam ben de almak isterim."

"Neyse ne, çizmelerim satılık değil."

"Biliyorum," dedi gülerek. "Merak etme."

Acaba Greta, Ben'den bana göz kulak olmasını mı istedi, diye düşünmüştüm. *Acaba bu yüzden mi beni partiye davet etmişti? Acaba o akşam tiyatro salonunda konuştuğumuzu mu görmüştü?*

Ben yerde duran portatif soğutucudan bir şişe çıkarmıştı. Şişeyi bana uzattı. "Bira?"

Şişenin kapağını çoktan açmıştı, bu yüzden teklifini kabul etmekten başka çarem yoktu. Bir yudum içip gerisini dökerim diye düşünmüştüm.

"Teşekkürler," dedim.

Ben tepeden tırnağa beni süzmüştü. "Sen ablandan çok daha uzun gibisin."

"Evet. Biliyorum."

Bir süre orada tuhaf bir biçimde durmuştuk.

"Biraz yürüyebiliriz istersen," dedi.

Bir an için durup birkaç saniye düşünmüştüm. Galiba birkaç saniyeden fazlaydı çünkü Ben, "Sadece kısa bir yürüyüş canım. Ölüm kalım meselesi değil yani," diye eklemişti.

Bunun üzerine, "Olur," dedim. Ben Dellahunt'la yürüyüşe gitmek istediğimden filan değil, ama en azından partiden uzaklaşmış olacaktım. O ateşin etrafında kalmak istemi-

yordum. Tüm o tanımadığım insanlarla içki içen Greta'nın yanında kalmak istemiyordum. Ormanın derinliklerine gidersem bu bir parti gibi olmayacaktı. İşler ters gidecek olursa tirbuşon hâlâ cebimde duruyordu. Toby'yle tren yolculuğunun ortasında çakıyı kapattıysam da hâlâ elimin altında hazır bekliyordu. Ayrıca yanımda bir de fener vardı. Buna ihtiyacım olmayacağına emindim ama Greta nedense getirmem için ısrar etmişti.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlediğimiz sırada çocuklardan birinin, "Tadını çıkar, Benno!" diye bağırdığını duymuştum.

"Ona bakma," dedi Ben ve bana biraz daha yaklaştı

Dereye doğru ilerlediğimiz sırada birden durmuştu.

"Duydun mu?" dedi. "Sanki... bilmiyorum... köpek gibi bir şey duydum."

"Kurtlar olabilir," demiştim ama bunu söylediğim anda pişman oldum.

Ben gülmüştü. "Ya, tabii. Buradaki kurtların hepsi belki yüzyıl önce öldürüldü. Kurtları görebilmek için kuzeye gitmen gerek."

"Bilemeyiz. Belki de kuzeydeki kurtlar yürüyerek Westchester'a kadar gelmişlerdir. Geldilerse bile bundan nasıl haberimiz olacak ki?" Biradan bir yudum daha almıştım, birdenbire kendimi biraz daha cesur hissetmeye başlamıştım.

"Şşşt," dedi. "Dinleyelim." İki parmağını havaya kaldırmıştı. "Neyse," diye fısıldadı, "kurtların hepsi kötü değil neticede."

Başımı öne eğdim. "Hayır. Hiç de değil. Hiç de kötü değiller. Sadece... sadece benciller. Hepsi bu. Aç ve bencil."

Bu söylediğime ne cevap vereceğini bilememişti. "Evet, her neyse, büyük olasılıkla bir çakal ya da köpektir." Etrafına bakınıp sonra yeniden bana dönmüştü, ardından elimi tuttu. "İstersen onları bulmaya çalışabiliriz."

Ateş arkamızda hâlâ harlı bir biçimde yanıyordu. İnsanlar iyice etrafına sokulmuş biralarını yudumluyorlardı. Ormanın diğer kısımlarında da ışıklar yanıp sönüyordu; ateşin başından ayrılmış diğer insanların mumları ve fenerleriydi.

"Onların ne olduğunu bilmek istediğimi sanmıyorum." Ben'e onların kurt olduklarına inanmayı tercih ettiğimi söylemek istememiştim.

"Neden bilmek istemiyorsun ki?" Paltosunun cebine uzanıp sonra da avucunu açmıştı. "Hiç *Zindanlar ve Ejderhalar* oynadın mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Ah, bak şimdi..." Ben hafiften kasılarak yüzdeleri, karakter gruplamalarını ve tecrübeyle elde edilen puanları açıklamaya başlamıştı. Sonra elime şekilli bir zar verdi ve atmamı söyledi.

"Haydi ama," dedi. "Tam buraya." İki avucunu birbirine yapıştırıp önümde dümdüz açmıştı. Elleri babamın elleri kadardı, sesi kısık ve sakindi. Çenesinde kirli sakal vardı. Burada baş başaydık. Bir anda Ben Dellahunt'la aramızdaki iki yaş birkaç saat önce gördüğüm Toby'yle aramızdaki on beş yirmi yıllık yaş farkından daha büyük ve daha karanlık gibi gö-

rünmeye başlamıştı. Ne yaptığımızı bilmiyordum ama yine de parmaklarının arasındaki zarı avuçlarına bırakmıştım.

"Harika," dedi.

"Ne?"

"Az önce seni kurtları aramaya ikna ettim."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Deneyim puanlarının sayısı sıfır."

Orada bir saniye durup, *acaba geri dönsem mi*, diye düşünmüştüm. Aslında buradan gitmek istiyordum. Ama Greta'yı ateşin başında göremedim. Onu bırakıp eve tek başıma dönersem Greta'nın başı belaya girecekti. Bunu ona yapamazdım.

"Tamam o zaman," dedim. "Haydi gidelim." Kurtların olduğu yönün aksini işaret etmiştim. Yürümeye başladık. Ben, Zindanlar ve Ejderhalar oyunundan, görevlerden ve *Bir Otostopçunun Galaksi Rehberi* filminde en çok sevdiği kısımlardan bahsedip durmuştu. Arada bir duruyorduk. Ben cebinden bir bira kutusu daha çıkarıyordu ve bir süre oturuyorduk. Çok eğlendiğimi söyleyemezdim ama keyfim yerinde sayılırdı. Rahattım. Partiyi katlanabilir kılmıştı bu yürüyüş.

Ben'i ormanda öyle yönlendirmiştim ki kocaman bir daire çizip sonunda yine ateşin olduğu yerin üzerindeki tepeye çıkmıştık.

"Evet, demek ki kurt filan yokmuş," dedi. Elini sırtıma yasladı.

Bu, bugün aileden olmadığı halde bana dokunan ikinci insandı ve bu çok tuhafıma gitti. Sanki onun bedeni benim

bedenimle aynı şeyden yapılmamış gibiydi.

"Yokmuş sanırım." Bir adım öne atmıştım, böylece Ben'in eli havada kaldı. Sonra gülümseyerek, "Bu, var olmadıkları anlamına gelmiyor tabii, değil mi?" dedim.

Ben tam itiraz ediyordu ki tepeden aşağı, ateşe doğru koşmaya başladım. Aşağı ulaştığımda ateş hâlâ tüm parlaklığıyla yanıyordu. İnsanların üzerine attığı yapraklar yüzünden dumanlar çıkmaya başlamıştı. Yarısı boşalmış bira kutularından mayamsı bir koku yükseliyordu ve saat erken olmasına rağmen çocuklar yavaş yavaş partiden ayrılmaya başlamışlardı. Kimse şansını fazla zorlayıp evdekilerle başının belaya girmesini istemiyordu. İnsanların yüzlerine baktım. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama Greta'nın çoktan dönmüş olması gerektiğini düşünmüştüm. Ama yoktu. Arkadaşları buradaydı ama Greta ortalıkta görünmüyordu.

Ne yapacağımı bilemeden orada öylece kalakalmıştım. Sırt çantam omuzlarımı acıtmaya başlamıştı ve o anda eve gitmekten başka bir şey düşünemez olmuştum. Toby'nin verdiği paraları saymak istiyordum. O buruş buruş olmuş kese-kâğıdının içindekileri yatak odamda yere boşaltıp incelemek istiyordum. Uyumak istiyordum. Bunun için tek yapmam gereken Greta'yı bulmaktı. Etraftakilere onu görüp görmediklerini sordum ama kimse bir şey bilmiyordu. Kızlardan biri Rob Jordan'la birlikte gittiler galiba demişti, ama emin değildi.

Greta'nın beni burada bırakıp gideceğini sanmıyordum. Bunu yapmış olamazdı. Eve bensiz giderse başı fena halde belaya girerdi.

Bir grup çocuk okula doğru yürümeye başlamıştı. Ben de aralarındaydı ve bana dönüp, "İyi misin?" diye seslendi.

Başımı salladım. "Evet."

O da el sallamıştı. Sonra ağaçların arasında gözden kayboldu.

Ateşin başında hâlâ birkaç çocuk oturuyordu. Gözlerim dumandan yanmaya başlamıştı, susamıştım ve acıkmıştım. Karanlığa doğru birkaç adım attım. En ufak bir çaba göstermediğim halde kendimi ortaçağda yaşayan fakir bir köylü kızı gibi hissetmeye başlamıştım. Hayattaki tek varlığı olan ablasını bulmak için çabalayan, ormanda tek başına kalmış çaresiz bir kız.

"Greta," diye seslendim karanlık ağaçların ötesine doğru. "Haydi, Greta, nerdesin söyle."

Tepeden aşağı indim. Okuldan ve ateşten uzaklaşıyordum. Sonunda dereye ulaştım. Yol boyunca Greta'ya seslenmeye devam etmiştim. İlk başta usulca sesleniyordum. Sonra bağırmaya başladım. Arada bir durup herhangi bir cevap gelecek mi diye bekliyordum ama duyduğum seslerin hepsi yukarıdan geliyordu. Bir de ağaca tünemiş bir baykuşun ya da yere düşen ince ağaç dallarının sesleri... Dereyi takip ederek ormanın derinliklerine kadar yürüdüm: buraya tek başıma geldiğim zamanlarda yaptığım gibi. O gece ay inecikti ama korkmuyordum. Kendi kendime hiç ama hiç korkmuyorum deyip duruyordum.

Aklıma fener gelmişti. Feneri yakıp Greta diye bağırdım.

"Çık artık. Bu hiç komik değil."

İlk başta onu bir çocukla yakalayacağımdan korkmuştum. Sözümona benim hayal bile edemeyeceğim şeyleri yaparken. Bunun ikimiz için de ne kadar utanç verici olacağını düşünmüştüm –hatta üçümüz için de– ama artık umurumda değildi. Ayak parmaklarım soğuktan uyuşmaya başlamıştı ve eve gitmek istiyordum.

Dereyi takip etmeye devam ettim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Kaç kez geri dönecek gibi olmuştum ama sürekli işe yarayacağını umarak, *sadece birkaç adım daha*, deyip duruyordum. Bir ara fenerin ışığında bir bira kutusu parlamıştı ve bir de üzerinde anahtarlarıyla bir anahtarlık çarpmıştı gözüme. Anahtarları cebime atmıştım. Her seferinde daha da sesli olarak Greta'nın adını bağırıyordum. Belki de gitmişti. Belki de beni tamamen unutmuştu.

O sırada fenerin ışığı kocaman bir ağacın altında bir şeye yansıdı. Etrafa baktım Bu benim ağacımdı. O akçaağaç. Ve benim eski, taş duvarım. Ormandaki yerime gelmiştim. Bir an için burada olduğuma sevindim ama bu his çok geçmeden kayboldu; çünkü gece vakti buranın hiçbir özelliği yoktu. Ortaçağla ilgili hiçbir yanı yoktu. Sadece soğuk ve karanlıktı.

Feneri yerde parlayan şeye doğru tuttum. Bunun kırık bir bira şişesi olduğunu düşünsem de o tarafa doğru yürümeye başlamıştım. Ama ağaca yaklaştıkça ışığın bir gözlüğün üzerinden yansıdığını gördüm. Birinin yüzündeki gözlüklerin. Greta'nın çamur içinde kalmış yüzündeki gözlüklerin. Yüzü dışında tamamen toprağın altında kalmıştı. Parlak siyah saçları sıkıca arkadan toplanmıştı ve bir de o yuvarlak,

gümüş rengi çerçeveli gözlükleri görünüyordu. Gözleri kapalıydı. O an bir saniyeliğine bütün vücudum kaskatı kesildi; çünkü yerde, kuru yaprakların üzerinde yalnızca kafasının olduğunu zannetmiştim.

"Greta."

Ona doğru uzandım. O anda bütün bedeninin bir tomar nemli yaprağın altına gömülmüş olduğunu fark ettim. Sanki toprak onun yatağıydı ve yaprakları bir yorgan gibi üzerine çekmişti. Huzur dolu görünüyordu, buraya aitmiş gibiydi. Ablam olmasaydı ve bu kadar soğuk olmasaydı bu insanın burada ne yaptığını gayet iyi bildiğini düşünerek onu orada bırakabilirdim. Vücudunu sertçe sarstım: Greta top gibi kendi içine kıvrılmıştı.

"Greta, haydi. Ayağa kalk." Onu oturtup koluma yatırdım. Göğsündeki yaprakları temizleyip bedenini sarsarak onu uyandırmaya çalıştım.

İnleyerek yeniden yatmaya çalıştı ama onu sıkı sıkı tutuyordum.

Arkama baktım. Ateşin en ufak bir kıvılcımını bile göremiyordum artık. Biri ateşi söndürmüş olmalıydı. Herkes gitmişti herhalde. Burada Greta'yla tek başımıza kalmıştık.

Greta'nın leş gibi olmuş gözlüklerini ve feneri cebime atıp onu bir kez daha uyandırmaya çalıştım. Omuzlarına asılıp vücudunu sarsarak, "Greta. Michelle. Elbus. Uyan," diye bağırdım.

Gözleri hafiften aralandı ve omuzlarını kıpırdatarak ellerimden kurtulmaya çalıştı.

Başka zaman olsa küçülüp bir giysi gibi çekmek, Greta gibi ufak tefek ve zarif olmak için her şeyi yapardım ama o gece, neredeyse ayın bile görünmediği o gökyüzünün altında böyle bir bedene ve güce sahip olduğum için şükrettim. Onu ağacın gövdesine kadar sürükleyip oturtarak sırtını ağaca yasladım. Sırt çantamı tek omzuma asmıştım. Sonra önünde çömeldim. Sırtım tam karnına gelecek şekilde kollarını boynuma doladım.

"Bir... iki... üç," diyerek öne doğru eğildim ve sendeleyerek ayağa kalktım. Parmakları zayıftı; sarhoş bir insanın parmakları gibiydi. Düşmemesi için kambur durmam gerekiyordu. Bunun tam tersi durumda olduğumuz o günler gelmişti aklıma. Küçükken Greta'nın arka bahçede beni sırtlayıp taşıdığı o günler.

Eve gidince ne yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim buradan çıkmamızı sağlamak zorunda olduğumdu. Ağzıma bir sakız atıp yumuşayana kadar çiğnedim ve sonra sakızı Greta'nın ağzına soktum. Bunun iğrenç olduğunu biliyorum ama nefesindeki alkol kokusunu gizlemek için aklıma başka bir şey gelmemişti. Sonra oradan ayrıldık. Ben sırtımda ablamla ormanda tek başıma koşuyordum ve peşimizde kurtlar vardı. Bir hikâyenin içinde gibiydik. Ama gerçek bir hikâye, benim uydurduğum bir hikâye değil.

Yorulmaya başladığımı hissettiğimde birkaç dakikalığına Greta'yı yere oturtarak ormanın içinde yürümeye devam ettim. Evergreen Circle'a varana dek olabildiğince ormanın içinden yürüdüm; buradan sonra Morellilerin ve Klein'ların

evinin arasından bizim eve bağlanan kestirme Young Sokağı'na çıkabileceğimi biliyordum. Tam o sırada, iki evin arasındaki çimenlerle kaplı arazide Greta ensemden bir şeyler fısıldamıştı.

"Görünmez denizkızlarını hatırlıyor musun?" demişti. Sesi boğuk ve yorgundu. Sanki konuşan Greta değil de bir başkasıydı. Nefes nefese kalmıştım. Soluklanmak için bir an durdum.

Başımı salladım. Hatırlıyordum. Queens'te tropik balıkların olduğu bir yer vardı: Neptune's Grotto. Kocaman, depo gibi loş bir salon. İçeride, Greta'yla tepemizden neredeyse tavana kadar uzanan, en az iki metre yükseklikte, üst üste yerleştirilmiş balık tankları vardı. Sarı su yosunları, zümrüt yeşili gökkuşağı balıkları, öpüşen guramiler.

Greta elimden tutardı ve koridorlarda koşuştururduk. Hikâyeye göre bütün balıklar hapsedilmişti ama biz özgürdük çünkü biz görünmez denizkızlarıydık. Kimse peşimizde olmadığı halde saklanırdık. Buranın sahibi büyükbabamın eksi bir arkadaşıydı ve artık Queens'e yakın oturmadığımız halde babam hâlâ buranın muhasebeciliğini yapıyordu.

"O mavi yeri hatırlıyor musun? O küçük mavi odayı," diye mırıldanmıştı Greta. Başımı salladım. Burası yeni yumurtadan çıkmış balıkların bulunduğu balık üretme havuzuydu.

Sırtım ağrıyordu ve Greta'yı omzumdan indirmek için sabırsızlanıyordum. Artık açılmıştı. Ayakta durabilirdi. Onu kaldırımın kenarına oturtabilirdim ve görünmez denizkızla-

Başka zaman olsa küçülüp bir giysi gibi çekmek, Greta gibi ufak tefek ve zarif olmak için her şeyi yapardım ama o gece, neredeyse ayın bile görünmediği o gökyüzünün altında böyle bir bedene ve güce sahip olduğum için şükrettim. Onu ağacın gövdesine kadar sürükleyip oturtarak sırtını ağaca yasladım. Sırt çantamı tek omzuma asmıştım. Sonra önünde çömeldim. Sırtım tam karnına gelecek şekilde kollarını boynuma doladım.

"Bir... iki... üç," diyerek öne doğru eğildim ve sendeleyerek ayağa kalktım. Parmakları zayıftı; sarhoş bir insanın parmakları gibiydi. Düşmemesi için kambur durmam gerekiyordu. Bunun tam tersi durumda olduğumuz o günler gelmişti aklıma. Küçükken Greta'nın arka bahçede beni sırtlayıp taşıdığı o günler.

Eve gidince ne yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim buradan çıkmamızı sağlamak zorunda olduğumdu. Ağzıma bir sakız atıp yumuşayana kadar çiğnedim ve sonra sakızı Greta'nın ağzına soktum. Bunun iğrenç olduğunu biliyorum ama nefesindeki alkol kokusunu gizlemek için aklıma başka bir şey gelmemişti. Sonra oradan ayrıldık. Ben sırtımda ablamla ormanda tek başıma koşuyordum ve peşimizde kurtlar vardı. Bir hikâyenin içinde gibiydik. Ama gerçek bir hikâye, benim uydurduğum bir hikâye değil.

Yorulmaya başladığımı hissettiğimde birkaç dakikalığına Greta'yı yere oturtarak ormanın içinde yürümeye devam ettim. Evergreen Circle'a varana dek olabildiğince ormanın içinden yürüdüm; buradan sonra Morellilerin ve Klein'ların

evinin arasından bizim eve bağlanan kestirme Young Sokağı'na çıkabileceğimi biliyordum. Tam o sırada, iki evin arasındaki çimenlerle kaplı arazide Greta ensemden bir şeyler fısıldamıştı.

"Görünmez denizkızlarını hatırlıyor musun?" demişti. Sesi boğuk ve yorgundu. Sanki konuşan Greta değil de bir başkasıydı. Nefes nefese kalmıştım. Soluklanmak için bir an durdum.

Başımı salladım. Hatırlıyordum. Queens'te tropik balıkların olduğu bir yer vardı: Neptune's Grotto. Kocaman, depo gibi loş bir salon. İçeride, Greta'yla tepemizden neredeyse tavana kadar uzanan, en az iki metre yükseklikte, üst üste yerleştirilmiş balık tankları vardı. Sarı su yosunları, zümrüt yeşili gökkuşağı balıkları, öpüşen guramiler.

Greta elimden tutardı ve koridorlarda koşuştururduk. Hikâyeye göre bütün balıklar hapsedilmişti ama biz özgürdük çünkü biz görünmez denizkızlarıydık. Kimse peşimizde olmadığı halde saklanırdık. Buranın sahibi büyükbabamın eksi bir arkadaşıydı ve artık Queens'e yakın oturmadığımız halde babam hâlâ buranın muhasebeciliğini yapıyordu.

"O mavi yeri hatırlıyor musun? O küçük mavi odayı," diye mırıldanmıştı Greta. Başımı salladım. Burası yeni yumurtadan çıkmış balıkların bulunduğu balık üretme havuzuydu.

Sırtım ağrıyordu ve Greta'yı omzumdan indirmek için sabırsızlanıyordum. Artık açılmıştı. Ayakta durabilirdi. Onu kaldırımın kenarına oturtabilirdim ve görünmez denizkızla-

rından bahsedebilirdik. Ama bunu yaptığım zaman o anın uçup gideceğini biliyordum. Yüzümü gördüğü anda o her zamanki acımasız tavrını hatırlayacaktı; gerçekte kim olduğunu.

"Ne olmuş o odaya?" dedim.

"Bilmiyorum, sadece bazen... bazen böyle şeyleri düşünüyorum. Eskiyi."

Neredeyse ona, *şimdi de eskisi gibi olabilir,* diyecektim. Bu kadar kötü davranmayı bırakırsa eskisi gibi olabileceğimizi. Ama hiçbir şey söylememiştim. Bunun doğru olduğundan emin değildim.

Bunun yerine, "Belki bir gün oraya yine gidebiliriz," dedim. "Evet. Gidebiliriz, değil mi?" Ve o anda karnında bir sızı gibi onu ne kadar özlediğimi hissettim. Gerçek Greta'yı. Eski Greta'yı. "Greta?" Başını salladığını hissediyordum. "Geçen gece Bay Nebowitz senden ne istedi?"

Bunu sormanın riskli olduğunu biliyordum. Çırpınarak sırtımdan indi ve sendeleyerek sokakta doğruldu. Paltosunu sıkıca örtünmüştü, yere bakıyordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldadı. "Hiçbir şey istemedi."

"Yoksa...?" Ona gerisini kendisinin tamamlaması için imalı bir bakış atmıştım. Bu onu uyandırıp kendine getiriyor gibi görünüyordu.

"Iyy. June, iğrençleşme." Sarhoş bir biçimde elinin tersiyle söylediklerimi geçiştirmişti.

"Eee, ne o zaman?"

Tepeden tırnağa beni süzdü ve sonra birdenbire çattığı

kaşları kocaman, kurnaz bir gülümsemeye dönüştü. "Fırsatlar, June. Fırsatlar gırla." Sonra arkasını dönüp sokaktan aşağı, eve doğru yürümeye başladı. Birkaç saniye sonra durup bana döndü. Çok hızlı dönmüş olmalıydı çünkü dengesini kaybetti, ayakta durabilmek için birinin posta kutusuna tutunması gerekmişti. Dengesini tekrar bulunca gözlerime odaklanmaya çalıştı.

"Megan'a dayımın AIDS'ten öldüğünü söyleyince bana ne dedi biliyor musun? Tahmin et. Bil bakalım."

"Haydi, Greta. Eve gitmemiz gerekiyor."

"Hayır. Bu en güzel kısmı, June. Buna bayılacaksın. Megan ciddi bir yüz ifadesiyle bana baktı ve, 'Vay canına, bu üniversite başvurusu için süper bir kompozisyon konusu olabilir. Bu hikâyeyle yüzde yüz istediğin üniversiteye kapağı atarsın." Greta kahkahalara boğuldu. Yola oturdu, kahkahalarla gülerken bedeni sarsılıyordu. Sonra öksürmeye başladı. Durmadan öksürüyordu.

"Haydi," dedim.

"Komik ama, değil mi?"

"Evet, çok komik, Greta. Gülmekten ölüyorum." Onu ayağa kaldırmak için elimi uzatmıştım ama elini çekti. Gülmeyi bırakmış, yüzü birdenbire sertleşmişti.

"Artık umurumda olmadığı için mi Finn'e gitmeyi istemedim sence? Hayatım boyunca tanıdığım bir insan ölüyor ve bu, benim umurumda bile değil ha, öyle mi?"

Cevap vermeme kalmadan kendi kendine ayağa kalktı. Hor gören bir ifadeyle elini havada salladıktan sonra eve

doğru koşmaya başladı. Eve giden yolda her an düşecekmiş gibi sallanarak, yalpalaya yalpalaya yürümesini izledim.

Gecenin soğuğu Greta'yı yeterince ayıltmıştı. Bu sayede düşmeden yukarı çıktı, pijamalarını giyip yatağına girmeyi başardı.

Üzerine duman kokusu sinmiş giysilerimi çıkarıp her şeyin yolunda olduğunu söylemek için alt kata, annemle babamın yanına indim.

"Biliyor musun, June," dedi annem. "Greta'yla yeniden bir şeyler yapmaya başladığınızı görmek beni çok mutlu ediyor."

O anda başımı sallayarak bile yalan söylemiş olduğumu hissetmiştim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Toby'nin verdiği kesekâğıdının içinden şunlar çıktı:

Mozart'ın *Requiem*'inin dört kaseti.
Bir not.

Aceleyle yatağımın üzerine tırmanıp kulağımı duvara yasladım. Greta'yla yatağa girdiğimiz zaman başlarımız yan yana duruyordu. Arada duvar olmasa yan yana yatıyor olurduk. Uyuduğundan emin olmak için bir süre kulak kabarttım. Hiçbir ses gelmeyince sırt çantamın fermuarını açtım ve kasetleri yatağa koydum. Bunları hemen tanımıştım.

Bunlar Finn'in beni Tower Records'un 4. Cadde'deki Klasik Müzik Şubesi'ne götürdüğü zamandan kalmaydı. Finn hangisinin en iyisi olduğuna karar verebilmemiz için Mozart'ın *Requiem*'inin dört farklı versiyonunu almıştı. O gösterene kadar bestenin başka versiyonlarının olduğunu bile bilmiyordum.

Finn bunun *Pepsi* yarışması gibi olacağını söylemişti: hangi versiyonu dinlediğimize bakmadan seçim yapacaktık. Bu farklı versiyonların hepsinin bana aynı gibi geleceğinden ve Finn'in önünde aptal durumuna düşeceğimden korkuyordum ama öyle olmamıştı.

"Birbirlerinden ne kadar farklı olduklarına inanamayacaksın," demişti Finn. Yüzünde yarım yamalak bir gülümseme vardı. Ne düşündüğümü anladığı belliydi. Bir taksiye binip Finn'in evine dönmüştük. Finn, Rus çaydanlığıyla koca bir demlik çay demlemişti. Kocaman bir kâsenin içinde de kırmızı kabuklu taze şamfıstığı çıkarmıştı. Sonra o güzel Türk kiliminin üzerine uzanabilmemiz için sehpayı ayakaltından kaldırmıştı ve kasetleri dinlemeye başlamıştık.

Bestenin iki versiyonu o kadar farklıydı ki asabım bozulmuştu. Finn sonrasında bu ikisinin aslında farklı sonları olduğunu söylemişti, çünkü Mozart ölmeden önce *Requiem*'i tamamlayamamıştı ve bugün bile insanlar onun yazmadığı kısımların hangi kısımlar olduğunu ve bu kısımların nasıl devam etmesi gerektiğini tartışıyordu. Ama bu umurumda bile değildi. Bu bana tamamen yanlış gelmişti. Diğer iki versiyon bile bizim eski, Finn'le her zaman dinlediğimiz versiyonumuz kadar güzel değildi. Bunu Finn'e de söylemiştim.

Finn bunun üzerine biraz hüzünlenmişti sanki. Omzumu sıvazlayıp ne demek istediğimi anladığını söylemişti. "Genellikle ilk dinlediğin, hayatının sonuna kadar seveceğin versiyon olur," demişti.

Kesekâğıdının içinden çıkan diğer şey de bir nottu. Not-

ta şöyle yazıyordu:

Sevgili June,

Eğer bunu okuyorsan tren istasyonunda benimle buluşmuşsun demektir ve geldiğin için sana teşekkür etmek isterim. Yani... teşekkürler!

İtiraf etmeliyim ki sana vermeden önce torbanın içine şöyle bir göz attım ve kasetleri gördüm. Bunları görünce aklıma şu geldi: Sen büyük olasılıkla Finn hakkında benim bilmediğim bir sürü şey biliyorsun ve ben de senin bilmediğin bir sürü şey biliyorum. Birbirimize anlatabileceğimiz bir sürü hikâye var. Ama sonra düşündüm de bu hiçbir zaman olmayacak.

Ama eğer ilgilenirsen her şey hâlâ aynı. Aynı adres, aynı telefon numarası. Finn'le aynı. Çok fazla dışarı çıkmıyorum. Genellikle buradayım.

İçten sevgilerimle,
Toby

Notu okuduktan sonra Toby'nin bana verdiği paraları yatağa boşalttım. Bunların içinde bir sürü banknot vardı; bir dolarlar, beş dolarlar, yirmi dolarlar, hatta ellilikler. Toplamda 763 dolar etmişti ve bu, hayatım boyunca sahip olduğumdan daha fazlası demekti. Bu kadar parayla kendimi bir hırsız gibi hissediyordum. İkinci dereceden bir hırsız gibi, çünkü içimden bir ses asıl hırsızın Toby olduğunu söylüyordu.

Her şeyi toplayıp gardırobumun arkasına, çaydanlık ile

Toby'nin ilk notunun bulunduğu yere kaldırdım. Ardından uykuya daldım. Yatağım sıcacıktı, sıradandı, mükemmeldi ve öyle ama öyle uzun bir gün olmuştu ki. Büyük olasılıkla hayatımın en uzun günüydü. O anda günlerin hepsinin aynı uzunlukta, aynı ağırlıkta olmadığının bir kanıtına sahip olduğumu hissetmiştim. Eğer orada olmalarını istersen dünyaların üzerine başka, başka, başka dünyaların eklenebileceğine dair bir kanıta.

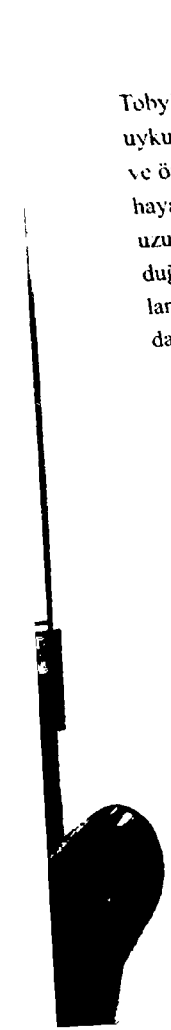

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Gel de şuna bir bak." Babam, anneme *Sunday New York Post*'un katlanmış bir sayfasını uzatmıştı. Annem mutfak tezgâhında omlet yapmak için mantar doğruyordu.

"Ne o?"

"Gel de bak."

Annem ellerini bir havluya silip babamın omzunun üzerinden uzandı. Babam da makaleyi kaldırıp ona doğru yaklaştırdı. Yazıyı okudukça annemin alnında çizgiler oluşmaya başladı. Sonra arkasını döndü.

"Sağ ol, ben almayayım," dedi.

"Bu düşünülebilir ama," dedi babam.

Greta hâlâ uyuyordu; bu yüzden masada sadece babam ve ben vardık, omletlerimizi bekliyorduk. İkimiz de omletlerimizi mantarlı ve İsveç peynirli seviyorduk. Üzerinde turuncu mağara adamı takım elbisesiyle Fred Çakmaktaş'ın parça parça olmuş resimleri olan eski, renkleri aşınmış, eşantiyon bir reçel kavanozu bardağından portakal suyumu yudumluyordum.

"O ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi annem. "Kaldır şunu."

Babam, *elimde olsa gazeteyi sana gösterirdim,* dercesine çaresiz gözlerle bana bakmıştı. Gazete bir süre elinde öylece durmuştu.

"Artık on dört yaşında, Danni."

"Umurumda bile değil." Annem gazeteyi babamın elinden çekip almıştı. "Konu kapanmıştır."

Portakal suyumun son yudumunu da içmiştim.

"Ben bebek değilim," dedim babama arka çıkmak için.

Annem iç geçirerek elindeki bıçağı tezgâha bıraktı. Tepeden tırnağa beni süzüp yeniden iç geçirdi. "Biliyorum, Junie. Biliyorum." Ardından önce gazeteye, sonra yeniden bana bakarak, "Al," dedi. Gazeteyi avucuma bırakmıştı.

Bunun tabloyla ilgili bir başka makale olduğunu sanmıştım. Ama AIDS olduğunu bildiği halde hem bir kadınla hem de bir adamla yatan bir asker hakkında kocaman bir manşet görmeyi beklemiyordum. Şimdi üçü de AIDS hastasıydı ve asker büyük olasılıkla hapse girecekti.

"Ee?" dedi babam.

"Bilmiyorum."

"Şu adam, Toby. İnsan düşünmeden edemiyor." Babam gözlerini benden kaçırıyordu.

"Sence hapse mi girmeli?" Treni düşündüm; o kasetleri nasıl da şehirden bana kadar getirmiş olduğunu. O kadar da kötü birine benzemediğini.

"Evet, tabii ki hapse girmeli. O bir katil." Ses koridordan

gelmişti. Greta sırtını duvara yaslamış, kapı aralığında duruyordu. Önceki gece bir provası vardı, bu yüzden gözlerinin etrafına gri makyaj kalıntıları bulaşmıştı. Bu haliyle bir hortlak gibi görünüyordu. Direkt gözlerimin içine bakıyordu. "Değil mi?"

"Sanırım."

"Sanırım mı?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Greta iki gün önceki partiden bu yana benimle konuşmamıştı. Şimdi de elinde kahvesiyle orada durmuş, kendini pek bir havalı zannediyordu. Halbuki daha iki hafta önce başlamıştı kahve içmeye, ama bütün hayatı boyunca kahve içmiş gibi bir hali vardı.

"Neden her şey, sizin için bir kavga konusuna dönüşüyor?" dedi annem.

Greta pişmiş kelle gibi sırıttı sadece.

Aynı pazar gününün devamında Greta'yla mutfak masasında oturmuş, ödevlerimizi yapıyorduk. Dışarıda hafif hafif kar yağıyordu ve annem bize birer fincan sıcak çikolata hazırlamıştı. Mutfakta sanki bir şeyler olmasını bekliyormuş gibi öylece dolanıyordu. Finn öldüğünden beri böyleydi. Bir keresinde, onu izlediğimden haberi yokken, telefonun ahizesini kaldırdığını ve kulağında ahizeyle öylece durduğunu görmüştüm. Bir numara filan da çevirmemişti. Şimdi de orada öylece durmuş, ekmek kızartma makinesine bakıyordu.

"Kızlar," dedi bir süre sonra. Başımızı kaldırıp ona baktık. "Bunlar sizin." Birinde benim, birinde Greta'nın ismi ya-

zan iki küçük kahverengi zarf uzatmıştı.

"İçlerinde ne var?" diye sordu Greta.

"Anahtarlar." Annem zarfları ellerimize tutuşturmuştu. "Kuzey Caddesi'ndeki New York Bankası'na gidip tabloyu istediğiniz zaman görebilirsiniz. İkiniz de."

Zarfı açıp silkeleyince anahtar avucuma düştü.

"2963 numaralı kasa. Onlara bunu söylemeniz yeterli. Sonra tabloyu çıkarıp sizin için özel bir odaya alacaklar. Orada istediğiniz kadar bakabilirsiniz."

"İşimi bırakıp oraya gideceğim de sanki," demişti Greta.

"Kimse oraya gitmek zorunda olduğunu söylemiyor, ama bu sizin tablonuz. Senin ve June'un ve istediğiniz zaman onu görebilme hakkına sahip olmalısınız. Hepsi bu."

Anahtarı yeniden zarfa koydum. Bunu dolabımın arka kısmına, Toby'nin notlarının, çaydanlığın ve *Requiem* kasetlerinin olduğu yere koyabilirim diye düşünmüştüm. *Tabloyu görmeye gitmem herhalde*, diye düşünüyordum ama emin değildim.

Greta sıcak çikolatasının son yudumunu da midesine indirip, "Neyse ne," dedi ve anahtarı alıp yüzüme bile bakmadan mutfaktan çıkıp gitti.

Akşam yemeğinden sonra herkes gazetedeki makaleyi çoktan unutmuşken, aşağı inip o askerle ilgili haberin olduğu sayfayı koparmıştım. Haberi yeniden okudum, ondan nefret etmiştim. Bir insan nasıl bu kadar bencil olabiliyordu? Böyle bir adamla asla trene binip gezemezdim. Böyle bir adamın

çöreğini asla kabul edemezdim.

Gazetenin sayfasını katlayıp bir zarfa koydum, üzerine Toby'nin adını ve Finn'in adresini yazdım. Daha sonra oturma odasındaki çalışma masasının çekmecesinden bir pul alıp zarfa yapıştırdım. Onu böylece gönderebilirdim aslında; ama yapmamıştım. Sol köşeye adımı ve adresimi yazdım. Toby'nin bu zarfın benden geldiğini bilmesini istiyordum.

Birkaç gün sonra bir mektup geldi. Genellikle eve ilk gelen ben olduğum için postaları da ben alırdım ama Toby bunu bilmediği için mektubu gizleyeceğim diye bir sürü zahmete girmişti. Zarf kocamandı, kahverengiydi ve üzerine daktiloyla Genç Şahinciler Ligi adına bir iade adresi yazılmıştı. Bunu görünce gülümsemiştim, ama yalnızca bir saniyeliğine çünkü hemen sonra Finn'in ona şahincilik olayından bahsetmesine sinir olmuştum. İlk gördüğümde ben bile bunun reklam postalarından biri olduğunu sanmışım, ama ismimin ve adresimin elyazısıyla yazılmış olması dikkatimi çekmişti. Zarfın içine mektubu kalınlaştırmak ve gerçek gibi göstermek için bir sürü boş, katlanmış sayfa konmuştu; bir de not vardı.

Sevgili June,
Olay böyle olmadı. Sana yemin ederim.
Bunun bir şeyleri değiştirmesi ümidiyle.

Toby

Yirmi Beşinci Bölüm

Finn beni Cloisters'a ilk götürdüğünde bir heykel göstermişti. Huş ağacından yapılmış, oldukça sade bir yüz ifadesi olan bir Bakire Meryem heykeli. Meryem oturur vaziyette betimlenmişti. Yüzündeki ifade tam olarak hüzünlü değilse de gülümsediği de söylenemezdi. Sert ve güçlü bir ifadesi vardı. Kucağında kendisinin küçük bir kopyasına benzeyen bir çocuk oturuyordu. Tabii oyuncak bebek değildi bu. Çocuk İsa'ydı. Ve Meryem onu sanki bir kitap gibi iki eliyle kucağında tutuyordu. Bu heykelde ilk gözünüze çarpan şey İsa'nın kafasının olmamasıydı. Boynunun üzerinde kafanın yerine ince, kıymıklı bir sopa uzanıyordu. İsa'nın elinde bir de kitap vardı ve Meryem sanki bebeğin kafasının koptuğunun farkında değilmiş gibi size bakıyordu. Belki de bunun farkındaydı ama ağzını açıp bunu dile getireceklere meydan okuyordu. *Cesaretiniz varsa söyleyin*, der gibiydi. Belki de ikisi de değil. Belki de yüzündeki katı ifadenin sebebi tek evladının başına gelecekleri çoktan biliyor olmasıydı.

Finn'le orada durmuş, heykele belki doksan yedinci kez bakıyor ve eski taştan avluyla dışarıda yağan yağmurun öpüşmelerini dinliyorduk.

"Bir portre yapmak istiyorum," demişti. "Senin. Seninle Greta'nın portrenizi yapmak istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü öyle. Çünkü tam da portresi yapılacak yaştasın ve ben uzun süredir portre yapmadım." Finn başını yana eğip gözlerini kısarak heykele bakmıştı.

"On üç yaş, portre için ideal yaş mı?"

"Elbette," demişti kıstığı gözünü bana doğru çevirerek. "Bu, hayatının geri kalanına kapılıp gitmeden önceki o son an."

"O zaman Greta ne olacak?"

Finn güldü. "Eh, toptan kayıp gitmeden önce onu da yakalamaya çalışacağım artık."

Aslında bir portrede olmayı pek istemiyordum. Finn'in çizdiği bir portre olsa bile, ki onun yapacağı resmin harika olacağından emindim. Yine de başımı sallamıştım.

"Ne kadar sürer?" diye sordum.

"Ah, duruma göre değişir," dedi.

"Neye göre?"

Finn yeniden Meryem heykeline dönmüştü. Sonra eliyle işaret etti. "Sence bunu yapması ne kadar sürmüştür?"

Bilmiyordum. Bu pek ayrıntılı bir heykel değildi. Çok fazla çizgi yoktu. Karmaşık değildi ama belli bir his taşıyordu. Gözünüzü Meryem'in yüzünden ayırmak istemiyordunuz sanki. Böyle bir şeyi yapmak bir gün de, bir yıl da sürmüş olabilirdi.

Omuz silktim.

"Aynen," dedi Finn. "Başlamadan önce işin ne zaman biteceğinden emin olamazsın."

"Evet, belki, ama bu konuda pek emin değilim."

"Haydi ama, Timsahçık. Sizin için bunu yapmama izin ver. Sen ve Greta için." Finn bana hüzünlü bir bakış fırlatmıştı. Ne zaman istese bu ifadeyi takınabiliyordu. Ve bana Timsahçık demişti, ki bu içten içe beni gülümsetmişti. "Haydi, avluya çıkalım," dedi sonra. "İki kutu buzlu çay getirdim. İçerken bu konuyu daha detaylı düşünebilirsin."

Finn o gün oldukça keyifli görünüyordu. O hali bana binlerce parçasının her biri birbirinin aynı gibi görünen o dev yapbozlardan birini bitirdiğiniz zamankine benzer bir keyfi anımsatmıştı. O günkü mutluluğu buna benzer bir mutluluktu sanki.

"Tamam," dedim. "Birazdan yanına gelirim."

Heykelin önünde bir süre daha durdum. Çoğunlukla gözüm başı olmayan İsa'nın üzerindeydi. Acaba İsa'nın başı bu dünyada birilerinde olabilir miydi? Acaba İsa ile Meryem bir sanat eserine konu olmayı hiç istemiş miydi? Sanat eseri olmak hasta olmak gibi bir şeydi sanki. Birdenbire üzerinde tartışılan, analizler yapılan ve spekülasyonlarda bulunulan bir türe dönüşüyordunuz. İnsanların bana bakıp ne düşündüğümü anlamaya çalışmalarını istemiyordum. *Şu iriyarı olan kıza bak, saçı örgülü olana. Ressama âşık olduğu nasıl da belli. Ne hazin. Ne acınası.* Bu, ihtiyacım olan son şeydi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Toby'yi tekrar gördüğümde okul çıkışında beni bekliyordu. Cenazede gördüğüm o küçük, mavi arabanın kaportasına oturmuş, beni bekliyordu. O anda, bu arabanın Finn'in apartmanının önüne park edilmiş o araba olduğunu fark ettim. Onun hep Finn'in arabası olduğunu zannetmiştim, çünkü zaman zaman aşağı inip bagajdan tuval filan gibi bir şeyler alıp dairesine çıkarırdı. Bir keresinde arabaya inip yeşil bir yağmurluk almıştı.

Toby beni gördüğü zaman ayaklanmış, arabasının yanında durup o kocaman kolunu deli gibi sallamaya başlamıştı. Sanki batan bir gemide filanmış gibi. O anda sırtımdaki bütün tüyler diken diken oldu, çünkü bunun ne kadar yanlış olduğunu bilsem de Toby'nin beni bulmak için buraya geldiğini görünce heyecanlanmıştım.

Güneşli bir gündü ama ayaz vardı. Zil yeni çalmıştı ve çocuklar akın akın okul kapısından dışarı çıkıyordu. Bir an için dönüp diğer tarafa doğru yürümeyi düşündüm ama önce

Toby' nin abuk sabuk hareketlerle bana el sallamayı kesmesini sağlamam gerekiyordu. Greta onun en yakın arkadaşımmış gibi bana el salladığını görürse kim bilir ne olurdu. Hemen üzerimde ne var diye baktım: Finn'in aldığı çizmelerim (güzel), uzun, siyah, kadife bir etek (eh) ve annemin üzerimde üç beden büyük durduğunu söylediği bordo bir kazak (güzel). Tekrar etrafıma bakındım ve koşar adımlarla arabaya doğru ilerledim. Durumu son derece olağan karşılamışım gibi, bu benim için önemsiz bir şeymiş gibi görünmeye çalışıyordum.

Arabanın yanına gittiğimde Toby uzun süredir birbirini görmeyen kuzenlermişiz gibi ellerimi tutmuştu.

"June, bu harika. Seni bulmanın bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim," dedi. "Haydi, atla."

Orada bir süre durup arabayı baştan aşağı süzdüm. Aklım neredeyse bana tamamen yabancı olan bu adamın arabasına binmemem gerektiğini söylüyordu ama kalbimden geçen şuydu: *Ya orada Finn'in düşürdüğü bir kalem, bir kutu Good & Plentys şekeri ya da küllü sarı tonunda bir tutam saç varsa? Ya Finn'in oturduğu yerde izi kalmışsa? Ya Finn'in soluduğu havadan tek bir atom kaldıysa?*

Toby koltuğuna geçtiğinde hâlâ arabayı inceliyordum. Oturduğu yerden yolcu koltuğunun olduğu kısma uzanarak kilidi açmış, kapıyı benim için aralamıştı. Omzumun üzerinden arkama baktım. Her tarafta bir sürü çocuk vardı ama benim ne yaptığımla ilgilenen kimse yok gibiydi. Böylece sırt çantamı koltuğun önüne, yere fırlatıp arabaya bindim.

İçerisi sigara ve böğürtlen gibi kokuyordu. Yapay bir çilek kokusu. Bunun sebebini anlamakta gecikmemiştim. Toby'nin ağzında kocaman bir sakız vardı. Kendisine epey küçük gelen tüvit bir ceket giymişti ve ceketin atlında her tarafı *saguaro* kaktüsü baskılarıyla kaplı yeşil bir tişört vardı. Bu tişörtü Finn'in yaptığını anlamıştım. Sanırım gözlerim uzunca bir süre üzerinde takılı kalmıştı çünkü Toby ceketini kapatıp tişörtü örtmeye çalışmıştı.

Sonra şakacı bir gülümsemeyle bana bakıp başını salladı. "Beni aramayacağını biliyordum."

"Eee..."

"Yo, yo, hayır, merak etme. Anlıyorum. Neticede sana tamamen yabancı biriyim. Benim hatam."

Hafifçe gözlerimi kısıp Toby'ye bir bakış fırlattım. "Eh... ben de sana tamamen yabancı biriyim. Yani, neyse ne."

"Tabii öylesin," dedi. Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi bir süre bana bakmıştı. Sonra gülümseyip elini salladı. "Haklısın. Dediğin gibi. Neyse ne."

Ceketinin cebine uzanıp kalın, kocaman bir sakız çıkarıp bana uzattı.

"Teşekkürler," dedim.

Pencereden dışarı baktı.

"Sanırım bu kötü bir fikirdi. Buraya gelmem."

Omuz silktim. "Sen yetişkin bir adamsın. Nereye istersen gidebilirsin."

O anda bunu söylediğime pişman olmuştum. Öyle çocukça bir şeydi ki bu. Toby'nin benimle dalga geçmesini bek-

liyordum ama sadece gülümsemişti. Sonra dönüp bana baktı.

"Peki, ya sen?"

"Ne olmuş bana?"

"Sen de istediğin yere gidebilir misin?"

Başımı önüme eğip çantama baktım. Kalbim güm güm çarpıyordu. Tüm bu olanlar benim normal yaşantımın o kadar dışındaydı ki. Finn'in eski arabasında, onun erkek arkadaşıyla birilikteydim ve görünüşe bakılırsa aile bireylerimin hepsi ondan nefret ediyordu. Gerçekten de çok ama çok yanlış bir şey yapıyordum. Ama sonra başımı kaldırdım ve Toby'nin sıcak gülümsemesini, kahverengi gözlerini ve ona evet diyecek olursam her şeyin yolunda gideceğini söyleyen o ifadesini gördüm. Ama bu nasıl doğru olabilirdi? Arabada etrafıma bakındım. İlk bakışta Finn'den hiçbir iz görememiştim. Gösterge paneline, direksiyona ve yerlere baktım. Sonra gözüm vites koluna takıldı ve içimde uyanan bir sevinç duygusuyla gülümsediğimi hissettim. Orada, vites kolunun tam üzerinde küçük, mavi bir el izi vardı. Bir Şirin'in ufacık mavi eli. Uzanıp vites kolunun üzerindeki ele dokundum. Finn'in daha önce hiç görmediğim bir parçasıydı bu. Gözümün ucuyla Toby'ye baktım ve, *bu daha başlangıç*, diye düşündüm. Bunun gibi daha yüzlerce şey olmalıydı –binlerce belki– ve bunlara ulaşmanın yolu Toby'den geçiyordu. Böylece usulca, belli belirsiz bir biçimde başımı salladım.

"Tabii ki," dedim. "Neden istediğim yere gidemeyeyim ki?"

Toby'nin yüzü o anda kocaman bir gülümsemeyle ay-

dınlandı ve bu yıllardır duyduğu en güzel habermiş gibi elleriyle hafifçe direksiyona vurdu. Bu bana kendimi iyi hissettirdi; birini mutlu etmiş olmak. Bir baş sallamayla mutluluktan havalara uçurabildiğim çok insan yoktu hayatımda.

Pencereden dışarı bakınca matematik dersine beraber girdiğim Diane Berger'i gördüm. Otoparkın diğer ucundan bizim bulunduğumuz tarafa doğru yürüyordu. Oturduğum yerde koltuğa biraz daha gömüldüm.

"Baksana," dedim, "başka bir yere gitsek olur mu?"

"Ah, tabii. Elbette." Toby arabayı çalıştırdı. Kaldırımın kenarından uzaklaşırken lastikler gıcırdadı. Oturduğum yerde biraz daha çöktüm. Toby gülmüştü. "Ups."

Şehrin göbeğinde ilerliyorduk. Lüteriyen kilisesini ve 7-Eleven'ı geçip Youngstown yoluna çıkmıştık. Toby daha sonra Taconic gezi yolundan güneye döndü.

"Pekâlâ... düşünüyorum da... Playland'e ne dersin?"

"Playland mi? Oyuncak trenlerin, çarpışan arabaların filan olduğu lunaparka mı?" dedim.

"Evet. Ama çarpışan arabalar için filan değil. Orada başka bir şey daha var."

"Ne gibi?"

"Görürsün."

Taconic gezi yolu oldukça dar bir otoyoldu ve Toby pek de iyi bir sürücü sayılmazdı. Yoldan aşağı doğru hızla iniyordu ve zaman zaman bariyerlere öyle yaklaşıyordu ki görmemek için gözlerimi kapatıyordum. Koltuğa sıkı sıkı tutunmuştum. Üzerimde saat yoktu ve yanıma para da almamış-

tım. Yanımda bir tek sırt çantam vardı. Onun içinde de bir tek geometri kitabım ve *Bülbülü Öldürmek* romanı üzerine yazdığım ve B+ aldığım kısa bir kitap özeti vardı.

Toby'ye sormak istediğim bir dizi soru üşüşmüştü kafama ama ona baktığımda, tam sorularını soracakken bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ediyordum. Bu soruların cevabını çoktan biliyor olmam gerekiyordu. Eğer biraz olsun kale alınsaydım birileri bu sorunların cevaplarını çoktan bana vermiş olurdu. Sonra Toby'ye yolladığım o gazete haberi aklıma geldi ve orada koltuğa sıkı sıkı tutunmuş otururken böyle bir şey yaptığım için kendimden utandım.

"O haber için özür dilerim. Biraz zalimce oldu."

Toby'nin uzun parmakları direksiyona sıkıca sarılmıştı. "Olay öyle olmadı," dedi. "Bunu bilmeni isterim."

Peki, nasıl oldu? diye sormak istedim. Tam olarak nasıl olduğunu. Ama cevabı bilmek istediğimden emin değildim. Bu yüzden konuyu değiştirdim.

"Bu, Finn'in arabası mıydı?"

Bunun oldukça kolay bir soru olduğunu düşünmüştüm ama Toby hemen cevap vermemişti.

"Şey, arabayı Finn aldı," dedi bir süre sonra. "Ama benim sayılırdı. Finn araba kullanmayı bilmiyordu. Haberin yok muydu?"

Haberin yok muydu sorusunu duymazdan gelmeye çalışmıştım ama küçük bir iğne gibi batmıştı bu söz.

"Yani arabayı sen kullanıyordun?" dedim. "İkiniz bir yerlere gittiğiniz zaman yani?"

Toby başını salladı.

"Evet. Şey... teknik olarak Amerika ehliyetim yok ama araba kullanmayı biliyorum. Endişe etmene gerek yok."

"Endişe etmiyorum. Sadece soruyorum."

Ellerimi bacaklarımın altındaki koltuğun üzerinde gezdirdim. Finn de burada, tam bu noktada oturuyordu. Belki Finn'in elleri de tam şu anda dokunduğum yere dokunmuştu. Torpidoyu açıp içinde ne var diye bakmak istedim ama bu doğru bir davranış gibi gözükmedi. Bunun yerine pencereyi açtım. Gökyüzü öyle parlaktı ki. Otoyolda Toby'yle ilerliyordum ve kimse benim nerede olduğumu bilmiyordu. Rüzgâra dokunmak geliyordu içimden.

"Sen İngilizsin, değil mi?"

Toby'nin cevap verdiğini görebiliyordum ama rüzgârdan hiçbir şey duyamamıştım. Bu yüzden pencereyi yeniden kapattım.

"Ne?"

"Yarı İngiliz."

"Diğer yarısı ne?"

"Annem İspanyoldu."

"Bu her şeyi açıklıyor."

"Öyle mi?"

"Gözlerin. Gözlerin çok koyu renk."

"Kırma gözler."

"Yoo," dedim. Bir süre pencereden dışarı baktım ve sonra ona dönmeden, "Hoşuma gittiler," dedim.

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Böyle şeyler hiç

söylemezdim. Kazağımı dizlerime kadar çektim. Sonra gözümün ucuyla ona baktım ve gizlemeye çalıştığı halde onu gülümserken yakaladım.

287 no'lu otoyola dönmüştük. Bu, Taconic yolundan çok daha genişti ve onun kadar korkunç olmadığı da kesindi. Koltuğa sıkıca tutunmuş olan parmaklarım gevşemişti sonunda. Toby o sırada hızlandı ve sinyal vermeden kocaman bir süpermarket kamyonunu solladı.

"Bak, sana bir şey getirdim. Arka koltukta."

Arkamı döndüm. Arka koltukta siyah bir dosya duruyordu.

"Bu mu?"

"Evet," dedi. Gözünü yoldan ayırmıştı.

"Ne bu?"

"Bak işte."

Kabını yırtmamak için dosyayı usulca, dikkatlice açtım, bir yandan da içinde bulacağım şey için kendimi hazırlamaya çalışıyordum. Kapağı araladığım anda bunun ne olduğunu anlamıştım. Eskizler. Finn'in eskizleri. Gözümün ucuyla Toby'ye baktım. Gülümsemişti ve başıyla dosyayı işaret etti.

"Devam et"

İlk sayfa küçük, karakalem diz çizimleriyle doluydu. Bir bacağın ufak bir kısmının altında ya da üzerinde duran ve her biri biraz farklı bir açıyla çizilmiş dizler... Her bir taslakta yalnızca birkaç çizgi vardı ama yine de hayatım boyunca gördüğüm her şeyden daha başarılılardı. Sonraki sayfa tamamen dirseklerle doluydu. Kimisi düz, kimisi kıvrılmıştı. Sonra bir

ağız. Benim ağzım. Bunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Dizlere ve dirseklere geri döndüm, sonra tekrar bakınca bunların da bana ait olduğunu anladım. Bana ve Greta'ya aitti. Sayfaları hızla geçmeye başladım. Greta'nın eteğinin ucuydu bu işte; bir diğerinde saçlarımın arasından kulağımın incecik bir kısmı görünüyordu. Greta'nın koyu renk gözlerinden biri, üzerinde kıvrılan kaşı. Bu çizimlerin hepsinde biz vardık. Bu kâğıtların her birinde Finn'in portresinden detaylar vardı. Ben ve Greta; parçalarımıza ayrılıp bir dosyaya konmuştuk.

Sayfaları çevirmeye devam ediyordum. Sonunda benim kolumla Greta'nın kolunun arasındaki alanın renklendirildiği bir taslağa gelmiştim. Negatif alan. Finn buna "negatif alan" diyordu. Sürekli bana negatif alanı anlatmaya çalışırdı ama bunu hemen kavrayamamıştım. Negatif alana dikkat etmeyi her seferinde unutuyordum ve onun bana orada olan ama aslında olmayan o şeyi görmeye çalışmam gerektiğini hatırlatması gerekiyordu. Bu eskizde Finn negatif alanı tamamen boyamıştı. Bir köpek başına benziyordu. Ya da hayır... Elbette, bir kurt kafasıydı bu. Başını havaya kaldırmış, ağzı açık, uluyan bir kurttu. Bu bariz bir biçimde belli olmuyordu tabii. Negatif alan yalnızca dikkatli bakınca görünen takımyıldızlara benziyordu. Ama Finn bunu son derece ustaca çizmişti. Şekli, Greta'nın giysisinin kol ağzının dökülme biçimiyle ve benim omzumun açısıyla elde etmişti. Öyle mükemmeldi ki. Buna bakarken neredeyse içim ezildi çünkü çok zekiceydi. Kalemle çizilmiş kaba çizgilere dokundum. Keşke Finn'e ne yaptığını gördüğümü, Greta'yla aramıza

gizli bir hayvan yerleştirdiğini bildiğimi söyleyebilseydim.

Tekrar Toby'ye baktım. Kasetçalara bir Johnny Cash kaseti koymuştu ve "Jackson" şarkısının iki sesini de kendi söylüyordu. Bir an ona o kurdu göstermeyi düşündüm ama son anda kendimi tuttum. Finn büyük olasılıkla bunu ona göstermişti. Bu da ona vereceğim bir başka bayat haber olurdu.

Yolun geri kalanında çok fazla konuşmadık. Arabayla White Plains ve Harrison çıkışlarını geçtik. Daha önce bu yerlerin önünden yüzlerce kez geçtiğim halde o akşamüstü hepsi gözüme yabancı göründü. Bir dakika önce sıradan bir okul gününü yaşıyordum ve otobüse binmek üzereydim. Bir dakika sonra ise kendimi sakız çiğneyen, tüvit ceketli bir adamla Playland'in otoparkında bulmuştum.

Park yerinde sadece bir-iki araba vardı, bu yüzden kapının hemen önünde bir yer bulduk. Toby'nin ceketi arabayı sürerken kırışmıştı. İki eliyle ceketini düzeltmeye çalıştı. Ona böyle açık alanda tekrar bakınca aşağı yukarı geçen seferki gibi göründüğünü fark ettim; gözleri hariç belki. Gözleri biraz daha büyük görünüyordu sanki.

Toby ikimizin giriş ücretini de ödedi, ki bu çok iyi olmuştu çünkü üzerimde hiç para yoktu. Bilet gişesinin önünde kocaman, gürültülü bir çeşme vardı. Toby çeşmeye baktı ve sonra yanıma gelip eğildi. "Sana göstermek istediğim şey hemen şu arka tarafta. Söz ver bana, göstereceğim şeyi beğeneceksin, tamam mı?"

"Bunun için söz veremem ki."

Gülümsedi. "Elbette veremezsin. Doğru cevap."

New Yorklu isimli anayoldan yürüyorduk. Greta'yla birlikte bindiğiniz tüm o lunapark oyuncalarının önünden geçmiştik. Salıncaklar, o ejderha şeklindeki külüstür, eski hız treni, dönen gemiler, örümcek...

Greta her zaman en korkunç, en hızlı şeye binmek isterdi. Ben de midemi deli gibi bulandırsa da hep onun peşinden sürüklenirdim.

Yürümeye devam ettik. O gün Playland'de kimse olmadığı halde her taraf taptaze şekerli patlamış mısır kokuyordu. Sanki birileri sırf koksun diye mısır patlatıyordu. İnsanlar buraya eğlenmeye geldiklerini hatırlasınlar diye. Bir dizi zevksiz, ürkütücü oyuncak bebekle dolu bir atış poligonunun önünden geçmiştik. Toby sol taraftaki daha dar bir yolu işaret etmişti.

"İşte burada," dedi. "Finn tarihten, geçmişten filan hoşlandığını söylemişti, bu yüzden..."

Yine ben onun hakkında hiçbir şey bilmediğim halde Toby'nin benim hakkımda her şeyi bildiğine dair o tuhaf hisse kapıldım. Bu hiç adil değildi. Hem de hiç. Bu her aklıma geldiğinde, Toby'yle Finn'in arkamdan konuştuklarını her düşündüğümde göğsümde kocaman bir öfke hissi kabarıyordu.

Toby bir gişenin önünde durdu. Kabinin tepesinde, üzerinde *Geçmişin Fotoğrafları* yazan bir tabela vardı. Gişenin önündeki kaldırım boyunca eski moda giysiler içinde poz vermiş insanların sepya resimleriyle süslü panolar uzanıyordu. Bazıları aile fotoğraflarıydı. Bazılarında ise sadece ço-

cuklar vardı. Arada tek başına kadınların ya da erkeklerin fotoğrafları da vardı. Bazıları Vahşi Batı giysileri giymişti. Bir adamın üzerinde İç Savaş dönemine ait bir asker üniforması vardı, kucağında bir müttefik bayrağıyla ve bir tüfekle oturmuş, kaşlarını çatarak poz vermişti. Bir diğerinde, bir kadın kızının arkasında oturup poz vermişti ve ikisinin de vücutları Viktorya dönemine ait daracık elbiselerin içinden taşıyordu. Bazı resimler gerçekten de güzeldi çünkü bu insanların bu zamandan oldukları anlaşılmıyordu. Diğerlerinde ise bu bariz bir biçimde görülüyordu. Saç kesimlerinden filan da değil, bazen sadece ufacık bir gülümseme bile insanları ele veriyordu.

"Ee? Ne diyorsun?" Toby'nin sesi gergin gibiydi. Buranın beni getirmek için biraz tuhaf bir yer olduğunu fark etmiş gibiydi. Daha önce de böyle fotoğrafçılar görmüştüm, defalarca, ama ailemde kimse bu gibi şeylerle ilgilenmiyordu.

"Ben resimlerde kötü çıkarım," dedim.

"Hiç de bile. O portreyi gördüm."

"O farklı," dedim. Öyleydi de. Portren çizildiği zaman nasıl görüneceğine bir başkası karar veriyordu. Seni nasıl görmek istiyorsa öyle çiziyordu. Ama fotoğraf makinesi, düğmesine basıldığında her nasıl görünüyorsan onu yakalıyordu.

"Kötü çıkmayacağına eminim," dedi Toby. Resim panolarının arkasına geçtiği için onu göremiyordum. "İstersen," dedi, "birlikte çektirebiliriz."

Başımı iki yana salladım. Ama sonra tekrar düşününce orada antika bir tip gibi tek başıma duracağıma onunla beraber olursam daha az utanç verici olabilirdi. Saatin kaç olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ve evdekiler ortalarda olmadığımı anlamışlar mıydı bilmiyordum, ama birdenbire bu iş çok zevkli görünmüştü gözüme.

"Aaa, peki. Olur sanırım. Eğer istiyorsan."

"Efendim?"

"Tamam. Birlikte çektirelim."

Toby'nin kafası panonun arkasından görünmüştü.

"Harika," dedi sırıtarak.

Gişede ellili yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim, gözlerinin altında üç farklı tonda morluk olan bir kadın oturuyordu. Kadın *People* dergisinin bir sayısını okuyordu ve kapakta *"Timsah Dundee"*de oynayan Paul Hogan'ın bir resmi vardı. Kadın, Toby'yi gördüğü zaman kaldığı yeri kaybetmemek için sayfayı kıvırarak dergisini kenara koymuştu.

"İki bilet lütfen," dedi Toby.

"İki mi?"

"Evet, ikimiz birlikte fotoğraf çektirmek istiyoruz." Toby kadına da tıpkı bana gülümsediği gibi gülümsemişti; bir çocuğun gülümsemesiyle. Bana göre bu tam anlamıyla böyle bir gülümsemeydi. Kadın bir Toby'ye, bir bana bakmıştı. Sonra Toby'yi biraz daha dikkatli inceledi. Onu ölçüp tartmaya, nasıl biri olduğunu anlamaya çalışıyordu sanki. Birkaç saniye sonra sonunda kararını vermişti. Çekmeceye uzanıp bir fiyat listesi çıkardı.

"Pekâlâ, önce kostümlerimize bir göz atın derim. İstediğinizi deneyip çıkarabilirsiniz. Hazır olduğunuzda bana seslenirsiniz. Tamam mı? İçeride bir sürü kadın ve erkek kıyafeti var.

İkimiz de başımızı salladık. Kadın gişenin yan kısmındaki bölüme açılan sallanan kapıların sürgüsünü kaldırmıştı.

"Az önce olan şeyi gördün mü?" diye fısıldadı Toby.

"Neyi?"

"Sanırım kadın çift olduğumuzu zannetti."

"İğrenç," dedim.

Kostümleri karıştırırken ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Ben bir tane Viktorya dönemine, bir tane de ortaçağa özgü bir elbise denemiştim. İkisi de fena görünmüyordu ama sonunda yakut kırmızısı, Elizabeth dönemine ait bir elbisede karar kılmıştım. Etekleri kısaydı ama henüz göğüslerim çıkmadığı için hiç değilse üzerimde utanç verici durmuyordu. Toby ise Amerikan Bağımsızlık Savaşı'na ait bir asker üniforması seçmişti. Üniforma mavi renkteydi. Toby'ye mavi üniformaların Amerikalıların rengi olduğunu söylediğim zaman sorun değil demişti. Ayrıca fotoğraf siyah-beyaz olacağı için kimsenin aradaki farkı anlamayacağını söylemişti. O üniformanın içinde gerçekten de bir asker gibi görünüyordu. Bir sürü korkunç şeye tanık olmuş biri gibi. Sahte tüfeğiyle duvara yaslanmış, öylece duruyordu.

Kadının makinesini ayarlamasını bekledik. Üç ayaklı sehpasını kurup bize biraz daha yakından bakmıştı.

"Sanırım bu işi anlamadınız siz," dedi.

"Efendim?"

"İkinizin de aynı döneme ait giysiler giymeniz gerekiyordu. Farklı dönemleri kombine edemezsiniz. Görmüyor musunuz?"

"Önemli değil," dedi Toby. Sesi sakin ve ikna ediciydi. "Biz ne yaptığımızı çok iyi biliyoruz."

"Bayım, anlamıyorsunuz," dedi kadın yine. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Buna izin veremem. Farklı zamanları böyle karıştıramazsınız. Dediğim gibi, içeride takım halinde bir sürü kadın ve erkek kıyafeti var."

Başımı önüme eğip ayaklarıma baktım. Elizabeth dönemine ait ayakkabılar çok küçüktü. Topuklarım dışarıda kalmıştı. O sırada Toby elini omzuma koydu, bu bana kendimi ikimiz ortak bir şeyin parçasıymışız gibi hissettirmişti. Ona karşı böyle bir his beslemeyi istediğimden emin değildim. Ama o anda, o kadın böyle aptalca davranırken öyle hissetmiştim işte.

"Özür dilerim," dedi. "Yani, kusura bakmayın ama bu fotoğraf için parayı biz ödediğimize göre istediğimiz kostümü giysek ne olur sanki?"

"Burada teknik konulara girmek istemiyorum ama fonlar var bir kere..."

"Fonun kostümlere uymaması bizim için sorun değil. İkimizin arasında bir fon seçin. Gerçekten fon bizi hiç rahatsız etmiyor." Toby'nin sesi o yumuşak tonunu kaybetmişti. Kadının geri adım atmayacağını görebiliyordum.

"Bakın, Bayım, ön kısımda çektiğimiz fotoğraflara tek tek bir bakın lütfen. Aralarında dönemleri karıştıran bir tane bile göremezsiniz. Tamam mı? Buraya yabancı olduğunuz, aksanınızdan belli oluyor ve geldiğiniz yerde işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama..."

Toby ne diyeceğini bilememişti. Bir sessizlik olmuştu. Herkes birinin sessizliği bozmasını bekliyordu.

"Ben başka bir şey giyerim," dedim. Sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Ne dedin tatlım?" dedi kadın.

"Ben başka bir şey giyerim dedim. Kolonyal döneme ait bir şey bulurum."

"Hayır, June. Buraya senin için geldik. Biz de başka bir yere gideriz. Bizim istediğimizi yapacak bir yer vardır muhakkak."

Ama başka bir yer yoktu. Panikle Toby'ye baktım. Bir daha benimle bu aptalca şeyi yapacak birini asla bulamayacağım korkusuna kapılmıştım sanki. Asla. Sonra ne olacaktı? Kim bilir ne olacaktı.

"Hayır," dedim. "Bunu yapmak istiyorum." Bir an için birbirimize baktık, sonra Toby başını öne eğdi.

"Neden her şey böyle olmak zorunda?" dedi. "Ben değişirim o zaman. Bana bir dakika izin ver."

Başımı salladım. Toby fotoğraf salonundan çıkmıştı. Geri döndüğünde Elizabeth dönemine ait kıyafetin üzerine tam oturmadığını gördüm. Kostüm ona çok kısa gelmişti ve giydiği tayttan bacaklarının ne kadar zayıf olduğu görülü-

yordu. Çok zayıftı. İlk düşündüğüm bu olmuştu ama sonra ona tekrar baktım. Daha önce tayt giymiş bir adam görmemiştim aslında. Özellikle de Toby gibi sıska birini. Belki de erkeklerin hepsinin bacakları böyle görünüyordu. Belki de anlatılanlar doğru değildi. Belki de Toby, Finn'in sıradan bir arkadaşıydı. Özel biri değil. Sıradan biri, benim gibi.

Kadın istediğimizi yapamadığı için bizden özür dilemişti. Sonra farklı pozlar denememizi söyledi. Bu sırada o da fotoğraflarımızı çekiyordu. Nasıl çıkacağımız konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Pozlardan birinde Toby kemik gibi kollarını omzuma atarak, "Korkma, June," diye fısıldamıştı kulağıma. Arada bir gözünün ucuyla bana bakıyor, o anlarda sanki beni doğduğumdan beri tanıyormuş gibi görünüyordu. Bu bir yandan ürkütücüydü, bir yandan da bunun insanın hoşuna gitmemesi imkânsızdı. Bir anda tüm bu olanlar gözüme o kadar saçma görünmüştü ki oracıkta kahkahalara boğulmamak için kendimi zor tutmuştum.

"Ruloyu bitirdik," dedi kadın.

Fotoğrafları en kısa zamanda basacağını söyledi.

"Bunca şeyden sonra fotoğrafları şimdi alsaydık bari. Olmaz mı?" dedi Toby.

"Elbette olmaz. Fotoğrafların üzerinde uğraşmam gerek."

Toby o anda yeni aldığı ayakkabıları mağazadan çıkarken giymesine izin verilmemiş bir çocuk gibi göründü.

"Tamam, ama fotoğrafın iki kopyasını çıkarmanız gerekiyor."

Kadın bir deftere not almıştı. "O sorun değil," dedi. "Bu arada, siz nerelisiniz?" diye sordu.

Toby başta hiçbir şey söylemedi. Bana baktı. Sonra yüzünü buruşturup kadının gözlerinin içine bakarak, "Çok uzak, yabancı diyarlardan," dedi gizemli bir ses tonuyla. "İkimiz de çok ama çok uzak diyarlardan geliyoruz."

Eve dönüş yolunda sırayla birbirimize Finn'le ilgili bir hikâyemizi anlatacağımız konusunda sözleşmiştik. Toby, Finn'in onu bin bir ısrarla Cape Cod'daki bir sahile götürdüğü zamanı anlatmıştı. Burası annemle Finn'in küçükken tatillerde gittikleri bir yermiş. Toby gerçekten de hikâye anlatmak konusunda berbattı. Bir ayrıntıyı açıklamak için geriye dönüp başka bir şey anlatıyor, bir oraya bir buraya atlıyordu. Kendi dedikleriyle çelişiyor ve neyin nasıl olduğunu hatırlamak için sık sık durup uzun süre düşünüyordu. Yine de fena sayılmazdı çünkü bunlar Finn'le ilgili daha önce hiç duymadığım şeylerdi. Öykünün gerçek bir ana teması yoktu ama şöyle sona ermişti: Finn, Toby'yi o gece sahilde uyumaya ikna ettiği için ikisi de soğuktan donmuştu. Toby bitirdiği zaman tüm bunları duyduğuma biraz pişman olmuş, üzülmüştüm, çünkü *keşke o gün ben de orada olsaydım.* diye düşünmeden edememiştim.

Toby'nin bunu anlatması yol boyunca sürdüğü için eve vardığımızda benim hikâyeme zaman kalmamıştı. Buna sevinmiştim. Az evvel yepyeni bir Finn öyküsü dinlemiştim ve bunun karşılığında bir şey vermeme gerek kalmamıştı.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama Toby'ye beni kütüphanenin önünde indirmesini söyledim. Oradan eve kadar yürüyebilirdim. Birkaç saniye bir şey söylemeden, öylece oturduk. Arabada da hiç saat yoktu. O anda, *belki de bir baloncuğun içindeyimdir,* diye düşündüm. İçinde zamanın olmadığı küçük, mavi bir balonda ve belki de Finn torpido gözünde saklanıyordu. Bir an, kapıyı açtığım anda o balon patlayacakmış gibi hissettim.

"Bir hikâye daha dinlemek ister misin?" Toby çilekli sakızlardan bir tane daha uzatmıştı. İkramını kabul ettim.

"Saat epey geç olmuş olmalı. Muhtemelen başım büyük belaya girecek."

"Tamam o zaman." Toby penceresini açtı. Ceketinin cebine uzanıp bir bozuk para çıkardı. Bozuk parayı başparmağıyla işaretparmağı arasına aldı ve sonra hızla otoparka doğru savurdu. "Şans getirmesi için," dedi. "Git bak bakalım tura gelmiş mi?"

Ona işlerin böyle yürümediğini söylemek istememiştim. Bir paranın uğurlu olması için ona şans eseri rastlaman gerekiyordu. Eskiz dosyasını çantama koyup kapıyı açtım.

"Güle güle o zaman ve teşekkürler. Sanırım keyifli bir gündü."

"Beni görmeye gel, olur mu? Finn'in evine. Ve olur da bir şeye ihtiyacın olursa lütfen haberim olsun. Ne olursa..."

"Geçen sefer de bunu söylemiştin."

"Çünkü ciddiyim. Gerçekten."

Kapıyı kapatıp paranın düştüğü yere doğru yürüdüm.

İnsanın şansını bu şekilde yaratamayacağını biliyordum ama yine de tura gelmiş olmasını diledim. O tarafa koşmaya başladım ama yarım metre öteden bile yazı geldiğini görebiliyordum. Yine de eğilip parayı aldım. Sonra Toby'ye dönüp gülümsedim ve sanki tura gelmiş gibi başparmağımı kaldırdım. Gerçeği bilmesine gerek yoktu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Eve vardığımda, evde sadece Greta vardı. Vergi sezonunun en yoğun dönemleri başlamıştı. Annemle babam bu döneme "öğütme dönemi" derdi çünkü bugünlerde eve çoğu zaman sekizden önce dönemezlerdi. Greta koltukta uzanmış *Şöhret* dizisinin videokasete çektiği bir bölümünü izliyordu. Leroy her zamanki gibi eli kalçalarında durmuş, bale hocasına ağzına geleni söylüyordu.

Partiden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti ve ormanda olanlarla ilgili ikimiz de hiçbir şey söylememiştik. Hâlâ Greta'nın benim ormandaki yerimi nasıl bulduğunu merak ediyordum, ama ona bunu soramazdım. Bunu yaparsam ormanda geçirdiğim zamanları da itiraf etmem gerekecekti. Ara sıra otobüsü beklerken ya da akşam yemeği yerken onu izliyordum. O gece söylediklerini biraz olsun hatırlayıp hatırlamadığına dair bir ipucu yakalamaya çalışıyordum ama bu yönde en ufak bir işaret yoktu. O akşam eve geldiğimi duyunca bana bakıp gülümsemişti.

"Başın büyük belada."

"Ne?"

"Nerelerdeydin?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor ki?"

Toby'yle dışarı çıkmak, kimse bilmeden evden o kadar uzaklaşmak nedense bana kendimi güçlü hissettirmişti. Orada durmuş, Greta'ya tepeden bakıyordum. Birdenbire gözüme ufacık ve üzgün görünmüştü. Televizyonu kapatıp oturduğu yerde doğrulmuştu; her zamanki gibi kontrolün onda olduğunu göstermek ister gibiydi.

"Ee?"

"Kütüphanedeydim, tamam mı? Beans'le birlikte. Aman ne ilginç bir olay, değil mi?"

Greta'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Sanki bir şeyleri fark etmemi bekliyor gibi yüzüme bakıyordu.

"Ne var?" dedim.

"Bugün kütüphanede herkesin çocuk hayat kadınları gibi giyindiği özel bir etkinlik filan mı düzenlediler yani?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Greta yeniden televizyonu açıp arkasını dönmüştü. "Güzel makyaj," dedi bir süre sonra. O anda kalbim düşüp midemin üzerine inmişti sanki. Yüzümde hâlâ tonla stüdyo makyajı olduğunu unutmuştum. İkimiz de makyaj yaptırmak istemediğimiz halde Playland'deki kadın ısrar etmişti. Toby çıkar çıkmaz makyajını silmişti ama ben silmemiştim. Makyajlı halimi tam olarak beğendiğimi söyleyemezdim aslında.

Daha ziyade her zaman göründüğümden farklı olmak hoşuma gitmişti. Tamam, belki normalden biraz daha güzel görünüyordum böyle.

O gece annemle babam bir müşterileriyle yemeğe çıkmıştı. Ben de elektrikli tencereden bir kâse tavuk ve şehriye çorbası alıp mutfak masasına oturdum. O anda bir hışım oturma odasına geri dönüp, Greta'ya Toby'den bahsetmemek için kendimi zor tutuyordum; duyduğu anda ağzının bir karış açık kalacağından emindim. Ona Toby'nin benimle nasıl görüşmek istediğini anlatmayı öyle isterdim ki. O eskiz dosyasını açıp Greta'nın yüzüne çarpmayı ve, "Bak, gördün mü? Ben de senin bilmediğin bir sürü şey biliyorum," demeyi çok isterdim. Ama bunu yapamazdım elbette.

Çorba sıcak ve tuzluydu. Yemeğimi olabildiğine hızlı bitirip odama çıktım ve bütün mumlarımı yaktım. Şu yanıp sönen, elektrikli, altılı mum setlerindendi. Geçen sene bunu Woolworth'tan, Noel sonrası indiriminden almıştık. Mumların alevleri aşırı turuncuydu ama şimdilik elimden gelenin en iyisi buydu. Odamda iki pencere vardı. İkisinin önüne de birer tane mum yerleştirmiştim. Kalan mumlar da öbek halinde çalışma masamda duruyordu. Kendi evim olduğu zaman her yerde gerçek mumlar olacaktı. Şömine raflarının üzerinde büyük şamdanlar, tavandan sarkan kocaman mumlu avizeler... Günün birinde ufacık bir daireye tıkılıp kalmam gerekse bile orayı başka bir zamana aitmiş gibi düzenleyecektim. İnsanlar benim kapımı çalıp içeri girdiklerinde gözlerine inanamayacaktı.

Bir keresinde Finn'e bundan bahsetmiştim. Met Müzesi'

nde 16. yüzyıl Türk mozaiklerinin sergilendiği bir sergideydik. O titizlikle boyanmış mavi ve beyaz şamdanların önünde duruyorduk. Ona büyüyünce evimin nasıl olacağını anlatıyordum. Finn gülümseyerek bana dönmüştü. Gözleri her zamankinden daha maviydi sanki. "Sen tam bir romantiksin, June," demişti.

O sırada Finn'e çok yakın duruyordum. Sergiyle ilgili anlatacağı hiçbir şeyi kaçırmamak için hemen yanındaydım. Ama bunu duyunca geri sıçramıştım ve öyle bir kızarmıştım ki neredeyse nefes bile alamıyordum. Vücudumdaki bütün kan yanaklarımda toplanmıştı ve kalbimin etrafındaki deri kanın çekilmesiyle şeffaflaşmıştı sanki.

"Romantik filan değilim," demiştim olabildiğince çabuk davranmaya çalışarak. Yüzümü öteki tarafa çevirdim. Finn'in ne kadar utandığımı görmesinden korkuyordum. Kafamdan geçen tüm o tuhaf düşünceleri anında okuyacak diye ödüm patlıyordu.

Sonunda ona yeniden baktığımda yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktığını görmüştüm. Sadece bir saniyeliğine. Bir an için yüzünde kaygılı bir ifade belirip kaybolmuştu. Sonra bunun üzerini örtmek istercesine gülümsedi.

"Bir romantiksin dedim, aptal. Çifte kumru romantizminden bahsetmiyorum." Bana omuz atacakmış gibi eğilmişti ama sonra geri çekildi.

"Aradaki fark ne ki?" diye sordum temkinli bir biçimde.

"Romantik olmak demek her zaman güzel olan şeyleri görmek istiyorsun demektir. İyi olan şeyleri. Hayatın acı ger-

çeklerini görmek istemediğin, her şeyin sonunda yoluna gireceğine inandığın anlamına gelir."

Tuttuğum nefesimi bırakmıştım sonunda. Bu çok kötü sayılmazdı. Yanaklarıma toplanan kan sonunda dağılmaya başlamıştı.

Cesaretimi topladıktan sonra, "Peki, ya sen?" diye sordum Finn'e. "Sen de bir romantik misin?"

Finn bir an durup düşündü. Sonra gözlerini kısarak bana baktı; geleceğimi görmeye çalışıyormuş gibi. O an böyle hissetmiştim. Sonra, "Bazen. Bazen bir romantiğim, bazen değilim."

Eskiz dosyasını çıkarıp hemen kurdun olduğu sayfayı çevirdim. Odamdaki loş ışık çizimi daha da belirginleşmiş gibiydi. Ya da belki bunu daha önce de gördüğüm, gözlerim negatif alana bakmaları gerektiğini öğrendiği için öyle geliyordu. Parmaklarımı siluetin üzerinde dolaştırdım. Her saniye gözlerim biraz daha kapanıyordu.

O gece yastığımın altında eskizlerle uyudum ve elektrikli mumlarım gece boyunca, sabaha kadar yanıp söndü. Rüyamda ormandaki kurtları görmüştüm. Greta'yla aramızdaki boşluktan dışarı fırlıyorlardı. Zarif adımlarla portreden dışarı çıkıp gerçek dünyaya karışıyorlardı. Birbiri arkasına silkelenip boyalı hallerinden kurtularak gerçeğe dönüşüyorlardı. Sonunda bir sürü olana kadar. Ormanda, karların üzerinde koşturup duran aç bir kurt sürüsü vardı. Rüyamda oradaydım. Onların dilini anlıyordum.

"Sen kalbini al," diye fısıldamıştı biri. "Ben gözlerini alacağım."

Rüyamda onlardan kaçmamıştım bile. Olduğum yerde öylece durup kurtların beni paramparça etmesini beklemiştim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Güney Pasifik müzikalinde iki ana hikâye var. Biri mutlu, diğeri ise trajik bir sonla bitiyor. Kanlı Mary'nin parçası olduğu öykü, sonu kötü biten öykü. Kanlı Mary, Güney Pasifik'e önemli bir gizli görev için gelmiş Teğmen Cable ile kızı Liat'ın arasını yapar. Kız genç ve güzeldir ve ikisi birbirilerine deli gibi âşık olmuşlardır. Fakat Teğmen kız Polinezyalı olduğu için onunla evlenmez çünkü ruhunun derinliklerinde aslında bir ırkçıdır.

Diğer ana hikâye ise Emile adındaki yaşlıca, güler yüzlü, Fransız çiftlik sahibine âşık olan, sinir bozucu derecede neşeli, Arkansas'tan gelmiş Amerikalı hemşire Nellie'nin hikâyesidir. Emile oldukça iyi birine benzer aslında. Bu oyunu her izlediğimde onun neden Nellie gibi biriyle evlenmek istediğini düşünmeden edemem. Ama sanırım aşkın böyle bir şey olduğuna inanmanız gerekiyor. Sonuçta Emile'in bir katil olduğu ortaya çıkar ve bu Nellie için pek büyük bir sorun gibi görünmez. Onun için asıl sorun olan Emile'in daha önce

Polinezyalı bir kadınla evlenmiş ve vefat eden eski karısından yarı Polinezyalı iki çocuğunun olmasıdır. Teğmen Cable gibi o da oldukça ırkçı biridir.

Benim için asıl soru, neden Teğmen Cable'la Nellie'nin bir araya gelmediği. Çünkü bence birlikte mükemmel bir çift olurlardı. Sanırım burada vurgulanmak istenen fikir zıt kutupların birbirini çekmesi, ama bence gerçek hayatta bu böyle değil. Bence gerçek hayatta insanlar kendilerine olabildiğince yakın birilerini arıyor. Kendi düşünce biçimini tam olarak anlayan birilerini.

Greta'ya göre Kanlı Mary bütün oyunda biraz olsun mantığı olan tek karakterdi. Kanlı Mary o adalarda olup biten her şeyi biliyordu.

"Ama çok zalim," demiştim.

O sabah otobüsün gelmesini bekliyorduk ve hava güzeldi. Posta kutusunun yanındaki küçük, çimenlik alanın ilkbaharla çamura dönen toprağı artık kurumuştu. Güneş ışıl ışıl parlıyor, gözümü kamaştırıyordu. Greta'ya bakarken gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım.

"Hayır, hiç de bile," dedi Greta.

"Biraz öyle. Hiçbir şey olmasa bile insanları manipüle ediyor."

"Hayır, etmiyor. Sadece zeki. Hepsi bu."

"Her neyse," dedim ama bir sürü insanın Kanlı Mary'nin zalim olduğunu düşündüğüne emindim.

"Neyse," dedi Greta, "asıl konuşmak istediğim şey bu değil. Dün neredeydin onu anlat bakalım."

"Söyledim. Kütüphanedeydim, sonra da Beans'in evine gittik. Bir kere sen kendi işine baksana."

Greta gülümsemişti. "Tamam o zaman. Ben de Beans'e sorarım."

Bunu yapacağını sanmıyordum ama emin de olamıyordum.

"Bu neden senin umurunda ki?" diye sordum. Gerçekten de cevabı duymak istiyordum. Gerçekten de benden nefret ediyormuş gibi görünen bir insanın okuldan sonra nereye gittiğimi neden bu kadar umursadığını bilmek istiyordum.

Greta'nın yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. Sonra arkasını döndü. Otobüs de o sırada köşeyi dönmüştü; o kocaman, sarı gövdesiyle bizim sokakta sallana sallana yaklaşıyordu.

"Azıcık bile umurumda değil," demişti Greta.

O gün eteğimin küçük ön ceplerinden birinde banka kasasının anahtarı duruyordu. Okuldan sonra tabloyu görmek istiyordum. Finn ölmeden önce nasıl göründüğümü merak ediyordum. Ayrıca kasalar mahzenlere benziyordu ve mahzenler de zindanlara. Bunun nasıl bir şey olduğunu görmek istiyordum.

Annem bize anahtarları verdiği gün bir de form imzalatmıştı. Bu sayede banka imzalarımızı tanıyacaktı. İçeri girmek için anahtarı göstermemiz ve bir yere imza atmamız gerekiyordu. Böylece bankadakiler resmi görmek isteyenin gerçekten biz olduğumuzdan emin olabilecekti. İmzamın aynı

görünmeyeceğinden endişeleniyordum. Attığım tüm imzaların tıpatıp aynı göründüğü o gün ne zaman gelecekti bilmiyorum ama ben henüz o aşamaya gelmemiştim. Bugüne kadar sadece üç kez imza atmam gerekmişti zaten. Biri sekizinci sınıfta okulla, Philadelphia'ya gittiğimizde imzalattıkları bir davranış kuralları kâğıdıydı. Bir keresinde, beşinci sınıftayken Beans ve Frances Wykoski'yle liseye kadar hiç erkek arkadaşımız olmayacağına dair bir antlaşma imzalamıştık (üçümüz arasında bu antlaşmaya bir tek ben sadık kalmıştım). Bir de banka formunu imzalamıştım işte. İlk iki seferinde imzamın nasıl göründüğünü hatırlamıyorum ama banka için attığım imzayla uzaktan yakından alakaları olmadığına emindim.

Fakat bunun için boşu boşuna endişelenmişim meğer. Bankanın emanet kasasından sorumlu görevli Dennis Zimmer'ın babasıydı ve beni anaokulundan beri tanıyordu zaten.

"Küçük Junie Elbus..." Bana bakıp gülümsemişti. Bay Zimmer şu yüzü kaplumbağaya benzeyen insanlardandı. Üst-dudağıyla ilgili bir şeydi bu sanırım. Benimle dalga mı geçiyor anlamamıştım çünkü aslında ondan belki beş santim daha uzundum. Bay Zimmer yaşıtım olan çocukların anne babalarının çoğundan daha yaşlıydı ve sanırım daha genç görünmek için esprili olmaya çalışıyordu. Merdivenlere açılan kapıyı benim için tutmuştu.

"Teşekkürler," dedim.

Bankanın kokusunu seviyordum –temiz toz gibi– ve derin bir nefes aldım. Bay Zimmer aşağı doğru inen uzun mer-

divenlerde önden giderek bana yolu gösteriyordu. Sonra, yolun yarısında durup yüzünde ciddi bir ifadeyle bana bakmıştı. Benden birkaç basamak aşağıda durduğu için şimdi daha da kısa görünüyordu.

"Greta'yla seni kütüphanede gördüm," dedi.

"Öyle mi?"

"Gazeteyi, tabloyla ilgili makaleyi."

"Ah, gazeteyi gördünüz."

Bay Zimmer'ın kaşları yay gibi gerilmişti.

"Dayın... AIDS miydi?"

Gözlerimi yere indirip Bay Zimmer'a bakmadan başımı salladım.

"Ben de... ben de... kısa süre önce üniversiteden bir arkadaşımın AIDS olduğunu duydum." İşaretparmağını trabzanlarda gezdiriyordu.

"Üzüldüm," dedim onunla göz göze gelmemeye çalışarak.

"Çok mu kötüydü? Nasıl oldu?" Bay Zimmer'ın ses tonunda tuhaf bir çaresizlik hissi vardı sanki.

New York Bankası'nın bodruma inen merdivenlerinde Dennis Zimmer'ın babasıyla AIDS hakkında konuşmak istemiyordum. Ona verecek bir cevabım yoktu.

"Kötüydü," dedim. Ama gerçekte nasıl olduğunu bilmiyordum. Son anlarında onun yanında olan insan ben değildim. Son anlarında onunla olmama izin verilmemişti.

"Özür dilerim," dedi Bay Zimmer. "Seni bu konuda rahatsız ettiğim için beni affet. Dayın için çok üzüldüm. Çizdiği tablo gerçekten çok iyi."

Merdivenlerin sonunda bir koridora işaret etmişti. Kasa dairesinin o kalın, ağzına kadar açılmış kapısını görebiliyordum. Zindana benzemiyordu pek. Zannettiğim kadar gizemli de değildi. En fazla James Bondvari bir havası vardı.

"Pekâlâ, işte geldik. Şimdi sendeki anahtarı rica edeceğim."

Bay Zimmer'a anahtarımı verdim. O da cebinden kendi anahtarını çıkardı. Yalnızca bu iki anahtarın bir arada kullanılmasıyla açılabilen kapağın ardında uzun, ince bir emanet kasası duruyordu.

"Annen bu kadar kısa bir zamanda böyle büyük bir kasa bulabildiği için çok şanslı," demişti Bay Zimmer.

Başımı salladım. "Evet, şanslıymış," dedim.

"Sana üçüncü odayı açacağım, olur mu?"

"Olur," dedim.

Bay Zimmer ışıkları yakmıştı.

"Burada istediğin kadar kalabilirsin," dedi ve sonra dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapattı.

Odanın zengin bir havası vardı. Koyu kırmızı duvar kâğıtları duvarın yarısına kadar geliyor ve tavandaki kıvrımlı şeritler eski moda görünüyordu. Banka, değerli eşyalarınızın kendilerini evlerinde gibi hissetmelerini istemişti sanki. Gerçek yuvalarından uzakta olsalar bile.

Kutuyu açmadan önce bir süre öylece oturmuştum. Yerin altında, küçük, size özel bir yerde olmak güzel bir hisli. Gözlerimi kapatıp bir mahkûm olduğumu hayal ettim. Kral tarafından zincire vurulmuş bir asi. Oda ses geçirmez bir oda

mıydı acaba? Burada *Requiem'i* söylemeye başlasam acaba beni duyarlar mıydı?

Tabloyu çıkarıp masamn üzerine koyduğumda gözüme ilk takılan şey o beş siyah düğme olmuştu. Birinin düşürüp kaybettiği meyan şekerleri gibi orada öylece duruyorlardı.

Sonra kurda baktım. Gerçek tabloda onu bulmak o kadar kolay olmamıştı. Resmi dik konuma getirip küçük odanın diğer ucundan bakınca görebilmiştim ancak, ki o zaman bile gözlerimi kısıp dikkatlice bakmam gerekmişti. Gerçek tablonun fonunda bir sürü şey vardı. Bir pencere. Uçuşan bir perde. Pencere ağzında birtakım şeyler ve arkamızdaki duvarda asılı resimler. Negatif alan lime lime olmuştu ve bunca şeyin arasında kurdu fark etmek neredeyse imkânsızdı. Bir an için onu net bir biçimde gördüm ya da gördüğümü sandım ama sonra yine kayboldu.

Yüzüm büyük ölçüde hâlâ resimdekiyle aynıydı ama orada, şu anda olduğumdan biraz daha küçük göründüğümü biliyordum. Bu portrenin bir şekilde, bana eskiden nasıl biri olduğumu gösterecek hileli bir ayna gibi olacağı şimdiden belliydi. O anda hissettiğim bir diğer farklılık da şuydu; şimdi Finn'in bana tabloda bahşettiği o sırrın ne olduğunu bilmek istiyordum. *Keşke sorsaydım,* diye geçirdim içimden.

Sonra Greta'yı inceledim. İlk bakışta her şey aynı gibi görünmüştü ama aynı değildi. Greta'nın avucunda siyah bir kurukafa silueti vardı. Belki bir şişe kapağı kadardı ve olabilecek en küçük fırçayla çizilmişti. Finn'in evinde gördüğüm, şu üzerinde sadece bir tane tel olan fırçalardan biriyle. Gözümü

kurukafadan alamıyordum çünkü bunu daha önce fark etmemiş olmam imkânsızdı. Annemin bunu daha önce görmemiş olması da öyle. Ama birinin bunu sonradan yapmış olması da pek muhtemel değildi. Bunu kim yapmış olabilirdi ki?

Başımı eğip resme iyice yaklaştım. Burnum neredeyse tuvale değiyordu. Yeterince yakından bakarsam sihrin kaynağını görebilecekmişim gibi hissettim. Bu zarif kurukafa nasıl birdenbire gelip ablamın sol avucunun içine konmuştu? Ama olmuyordu. Bir türlü akıl erdiremiyordum.

Tabloyu yeniden kutusuna koydum. Kapıyı açtığımda Bay Zimmer dışarıda bekliyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Şeyi merak ediyordum," dedim, "benden önce buraya gelip bu emanet kutusuna bakan oldu mu acaba?"

"Ah, bu konuda sana bilgi veremem. Gizlilik sözleşmesi gereği." Parmaklarını metal kutunun üzerinde tıngırdatmıştı. "Ama anladığım kadarıyla şu anda kasanın anahtarı bir tek ablanda ve sende var. Annenin bize söylediği bu. Bize böyle olmasını istediğini söylemişti."

Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Demek Greta buraya gelmişti. Buraya benden önce gelip kendi avucunun içine o kurukafayı çizmişti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Gerçekten de bütün buzlar erimeye başlamıştı. Cumartesi günü Greta garajdan arka bahçeye bir şezlong çıkarmıştı. Babam ona şezlongu çıkarmamasını söylemişti aslında ama Greta dudak büküp masum bir ifade takınarak dışarıda, şezlongda uzanıp ders için okuması gereken bir kitaba başlayacağını söylemişti. Babam bunun üzerine izin vermişti. Şimdi orada, üzerinde kendisine kocaman gelen bir eşofman üstü ve kısa bir şortla, gözlerini kapamış uzanıyor, *Odyssey* kitabı da açık vaziyette göğsünün üzerinde öylece duruyordu.

Annem sabah erken vakitte mağazalar sakinken alışveriş yapabilmek için Grand Union'a gitmiş ve eve elinde bir tomar postayla geri dönmüştü.

"Sana da bir şey gelmiş, Junie."

"Bana mı?"

Elime kocaman kahverengi bir zarf uzatmıştı. "Amerika'nın Genç Peynircileri diye bir şey."

Toby. Bunun Toby olduğundan emin değildim. Panik

yapmamaya çalıştım.

"Ah, evet... şey... ev ekonomisi dersiyle ilgili bir şey."

"Neyse, al bakalım." Gülümsemişti. "Ben şöyle eskitilmiş, güzel bir Camembert peyniri alayım lütfen. Madem peynir yapıyorsun."

"Ha... tamam. Camembert." Önemli bir şey değilmiş gibi zarfı öylece masaya fırlatmıştım, ama ilk fırsata zarfı aldığım gibi odama sıvıştım.

Toby, Playland'de çektirdiğimiz eski moda fotoğrafı yollamıştı. Bu fotoğrafın bana her şeyden bihaber annemin elinden ulaştığı düşüncesi beni gülümsetmişti.

Resim sepyaydı. Eğer masallara inansaydım Toby'nin bir melek gibi göründüğünü söylerdim. Ellerini arkasında kavuşturmuş, başını yana doğru eğmişti ama gözleri yukarı bakıyordu, sanki biri o sırada başının üzerinde küçük bir zil çalmış gibi. O sol taraftaydı; ben de resmin ortasında bir sandalyede oturuyordum. Poz verirken gülümsememiştim, bu da resmin otantikliğini pekiştirmişti çünkü o zamanlarda kimse fotoğraflarda gülümsemiyordu. Ellerimi kucağımda kavuşturmuştum ve direkt olarak kameraya bakıyordum. İkimizin de üzerinde şu kocaman, kabarık boyunluklardan vardı; bu yüzden sanki kafalarımız servis tabaklarının üzerinde duruyor gibiydi. Fena bir resim olmamıştı ama genel olarak bir şeyler yerine oturmamıştı sanki.

Resmi birkaç dakika daha inceledikten sonra bana tuhaf gelen şeyin ne olduğunu anlamıştım: Bu bir fotoğraftı ve Elizabeth döneminde fotoğraf makinesi henüz keşfedilmemişti.

Bu yüzden kostümlerin içinde güzel görünsek de fotoğrafın aptalca bir yanı vardı. Finn olsa bunu hemen fark eder ve fotoğraf makinesinin icat edilmesinden sonraki bir dönemi seçmemizi söylerdi. Göz açıp kapayıncaya kadar beni Annie Oakley* gibi biri olmaya ikna ederdi.

Resmin arkasını çevirdiğimde Toby'nin bir not düştüğünü gördüm. *İstersen beni kesebilirsin!* Sadece bunu yazmıştı. İlk başta ne demek istediğin anlamamıştım ama sonra resmi kesebileceğimi söylemeye çalıştığını fark ettim. İstersem onu resimden kesip atabileceğimi söylüyordu.

Ertesi gün, pazar günü, annem ve babamla mutfak masasında oturmuş, gazetenin karikatür sayfalarına bakıyordum. Greta aşağı inene kadar oldukça sıradan bir sabahtı. Greta pijamalarıyla mutfağın diğer tarafına geçip kahve makinesine uzandı.

"İşte geldi. Yükselen yıldızımız da uyandı sonunda," dedi babam.

İkisi de ışıl ışıl gözlerle ona bakıyordu. Sahiden de Greta'nın karşısında gözleri kamaşmış gibiydi.

İkisine de aklınızı mı kaçırdınız der gibi baktım. Sonra neler olduğuna dair bir ipucu bulma umuduyla Greta'yı inceledim. Gözleri hâlâ uykuluydu ve çizgi gibiydi.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Görünüşe bakılırsa Greta iyi haberleri seninle paylaşmamış henüz."

Başımı iki yana salladım.

* *1860-1926 yılları arasında yaşamış olan Amerikalı keskin nişancı. (e.n.)*

"Haydi, tatlım," dedi babam. "Kardeşine söylesene."

"Söylenecek bir şey yok," dedi Greta. "Bunu yapmak istediğimden bile emin değilim daha."

"Tabii ki istiyorsun," dedi annem. "İnsan karşısına çıkan fırsatları değerlendirmeli, yoksa..."

"Evet anne. Hepimiz ezberledik artık."

Tek tek herkese baktım. "Ne oluyor ? Büyük haber ne?"

"Dün gece Bay Nebowitz aradı ve..."

"Ve," annem araya girmişti, "*Annie* müzikalinin Broadway prodüksiyonunda çalışan bir arkadaşı varmış, Bay Nebowitz'e yaz için geçici olarak Pepper rolünü üstlenecek bir öğrencisi olup olmadığını sormuş. Bay Nebowitz de bu rol için önerebileceği tek kişinin ablan olduğunu söylemiş. Buna inanabiliyor musun?"

Greta dişlerini sıkmıştı. Sol ayağını mutfağın döşemesine vuruyordu. "Anne, büyük olasılıkla kabul etmeyeceğim, tamam mı? Belki gelecek yıl filan."

Annemin yüzündeki gülümseme yok oldu. Elleri birdenbire beline gitti. "Gelecek yıl diye bir şey yok. Senin için bir dahaki yıla kadar bekleyeceklerini mi sanıyorsun? Hadi beklediler diyelim, ki bunun olmayacağı çok açık, o zaman bu rol için fazla büyük olacaksın. Böyle bir fırsat insanın karşısına kaç defa çıkar?"

"Belki de bu benim hiç umurumda değildir," dedi Greta.

Annemin gözleri kocaman olmuştu. "Ama ben umursuyorum. Benim umurumda. Böyle bir fırsata sahip olmayı hayal eden kaç kişi var biliyor musun? Eğer bunun ellerinden

kayıp gitmesine izin verirsen hayatın göz açıp kapayıncaya kadar geçecek ve bir gün kendini mutfağında oturmuş, aptallığına yanarken bulacaksın." Annemin yüzü kızarmaya başlamıştı. "Hayatta insanlara ikinci bir şans veriyorlar mı sanıyorsun? Buna mı inanıyorsun? Ben sana söyleyeyim, ikinci şans diye bir şey yok. Bu fırsatlar birdenbire yanı başında bitiverir ve sonra ne olduğunu bile anlamadan... sen daha ne olduğunu bile anlamadan uzakta, geride kalmış bir hayale dönüverirler. Sonra ne olacak peki? Sonra elinde ne kalacak? Ben sana söyleyeyim ne olacağını, beni arayıp keşke seni dinleseydim diyeceksin. Keşke şans kapıma kadar gelmişken peşinden gitseydim diyeceksin. Keşke..."

Hepimiz şaşkına dönmüş vaziyette orada öylece kalakalmıştık.

"Anne, sen ağlıyor musun?" diye sordum.

Annem başını iki yana sallamıştı, ama hepimiz gözlerinde yaşlar olduğunu görebiliyorduk.

Sonuçta Greta, *Annie*'deki rolü kabul etmeye karar vermişti. Tabii önce şehirdeki insanların gelip onu kendi gözleriyle görmeleri gerekiyordu. İş ondan sonra kesinleşecekti. Ama hepimiz Greta'nın rolü alacağından emindik. Sahneye çıkıp gerçek bir öksüzü oynayacaktı. Greta evet dedikten sonra annem bu sefer de onu karşısına oturtup bir saat bunu gerçekten isteyip istemediğini sorgulamış, kendisini baskı altında hissetmemesini söylemişti. Baskı yok diyordu. Hiç baskı yok.

Otuzuncu Bölüm

Aile Bağları'nı izliyorduk. Bütün aile bir arada. *Annie* olayından beri her zamankinden daha da huysuz hale gelen Greta bile bizimle oturuyordu. Bu gerçekten de güzel bir histi. Sadece televizyonda *Aile Bağları* ya da *Cosby Ailesi* olduğu zaman böyle bir araya geliyorduk. Greta'nın sırf Micheal J. Fox'un oynadığı Alex Keaton karakterini yakışıklı bulduğu için bu diziyi izlediğinden emindim. Bir keresinde telefonda böyle söylediğini duymuştum.

"Patlamış mısır?" diye sordu annem diziden sonra.

"Olur," dedim.

"Ben de."

Babam Noel için eve mısır patlatma makinesi almış ve hepimiz buna bayılmıştık. Patlamış mısırların makinenin içinde birikip sonunda kendilerini bir kâseye atmalarını izlemek bile başlı başına bir eğlenceydi.

Televizyonda haberler başlamıştı. Makinede eriyen tereyağının kokusu Klaus Barbie'nin savaş suçlarıyla ve İran-

Kontra skandalıyla* ilgili haberlere karışıyordu.

"Eee, muhteşem *Güney Pasifik* müzikalimiz nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu babam.

Greta omuz silkmişti. "Fena değil sanırım. Neyse ne işte."

Babam oyun hakkında daha fazla şey duymayı umuyordu sanki ama Greta hemen gazetenin televizyon ekini açıp sayfaları karıştırmaya başlamıştı. O sırada annem elinde içi patlamış mısırla dolu kocaman metal bir kâseyle geri dönmüştü.

"Tam iki torba yaptım," dedi. "Ve öyle bir yağ koydum ki tam olarak ne kadar olduğunu söylemesem daha iyi olacak." Gülümseyerek kâseyi sehpaya koymuştu. Hepimiz uzanıp birer avuç mısır almıştık.

Yerel haberler Mount Kisco'da çıkan ve bir apartman binasını tahrip eden bir yangınla başlamıştı. Sonra yargıladığı adam AIDS olduğu için bütün mahkemeyi otoparka taşıtan Yonkers'lı bir yargıçla ilgili bir haber çıktı. "Açık hava ve güneş gibisi yok," demişti yargıç. Mahkeme çalışanlarının küçücük bir mahkeme salonunda böyle mikroplarla sıkışıp kalmasının doğru olmadığını ve böyle durumlarda davanın açık havada görülmesinin daha güvenli olacağını söylemişti. Haberin devamında da bir dizi röportaj yayımlamışlardı. Sokakta insanlara mikrofon uzatıp yargıcın davranışlarını mantıklı bulup bulmadıklarını soruyorlardı. Kadının biri tam olarak emin olamadığını söylemişti. Ama sonradan pişman ol-

* *Ronald Reagan yönetimi sırasında, 1987 yılında ABD'de gerçekleşen politik skandalın adı. (e.n.)*

maktansa önlem almakta fayda vardı ona göre. Bir adam da yargıcın değil, AIDS'in deli olduğunu söylemişti.

Sonrasında AIDS'le ilgili daha genel bir bilgilendirme bölümü başlamıştı. Her zamanki gibi ekranda şehirde leş gibi bir gece kulübünde aptal deri giysiler içinde dans eden bir grup gey adamın resmini göstermişlerdi. Finn'in yarı çıplak bir kovboy kılığında sabaha kadar dans ettiğini hayal dahi edemiyordum. Bir kez olsun oturma odalarında oturmuş, çaylarını yudumlayan ve sanattan ya filmlerden filan konuşan adamlar gösterseler ne olurdu sanki? Böyle bir şey gösterirlerse insanlar da durup düşünür ve, "Ah, tamam o zaman, o kadar da tuhaf değilmiş," derdi belki.

Tam odama gitmek üzereydim ki haber spikeri AZT ile ilgili bir habere geçmişti. Görünüşe balkırsa bu, AIDS hastalarının tam olarak iyileşmeseler de hayatta kalmalarına yardımcı olan bir ilaçtı. Yeniden yerime oturdum ve haberin devamını dinledim. Spikerin dediklerini duyduktan sonra yerimden kalkamayacak hale gelmiştim. *FDA, ilacı kısa süre önce onayladı*, demişti muhabir. İlaç altı ay içinde piyasaya sunulacaktı.

Hiçbirimizin ağzından tek kelime bile çıkmamıştı. Az önce duyduğumuz şey öyle büyük bir haksızlıktı ki hepimizin dili tutulmuştu. Kanepenin kumaşına sıkı sıkı yapışmıştım. Finn ilacı ucu ucuna kaçırmıştı. Birkaç ay daha yaşasaydı...

Annem ayağa kalkıp arkasına bile bakmadan odadan çıktı. Bense o koltukta adeta donup kaldım. Televizyonda bir

bilimadamı AZT'nin nasıl işlediğine dair daha detaylı bilgiler veriyordu ama hiçbirini duyamaz haldeydim. Her zaman bu konuda sessiz kalan babam bile televizyona bakıp, "Yeter be!" diye bağırdı. Sonra sert adımlarla odanın diğer tarafına gidip avucunun içiyle televizyonun kapama düğmesine bastı ve odadan çıktı.

Otuz Birinci Bölüm

17 Mart'tı. Finn öleli kırk bir gün oluyordu. Yerbilimi dersindeydik ve Bay Zerbiak kara deliklerden bahsediyordu. Aslında kara delikler yerbilimi dersinin konuları arasında değil ama Bay Zerbiak dersi hep böyle anlatır. Bir dakika önce Adam Bell arka bahçesinde bulduğu bir meteorla ilgili bir soru sormuştu ve Bay Zerbiak da her zamanki gibi, "Biraz konunun dışına çıkacağız ama..." diyerek anlatmaya başlamıştı. Tabii herkes bir anda dikkat kesilmişti. Öğretmenler her şeye böyle "konu dışı" süsü verseydi bütün okul tüm derslerden A alırdı herhalde. Ben öğretmen olursam kesin böyle yapacağım; ki şahincilik işe yaramazsa ikinci seçenek olarak öğretmen olmayı ciddi ciddi düşünüyorum. Böyle konu dışına çıktığı zaman Bay Zerbiak'ın gözlerinde farklı bir ifade oluşurdu; belki de fen öğretmeni olmak yerine bir astronom olmayı hayal etmiştir. Konuşurken elleri kolları durmuyordu. Yerçekimiyle ve kurtulma hızıyla ilgili bir sürü şey anlatıyordu.

İnsanlar sırayla ellerini kaldırıp sorular soruyorlar, Bay Zerbiak'ın asıl konuya dönmesini olabildiğince engellemeye çalışıyorlardı. Ben de elimi kaldırıp *kara deliklerin başka zamanlara giden gizli geçitler olabileceği gerçekten de doğru mu* diye sormuştum. Bir keresinde uzayda zaman makinesi gibi işleyebilecek delikler olabileceğini okumuştum. Bay Zerbiak bunun mümkün olduğunu pek zannetmediğini söylemişti. "Bu bizi daha ziyade bilimkurgu dünyasına taşıyor, Bayan Elbus," demişti ve sonra da ana konudan fazla uzaklaştığımızı ve derse geri dönmemiz gerektiğini söylemişti. Bütün sınıf hayal kırıklığıyla sızlanmıştı. O sırada Jenny Halpern'in gözlerini kısıp bana baktığını görmüştüm. Ama bu çok da umurumda değildi çünkü sonraki birkaç gün boyunca ne Jenny Halpern'i ne de diğerlerini görecektim. Ertesi gün öğretmenlerin müfredat günüydü. Bu yüzden okullar tatil olacaktı.

Birkaç gün öncesinden Toby'yi arayıp onu ziyarete gideceğimi söylemiştim. Sesimi duyduğuna inanamamıştı. *Çok heveslenme dostum,* diye geçirmiştim içimden, çünkü bu benim için daha çok özel bir görev gibiydi. Amacım, Finn'in bana bıraktığı şeylerin hepsini alıp eve dönmekti.

Greta, Julie ve Megan'la birlikte White Plains'teki Galleria'ya gitmek üzere tren istasyonuna gidiyordu. Anneme belki kütüphaneye gideceğimi ama kesin olmadığını söylemiştim. Böyle farazi konuşunca yalan söylemiş gibi olmuyordum. Annem kütüphanede Beans'le mi buluşacaksın diye sorduğunda da yine cevap olarak belki demiştim. İşte bu dü-

pedüz yalandı. Ama bu, annemi gülümsetmişti. Tüm bunlar şu anlama geliyordu: Şehirde koca bir günüm vardı ve beni merak edecekler diye endişelenmem gerekmiyordu.

Greta'nın bindiği trene değil de bir sonraki trene binmiş ve yol boyunca sanki insanlar orada olmamam gerektiğini görebiliyorlarmış gibi hissetmiştim. Ayağımda ortaçağ çizmelerim vardı ve evden çıkmadan önce gizlice Greta'nın odasına girip Jean Naté parfümünden bir fış çalmıştım. Kılık değiştirmiş ve Greta'nın kokusunun arkasına gizlenmişim gibi hissediyordum. O trenle şehre giderken yol boyunca bambaşka biri gibi hissetmiştim, kendim gibi değil de limon ve bebek pudrası kokan biri gibi.

Toby, Grand Central İstasyonu'nda indikten sonra eve kadar taksiyle gelmemi söylemişti. Taksideyken yol boyunca camdan dışarıyı seyretmiştim çünkü yağmur yağıyordu ve şehri en çok yağmur yağdığı zamanlarda seviyordum. Yağmur yağdığı zaman her yer pırıl pırıl görünür. Tüm sokaklar ışıldar ve her tarafta yanan ışıklar karanlığı kovalar. Bütün şehir şeker şurubuna batırılmış, şehir kocaman bir elma şekeriymiş gibi.

Toby taksinin parasını ödemek için kapının önünde bekleyeceğini söylemişti. Finn'in oturduğu apartman, girişte bir kapı görevlisinin beklediği apartmanlardan değildi. Kapıda zile basmanız gerekiyordu. Taksiyle apartmanın önüne yanaşırken Toby'nin dış kapıyla binaya açılan bir başka kapının arasında durduğunu görmüştüm. Taksiyi görünce dışarı çıkıp gülümsemişti. Üzerinde Finn'in hırkalarından biri vardı. Bu

hırka Finn'in üzerinde kocaman, salkım saçak dururdu. Toby'nin üzerindeyse kısacık kalmıştı ve bedeninin üzerinde yay gibi gerilmişti. Onun üzerinde tamamen yanlış duruyordu. Utanç vericiydi. Bunları düşünürken kaşlarım çatılmıştı herhalde, çünkü Toby yağmurda koşarak taksinin yanına gelmiş ve kapımı açtığı zaman, "Her şey yolunda mı?" diye sormuştu. Gözlerimin Finn'in o yumuşak, kahverengi hırkasına kaymaması için elimden geleni yapıyordum ama olmuyordu. Toby de bunu fark etmişti ve sanki ne diyeceğini bilemiyordu.

"Evet, pekâlâ," dedi bir parça eğilip başını öne eğerek. Sonra taksiciye parasını verdi ve para üstünü beklemeden adama el salladı.

"Önden buyur," dedi sonra. Kapı kapanmasın diye arasına kalın mı kalın bir Manhattan telefon rehberi sıkıştırmıştı. İçeri girerken rehberi de aldı. O upuzun koluyla üzerimden uzanıp asansörün düğmesine bastı. Asansörün kapısı parlak çeliktendi. Toby'nin kapının üzerindeki yansımama baktığını görebiliyordum.

"Teşekkürler," dedi. "Yani, geldiğin için teşekkür ederim."

"Önemli değil," demiştim ama işin aslı, benim hayat standartlarıma göre ailemden kimsenin haberi olmadan şehre gelmek gerçekten de önemli bir olaydı.

Finn'in apartmanındaki asansör eskiydi ve çok yavaştı. On ikinci kata çıkana dek bir asır zaman geçiyor gibiydi.

"Açık," dedi Toby kapının önüne geldiğimizde. Tek elimle kapı koluna uzandım ama sonra durup Toby'ye döndüm.

"İçerisi değişti mi?" Sesimin böyle korkmuş gibi çıkmasını istememiştim ama öyle çıkmıştı işte.

Toby cevap vermedi, sadece başımın üzerinden uzanıp kapıyı ittirdi. Ve işte oradaydı. Finn'in evi. Her zaman olduğu gibi. Türk kilimi. Eski, oymalı sandığının üzerinde duran, kâğıt hamurundan yapılmış fil. Finn'in büyükbabamın ellerini çektiği o siyah-beyaz fotoğraflar. Bu fotoğrfları öyle yakından çekmişti ki büyükbabamın elleri bir gezegenin toprak örtüsü gibi görünüyordu. Sağ ve sol elin fotoğrafları farklı çerçevelere konmuş, 83. Cadde'ye bakan devasa pencerenin sağına ve soluna asılmıştı. Evdeki tek farklılık lavanta ve portakal kokusunun eksikliğiydi. İçeride şimdi bayat bir sigara kokusu vardı.

Toby kanepenin üzerindeki kâğıt, kitap ve giysi öbeğini toplayıp sandalyelerden birinin üzerine yığmıştı.

"İşte, böyle daha iyi," dedi. "İçeri gel. Otur." Gergin görünüyordu. Fazla gülümsüyor ve ufak tefek şeylere takılıyordu. Kenarı kıvrılmış bir yastığı ya da duvarda yamuk duran bir resmi düzeltmekle uğraşıyordu. İçeri girerken Finn'in hırkasını üzerinden çıkarmış ve her tarafı karanlıkta parlayan fosforlu dinozor kemikleriyle kaplı, eski püskü, siyah bir Doğal Tarih Müzesi tişörtüyle kalmıştı. Bir süre sonra karşımdaki koltuğa geçip oturdu.

"Ee, fotoğrafı nasıl buldun?"

"Güzel."

"Harika." Şaşırmış görünüyordu. "Bilmiyorum, bana bir parça garip geldi ama beğendiğine sevindim."

"Şey... gerçekten de *biraz* tuhaf."

"Hımm."

"Ama kötü bir tuhaflık değil. Sanat gibi."

Toby'nin biraz önce kaybolan gülümsemesi yine en parlak haliyle geri dönmüştü. "Evet. Sanat gibi. Tıpkı sanat gibi." Bana hayatı boyunca tanıdığı en zeki insan benmişim gibi bakıyordu. "Dediğim gibi, istersen beni kesebilirsin. Aramızda epey boşluk var. Benim için sakıncası yok."

"Önemli değil, dedim. "Böyle bir şey yapmayı düşünmezdim zaten."

"Neyse işte, o kopya sana ait; yani fikrini değiştirirsen..."

"Gerçekten yapacağımı sanmıyorum."

Sonra birbirimize ne diyeceğimizi bilemeden öylece kalakaldık. Birkaç dakika sonra Toby ayağa kalktı.

"Çay?"

Toby mutfaktayken kimsenin gözü üzerimde olmadan evi rahatça inceleme fırsatım olmuştu. Finn'in eski, mavi, kadife koltuğu hâlâ oradaydı. Oturma yeri tamamen eskimişti ama sırtı hâlâ parlak renkteydi, çünkü Finn orada otururken hep öne doğru, önündeki tuvale doğru eğilirdi.

Köşedeki sehpada Finn'in fanus şeklinde bir Japon balığı akvaryumunun içine yeşil deniz camları doldurup taşların ortasına bir ampul gömerek yaptığı bir lamba duruyordu. Fanusun içinde yeşilin aklınıza gelebilecek her türlü tonu vardı sanki. Işığı yaktığınız zaman lamba gelecekten çıkıp gelmiş bir şey gibi görünüyordu. Bunun yanında Finn'in sanat oku-

lundayken yaptığı bir satranç takımı vardı. Bu satranç takımın ona bir daha asla ama asla geri zekâlı bir özenti gibi davranmaması gerektiğini hatırlattığını ve onu bu yüzden sakladığını söylemişti. Satranç tahtasının bütün kareleri siyahtı, bu yüzden taşların doğru yerde olup olmadığını anlamak zordu. Satranç taşlarını, cilaladığı minik fare kafataslarından yapmıştı. Her birinin üzerinde taşın ne olduğunu gösteren küçük bir işaret vardı. Fillerin üzerinde küçük bir artı işareti, atların üzerinde küçük at başları vardı. Ama bunun dışında her şey aynıydı. Uzaktan hepsi tıpatıp birbirinin aynı görünüyordu. Sonra yavaş yavaş aradaki ufak tefek farklılıkları görmeye başlıyordunuz. Mesela birinin dişi kırıktı, bu gibi şeyler. Ben bunda özenti bir yan göremiyordum. Biraz iğrençti ama genel olarak hoşuma gidiyordu.

Toby döndüğünde kafataslarından biri elimdeydi.

"Oynamak ister misin?" diye sordu.

Omuz silktim. "Oynarız istersen." Aslında satranç oynamayı bilmiyordum ama Toby'ye bunu itiraf etmek istememiştim. Satranç takımını alıp aramızdaki sehpaya koydum.

Toby ağız kısmı damlatan, düz beyaz bir çaydanlıkta demlemişti çayı. Bu çaydanlık, Finn'in Rus çaydanlığının yakınından bile geçmiyordu. İkimiz de bunun farkındaydık, bunu görebiliyordum. Ama kimse bir şey söylememişti.

"Şeker?" dedi Toby yarısına kadar dolu bir şeker torbasını ve bir kaşığı bana doğru uzatarak. Finn küp şekerleri küçük hayvan pençelerine benzeyen minik bir maşayla küçük bir tabağa koyup getirirdi. Toby'nin bundan haberi yoktu

herhalde, ki bu buruş kırış şeker paketini getirmişti.

"İki kaşık," dedim.

"Mükemmel. Şekerden korkmayan kadınları severim." Başımı öteki tarafa çevirip gülümsemiştim. Bunun sebebi daha çok bana kadın demiş olmasıydı. Toby çayıma attığı şekerleri karıştırıp kendi bardağına da dört kaşığa yakın şeker atmıştı.

Sonra cebinden bir paket sigara çıkardı. Sigaralardan birini paketin dışına kaydırmıştı. O anda bir an ne yapacağını bilemez vaziyette bana baktı.

"Sen..." Paketi usulca bana uzatıp kaşlarını kaldırmıştı. Hayatımda ilk kez biri bana sigara uzatıyordu. O an Toby acaba benim kaç yaşında olduğumu biliyor mu diye merak etmiştim.

Pakete uzanıp sigaralardan birini aldım ve her zaman yaptığım bir şeymiş gibi teşekkür ettim. Greta olsa o da böyle yapardı; hiçbir şey belli etmezdi. Toby de kendine bir sigara alıp sonra ikimizin sigarasını da turuncu bir çakmakla yaktı.

"Ahhh, böylesi daha medeni oldu şimdi," dedi derin bir nefes çekerek. Bir anda rahatlamıştı sanki. Sigaradan ufacık bir nefes aldığım gibi öksürmeye başladım. Sonra sigarayı kül tablasına bıraktım. Toby'nin bana gülmesini bekliyordum ama gülmemişti.

"Sen mi ben mi?" diye sordu başıyla satranç tahtasını işaret ederek.

"Önce sen başlayabilirsin. Benim için fark etmez."

Toby satranç taşlarını dizdikten sonra kendi taşlarından birini oynamıştı.

Onun izledim. Sonra ben de kendi tarafımda onun yaptığının neredeyse aynısını yaptım.

"Senin eşyaların nerede?" diye sordum gözlerimle daireyi süzerek.

Toby bir an duraksamıştı. Sırık gibi bacaklarını üst üste attı. Satranç tahtasına bakıp piyonlarından birini oynadı.

"Şey," dedi, "aslında, bunların bazıları benim eşyalarım."

Etrafıma bakındım. Ortalıkta sadece Finn'in eşyalarını görebiliyordum. Yıllardır gördüğüm aynı şeyler. Ben de piyonlarımdan birini oynamıştım ama bunu yaparken satranç tahtasına neredeyse bakmamıştım bile.

"Nasıl yani?"

Toby gözlerini benden kaçırıyordu. Tek parmağı fillerinden birinin üzerindeydi ama vazgeçip bardağına uzanmış, çayından bir yudum almıştı. Sonra sigarasından derin bir nefes çekip kül tablasının kenarına koydu. Hâlâ gözlerini benden kaçırıyordu. O anda birdenbire ne demek istediğini anladım. Tekrar etrafıma bakındım. Her şeye şüpheyle bakıyordum şimdi.

"Öyle işte..." dedi filini satranç tahtasının ortasına dek kaydırarak.

"Peki, hangi eşyalar senin?" Elimle odaya işaret etmiştim.

"Ben yaklaşık dokuz yıldır burada yaşıyorum, June. Tam olarak hangi eşyaların bana ait olduğunu söylemek biraz zor."

Dokuz yıl. Dokuz yıl? Dokuz yıl önce ben beş yaşın-

daydım. Yalan söylüyor olmalıydı.

"Olsun, bilmek istiyorum. Hangileri senin eşyaların bilmek istiyorum."

Toby bana baktı. Gözlerinde gerçekten de bana acımaya başlamış gibi bir ifade vardı. Sonra etrafına bakındı ve kapının yanındaki büyük, ahşap rafı işaret etti.

"Şu kavanoz. Şu gitar penaları. Onlar benim mesela."

Finn'in pena turşuları. O penalar ya da Finn'in deyimiyle, eğer neden bahsettiğimi biliyormuş gibi görünmek istiyorsam, mızraplar. Küçükken o penalarla saatlerce oynardım. Hepsini halıya döküp saatlerce onlarla oynardım. Renkleri şeker gibiydi. Saatlerce onları renklerine ayırır ve sonra hepsini arka arkaya dizip Finn'in oturma odasının bir ucundan diğerine uzanan yollar yapardım. Bazen Greta'yla kavanozdaki o helezoni, ebruli desenlerin arasından en güzelini kim bulacak diye yarışma yapardık. Bunlar nasıl Finn'in olmazdı?

"Emin misin?"

"Finn gitar çalmıyordu. Bunu biliyorsun, değil mi? Müzik enstrümanları konusunda tam bir felaketti."

Bunu bilmiyordum. Elbette bilmiyordum; hiçbir şey bilmiyordum ki zaten.

"Evet. Tabii ki biliyorum. Bana Finn'i anlatmana gerek yok. O benim dayımdı."

Şahı alıp satranç tahtasının ortasına koyuvermiştim. Toby piyonlardan birini çapraz olarak üç kare kaydırdı.

"Öyle demek isteme..."

"Peki, Finn neden bana senden hiç bahsetmedi?" Sesimin öfkemi ele vermemesi için uğraşıyordum.

Toby omuz silkip gözlerini yere indirdi.

"Bilmiyorum. Kayda değer biri değilim sanırım. Baksana bana. Zavallının biriyim. Ben..."

"Bu bir bahane değil. Ben de kayda değer biri değilim ama sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun, değil mi?"

"June, beni dinle, eskiden ben de seni kıskanırdım, biliyor musun?"

Bu gerçekten de tepemi attırmıştı çünkü ben hiç kıskanç biri değildim. Bir gram bile. Neyi kıskanacaktım ki? Kıskanacak neyim vardı? Kanepenin ucuna tünemiş, bacak bacak üstüne atmış, kamburu çıkmış şekilde oturan Toby'ye baktım. Sanki o uzun vücudunu katlamaya çalışıyordu. Aptal aksanlı Toby; İngiliz ama gerçek İngiliz değil. *Manzaralı Bir Oda* ya da *Leydi Jane* kıvamında bir İngiliz de değil; hakkında en ufak bir şey bilmediğim, aksanlı konuşan, bulamaç gibi bir şey. Elinde bir sürü kozla karşımda oturuyordu işte. İstediği zaman beni altüst edebileceği destelerce sürpriz kart vardı elinde. Onunla Finn'in hiç duymadığım öyküleri. Benim kartlarımsa zayıftı. Kafamda tekrar tekrar karıştırdığım destem eskimişti. Benim Finn öykülerim sıkıcı ve sıradandı.

"Ben seni kıskanmıyorum," dedim.

"Tamam. Özür dilerim. Elbette kıskanmıyorsun." Toby bir parmağıyla koltuğun kolunu tırmalayıp sonra bana baktı. "Ama ben kıskanmıştım. Ben seni kıskanmıştım. Tüm o pazar günlerinizi..."

Sırf kendimi daha iyi hissedeyim diye söylüyordu bunu. anlayabiliyordum.

"Artık kıskanmıyorsun yani öyle mi?"

"Hayır, kıskandığım söylenemez."

"Finn öldüğü için mi?"

Toby tişörtünün ucuyla oynuyordu. Bu da onunla ilgili dikkatimi çeken bir başka şeydi. Sürekli bir şeylerle oynuyordu. Finn istediği her insanı erkek arkadaşı olarak, sözüm ona *özel arkadaşı* olarak elde edebilecek biriyken neden Toby'yi seçmişti ki?

"Evet, herhalde," dedi. Önce yere, sonra da bana baktı.

Yağmur pencereye vuruyordu. Uzunca bir süre soğuk çaylarımızı yudumlayarak orada sessizce oturduk. Toby bir sigara daha yakmıştı.

Satranç tahtasına bakıyordum çünkü Toby'nin gözlerimi görmesini istemiyordum. Sonra ayağa kalkıp tuvalete gitmem gerektiğini söyledim. Hole girdiğim anda Finn'in yatak odasının kapısının açık olduğunu gördüm; her zaman kapalı, mahrem olan o kapının. Bu kapı o eve ne zaman gitsem kapalı olurdu. Banyonun kapısına kadar gittim, kapıyı kapattım ama içeri girmemiştim. Bunun yerine parmak uçlarıma basarak geri dönüp Finn'in yatak odasının önünde durdum. Oda loştu, tül gibi beyaz bir perdenin ardından dışarıdaki kapalı havanın ışığı içeri vuruyordu. Bir süre orada durup öylece içeri baktım. Sonra yapmamam gerektiğini bildiğim o şeyi yapıp içeri girdim.

Köşede kocaman, kırmızı bir gitar duruyordu. Yerde iki

çift terlik vardı, sandalyenin üzerinde iki tane bornoz. Biri Finn'in sarı bornozuydu. Diğeri maviydi. Yatak toplanmamıştı. Finn'in hangi tarafta yattığını tahmin etmeye çalıştım. Sonra hangisi olduğunu anladım. Komodinlerden birinde iki tane boş sigara kutusu, yarım şişe cin ve bir tane York Peppermint Pattie ambalajı duruyordu. Ötekinde ise eski moda bir çalar saat ve içinde üç fotoğraf olan bir çerçeve vardı. Komodine doğru yürüyüp çerçeveyi elime aldım. En üstteki fotoğrafta Finn'le Toby vardı. Siyah-beyaz bir fotoğraftı bu ve galiba Londra'da çekilmişti, çünkü arkada şu büyük, siyah taksilerden biri vardı. İkisi de çok genç ve mutlu görünüyordu. Toby, Finn'den daha uzundu ve eğilip yanağını Finn'in başına yaslamıştı. Sadece Finn'i görmek için başparmağımla Toby'nin yüzünü kapadım. Geriye başparmağımı bir şapka gibi takmış Finn kalmıştı şimdi. Ortadaki fotoğrafta Greta'yla benim çok küçükken çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Finn'in evindeydik ve ikimiz de birer resim sehpasının başına geçmiş, bir şeyler çiziyorduk. Üçüncü fotoğraf en eski olanıydı. Annemle Finn'in bir tatil fotoğrafı. Bir plajda çekilmişti.

Bir an Toby bana bakmaya geliyor mu diye kulak kabarttım. Sonra yatağa çıktım. Finn'in tarafına geçip yorganları üzerime çektim. Burası Finn'le Toby'nin seks yaptığı yerdi. Suç mahalli bile olabilirdi. Toby, Finn'e tam da burada AIDS bulaştırmış olabilirdi. Ellerimi çarşafların arasından çıkarıp Finn'in yastığını yüzüme bastırdım. Mahrem. Mahrem bu demek oluyordu işte.

"Kimde kalmıştık?" diye sordum oturma odasına dönünce. Katı bir ses tonuyla söylemeye çalışmıştım bunu.

"Bak, aslında ben satranç oynamayı tam olarak bilmiyorum. Sana önceden söylemem gerekirdi."

Satranç tahtasının pürüzsüz siyah yüzeyine dağılmış duran o küçük fare kurukafalarına baktım. Sanki bir anlamı varmış gibi ikimiz de onları sağa sola ittirip durmuştuk.

"Ben de bilmiyorum."

"Önemli değil o zaman. Nasıl oynamak istiyorsan oyna."

Acele etmedim. Taşlarımın hepsini iyice inceledim. Sonra parmağımı bir filin üzerine koyup yavaşça Toby'nin şahına doğru kaydırmaya başladım.

"Devam et," dedi Toby. "Yapman gerekeni yap."

Toby koltuktan kalkıp odanın diğer tarafına yürüdü. Sırtı bana dönüktü. O sırada parmağımın ucuyla ittirip şahını satranç tahtasından aşağı fırlattım. Sonra arkasını dönüp ne yaptığımı görmeden önce hemen taşı alıp eski yerine koydum.

Toby, "Aç mısın?" diye sordu ama sonra cevabını bile beklemeden paltosunu giyip kapıya doğru yöneldi. Finn'in çalışma masasının önünde durup üçüncü çekmeceyi açtı ve içinden bir tomar para alıp ceketinin cebine tıkıştırdı.

"Ah, unutmadan," dedi. Arkasını dönüp koşar adımlarla koridordan yatak odasına doğru yürüdü. Döndüğünde elinde mavi bir hediye paketi vardı.

"Senin için," dedi. Paketi alıp elimde evirip çevirdim. "Bu, Finn'den. Ona ait bir şeydi. Bir gün buraya gelirsen onu sana vermemi söylemişti."

Büyük olasılıkla bir kitaptı bu. Her tarafında mavi kelebekler olan, Çin işi ipeksi bir ambalaj kâğıdıyla kaplanmıştı. Hediyeyi biraz daha elimde tutarsam ya da ona biraz daha bakarsam Toby'nin önünde ağlamaya başlayacaktım, ki bunu hiç istemiyordum. Hem de hiç. "Teşekkürler," deyip ayağa kalktım ve paketi sırt çantama attım. Sonra beraber dışarı çıktık.

Sokağa çıktığımız anda rüzgâr ve nem içime işledi ve dişlerim takırdamaya başladı. Toby'nin elinde ikimizin de üzerini örten kocaman, siyah bir şemsiye vardı. Columbus Bulvarı'ndan güneye dönüp bloklarca yürümüştük. Toby bir süre sonra durup Imperial Dragon adında bir Çin restoranını işaret etmişti. İçeride kırmızı fenerler ve renkli çakılların üzerine yerleştirilmiş pagodaların arasında yüzen aslan balıklarıyla dolu uzun akvaryumlar vardı. Sadece iki kişi olduğumuz halde Toby üç ana yemek söylemişti. Ve Çin börekleri. Ve wonton çorabası. Ve iki kâse portakal soslu, ekstra büyük boy gevrek erişte. Birbirimize tek kelime etmeden günlerdir aç bırakılmış iki hayvan gibi her şeyi silip süpürdük.

Artık neredeyse kalkmak üzereydik. Küçük bir fincanda gelmiş Çin çayımın içine bol kepçeden şeker dolduruyordum.

"Hey," dedi Toby. "Bu senin için." Masanın altından ke-

lebek şeklinde katlanmış altın sarısı bir peçete çıkarmıştı.

Kelebeğe öylece bakakalmıştım.

Bu, Finn'in numarasıydı. Toby gözümün önünde Finn'in numarasını çalıyordu.

"Sağ ol, almayayım," dedim peçeteyi masanın diğer tarafına ittirerek.

"Kelebekleri sevmiyor musun?" diye sordu. Altın sarısı kelebeği avuçlarının içine almıştı. Yaralı bir kuşa bakıyormuş gibi bakıyordu peçeteye.

"Kelebeklerle bir derdim yok," dedim.

"O zaman sorun peçeteler? Bir süredir insanlardan duyduğum, şu nadir görülen peçete fobisi vakalarından biriyle mi karşı karşıyayız yoksa?"

Gözlerimi devirdim. "Ee, bunu kimden öğrendin? Böyle kelebek yapmayı sana kim öğretti?"

"Finn'den," diye cevap vermesini bekliyordum. O bunu söyler söylemez, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye lafı yüzüne çarpacaktım.

Toby narin bir biçimde kelebeği çay fincanının yanına koydu.

"Bir origami kitabından. Çocukken öğrenmiştim. El çabukluğuyla yaptığım şeylerden biri. İskambil kâğıdı numaraları, pire sirki, gitar, origami. Beni tanıdığın zaman, yani olur da bir gün bunu istersen, sana bir iki numara daha gösterebilirim."

O anda Toby'nin, Finn'e peçeteden kelebekler yapmayı öğrettiği bir resim canlanmıştı gözümün önünde. Elleriyle

Finn'e rehberlik edişi. Finn yanlış yaptığı zaman birlikte gülüşmeleri. İkisi birlikteyken. Bir anda içimde kocaman bir hüzün duygusu kabardı.

"Ah, demek öyle," dedim, Toby'nin gözlerinin içine bakmadan. "Sanırım bu tür şeyler pek ilgi alanıma girmiyor."

"Öyle olsun," dedi. Sonra tek bir hamleyle peçeteyi kapıp havaya fırlattı. Altın sarısı peçetenin tüm katlarının ve düğümlerinin havada çözülmesini izledim. Küçük kelebek kaybolmuş, Toby'nin elinde sadece yıpranmış bir peçete kalmıştı.

Ama içimdeki hüzün hâlâ yerindeydi. Sadece Toby ile Finn'in dünyasının bir parçası olamadığım için değil, aynı zamanda Finn'in hayatında aslında onun olmayan ama onun zannettiğim bir sürü şey olduğu için. Yani Finn'in o restoranda, o kelebeği yapmasıyla ilgili anım aslında yanlıştı. Ya Finn'le ilgili sevdiğim her şey aslında Toby'ye aitse? Belki de bu yüzden Toby'yi yıllardır tanıyor gibiydim. Belki de aslında Toby, Finn'in içinden parlıyordu.

"Bütün bunlar için özür dilerim. Her şey için," dedi Toby bir süre sonra. "Sana söz veriyorum, bir daha gelecek olursan bu kadar kötü olmayacak. En kötüsünü geride bıraktık. Tamam mı?"

Ona inanmıyordum. Bana kalırsa en kötüsünü geride bırakmamıştık. Ama Toby tren istasyonunda olduğu gibi yine bana vereceği başka şeyler olduğunu söylemişti. Finn'in bana vermesini istediği şeyler.

"Gelip seni alırım, tamam mı? Ben seni bulurum. Senin

hiçbir şey yapmana gerek yok."

Omuz silktim. "Canın istiyorsa."

"İstiyorum."

"Neyse işte. Geleceksen bir perşembe günü gelmen gerekiyor. Ancak perşembe günü bir şey yapabilirim."

"Perşembe günleri o zaman."

"Bir perşembe günü. Perşembe günleri değil."

Toby gülümsemiş, teslim olur gibi ellerini havaya kaldırmıştı. "Tamam. Bir perşembe günü. Şimdilik bununla yetineceğiz."

Toby, Imperial Dragon'un önünde şemsiyesini açtı. Bir yandan da benim için bir taksiye el ediyordu. Taksi yanaşırken elini omzuma atıp yolun kenarındaki su üzerime sıçramasın diye beni geri çekmişti.

"Dikkat et," dedi.

Bu kibar, tatlı bir davranıştı. Küçücük bir şey. Ama ona "Teşekkürler," diyeceğim yerde elini omzumdan çekip, "Taksi beklemeyi biliyorum," dedim.

"Elbette biliyorsun," dedi. Sonra başını eğip güçlükle gözlerimin içine baktı. "Bak, biliyorsun, olur da bir şeye ihtiyacın olursa. Ne olursa olsun beni arayabilirsin." Sonra benim için taksinin kapısını açtı. İçeri girdim. Taksi tam gitmek üzereyken Toby pencerenin camma vurdu. Pencereyi açtım. "Bak, ne olursa olsun," dedi. "Samimi söylüyorum..."

Sonra taksi hareket etti ve tekerleklerin ıslığı yağmurdan sırılsıklam olmuş sokakta yankılandı. Toby cümlesini ta-

mamlayamadan öylece kalmıştı. Ama bir önemi yoktu zaten. Toby'nin bana ne gibi bir yardımı olabileceğini düşünemiyordum. Böyle bir şeyi hayal bile edemiyordum.

Otuz İkinci Bölüm

On iki buçuk yaşımdayken Finn'in evinde tam dört gün kalmıştım. Onun hasta olduğunu öğrenmemden biraz önceydi bu. 4 Temmuz haftasıydı. Greta, Rhode Island'da yaz kampındaydı. Annemle babam ise Ingram'lar ve bir başka çiftle birlikte Maine'de küçük bir tatil kaçamağı ayarlamıştı. İlk başta, bana kalacak başka bir yerler ayarlamaya çalışmışlardı ama şans eseri kimse müsait değildi. Mecburen Finn'e gitmiştim.

Finn her gece mutfaktaki raftan *Yemek Pişirmenin Hazı* kitabını indirirdi. Kitabı kaldırıp, "Bakalım bu akşam timsahçığı neyle besleyeceğiz?" diye sorardı. Sanki bir tarif arıyormuş gibi parmaklarını kitabın üzerinde gezdirirdi. Ama aslında ne numara çevirdiğini biliyordum. Finn kitabın içini kesip boşaltmış ve gizli bir kutuya dönüştürmüştü. İçinde şehrin en iyi restoranlarının mönüleri vardı. Her gece böyleydi. Oturup tam olarak canımızın ne istediğini bulana dek mönüleri incelerdik. Her gece başka bir ülke. Finn'in evinde

hayat böyleydi işte. Aslında yemek yapabiliyordu. Ama başkalarının işine burnunu sokmak istemediğini söylemişti. "Herkes en iyi bildiği işi yapmalı," derdi. "Biz aslında bu şekilde onlara yardımcı oluyoruz, değil mi Timsahçık?"

4 Temmuz günü bir yerlerde havai fişekleri izlemeye gidebilir miyiz diye sormuştum. Finn omuz silkmişti.

"Sana dürüst olacağım, June. Ben bu Dört Temmuz olayının pek meraklısı değilim. Bana anlamsız geliyor."

"Kurtuluş Günü işte."

"Tam olarak neden kurtuluş?"

"İngilizlerden işte."

"Tamam da İngilizlerin nesi varmış ki?"

"Bilmiyorum. Vergi filan alıyorlarmış, değil mi? Tüm çaylarını buraya getirip sonra bize bir sürü vergi ödetiyorlarmış."

"Vergi demek dünyanın sonu demek değil ya."

"Onu annemle babama sor bir de."

İkimiz de kahkahalara boğulmuştuk. Finn'in saçları uzamaya başlamıştı; o dönemde saçlarını kulağının arkasına atıyordu. Ama şimdi gülerken her sarsıldığında birkaç tel saçı kulağının arkasından kurtulup yüzüne dökülüyordu. Uzanıp onları kulağının arkasına yeniden iliştirmek istemiştim ama bunun tuhaf olacağını biliyordum.

"Benim bir sürü İngiliz arkadaşım var, June." Bir an durmuştu. "Aslında en yakın arkadaşlarımdan biri İngiliz." Ona arkadaşıyla ilgili bir şeyler sormamı beklercesine gözlerimin içine bakmıştı. Neredeyse soracaktım da. Toby'yle

ilgili bir şeyler öğrenmeye yaklaştığım bir tek bu an geliyordu aklıma. Sekiz sene boyunca bir tek bu an. Eğer ona sorsaydım büyük olasılıkla bana her şeyi anlatacaktı. Ama o gün de diğer günlerden farksızdı. Finn'in benden başka arkadaşları olduğunu düşünmek istemiyordum. Bu yüzden ona hiçbir şey sormamıştım. O anın geçip gitmesine izin vermiştim. Ona arkadaşını sormak yerine gözlerimi devirip, "İngilizler tabii ki artık kötü değil. Şu anda iyiler ve zararsızlar," demiştim.

Finn uzanıp sırtımı sıvazlamıştı. "Haklısın," dedi. "Git paltonu giy. Havai fişekleri izleyebileceğimiz bir çatı katı biliyorum."

O akşam Finn elimden tutmuş, o ılık yaz akşamında şehrin sokaklarında birlikte yürümüştük. Avucumun içi terliyordu ama Finn bu konuda hiçbir şey söylememişti. Eğer birbirimize birini ya da bir şeyi göstermek istiyorsak elimizi sıkıyorduk. Çok fazla değil, sadece bak demek için. Kendimi bildim bileli yapıyorduk bunu. Genellikle Finn benim elimi sıkardı çünkü bir şeyleri önce o görürdü hep. Ben de hemen etrafıma bakınıp neye işaret ettiğini görmeye çalışırdım. Ama o gece etrafta o kadar çok çılgın insan vardı ki sürekli aynı anda birbirimizin elini sıkıp durmuştuk. Ellerimiz birbirine kenetlenmişti. Avuçlarımız birbirine sarılmıştı. Bazen hiçbir şey olmadığı halde elini sıkıyor, çünkü kendime hâkim olamıyordum. Finn'in etrafına bakınıp durmasını izliyordum. Finn bir şey göremeyince şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Ben de gülmeye başlıyordum. O da bunun üzerine dönüp

bana bir omuz atıyordu. Bu çok hoşuma gidiyordu.

Eve gitmek üzere 15.37 trenine binmiştim. İçerisi işten eve, evden işe yolculuk eden, çalışan kesimin kokusuyla doluydu; parfüm, ter ve gazete kokusu. Tren neredeyse tamamen doluydu. Şans eseri vagonun sonunda iki tane boş koltuk bulmuştum. Bunu yapmamam gerektiği biliyordum ama kimse oturmasın diye sırt çantamı yanımdaki koltuğa koymuştum.

Mavi kelebekli pakete sarılmış küçük hediye kucağımdaydı. Paketi hemen açmamıştım çünkü ölmüş birinden hediye almak biraz ürkütücüydü. Özellikle de sevdiğiniz biriyse. Hayatta olan birinden hediye almak bile yeterince ürkütücüydü aslında. Bir kere hediyenin tamamen yanlış, sevdiğiniz şeylerle tamamen alakasız olma ihtimali vardı ve hediyeyi açınca aslında bu insanın sizi hiç mi hiç tanımadığını keşfedebilirdiniz. Ama Finn'den gelen bir hediyenin böyle olmayacağını biliyordum. Bunda ürkütücü olan şey, hediyenin fazla mükemmel olma ihtimaliydi; fazlasıyla mükemmel, kusursuz bir hediye olması ihtimali. Belki de bir daha beni bu kadar iyi tanıyan birini bulamayacaktım. Belki de hayatım vasat hediyelerle geçecekti –banyo setleri, çikolata kutuları, çoraplar– ve bir daha asla beni Finn kadar iyi tanıyan birini bulamayacaktım.

Gözlerimi kapatıp parmaklarımı ipeksi kâğıdın üzerinde gezdirdim ve sonra bandı olabildiğince dikkatli bir biçimde açtım. Bu güzel bir kap kâğıdıydı, sağlamdı. Bu yüzden ban-

dı düzgünce çıkarmam zor olmamıştı. O da diğer gizli ve kıymetli eşyalarla birlikte dolabımın arka kısmında yerini alacaktı.

Kitabı kabın içinden çekip çıkardım ve kucağıma koydum.

Ortaçağ Kadınları, Altın Yazmalı Günlerin Kitabı

Kapak bordoydu, üzerinde elma ve armut toplayan ortaçağ kadınları ve erkeklerinin olduğu bir resim vardı. Resmin ortasında başının üzerinde bir sepet elma taşıyan bir kadın duruyordu. Kadın sanki çok fazla meyve yemiş gibi karnını tutuyordu.

Kucağımda duran kitabı sıkı sıkı bastırdım. Kapağını açmaya korkuyordum çünkü Finn kitapların içine bir şeyler yazan insanlardandı ve kendimi birdenbire trende ağlarken bulmak istemiyordum. Böylece kapağın içine bakmadan orta kısımdan başlayarak sayfaları çevirdim.

Bu oldukça güzel bir kitaptı. Sayfalardan birinde resimler vardı ve yan taraftaki sayfalarda da haftalık takvimler bulunuyordu. Temmuz ayında kadın heykeltıraşlar, kadın bir fırıncı ve iki tane arıcı kadın vardı. Ağustos ayında pırasa satan bir kadın, bir şehir duvarı inşa eden üç taş ustası kadın ve sezaryen operasyonu yapan bir kadın cerrah vardı. Bu resimde bebek yarı yarıya karnın dışındaydı ve yeni doğmuş bir bebekten çok, kafası karman çorman olmuş sekiz yaşında bir kıza benziyordu. Resme ürkütücü bir hava vermişti.

Sayfaları çevirmeye devam ettim çünkü kitap hoşuma gitmişti. *Bu belki de sahip olduğum en iyi kitap,* diye düşünmüştüm o anda. Sonra 13-18 Eylül haftasına denk geldim ve bir anda kolumdan tırmanan bir örümcek görmüş gibi oldum. Bu, Finn'in elyazısıydı. Onun elinden çıkmış o ince çizgiler sayfanın üzerinde kımıl kımıl oynuyordu sanki. Elimle kelimelerin üstünü örtüp kitabı pat diye kapattım.

Koridorun diğer tarafında oturan kadın bana bakmıştı.

"İyi misin?"

Başımı salladım. Kadın da dergisine döndü.

Sonra usulca kitabı yeniden araladım. Elyazısı rezaletti. Kargacık burgacık ve düzensizdi.

Biricik June,

Her şey öyle yanlış ki. Toby'nin kimsesi yok.

Lütfen Timsahçık, bana inan. O iyi yürekli ve sevecen biri.

Ona göz kulak ol. Benim için.

Bana yeni eller gerek. Bunların miladı doldu! Yazdıklarımı okuyabiliyor musun?

Elimden gelirse şayet, hayalet olup Cloisters'a dadanacağım senin için.

En içten sevgilerimle,

Finn

Yan sayfada 15. yüzyıla ait bir Fransız tablosundan detay vardı. Tablonun adı *Hasta Adamı Besleyen Hemşire* idi.

Adam bir sürü yatağın olduğu bir odada, deniz mavisi bir battaniyenin altında yatıyordu. Çok kötü görünüyordu –sol- gundu ve saçları dökülmüştü, sanki kalbinin durduğu o anı yakalamak istercesine elini göğsüne koymuştu– ama hemşire ondan daha kötü görünüyordu. Kaşıkla adamın ağzına bir şey veriyordu ve adamınkinden daha solgun, griye çalan yüzünden panik içinde olduğu belli oluyordu.

Kitabı kapatıp sırt çantamın içine attım. Sonra çantayı önümdeki koltuğun altına doğru ittirdim. Yolun geri kalanında camdan dışarıyı seyrettim. Bina, ağaç, araba, araba, minibüs, boş arsa, minibüs... Her şeyi en ince ayrıntısına kadar inceleyerek gördüğüm şeylerin içinde bir düzen bulmaya çalışıyordum. Yeterince dikkatli bakarsam belki de dünyanın parçaları bir araya gelip anlayabileceğim bir bütün oluşturur umuduyla yapıyordum bunu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Bazen zamanın dışına atıldığımı hayal ettiğim bir oyun oynardım. Gerçekten de ortaçağdan gelen ama 1987 yılında gezinen bir kızmışım gibi. Bu her yerde işe yarıyor. Okulda, alışveriş merkezinde. Ne kadar modern, o kadar iyi. Etrafımızdaki şeyleri tüm çıplaklığıyla görmek için iyi bir yöntem bu. En son annem için sebze almaya Grand Union'a gittiğimde oynadım bu oyunu. Toby'yi görmeye gittiğim günün ertesi günüydü; Finn'in mektubunu aklımdan çıkarmak için akla gelebilecek her şeyi deniyordum.

Şehirden eve döner dönmez *Günlerin Kitabı*'nı dolabımın en dibine tıkıştırmıştım. Sonra dolabın kapaklarını çarpıp kapattım. Planım bunu görmezden gelmekti. Eğer Finn'in yazdıklarını okumamış gibi davranırsam o zaman hiçbir şey fark etmeyecekti. Bundan kimin haberi olacaktı ki?

Ama elbette yaramamıştı. Bir şeyi bir kere öğrendikten sonra geri dönüşü yok. Ve kitap orada, dolabımın içinde bir yangın gibi tütüyordu sanki. Söndürmem gereken bir şeymiş

gibi. Eğer Finn'le anılarım kırılıp paramparça olmasaydı bu daha kolay olabilirdi. Ya da benden her şeyi mahvedip bitiren bu adama değil de başka birine, kim olursa olsun, başka bir insana göz kulak olmamı isteseydi.

Okuldan çıktığımda annemin hazırladığı alışveriş listesi cebimdeydi. Grand Union'a girince tavana baktım. Panel lambalar börek hamuru gibi rulo yapılmış yıldız kümelerine benziyordu. Alışveriş arabalarının daha büyük tekerlekleri olsa aslında odun taşımak için kullanılabileceklerini düşünmüştüm. Muzların, mangoların ve kivilerin ortaçağdan gelmiş biri olarak daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemediğini düşünüyordum. Elime bir muz almış, meyvenin balmumuna benzeyen kabuğunu inceliyordum. Kendi kendime bir şeyler homurdanırken Ben Dellahunt yanımda bitivermişti. Sanki dünyanın en antika tipiymişim gibi bana bakıyordu. Bir anda yüzüm alev alev yanmaya başlamıştı; o anda deli gibi kızardığımı hissedebiliyordum.

"Siz dünyalıların muz dediği bu şey de ne?" diye sordu Ben, Bay Spock gibi bir ses tonu takınarak.

Bir anda kafamdan durumu açıklayacak bir milyon tane şey geçmişti. Ben'e bu yalanlardan herhangi birini söylemeye hazırdım ama sonra vazgeçtim. Neden ona yalan söyleyecektim ki? Düşünmem gereken daha önemli şeyler vardı. Ben, hakkımda istediğini düşünebilirdi.

Ona dönüp gözlerinin içine baktım ve, "Ben tuhaf biriyim," dedim. Benden bu cevabı beklemediğini görebiliyordum çünkü bir anda yüzünde kocaman bir gülümseme belir-

mişti. "Bazen ortalıkta dolaşıp bu zamana bırakılmış ortaçağdan gelen bir çocuk gibi davranıyorum. Bu yüzden de etrafımdaki her şey tuhaf, yeni ve saçma görünüyor, tamam mı? Artık ne kadar antika bir tip olduğumu bildiğine göre dilediğin gibi gülüp olanları arkadaşlarına filan anlatabilirsin. Haydi durma. Benden sana izin."

Ben afallamış vaziyette karşımda duruyordu. Hâlâ yüzünde o kocaman gülümseme vardı. Sonra sanki bir karar vermeye çalışıyormuş gibi yavaşça başını salladı.

"Hoşuma gitti," dedi bir süre sonra.

Ben'in cevabı beni gafil avlamıştı. Biraz evvel hissettiğim o cesaret uçup gitmişti. Yine kendimi kızarır ve ondan gözlerimi kaçırırken bulmuştum.

"Hımm," dedim, "hoşuna gitmesi gerekmiyor."

"Ah, gereklilik... en sevmediğim kelime." Ben o kadar inek bir tipti ki neredeyse birkaç saniyeliğine kendimi ona nazaran havalı hissetmiştim. Çaktırmadan muzu sepete geri koymaya çalıştım ama o arada iki muzu daha yere düşürmüştüm tabii. Ben muzları almak için yere eğildi. Sonra, "Bunu kimseye anlatmazdım da zaten. Ben öyle biri değilim," dedi.

"Teşekkürler."

"June?"

"Efendim?"

"Dayın... kütüphanedeki makaleyi gördüm." Ben bir an için gözlerini kaçırmıştı. "Gerçekten de AIDS miydi?"

Başımı salladım. Makaleyi gördükten sonra birkaç kişi daha gelip sormuştu bunu okulda. Sanırım insanların hayat-

larında haberlerde çıkıp duran bu büyük olaya doğrudan bağlantısı olan ilk insanlar bizdik. En azından onların tanıdığı. Ve nedense bu durum onları etkiliyor gibiydi. Bunu sordukları zaman seslerinde korkuyla karışık bir saygı seziliyordu. Finn'in AIDS olması beni onların gözlerinde biraz daha havalı kılıyor gibiydi. Ama bundan istifade etmeyi hiç düşünmemiştim. İnsanlar bunu sorarken benim sıradan bir akrabamdan bahseder gibi bahsediyordu. Finn hakkında neler hissettiğim konusunda en ufak bir fikirleri yoktu. Sanki olayın en önemli kısmı buymuş gibi –sanki Finn'in kim olduğunun ya da onu ne kadar sevdiğimin ya da onun, her günün her saati hâlâ kalbimi nasıl da paramparça etmeye devam ettiğinin hiçbir önemi yokmuş gibi– AIDS'ten böyle bahsettiklerinde çığlıklar atmak istediğimi bilmiyorlardı.

"Üzüldüm," dedi Ben.

Hepsi bu. Olayı kurcalayacak başka bir soru sormamıştı ve buna gerçekten sevinmiştim.

Ertesi gün okula tüm eski moda giysilerimi giyip gitmiştim; üstüne bir kazakla Gunne Sax elbisemi, yünlü uzun çoraplarımı ve elbette çizmelerimi. Her zamanki gibi saçlarımı örmüştüm ama bu kez örgüleri arkadan, bir ansiklopediden kestiğim kırmızı bir kurdeleyle bağlamıştım. İnsanların ne diyeceği umurumda bile değildi. Nereye gitsem Finn'in notu benimle geliyor ve kafamda vızır vızır dönüyordu. Bu giysiler sanki biraz olsun beni ondan saklıyor gibiydi.

Günün en son dersi bilgisayar laboratuvarındaydı. Dö-

nen sandalyelerden birine yığılıp oturmuştum. Sınıfımdan bazı çocuklar Fortran'da programlamaya geçmeye bile hak kazanmıştı ama ben başlangıçta takılıp kalmıştım. Her hafta sayıları yazdığın zaman yüzdeleri algılayabilen bir program tasarlamaya çalışıyordum ama nedense bir şekilde hep tıkanıyordu. O gün yüzde programımla uğraşmayı denememiştim bile çünkü tek düşünebildiğim şey şuydu: *Ona göz kulak ol. Benim için.* Böylece hiçbir zaman çuvallamayan tek programı yazdım:

10 yazdır "Ne yapmalıyım?"
20 10'a git
30 çalıştır

Hipnotize olmuş gibi ekranda aşağı doğru akan kelimeleri izledim. Belki de bilgisayar benden daha akıllı çıkar diye umut ederek orada öylece bekledim. Belki de benim ekranına kusmasını salık verdiğim bu aptal kelime şelalesine bir son verir ve birdenbire doğru cevabı karşıma çıkarır. Ama elbette bunu yapamamıştı. Tekrar tekrar benim aptal sorumu ekrana getirip durmuştu. Sonunda Bay Crowther yanıma gelip adam akıllı bir iş yapmamı söyleyene dek.

Okuldan eve döndüğümde telesekreterin kırmızı ışığı iki yeni mesaj olduğunu gösteriyordu. Sırt çantamı yere bırakıp mesajları dinledim. İlk önce annemin sesi duyulmuştu.

"Pekâlâ, kızlar, bu akşam eve gelirken pizza alacağız.

onu söylemek için aradım. Saat sekiz gibi evde oluruz. Akşam yemeğiyle uğraşmayın. Ödevlerinizi yapın. Yakında görüşürüz. Sizi seviyorum."

Sonra da Greta'nın sesi.

"Merhaba. Anne? Her kim oradaysa işte. Akşam yemeğini Megslerde yiyeceğim. Tamam mı? Saat dokuza kadar prova var... en erken dokuzda bitecek yani. Görüşürüz."

O gece annemler eve mantarlı pizza ve kocaman bir Yunan salatasıyla dönmüştü. İkisini de sevdiğim halde oturup yemeğe yumulmak yerine galiba hastalanıyorum deyip soframdan kalkmak için izin istemiştim. Annemle babam sırayla avuçlarını alnıma koyup ateşime baktıktan sonra yatağıma girmeme izin vermişlerdi.

Sonraki bir saati *Günlerin Kitabı*'nın sayfalarını ağır ağır çevirerek ve başka bir yazı var mı diye bulmaya çalışarak geçirdim. Bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söyleyen bir şeyler. Ama hiçbir şey yoktu.

Saat dokuz buçuk gibi Greta'nın eve geldiğini duydum. Kulağımı duvara dayadığımda U2'nun "New Year's Day" şarkısını açtığını duydum. Şarkıya eşlik ediyordu. Kulağımı duvara iyice yasladım. Greta'yı şarkı söylerken dinlemeyi seviyordum. Özellikle de onu dinlediğimi bilmediğimi zamanlarda.

Günlerin Kitabı'nı yastığımın altına sakladım ve okuldan eve dönerken aldığım iki kutu Yoo-hoo'yu çıkardım. Sonra Greta'nın odasına gidip kapıyı çaldım. Cevap verme-

mişti ama yine de içeri girdim.

Greta'nın arkası dönüktü çünkü o sırada ekoseli pijamalarını giyiyordu. Büyükanne Elbus her sene Noel'de bize pijamalar gönderirdi.

"Ne var?" dedi Greta.

"Bilmem, sadece konuşmak istedim."

"Programında buna yer olduğundan emin misin?"

"Unut gitsin."

"Dur," dedi Greta. "Aptallık ettim. Gir içeri, kapıyı kapat."

Kapıyı kapatıp Yoo-hoo kutularını Greta'nın çalışma masasına koydum. Sonra kıyafetlerinin bir kısmını yatağına atıp çalışma sandalyesine oturdum.

Greta pijamasının altından sutyenini çıkarıp kolundan dışarı çekmişti. Hiçbir yerini göstermeden üstünü değiştirdikten sonra bana döndü. Benim de üzerimde aynı pijamaların olduğunu görünce gözlerini devirmişti.

Greta kitaptan bahsedebileceğim tek insandı. Finn'in benden istediği şeyle ilgili konuşabileceğim tek insan. Karşımda durarak tırnaklarını kemiriyordu. Senelerdir bunu yaptığını görmemiştim. Ben de orada oturmuş, ona güvenip güvenemeyeceğim konusunda bir karar vermeye çalışıyordum.

"Yarın koreografın gelmesi gerekiyor," dedi, "bu yüzden bütün öğleden sonra danslara bakacağız." Sonra yeniden arkasını dönüp fırçayla saçlarını taramaya başladı.

"Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?"

"Neyse ne işte. Artık umurumda bile değil." Sonra bana

döndü. "Sen de gelip izleyebilirsin istersen."

"Bilmem ki. Tuhaf kaçabilir. Sence de öyle değil mi? Birdenbire oraya gelmem?" Konuşmamız sanki kırılgan bir çizgide ilerliyordu. Greta'yla konuşurken her zaman olduğu gibi.

"Hayır, garip kaçmaz. İnek sürüsüne katılıp ışıklarla ilgilenebilirsin. Yukarıda ne yapıyorlarsa sen de onu yaparsın işte."

"Greta?"

"Ne."

"Bir şeyi yapıp yapmak istemediğinden emin olmadığın, yapmaya karar versen bile bu şeyi nasıl yapacağını bilmediğin bir durum oldu mu hiç?"

Greta gözlerini bana dikti. Sanki hikâyenin aslını bir çırpıda içimden söküp almaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısmıştı. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. Yanıma yaklaşıp oturdu.

"Biliyordum," dedi eliyle yatağa bir tane patlatarak. "Görüştüğün biri var. Tüm o ortadan kaybolmalar. Makyaj yapmalar. Aman Tanrım, gizli bir erkek arkadaşın olduğunu biliyordum. Bittin sen. Annem bir öğrenirse..."

"Kimse yok. Söylemeye çalıştığım şey bu değil..."

"June, beni dinle. Eğer tam anlamıyla, gerçek anlamda hazır değilsen kesinlikle seks yapmamalısın. Ciddiyim. Halli Westerveldt'e, Keri'nin kardeşine böyle oldu, biliyor musun? Ve şimdi hayatı boyunca bundan pişmanlık duyacak."

"Konu seks değil. Gerçekten..." Birdenbire kahkahalara boğulmuştum çünkü Toby'nin benim gizli erkek arkadaşım

olduğunu düşünmek bile o kadar aptalcaydı ki.

"Bak. Yakaladım seni işte. O gülen yüzün ardından her şey okunuyor."

"Hayır. Saçmalamayı kes. Gizli bir erkek arkadaşım filan yok. Benimle yatmayı kim ister ki zaten? Bir düşün."

"O da doğru aslında ama biri istiyor demek ki. Ben mi? Ben Dellahunt mı yoksa? O, değil mi? Bana senin çizmelerini beğendiğini söyledi."

"İyi ya, çizmelerimle yatsın o zaman." İkimiz de kahkahalara boğulduk.

"İğrençsin, June. Çok iğrençsin."

Pijamalarımızın içinde, Greta'nın odasında böyle kahkahalara boğulmuştuk işte ve bu öyle hoş bir histi ki.

Ben hâlâ gülüyordum ama Greta susmuştu. Birdenbire yüzünde ciddi bir ifade belirmişti.

"June, ciddiyim bak, tamam mı? Aptalca bir şey yapma sakın."

"Tamam."

"Gerçekten bak. Ciddi söylüyorum."

"Tamam."

"Bir de, yanlış anlama ama istersen makyaj konusunda sana yardımcı olabilirim. Elin biraz ağır o konuda."

Yine gülmeye başlamıştık.

"Tamam," dedim.

"Gelecek hafta cumartesi günü partiye kesin geliyorsun değil mi?" Partiden filan haberim yoktu ve bu yüzüme de yansımış olmalıydı.

"Ormanda yine. Geçen seferki gibi. Bütün oyuncular ve ekip orada olacak ve... Ben."

"Bilmem ki."

"Tabii ki geliyorsun," dedi Greta.

Ve o anda yine eski Greta'yı hatırlatmıştı bana. Kolunu yedi yaşındaki halimin omzuna atmış, otobüs bekleyen o dokuz yaşındaki Greta'yı. Elbus kızları. İnsanlar bize böyle seslenirdi. Sanki ikimizin iki farklı isme ihtiyacı yokmuş gibi. Sanki ikimiz ayrılmaz bir bütünün parçalarıymışız gibi.

Kitabı yanımda getirmediğime sevinmiştim. Greta ona normal bir şeylerden bahsetmemi bekliyordu. Erkek arkadaşlar, seks, âşık olmak filan gibi. İkimizin paylaşabileceği konular yani. Benim elimdeyse sadece şehirde yaşayan tuhaf bir adam, Playland'e yapılan gizli geziler ve ölülerden umulan medetler vardı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Kulis özetle oldukça ürkütücü bir yerdi. Askılarda asılı duran o yalnız kostümler; bodrum katının nemli kokusu, yırtık pırtık eski koltuklar ve sandalyeler, sudan leke leke olmuş tavandan sarkan çıplak ampuller... Her anlamda ürkütücüydü. Ama sahnede oyun oynanırken her zaman aşağıda şakalaşıp eğlenen bir sürü insan oluyordu ve bu yüzden ortam kasvetli olmanın aksine oldukça eğlenceliydi.

Greta'yı dans ederken görmeyi istediğim için gelmiştim. Onu izlediğimi söylemek istiyordum. Beni o davet etmişti ve bu oldukça kibar bir şeydi. Sahnenin sol tarafındaki dar merdivenlerden kulise indim. Greta'yı etrafta görememiştim ama Ben Dellahunt oradaydı. Bir okul sırasının başında kamburu çıkmış vaziyette oturuyordu. Üzerinde uzun, kadife bir pelerin vardı. Eski bir oyundan kalma bir kostümün parçası olmalıydı bu. Elinde bir çift zar vardı. Zarları masaya atmadan önce avucunda iyice sallamıştı.

Karşısında sahne ekibinden iki çocuk daha oturuyordu.

Çocukların ikisi de asık suratlıydı. Orada olduğumu fark etmeden yanından geçip gitmeyi umuyordum aslında ama beni görmüştü.

"Selam," dedi.

"Selam."

"İlgini çeker mi?" Sıranın üzerinde duran kareli bir haritaya işaret etmişti. Bunun Zindanlar ve Ejderhalar oyunuyla ilgili bir şey olduğundan emindim.

"Yok. Greta'ya bakıyordum. Onu gördün mü?"

Etrafına bakındı. "Hayır, görmedim."

Gitmek üzere arkamı döndüm.

"Hey, bir dakika bekle." Yine başıyla oyuna işaret etmişti. "Bir düşün derim. İstediğin karakter olabilirsin. Uzak Diyarların Kurtlar Kraliçesi ya da..."

"Yok, teşekkür ederim. Ben..." O sırada merdivenlerde Greta'nın sesinin yankılandığını duydum. "Gitmem gerek."

Greta'yla merdivenlerde karşılaşmıştık. Arkasında tanımadığım üç-dört kız daha vardı. İş kesinleşmediyse de Greta'ın *Annie*'de rol alabileceği haberi iyice yayılmaya başlamıştı ve insanlar ona şimdiden ünlü biriymiş gibi davranıyordu. Öğle arasında onu kafeteryada görmüştüm. Sınıfından bir sürü kız ve oğlan etrafını çevirmiş, hayran gözlerle ona bakıyordu. Ama Greta'nın bundan hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamıyordum.

Merdivenlerde yanından geçerken beni gördüğünden emin olmak istedim. Onun nasıl dans ettiğini izlemeye gel-

diğimi bilmesini istiyordum. Birbirimize merhaba filan dememiştik. Ama beni görmüştü ve ben yukarı, o aşağı doğru ilerlerken omuzlarımız birbirine sürtünmüştü. Sonra onun Ben'e doğru baktığını gördüm. Bir an pişmiş kelle gibi sırıtmıştı.

Salonun en arka sırasına oturup sahnedekileri izledim. Greta sahneye geç çıkmıştı ve ilgisiz görünüyordu. İsteksiz gibiydi. Sanki yapabileceğinin en iyisini yapmak istemiyordu. Belki de bunu bir tek ben fark etmiştim çünkü isteksizliğine rağmen sahnede tam bir harikaydı. Kötü olmak onun elinden gelmiyordu.

Otuz Beşinci Bölüm

"Kot pantolona ihtiyacım yok benim. Kot pantolonlardan nefret ediyorum."

"Tabii ki var," dedi annem. "Herkesin kot pantolona ihtiyacı vardır."

Macy's mağazasında büyük ilkbahar indiriminin olduğu hafta sonuydu. Bu indirim günlerine annem, ben ve Greta birlikte giderdik hep. Ama bu sefer Greta annemden para almış ve arkadaşlarıyla birlikte gitmişti. Bense alışverişe gitmeyi hiç istemiyordum. Hem de hiç.

Annem gardırobumun önünde duruyordu. Üzerinden salkım saçak iki tane kahverengi kadife eteğin sarktığı askılardan birini çekip bıraktı.

"Şunların haline bak." Elini eteklerin üzerinde gezdirdi. "Sanki çamurda yuvarlanmışsın gibi. Bunları nasıl bu hale getirdin?"

Hâlâ pijamalarımlaydım ve pencereden içeri giren gün ışığından saklanmak için yorganımın altından çıkmamıştım.

"Bir şeyleri yok," dedim. "Gayet iyi durumdalar."

Annem gardırobumun derinliklerine doğru dalmaya başlamıştı. O anda aklıma çaydanlık, kasetler, notlar ve arka kısma sakladığım tüm o şeyler geldi. Panik halinde, bir anda yatakta doğrulup oturdum.

"Tamam," dedim.

"Tamam ne?"

"Alışverişe gideceğim."

Banklardan birine oturdum. Annem de önümde durmuş raylara bakıyordu. Saçları kısacıktı çünkü yirmi üç yaşındayken bir günde hepsi beyazlamıştı. Saçlarını her zaman koyu kestane tonuna boyuyordu. Başının tepesinde, alt kısımdaki beyaz saçların göründüğü o süper ince çizgi dışında saçları tamamen bu renkti. Bazen annemin başındaki o yere, onun gerçek benliğinin güç bela başını kaldırıp kendini gösterdiği o incecik çatlağa dokunmak gelirdi içimden. O anda, o tren istasyonunda, o soğuk mart güneşinin altında parmaklarımla tam o noktaya dokunursam sanki her şey normale dönecekmiş gibi hissetmiştim. Artık Toby'yle gizli görüşmeler olmayacakmış gibi. Bana birilerine göz kulak olmamı söyleyen, benden nasıl yapacağımı bile bilmediğim şeyler yapmamı isteyen hayaletler olmayacakmış gibi. Yeraltındaki kasa dairelerinde kendiliğinden değişen portreler olmayacakmış gibi. Gece vakti karanlık ormanlarda ortadan kaybolan kız kardeşler olmayacakmış gibi. Her şeyi unutup yeniden sadece annesiyle Macy's mağazasına alışverişe giden ve geçmişte

yaşadığını hayal eden sıradan bir kız olacakmışım gibi.

Ayağa kalkıp anneme doğru birkaç adım attım.

Bana bakıp gülümsemişti ve eldivensiz ellerimi eldivenli ellerinin içine alıp ısıtmak için ovalamıştı.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi olacak Junie," dedi.

O sabah tren bekleyen sadece bir avuç insan vardı. Birkaç aile, bizim okuldan, üst sınıflardan bir grup çocuk, bir de takım elbiseli bir adam. Annemle karşılıklı iki koltuğa oturmuştuk. Annem o gün dudaklarına ruj sürmüştü, ki bunu neredeyse hiçbir zaman yapmazdı. İşe giderken bile makyaj yapmazdı. Sadece gece dışarı çıkarken ya da şehre giderken sürerdi.

Sanki bir şeyler söylemeye hazırlanıyormuş gibi bana baktı. Sonunda ağzındaki baklayı çıkardı.

"Öğle yemeğinde Horn and Hardart'a gidelim mi? Ne dersin?"

Başımı iki yana salladım.

"June." Derin bir iç geçirdi.

"Canım istemiyor."

"Tatlım, canının istemediğini biliyorum. Canının neden istemediğini de biliyorum." Uzanıp elini dizime koymuştu. Tren sanki o anda daralmaya başlamıştı. Orada kapana kısıldığımı biliyordum. Annem, Finn'i kafamdan atmam konusunda konuşmak için beni buraya sürüklemişti ve şimdi kapana kısılmıştım.

"Madem biliyorsun neden zorluyorsun?"

"Çünkü birtakım hislerin böyle çiğ kalmasını önlemenin bir yolu da üzerlerini yeni anılarla örtmektir. Şimdi Horn and

Hardart'a gidersek Finn'le geçirdiğin tüm o diğer zamanların üzerine incecik bir örtü örtmüşsün gibi olacak. Oraya her gittiğinde üzerine yeni bir örtü eklenecek ve orada Finn'le geçirdiğin zamanlar tüm bu yeni anıların altında kalacak. Anlıyor musun?"

"Başka bir gün."

"Bir de Cloisters var. Cloisters da aynı..."

Sanki beni duymuyordu. Cloisters mı? Cloisters'a annemle gitme fikri tamamen tuhaftı. Beni tepeden tırnağa süzecek o huş ağacından Meryem, tek bir sözü yüzyıllarca saklayabilecek o kuytu taş köşeler. Dünyanın en kalın, en yünlü battaniyeleri bile Finn'le oradaki anılarımızı örtmeye yetmezdi.

"Bu konuda konuşmasak olmaz mı?" diye sordum.

"June, neredeyse bir ayı geçti."

Yeniden arkama yaslandım. Gözlerimi kapatıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve derin bir iç geçirdim. Sonra gözlerimi yeniden açıp anneme baktım.

"Bana Finn'le ikinizin bir hikâyesini anlat. Çocukluğunuzdan bir hikâye. Tek bir hikâye, o zaman Horn and Hardart'a giderim."

"Ah, June..." Ama o anda çoktan çocukluğunu düşünmeye başladığını görebiliyordum. Kendine hâkim olamayacağını ve birazdan geçmişten bahsetmeye başlayacağını görebiliyordum.

Annem sonunda küçükken Finn'le tatile gittikleri Cape Cod'daki sahili anlatmıştı. Bunun Toby'nin bahsettiği o sahil olduğundan emindim. Aradaki fark şuydu ki annem hikâye

anlatmayı biliyordu. Anneannemle dedemin nasıl geç saatlere kadar uyuduklarını ve Finn'le güneş doğar doğmaz nasıl kendi başlarına karşıdan karşıya geçip plaja gittiklerini anlamıştı. Gökyüzünün nasıl da güneşten pembeleşen sıcacık yanaklarını aydınlattığını ve nasıl bütün sahil onlarınmış gibi tek başlarına olduklarını. "Sanki başka bir zamandaymışız gibi," demişti. Dünyayı tersdüz ettiklerini anlatmıştı. Kumlar bulutmuş, gökyüzü de denizmiş gibi davranırlarmış. Bir keresinde Finn'in karpuz gibi kocaman bir atnalı yengeci bulduğunu ve yengecin yeniden suya dönmesine yardımcı olmak için nasıl birbirlerini cesaretlendirdiklerini anlatmıştı.

"Yengeç tarih öncesi zamanlardan kalma bir şey gibiydi, June. Bir filmden fırlamış gibiydi."

Annemin o anda yeniden oraya döndüğünü görebiliyordum. O anda yeniden Finn'le birlikte yaz mevsiminin o pembe gökyüzüne geri dönmüştü.

"Sonra?"

Annem gülümsedi. "Sonra Finn yengeci ayağıyla tersine çevirdi ve kocaman bir tencere gibi kaldırıp suya geri taşıdı."

Tren sarsılarak White Plains ve Fordham'ın içinden ilerliyordu. Harlem'deki penceresiz okulun önünden ve hiçbir zaman inmediğim 125. Cadde durağından geçip Manhattan'ın altından kıvrıla kıvrıla Grand Central İstasyonu'na uzanan karanlık, labirent gibi tünellere girmişi.

"Finn neden resim yapmayı bıraktı?" diye sordum anneme. Gözlerinin içine bakmıyordum.

O karanlık tünellerde bütün pencereler birer aynaya dö-

nüşmüştü. Başımı kaldırdığımda annemin penceredeki yansımasının beni izlediğini görmüştüm. Yüzünde sert bir ifade belirmiş ve camlara vuran ışık onu bir tablo gibi göstermişti. Camda parlak dudaklardan ve gözlerden ibaretti. Teninin dokusundan eser yoktu.

"Toby," dedi annem.

"Toby mi?"

"Finn'in hayatını mahveden her şeyden o adamı sorumlu tutuyorum."

"O kadar kötü biri olamaz. Finn aptal biri değildi. Birilerinin resim yapmasına engel olmasına izin vermezdi."

Annem kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Uzun süre hiçbir şey söylemeden orada öylece oturmuştu.

"O adamın karanlık bir geçmişi var, June. Anlıyor musun? Bu Toby denen adam hiç de öyle masum ve temiz biri değil. Günün birinde bunu daha iyi anlayacaksın. Aşk her şeyin önüne geçer, değil mi? Ailenin, sanatın, sen söyle. Finn, Toby'ye âşıktı ve bunun dışında hiçbir şeyin önemi kalmamıştı onun için."

Hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Benim hiçbir önemim yoktu.

"Peki, benim ondan neden hiç haberim olmadı o zaman?"

"Çünkü senin de, Greta'nın da o adamla en ufak bir ilginiz olmasını istemedim. Finn kuralların böyle olduğunu biliyordu. Eğer yeğenleriyle görüşmek istiyorsa Toby'yi bunun dışında tutacaktı. Hayatına böyle birini sokup etrafındakilerin bunu hoş görmesini bekleyemezsin. Hayatta insanın her iste-

diği olmaz. Finn bunu hiç anlamadı."

Bunu ben de anlamıyordum. Neden hayatta insanın her istediği olmuyordu ki?

"Ondan bir seçim yapmasını mı istedin?" diye sordum. Annem başını çevirmişti. Cevap vermeyecekti. "Sen..." Annemin böyle bir şey yapabildiğine inanamıyordum. Bu yüzden Toby'ye biraz acımıştım hatta.

"Yeter. Bu konuşma amacını aştı."

"Ama..."

"Gerçekten," dedi annem. "Asıl üzgün olması gereken benim. O benim kardeşimdi. Küçükken ona ben baktım. Askeriyede çalışan bir baban olması nasıl bir şey biliyor musun? Biliyor musun? Bir üsten diğerine sürüklenmek. Finn'in iyi olduğundan emin olmak benim görevimdi. Ona göz kulak olmamı bekliyorlardı. Bu benden bekleniyordu, June. Böyle suratını asıp sürekli ağlayıp sızlanmana izin vermeyeceğim. Bu iş haddinden fazla uzadı. Bu kendine acıma meselesi haddinden fazla uzadı. Asıl darmadağın olması gereken benim. Kardeşini kaybeden benim." Avuçlarını gözlerine bastırmıştı. "Her gece odanda ne dinlediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? *Requiem*'den haberim olmadığını mı? O müziği Finn'e ilk kim dinletti sanıyorsun? Güzel şeylerden anlayan bir tek o değil."

Koridora doğru dönüp oturdu. Penceredeki yüzü kaybolmuştu. Bense dışarıyı görmek için yüzümü cama iyice yasladım. Tünellerin duvarları öyle çok kirle kaplıydı ki izler neredeyse bir hayvanın kürkü gibi görünüyordu. Bu tünelle-

rin tam da kurtların yaşayacağı türde bir yer olduğunu, tıpkı insan kalbine giden damarlara benzediklerini düşündüm.

Sonunda öğle yemeği için Horn & Hardart'a gitmedik. Macy's mağazasından alacağımızı alıp eve dönmeden önce tren istasyonunda birer dilim pizza yedik.

Eve vardığımızda Greta'nın annemin verdiği yetmiş beş doların tamamını harcadığını, eve indirimde olmayan Guess marka bir kot pantolonla ve 34. Cadde'deki bir tedarikçiden aldığı yirmi tane siyah, lastik bilezikle döndüğünü gördük.

Annem çileden çıkmıştı.

"Hepsini kendime almadım ki," dedi Greta. "Bir kısmı June için." Greta kolundaki bileziklerden birkaçını çıkarıp elime tutuşturdu.

"Benim için mi?" dedim.

Annem bir Greta'ya, bir bana baktı. Sonra derin bir iç geçirdi. O anda annemin duymak isteyeceği türde bir şey söylemeyi o kadar istedim ki. Çünkü belki de, belki de o zaman yeniden kardeşini erkek arkadaşıyla ablası arasında seçim yapmaya asla zorlamayacak o eski, tanıdığım anneme dönüşebilirdi.

Sonra tam olarak düşünmeye bile vakit olmadan birdenbire, "Yarın oyuna yardım etmeye gideceğim," deyiverdim. İkisi de dönüp bana bakmıştı. "Greta kuliste işlere yardım edecek birine ihtiyaçları olduğunu söyledi."

"Bu harika." Annem bana bakıp başını sallamıştı. O sırada Greta'ya baktım. Bana dönmüş gülümsüyordu. Gerçek,

samimi bir gülümsemeydi bu.

"Sonra da Friendly's'e gideceğiz. Tamam mı?" Greta bunu söylerken öyle bir şakıdı ki, sesi bana çok yapmacık geldi ama görünüşe bakılırsa annem bundan memnun olmuştu.

"Bu harika, kızlar." Annem ikimize baktı ve kendine engel olamayarak gülümsedi. Sonra sadece bana baktı. "İşte böyle olmalısın, Junie."

Başımı salladım, sonra uzun uzun ona baktım. Belki biraz fazla uzundu. Belki de annemin bu halini yakından görmeye ihtiyacım vardı.

"Pekâlâ, haydi biraz yukarı çıkın şimdi, ha? Ben de akşam yemeğini hazırlayayım."

Odamda oturmuş, esneyen bilezikleri kolumda bir aşağı bir yukarı çekiştiriyordum. Bilezikler Greta'nın kolunda bol duruyordu ve sallanıyordu. Benim koluma ise büyükbabamın oturaklı çim biçme makinesinden düştüğü zaman taktığı ortopedik bileklik gibi sıkıca yapışmışlardı. Tek tek hepsini bileğimden çıkarıp çalışma masamın üzerine koydum. Sonra yeniden alıp gardırobumun arka kısmındaki çaydanlığın yanına kaldırdım. Bu bilezikler Greta'nın üç yıldır bana verdiği ilk şeydi. Bunları sırf başı belaya girmesin diye verdiğini biliyordum. Ama yine de onları güvenli bir yere kaldırmak istemiştim.

Otuz Altıncı Bölüm

Ben verdiğim sözleri tutarım. Eğer bir şey söylemişsem bunu ciddi söylemişimdir. Toby'ye onunla görüşeceğimi söylemiştim ve onunla görüşecektim. Onun gelip beni almasına ihtiyacım yoktu. Bir pazartesi günü gitmeye karar vermiştim çünkü geçen dönem pazartesi günleri beden eğitimi dersi vardı. Daha önce hiçbir dersten kaytarmadığım halde, daha önce dersten kaytarmayı aklımdan bile geçirmediğim halde o gün Bay Bingman'ın yanına gidip elimi belime koymuş ve ona kızlara özgü bir problem yaşadığımı söylemiştim. Herkes Bay Bingman'da bu numaranın işlediğini biliyordu, daha sözümü bile bitirmeden izin kâğıdını imzalamaya başlamıştı.

Spor salonundan çıkarken pürüzsüz döşemenin üzerinde seken basketbol toplarının çıkardığı sesleri saymıştım içimden ve salonun ter kokulu havasını derin derin içime çekerek ciddi bir yüz ifadesi takınmıştım. Olabilecek en yavaş adımlarla ilerlesem bile saat 14.43'te şehirde olabilmek için bol bol zamanım vardı.

"June. Bu harika," dedi Toby kapıyı çaldığımda, sesinden bu konuda samimi olduğu anlaşılıyordu. Asansöre binmek yerine merdivenlerden çıkmayı tercih ettim. Daireyi görmeden önce kendimi buna hazırlamak istiyordum. *Toby'nin kimsesi yok. Toby'nin kimsesi yok.* Kendi kendime bunu söyleyip duruyordum.

İçeri girer girmez dairenin farklı görünmeye başladığını anlamıştım. Sehpanın üzerinde üst üste birkaç tane kirli tabak duruyordu. Finn'in asfaltı kalıba dökerek yaptığı bir kâse olan (ve Toby gözlerini devirip gülümseyerek zift dediği) kül tablası ağzına kadar doluydu ve kocaman pencerelerin perdeleri sıkıca kapanmıştı.

Toby yine o aynı dinozor kemikli tişörtü ve kırışmış, bordo rengi fitilli kadife ceketiyle karşımda duruyordu. Pencerelere baktığımı fark etmişti. Hemen koşup bir çırpıda perdeleri açtı.

"Oldu işte," dedi. "Böylesi daha iyi, değil mi? Otursana."

Toby mavi koltuğa oturmuştu. Ben de karşısındaki kahverengi koltuğa geçtim. Bir çaydanlık dolusu çay demlemişti. İkimiz de birer sigara yaktık. Bu kez sigarayı içerken bir kere bile öksürmemeyi başarmıştım. Toby küçük bir şişeden çay bardağına biraz brendi dökmüştü. Sonra şişeyi bana uzattı ama başımı sallayıp teklifini reddettim. Etrafı çok fazla incelememeye çalışıyordum. Toby'nin neyin kime ait olduğunu anlamaya çalıştığını düşünmesini istemiyor, ama kendime engel olamıyordum. Son birkaç gündür kendimi buna hazır-

lamaya çalışmıştım. Etrafa baktığım zaman buradaki eşyaların yarısının Finn'e ait olmadığını görmek benim için çok da büyük bir mesele olmamalıydı. *Toby'nin kimsesi yok*, dedim yine kendi kendime.

"Çizmelerin güzelmiş," dedi Toby başıyla ayaklarıma işaret ederek.

"Finn'in hediyesi," dedim. Sanırım biraz hızlı cevap vermiştim. Sonra eteğim ayaklarımı kapatacak şekilde koltuğa yeniden yerleştim.

Birkaç saniyeliğine tuhaf bir sessizlik olmuştu. Sonra Toby birdenbire bir muhabirin ses tonuyla konuşmaya başladı. Tuhaf bir aksanla konuşuyordu ve sanki elinde bir mikrofon tutuyormuş gibi kolunu bana doğru uzatmıştı.

"Peki, Bayan Elbus, ortaçağla ilgili sizi büyüleyen şeyler neler?

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona ters ters baktım.

"Hayır. Gerçekten," dedi normal ses tonuyla. "Bilmek istiyorum."

Bu bana kendimi tamamen aptal gibi hissettiren bir soruydu. Neredeyse onu duymamış gibi yapacaktım ama işin ucunu bırakmayacağını biliyordum. Beynimde bir sürü olası cevap dolaşıyordu. Kaleler, şövalyeler, mum ışığıyla aydınlanan karanlık geceler, Gregor dönemine ait ilahiler ve yerlere kadar inen etekler. Elde çoğaltılması gereken ve keşişler tarafından en harikulade renklerle süslenen kitaplar. Yaldızlarla ışıl ışıl parlayan kitaplar.

"Belki de... bilmiyorum. Belki de insanların o dönemi-

de her şeyi bilmiyor olması. O zamanlarda insanların daha önce hiç görmediği şeyler vardı. Daha önce kimsenin gitmediği yerler. O zamanlarda bir hikâye uydurduğun zaman insanlar buna inanabilirdi. Ejderhalara ve azizlere inanabilirdin. Bitkilere bakıp bunların senin hayatını kurtarabileceğine inanabilirdin."

Bunları söylerken gözlerimi yerdeki halıdan ayırmamıştım çünkü içimden bir ses saçmaladığımı söylüyordu ve Toby o anda bana gülüyor olabilirdi. Ama başımı kaldırdığım zaman gülmediğini gördüm. Sadece başını sallıyordu.

"Bu hoşuma gitti," dedi.

"Gerçekten mi?" Söylediklerinde ciddi olup olmadığını görmek için uzun uzun Toby'ye baktım ve sonunda samimi olduğuna ikna olunca sözlerime devam ettim. "Ve, şey, sanırım bir de o zaman mükemmel olmamak sorun olmazdı. O zamanlar kimse mükemmel değilmiş. Hemen hemen herkesin bir kusuru varmış ve insanların bu kusurlarla yaşamaktan başka şansı yokmuş."

Toby başını sallayarak orada oturuyordu. Tek eli dizinin üzerindeydi. Parmaklarının nasır tuttuğunu fark ettim. "Ama bir yandan da o zamanlar her yer oldukça kirli ve karanlıkmış, sıçanlar ve veba varmış..."

"Sanırım." Düşünceli bir biçimde yere baktım. Sonra Toby'ye bakıp gülümsedim. "Yani o zamanlar dünya New York'tan pek de farklı değilmiş aslında."

Toby gülmüştü. "Haklısın." Sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi yine kendi kendine başını salladı. "Fakat tek fark

şu ki... şimdi veba yerine AIDS oluyoruz."

İlk kez Toby'nin bu kelimeyi kullandığını duymuştum: AIDS. Bunu söylerken gözlerini benden kaçırmıştı.

"İkisi aynı şey değil."

"Eh, tam olarak değil ama..."

"Alakası bile yok. Vebaya yakalandığın zaman buna engel olamazdın. Bu kimsenin suçu olmazdı. Hastalanmış olurdun işte. Bu konuda kimseyi suçlayamazdın." Kelimeler ağzımdan bir anda dökülmüştü. Kendime engel olamamıştım.

Toby ceketinin cebinden sarkan atmış bir ipliği döndürmeye başlamıştı. Bir an için ondan özür dilemeyi düşündüm ama dilemedim.

"June, kimse AIDS konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Anlıyor musun? Finn'le tanıştığımızda bunun bir adı bile yoktu."

"O zaman neden bütün ailem ona AIDS bulaştırdığını düşünüyor? Neden böyle söylesinler ki?"

Toby başını öne doğru eğip gözlerini kapattı. Gözlerini açmadan önce derin bir nefes almıştı. "Çünkü onlara böyle söylemeye karar verdik."

"Kim karar verdi?"

"Finn ve ben. Daha çok ben. Annen durumun böyle geliştiğini düşünmüştü; biz de onun buna inanmasına izin verdik. Finn'e benim için bir sakıncası olmadığını söyledim. Eğer bu ona kendini daha iyi hissettirecekse bırakalım buna inansın o zaman dedim."

"Ama..."

"Boş ver. Artık bunun bir önemi yok."

Ama önemi vardı. Gerçekler önemliydi. İlk hasta olan ikisi de olabilirdi ve Toby'nin bütün suçu üstlenmesi doğru değildi. Bu kimsenin suçu değilken üstelik.

"Finn neden..."

"Şşşt," dedi Toby o kupkuru parmaklarının ucuyla dudaklarına dokunarak. Olduğum yerde donmuştum. Toby de usulca o iki parmağını indirdi.

"Ama..."

"Sana bütün bunları anlatıyorum çünkü dayını ne kadar sevdiğimi anlamanı istiyorum. Belki o zaman, bunu anladığın zaman benden... benden bu kadar nefret etmezsin diye. Finn de senin gibiydi; gerçeği söylemek istedi, herkesin bunun kimsenin suçu olmadığını bilmesini istedi. Ama onu ben zorladım. Onu sevdim ben, June. Ve eğer bu Finn için işleri kolaylaştıracaksa suçu üstlenmeyi seve seve kabul edecektim tabii. Şimdi kapat bu konuyu, olur mu? Bütün bunlar bir zamanlar önemliydiyse bile, o noktayı uzun süre önce geride bıraktık. Tamam mı?"

Hiçbir şey söylememiştim.

"Lütfen, olur mu? Finn de böyle isterdi. Gerçekten."

Finn'in ne isteyeceğini nereden biliyorsun ki, diye geçirmiştim içimden. Ama hiçbir şey söylemeden omuz silkip, "Olur," dedim.

"Güzel." Toby başını çevirip pencereden dışarı baktı.

Orada otururken neredeyse ağlayacakmışım gibi hissediyordum. Nedenini bilmiyordum. Sebep Toby'nin asil dav-

ranması ve iyi biri olması değildi. Büyük olasılıkla bu dünyada gerçeği benden başka kimsenin bilmeyecek olması da değildi. Sonunda benim de Greta'ya söyleyecek bir haberim olduğu halde bunu ona asla söyleyemeyecek olmam da değildi. Orada oturup vahşi bir hayvan gibi omuzlarıma tırmanan bu hüznün neden orada olduğunu bana açıklamasını bekledim. Sonunda açıkladı da. İyice yanıma yaklaşıp kulağıma fısıldadı.

O, Finn'i senden daha çok sevdi.

Bana böyle söylemişti ve haklı olduğunu biliyordum.

Göğsümün orta yerinde bir şeylerin düğümlendiğini hissedebiliyordum. Ben kıskanç bir insan değilim. Ben kıskanç bir insan değilim. Kendi kendime tekrar tekrar bunu söyledim ve nefes alışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Sonra başımı kaldırıp Toby'ye baktım.

"Peki... Finn senin bir portreni yaptı mı hiç?"

Bunu söyler söylemez sözlerimin kulağa ne kadar acınası geldiğini fark etmiştim. Ne kadar acı ve kötü niyetli geldiğini. Ama Toby sözlerimdeki kötü niyeti fark etmemiş gibiydi. Başparmağını kaldırıp bana bir dakika beklememi söyledi. Sonra koltuktan fırlayıp çalışma masasındaki gizli çekmeceyi karıştırdı ve içinden bir anahtar çıkardı. Anahtarı kaldırıp gülümsemişti.

"Sen hiç bodruma inmedin, değil mi?"

Toby haklıydı. Finn'in apartmanındaki bodruma hiç inmemiştim. Ama annem inmişti. Bazen pazar günleri Finn

resmimizi yaparken onun yığınla çamaşırını yıkardı burada. Sonra yukarı çıkıp başını sallayarak, "Bir daha mı, asla," derdi.

Toby anahtarı cebine atmıştı.

"Bodrumda ne var?" diye sordum.

"Benimle gel," dedi.

"Bilmiyorum. Ya istemiyorsam?"

"İsteyeceksin. Söz veriyorum. Aşağıda kilitli bir depo var. Kocaman bir kafes gibi. Gel benimle."

O anda tüyler ürpertici bir mahzende, bir kafeste kilitli kaldığım düşüncesi canlanmıştı gözlerimin önünde. Toby'yi tanımıyordum bile. Tam olarak değil en azından. Ve beni kıskandığını kendi ağzıyla söylemişti. Belki de beni o bodruma kilitleyecekti. Burada olduğum kimselerin aklına gelmezdi.

Toby'nin omuzları düşmüştü. Kafasını bir yana eğip, "Lütfen," dedi olabildiğince acınası bir sesle. Sonra yeniden canlandı. "Bak, cidden June. Pişman olmayacaksın."

Birkaç saniye düşündükten sonra, *gerçekten bir psikopat olsaydı bana kafesten bahsetmezdi,* diye düşünmüştüm. Gerçek bir psikopat olsa orada bir yavru köpek ya da öyle bir şey olduğunu söyleyip aşağı inmem için beni cezbetmeye çalışırdı.

"Tamam," dedim, "ama önce sen gireceksin. Bir de paltomu giymek istiyorum." Paltomu istemiştim çünkü paltomun cebinde bir tüy kalem vardı. Eğer işler o raddeye gelirse Toby'yi bununla bıçaklayabilirdim.

Ellerini havaya kaldırmıştı. "Anlaştık."

Toby B düğmesine bastı ve aşağı indik. Daracık asansörde üzerine sinmiş o bayat sigara kokusunu alabiliyordum ama sigara kokusunun altından hoş bir sabun kokusu da duyuluyordu.

Asansör durup da kapı açıldığı zaman, "Pişman olmayacaksın," demişti tekrar. Sonra asansörden indi. Ben de peşinden indim. Etrafıma bakınma fırsatı bulduğum anda annemin haklı olduğunu gördüm. Bodrum gerçekten de korku filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu. Asansörün açıldığı hol daracıktı ve tavandan sarkan çıplak ampullerle aydınlatılmıştı. Her tarafta toz kokusu vardı ve sararmış duvarlar ufalanıyordu. Bodrumda ilerlediğimiz sırada ana koridora bağlanan bir sürü, küçük çıkmaz koridor ve oda olduğunu görmüştüm. Bu odacıkların bazılarında yere serilmiş kirli şilteler vardı. Burada birileri yaşıyormuş gibiydi. Omzumun üzerinden asansörün gürültüyle kapanan kapısına baktım. Gacır gucur bir sesle yeniden bodrumdan üst kata çıkmaya başlamıştı.

Önümde yürüyen Toby'nin omuzlarına baktım. Bir anda burada, yanımda olduğu için içten içe şükretmiştim. Bodrumda gerçek bir psikopat olsa Toby de çok bir işe yaramazdı belki ama öldüresiye dövülürken yalnız başına olmak yerine yanında birinin olacağını bilmek insana kendini daha iyi hissettiriyordu.

"Hemen şurada," dedi Toby.

Köşeyi döndüğümüz zaman bir tarafı yerden tavana dek uzanan parmaklıklarla çevrili uzun bir odaya ulaştık. Kafesli bölmelerin her biri üç metre enindeydi ve oldukça derinlerdi.

Her biri tavandan sarkan çıplak ampullerle aydınlanıyordu. Toby'nin peşinden sıra sıra uzanan kafesleri geçerken insanların bodrumda sakladığı eşyalara baktım. Bazı kafeslerin içinde bisikletler, kutular, koltuklar gibi tavana kadar üst üste istiflenmiş yığınla eşya vardı. Birinde doldurulmuş bir tilki vardı. Önünden geçtiğim sırada sanki bana bakıyor gibi görünmüştü. Bir başka bölmede belki yirmi farklı kuş kafesi vardı. Bir diğerinde tavana kadar uzanan üç sıra açılmamış domates çorbası kutusu istiflenmişti.

Toby üzerinde 12H yazan kafesin önünde durdu. Gözlerimi kısmış, karşımdaki bu manzarayı süzerek Toby'nin yanında duruyordum. Kafesin dört bir yanına yerlere dek inen bir perde gibi şarap rengi kadife bir kumaş asılmıştı ve içeride ne olduğu görünmüyordu. Toby anahtarı cebinden çıkardı.

"Bu biraz... takılıyor," dedi anahtarı kilide sokmaya çalışarak.

"Ne bu böyle?" diye sordum perdeye işaret ederek.

"Ah, işte oldu." dedi Toby. Kilidi çevirip kafesin kapısını açmıştı. Neye işaret ettiğime baktı. "Ah, birazcık mahremiyet sadece," dedi. "Şimdi, bana bir dakika izin ver."

İçeri önce o girdi. Ben dışarıda bekliyordum. Kafesin içinde bir kibritin yandığını duydum. Sonra da sönmüş kibrit kokusu geldi burnuma. Kapıya biraz daha yaklaştım. Orada birkaç saniye daha durdum. Tam sabırsızlanmaya başlıyordum ki o sırada sanki kocaman sürgülü bir kapı açılıyormuş gibi metalik bir ses yankılandı bodrumda. Sonra ıslık gibi bir

ses duyuldu ve bir gürültü daha koptu.

Bir anda nefesim kesilmişti ve bağırmıştım herhalde, çünkü Toby perdenin arkasından başını çıkarmıştı.

"Çöp yakma fırını sadece. Buradan binanın diğer tarafına kadar uzanıyor. Korkma."

"Korkmuyorum," dedim ama korkuyordum. Kafese doğru yaklaşıp perdeyi çektim. "Girebilir miyim?"

Toby elini uzatmıştı ama elini tutmadan içeri girdim.

"Ah, vay canına."

Etkilendiğimi göstermeyi istememiştim aslında ama etkilenmemek mümkün değildi. Bu, önünden geçtiğimiz o diğer kafesli bölmelere hiç benzemiyordu. Sanki bir anda Victoria dönemine ait bir salona girmiş gibiydim. Tavanda çıplak bir ampul yerine küçük, kristal bir avize asılıydı. Yere mavili yeşilli bir Doğu halısı serilmişti ve halının üzerinde iki tane eski, kumaş kaplama koltuk ve bir de yeşil, kadife şezlong vardı. Odanın bir tarafına içinde kırmızı deri kaplı kitaplar olan kısa, koyu renk, ahşap bir kitaplık yerleştirilmişti ve kitaplığın üzerinde kısacık aleviyle tombul bir mum yanıyordu. Bir köşede aslan pençesi şeklinde bacakları olan iki tane sehpa, sehpalardan birinin üzerinde içi mini çikolatalarla dolu koyu mavi bir kâse vardı. Diğerinde de hani bazen zengin insanların evinde olan şu kristal likör şişesi takımlarından biri duruyordu. Şişelerin hepsinin içinde bir-iki parmak içki kalmıştı. Toby kristal bir bardağa biraz içki koydu.

"Otursana," dedi gülümseyerek.

Burası hep var mıydı acaba, diye düşündüm içimden.

Benim Finn'i ziyarete geldiğim tüm o zamanlarda burada mıydı? Finn'in bana bahsetme zahmetine girmediği bir başka sır daha. Bir an için Toby'nin burayı Finn öldükten sonra düzenlediğini umut ettim.

"Burası ne böyle?" diye sordum.

"Finn düzenledi burayı. Buraya müştemilat diyordu."

Toby'nin yüzümdeki ifadeyi görmesini istemiyordum. Bu yüzden kitaplığa doğru yürüdüm. Çömelip kitaplara baktım. Kırmızı kaplı kitapların hepsi birer kılavuzdu. Deniz yaşamı, yabani çiçekler, değerli taşlar... Gerçekten de çok güzellerdi. Memeliler hakkında bir kitabı alıp sert, altın varaklı kenarları olan sayfaları karıştırmaya başladım. Ama aslında sayfalara bakmıyordum. Elimde kitapla Toby'ye arkamı dönmüş duruyordum ve başparmağımın tırnağını kitabın deri sırtına geçirmiştim. Tırnağımla bir ileri bir geri, kitap kabını kazıdım. Bıraktığım izin oradan asla silinmeyeceğine emin olana kadar yaptım bunu.

Toby'nin ayağa kalktığını ve hemen arkamda durduğunu hissedebiliyordum.

"Sen ziyarete geldiğin zamanlarda ben burada bekliyordum işte," dedi. "Her zaman değil tabii ama bazen bir yerden döndüğümde ve senin gittiğinden emin olamadığım zamanlarda buraya gelirdim. Finn burayı bunun için yaptı."

Finn gizli erkek arkadaşını bodrumda mı saklıyordu? Eğer burası bu kadar güzel olmasa Toby'ye acıyabilirdim. Bir insanın ancak gerçekten sevdiği biri için böyle bir yer yapabileceğini bu kadar açık bir biçimde görmesem ona acı-

yabilirdim. Üst katta, Finn'in evinde olduğum tüm o zamanları düşündüm. Şimdi Toby'nin suratını asmış, burada otururkenki hali gözlerimin önünde canlanıyor, bir bir o anılara karışıyordu. Hemen benim altımdaydı, tüm o zamanlar boyunca. O portre seanslarını düşündüm, Cloisters'ta geçirdiğimiz o öğleden sonraları, o koskoca 4 Temmuz hafta sonunu... Onca zaman burada kalmış olamazdı herhalde. Olabilir miydi?

Sonra bunun annemin suçu olduğunu anladım. Eğer o olmasaydı bir yeraltı müştemilatı da olmayacaktı. Başından beri Toby'yi ve Finn'i birlikte tanımış olacaktım. O zaman ne olacaktı peki? Sanırım o zaman asla Finn'le bu kadar yakın olamazdım. Asla onun hayatındaki en önemli insan olduğumu düşünmeyecektim. Kalbime böyle derin bir kanca atmasına izin vermeyecektim. Finn'in burayı kendisi için yapmış olmasını dileyen bu acınası kıza dönüşmeyecektim.

"Her neyse," dedi Toby, "Finn'in benim bir portremi yapıp yapmadığını sormuştun. Bu yüzden geldik buraya değil mi? Arka tarafa bak bakalım. Şu şezlong mudur nedir onun arkasına."

Toby'ye bakmadan arkaya geçtim. Yerde üzeri beyaz bir örtüyle kapatılmış ahşap bir raf vardı. Altında ne olduğunu görmek için örtüyü kaldırmama gerek yoktu. Bunun Finn'in tablolarından oluşan koca bir yığın olduğunu görebiliyordum. Kıpırdamadan orada öylece durdum.

"Haydi, baksana," dedi Toby.

Örtüyü kaldırmak için eğildim ama yapamadım. Finn'in

daha önce görmediğim bir başka yönüyle daha yüzleşmeyi kaldıramazdım.

Başımı iki yana salladım. "Belki başka zaman."

Toby beni anladığını söylemek istercesine başını sallamıştı. "Tamam," dedi tereddütle elini omzuma koyarak. "Ne zaman hazır hissedersen."

Tam dönüp dışarı çıkacağımız sırada mavi kadife perdeli, minyatür bir sahneyi andıran o şeyi gördüm. Uzun ayakların üzerinde durduğu için hemen hemen göğsüme geliyordu ve antika bir eşyaya benziyordu.

"Bu ne?"

"Ah, o bir pire sirki. Zaman zaman yaptığım bir iş işte."

Bu, o öğleden sonra güldüğüm ilk andı çünkü insanlar genellikle garsonluk ya da çöpçülük gibi işler için söylerdi bunu. Bu söz bir pire sirki yönetmek fikrine pek uymuyordu.

"Bu senin mi?"

"Evet, sahneyi parklarda kurardım eskiden. Ya da bazen panayırlarda."

"Peki ya pireler?"

Toby gülümsedi. "Elbette, pireler. Onlar benim küçük dostlarım."

"Peki... şimdi neredeler?"

"Kim nerede?"

"Pireler?"

Toby tuhaf bir ifadeyle bana bakmıştı. Sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyor gibi.

"Otur," dedi.

Harika. Başından sonunda kadar gülümsemek zorunda olacağım, tepeden tırnağa aptalca bir performans başlayacaktı şimdi. Acaba Toby ara ara aşağı inip pireleri besliyor muydu? Acaba pirelerin pire boyutunda bir kafesleri filan mı vardı? Ya da ufacık su kâseleri?

"Benim yüzümden pireleri incitme sakın," dedim başımı eğip Toby'nin kurduğu sahneyi ucundan görmeye çalışarak.

"Hey, sen benim nasıl biri olduğumu sanıyorsun?"

Olay da buydu. Toby'nin nasıl biri olduğunu bilmiyordum. Hâlâ bu konuda en ufak bir fikrim yoktu.

Platformu bana doğru döndürmüştü. Sahne bir panayır alanının küçültülmüş bir versiyonu gibiydi. Minicik merdivenler ve mini minnacık tel bisikletler vardı. İki sütun arasında bir trapez teli uzanıyordu ve telde incecik, minyatür bir trapez asılıydı. Toby tam anlamıyla bir şovmen edasına büründüğünde gülümsemeden edememiştim. Trapez sallanıyordu ve bisiklet sahnenin kenarında usulca dönmeye başlamıştı. Tüm bunlar olurken Toby pirelere kibar komutlar veriyordu ve dediğini yaptıkları zaman onlara ne kadar mükemmel olduklarını söyleyip övgüler yağdırıyordu. "Bellissimo!" diye bağırmıştı. "Bravo!" Bir süre sonra pirelere dinlenebileceklerini söyledi ve benden onları kocaman bir alkışla selamlamamı istedi. Ellerimi birkaç kez usulca çırpıp göğsümde kavuşturdum.

"Ortada pire filan yok, değil mi?"

Toby haylazca gülümsemişti. "Hayır, June. Pireler yok. Sadece bir numara. El çabukluğu işte."

"Yani el mahareti olan bir adamsın sen."

Sözler ağzımdan alaycı bir biçimde dökülmüştü. Böyle olmasını istediğimden emin değildim ama Toby bir kez daha sesimdeki alaycı tonu fark etmemişti sanki. Fark ettiyse bile bunun onu rahatsız etmesine izin vermemişti belki.

"Yok, tam olarak değil," dedi. "Şey, belki aptalca, önemsiz şeylerde maharetli olduğum söylenebilir. Yazı yazmak, resim ya da çizim yapmak gibi bir yeteneğim yok. İşe yarar bir şey yok yani. Bütün maharetim de ellerimde zaten. Kalan kısmımda bir hayır yok. Baksana bana. Dünyanın en sakar adamıyım."

"Tek bir yeteneği olan bir süper kahraman gibi yani?"

"O kadar uzun boylu değil. Her neyse, senin yeteneğin ne peki? June Elbus'un yegâne süper gücü ne?"

Kendimi düşündüm. Tepeden tırnağa. Sear kataloğunun en sıkıcı kısmını okumak zorunda kalmak gibi bir şeydi bu. Banyo aksesuarları bölümünün sayfalarını karıştırmak gibi. Sıkıcı bir beyin. Sıkıcı bir yüz. En ufak bir çekicilik bile yok.

"Kalp. Sert bir kalp," dedim ama bunun aklına nereden geldiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. "Dünyanın en sert kalbi."

"Hımm," dedi Toby tek parmağını havaya kaldırarak. "Bu oldukça faydalı bir süper güç, biliyorsun değil mi? Oldukça kullanışlı. Fakat asıl soru şu..." Bunu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi durmuştu bir an.

"Neymiş asıl soru?"

"Asıl soru, bu kalp taştan mı yoksa buzdan mı yapılmış?

Çatlayıp kırılan cinsten mi yoksa eriyen cinsten mi?"

Toby pire sirkinin parçalarını ağır ağır, hiç aceleye getirmeden topluyordu. Evi darmadağın bırakıyordu belki ama pire sirkinin muntazamca, derli toplu olması için ekstra özen göstermişti. Ben yukarıda Finn'leyken kaç kez burada oturup görünmez pireleriyle konuşmuştu acaba? Acaba bu pire sirkini ona Finn mi almıştı? Acaba Toby benden nefret mi ediyordu? Belki de tüm ailemden nefret ediyordu. Öyle olsa bile bunun için onu suçlayamazdım. Kutunun kapağını kapatıp paslı kancasını yerine takmıştı.

"Finn'le nasıl tanıştınız?" diye sordum.

Toby kaşlarını çatmıştı. Viskisinden bir yudum alıp parmağını kristal bardağının kenarında gezdirdi. "Ah, ilginç bir yanı yok. Bir sanat dersinde tanıştık." Ayağa kalkıp sırtını bana doğru dönmüş, kitaplığa doğru yürümüştü. Parmaklarını kırmızı kaplı kılavuzların üzerinde gezdirdi. "Finn sık sık Cloisters'a gittiğinizi söylemişti."

Konuyu değiştirmeye çalıştığının farkındaydım ve buna izin vermek istemiyordum.

"Sanatla işin olmadığını sanıyordum," dedim.

"Yok, resimde yetenekli değilim. Sadece bir ders aldım işte. Peki, anlat bakalım, Clositers'ta ne yapıyordunuz?"

"Cloisters'a daha önce hiç gitmedin mi?"

Başını salladı.

Hemen başımı çevirdim çünkü gülümsediğimi görmesini, Finn'in bu yeri bana sakladığını bilmenin beni ne kadar mutlu ettiğini anlamasını istemiyordum.

"Haydi anlatsana," dedi Toby. "Nasıl bir yer? Bilmek istiyorum."

"Gerçekten mi?"

Toby başını salladı. Ben de Cloisters'ı kafamda canlandırmaya başlamıştım.

"Şey, dışarıdan göründüğü gibi değil bir kere. İlk bakışta öyle görünmüyor ama içeri girdiğinde New York'ta değilmişsin gibi geliyor. Hatta Amerika'da bile değilmişsin gibi."

Ona kapıdan girdiği anda insanın nasıl da şehirden uzaklaşıp bir anda ortaçağlara gitmiş gibi hissettiğini anlattım. Kemerli ana avluya çıkan ve kıvrıla kıvrıla uzanan geniş taş merdivenleri ve duvarların nasıl da tıpkı kalelerde olduğu gibi kocaman taştan bloklardan yapıldığını anlattım. Toby beni dinlemek için yere, halının üzerine oturup bağdaş kurmuştu. Ona avludaki şifalı ot bahçelerini anlattım. Ciğerotlarını, şeytan şalgamlarını, karakafes otlarını ve civanperçemlerini.

Zihnimde orada Finn'le beraber yürüyordum şimdi. Finn kokusunu almak için bir yaprağı alıp parmaklarının arasında ovalıyordu. Bana Tanrı'nın şifalı bitkilerin hepsine, hangisinin neye iyi geldiğini belli etmek için işaretler bahşedildiğini öne süren işaretler doktrini anlatıyordu. Kırmızı bitkiler kan rahatsızlıkları içindi. Sarılar sarılık için. İsmini hatırlamadığım, hemoroit şeklinde, böbrek şeklinde ya da kalp şeklinde kökleri olan diğer bitkileri anlatıyordu. Finn bunun düpedüz saçmalık olsa da hoş bir düşünce olduğunu söylemişti. Birinin dünyadaki şeylere farklı farklı isimler ve özel-

likler verdiğini hayal etmenin güzel olduğunu. Toby'ye bundan, yani Finn'le orada geçirdiğimiz zamanlardan bahsetmemiştim. Bunun yerine kemerlerin üzerindeki sert, zarif kıvrımlı taşlardan, parke taşlı yollardan ve inanılmaz incelikte detayları olan duvar kilimlerinden bahsetmiştim. Finn'le ilgili en ufak bir söz bile etmemiştim ama başımı eğip ona baktığımda Toby'nin gözlerinin yaşardığını gördüm.

"Sorun ne?"

Gözlerini silip gülümsemeye çalıştı. "Bilmiyorum," dedi bir parça gülerek. "Her şey sanırım."

O anda kalbim Toby konusunda yumuşamıştı çünkü ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Dünyadaki her şeyin insana Finn'i hatırlatabileceğini biliyordum. Trenlerin ya da New York şehrinin, bitkilerin ya da kitapların ya da yumuşacık, tatlı mı tatlı siyah-beyaz kurabiyelerin ya da Central Park'ta aynı anda hem mızıkayla hem de kemanla polka çalan bir adamın. Finn'leyken görmediğin şeyler bile sana onu hatırlatabiliyordu çünkü o bu şeyleri göstermeyi isteyeceğin türde bir insandı. O anda Finn'e dönüp, "Şuna bak," demek istiyordun çünkü gösterdiğin o şeyi bir şekilde mükemmel bulacağını biliyordun. Sana kendini o şeyi fark ettiğin için dünyanın en iyi gözlemcisi olduğunu hissettirmenin bir yolunu bulacağını biliyordun.

Yere, Toby'nin yanına oturdum. Kollarımız birbirine değecek kadar yakındık. Uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden orada öylece oturduk; ta ki Toby sonunda sessizliği bozana dek.

"Ne olursa olsun, neye ihtiyacın olursa olsun beni arayabileceğini biliyorsun, değil mi? Ne olursa."

Başımı salladım. "Bunu hep söylüyorsun."

"Evet, ama samimi olduğumu bilmeni istiyorum. Sırf kibarlık olsun diye söylemiyorum bunu. Finn'i aradığın gibi beni de arayabilirsin. Sadece konuşmak için bile ya da ne olursa. Her ne olursa."

Ona samimiyetine inandığımı söyledim ama ses tonumdan onu asla aramayacağım, onun hiçbir zaman Finn olamayacağını ve kulağa samimiymiş gibi gelse de aslında bunu sadece kibarlık olsun diye söylediğini düşündüğüm anlaşılıyordu.

"Artık gitsem iyi olacak," dedim.

Toby benimle Grand Central'a kadar yürümeyi teklif etmişti. Biz yeraltında, bodrumda gömülüyken hava değişmişti. Ben okuldan çıkarken havada sadece birkaç tane bulut vardı ama Finn'in apartmanından çıktığımızda gökyüzü kapkaranlıktı. Daha birkaç blok yürümüştük ki ilk tıknaz yağmur damlaları dökülmeye başlamıştı.

"Hay aksi," dedi Toby. "Şemsiye almadık."

Yağmur dinene kadar bekleriz umuduyla bir markete sığınmıştık ama reyonlarda üç tur attıktan sonra kasanın arkasında duran adam yanımıza gelip yardım edebileceği bir şey olup olmadığını sordu. Toby nane şekeri aradığımızı söyleyince de adam bıkkın bakışlarla dudaklarını sıkı sıkı kapayıp kasanın önündeki şeker rafını işaret etti.

Almaya hiç de niyetimiz olmayan o acılı, baharatlı nane

şekerlerini emerek şehir merkezinde, yağmurun altında yürümeye başlamıştık. Baharatlar ağzımı yakmaya başlayınca neredeyse şekeri tükürecektim ama son anda vazgeçtim. *Bazen insanın kendini denemesi güzel bir şey,* diye düşünmüştüm. İnsanın acıya ne kadar dayanabileceğini görmesi güzel bir şey.

Toby benden Finn'le bir anımızı anlatmamı istemişti. Karar verene kadar birkaç saniye tereddüt ettikten sonra sonunda ona herkes futbol maçı izlerken gizlice evden dışarı çıkıp kaybolana dek ormanda dolaştığımız bir Şükran Günü'nü anlatmıştım.

"Sadece ikimizdik," dedim, "çünkü ikimiz de futboldan nefret ediyorduk." Toby'ye ormanın nasıl da güzel koktuğunu ve Finn'in sadece ince dalları kullanarak bir kamp ateşi yaktığını anlattım. Sonra ateşin başına oturduğumuzu ve Finn'in bana *Requiem*'ini "*Lacrimosa*" kısmındaki Latince sözlerin anlamını öğrettiğini anlattım. Ben bölümün tamamını ezberleyene dek nasıl da titrek seslerimizle şarkıyı tekrar tekrar söylediğimizi, Finn'in bana sonsuza dek orada kalmayı istediğini, şehre bir daha asla dönmeyi istemediğini ama başka çaresi olmadığını söylediğini anlattım. Sonra kendi izlerimizi takip ederek eve döndüğümüzü ve aslında başından beri hiç kaybolmamış olduğumuzu anladığımızı anlattım. Eve döndüğümüzde annem bize iki dilim kremşantili balkabağı turtası ayırmıştı ve kimseye nereye gittiğimizi söylemeden orada öylece oturup turtalarımızı yemiştik.

"Hımm. Güzel bir anıymış."

"Evet."

Toby de Finn'in insanların hakkında neler düşündüğünü duymak için kılık değiştirerek gizlice kendi sergisine gittiği günü anlatmaya başlamıştı. Toby olayı anlatmaya devam ediyor, hikâyeyi döndürüp duruyordu ama benim aklım başka şeylere kaymaya başlamıştı. Sonra birdenbire kaldırımın orta yerinde duran, yağmurdan sırılsıklam olmuş ışıldayan bir rögar kapağı takıldı gözüme ve olduğum yerde kalakaldım.

Toby yürümeye devam ediyordu.

"Hey," diye seslendim. "Şu düğmeler hakkında bir şey biliyor musun? Portredeki siyah düğmeler."

Toby birkaç adım önümdeydi ama beni duyup durmuştu. Arkasını hemen dönmedi. Birkaç saniye orada öylece beklemişti. Sonunda bana döndüğünde yüzünde yalvaran bir ifade vardı. Yüzünden suçluluk ve utanç ifadesi okunuyordu ama neden bahsettiğimi bildiği apaçık ortadaydı.

Beni kenara, bir binanın küçük tentesinin altına çekti. Kendisi ise yağmurda duruyordu. Sonra yine bin bir kere özür diledi ve neler olduğunu anlatmaya başladı.

"Pekâlâ," dedi, sanki bir karara varmış gibi. Derin ve uzun bir nefes aldı. "Bu çok zor." Kaldırımda birkaç kez volta attıktan sonra yeniden döndü ve bana baktı.

"Anlatmak zorunda değilsin," dedim ama bunu samimiyetle söylememiştim.

Bir an için bunu düşündü ama sonra başını iki yana salladı. Yine hiçbir şey söylemeden kaldırımda volta atıp yanıma geri döndü.

"Tamam, şey... portre güzel görünüyor, değil mi?" Başımı salladım.

"Ama Finn böyle düşünmüyordu. 'Mükemmel olması gerek. Daha çok detay olmalı. Daha çok detay istiyor.' Sürekli bunu deyip duruyordu. Benden portreyi yanına getirmemi istiyordu. Yatağının yanına. Gözleri neredeyse hiç görmüyordu. Başını zorla kaldırıyordu. O halini bir görseydin... Portreden başka bir şey demiyordu. Anlıyor musun? Bu yüzden ona söz verdim. Elimden geleni yapacağımı söyledim. Portresini mükemmel hale getireceğimi." Toby başını öne eğmişti. "İşte. Söyledim, tamam mı? Artık biliyorsun."

O acemi işi düğmeleri düşündüm. O an Toby'nin bu düğmelerin portreyi daha mükemmel hale getirebileceğini nasıl düşünebildiğine ben bile inanamadım. Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı, çünkü hemen, "Evet. Biliyorum. İşi tam anlamıyla elime yüzüme bulaştırdım. Ama o halini bilmiyorsun. O öğleden sonra orada ikimiz vardık ve sonra... ve sonra bir anda tek başıma kalmıştım." Yüzüne baktım. O güne geri döndüğünü görebiliyordum. "Her yer öyle sessizdi ki. Keşke hayatta bir tek şeyi düzeltebilsem diye düşündüm. Tek bir şeyi ve bunu bile yapamadım. Birkaç tane siyah düğme çizmeyi bile başaramadım."

Kalbim güm güm atıyordu çünkü Finn'in evindeki o günü düşünmeden edemiyordum. Finn'in bedeni bir anda hareketsizleşmiş ve gitmişti. Toby çaresizce, beceriksizce çabalıyordu. Dudağımı ısırdım çünkü ağzımın kenarının seğirmeye başladığını hissetmiştim. Bu, ağlamak üzere olduğum

anlamına geliyordu. Toby'nin önünde ağlamak istemiyordum. Yağmur ıslanmış saçlarımdan yüzüme damlıyordu. Toby'nin o kara gözleri gözlerimin içine bakıyor, bir cevap vermemi bekliyordu. Ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım. Ama birdenbire gözyaşları olduğu gibi dizginlemez bir biçimde dökülmeye başlamıştı.

Yürüyüp uzaklaşmaya başladım ama sonra geri döndüm. Gözyaşlarımı saklamaya çabalamaktan vazgeçmiştim. O anda Madison Bulvarı'nda bir güneşliğin altında durup Toby'nin beni olduğum gibi görmesine izin vermeye karar vermiştim. Finn'i benim de en az onun kadar özlediğimi görmesine. Kendimi bıraktığım anda gözyaşlarını durdurmak imkânsız hale gelmişti. Kalbimin orta yerinde ezilip sıkı sıkı düğümlenmiş bir top gibi duran her şey çözülüvermişti. Orada, Madison Bulvarı'nda, Toby'nin karşısında durmuş, ağlıyordum ve bütün bedenim titriyordu. Toby'nin kaçıp gitmesini ya da beni bir taksiye bindirmeye yeltenmesini bekliyordum ama yapmamıştı. Bana yaklaşıp kocaman kollarını bedenime dolamış ve başını omzuma yaslamıştı. Orada öylece, o güneşliğin altında durduk. Ta ki Toby'nin de ağladığını hissettiğim o ana kadar. Toby'nin nane şekerinin dişlerinin arasında kırıldığı an çıkan o ses, arabaların frenlerinin ıslığı, yağmur damlalarının sesi... Her şey o öğleden sonra bir müzik olmuş, hıçkırıklarımıza karışmıştı. Bütün şehir bu müzikle hüzünlü bir koroya dönüşmüştü. Bir süre sonra o kötü his neredeyse gitmiş, yerini başka bir şeye, sanki bir rahatlamaya bırakmıştı.

Kollarımızı çözdüğümüzde Toby'nin gözlerinin içine bakamamıştım.

"Üzgünüm," diye fısıldadığını duydum. "Ben bir ressam değilim, June. Çok üzgünüm... her şey için. Her şey için."

Usulca, olabilecek en hafif şekilde omuz silktim ve nane şekerini avucuma tükürüp kaldırıma fırlattım.

"Bunlar iğrenç," dedim.

Toby gülümsedi.

"Evet," dedi. Ama o kendisininkini tükürmemişti. Eriyip tükenene kadar dilini yakacak olan nane şekeri hâlâ ağzındaydı.

Otuz Yedinci Bölüm

O gece geç vakitti ve aynı gündü. Ev halkı uykuya dalalı epey olmuştu. Mutfakta yerde oturmuştum, *Günlerin Kitabı* kucağımda açıktı. Ellerimle telefonun ahizesini sarıp fısıldadım.

"Hepsini uydurduğumu söylemek için aradım."

"Ah... pekâlâ. Sen ne...?" Toby'nin sesi uykulu gibiydi: sanki onu bir rüyanın en heyecanlı yerinde uyandırmışım gibi.

"Hikâyeyi. Finn'le ilgili anımı uydurdum. Hiçbiri doğru değildi."

"Ah. Sen miydin, June? Selam. Saat kaç?"

"Geç oldu. Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Uyumuyordum. Bir parça brendiyle dinleniyordum."

Gürültü çıkarmamak için ağzımı kapatarak güldüm. Bulaşık makinesinin yanında duran, annemle babamın içkileri sakladıkları ince dolaba uzandım. Brendiyi bulana dek dolabı

karıştırdıktan sonra şişeyi alıp yanıma koydum ve parmağımı şişenin ağzına dayadım.

"Her neyse, sana hâlâ bir anı borcum var."

"Anlattığın hikâyenin doğru olmadığına emin misin? Şahsen ben her kelimesine inandım."

Toby'nin benimle dalga geçiyor olabileceğini bildiğim halde gülümsemiştim. "Haydi ama, yapma."

"Yoo, gerçekten. Detaylar mükemmeldi. Can alıcı kısımlar vardı." Telefonun diğer ucunda tek başına olduğu halde Toby de benim gibi fısıldayarak konuşuyordu.

İkimiz de bir süre konuşmadık. Sonra Toby, "Biliyorsun, sorun değil. Eğer istemiyorsan bana Finn'le olan anılarını anlatmak zorunda değilsin," dedi. Brendisinden bir yudum aldığını duydum.

Elimdeki şişenin kapağını açtım, parmağımı içine batırıp sonra dilime değdirdim.

"Hayır. Anlatmak istiyorum. Bir dahaki sefere."

Toby'nin sesinden telefonun diğer ucunda gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Ne zaman istersen gelebilirsin. Ne zaman gelebiliyorsan. Bunu biliyorsun, değil mi? Eğer bir şeye ihtiyacın olursa..."

Düşündüm ki eğer okyanusta boğuluyor olsaydım Finn güçlü, cilalı ağaçtan yapılma, yelkenleri her zaman rüzgârla dolan kocaman bir gemi olurdu. Ya Toby? Eh, Toby daha ziyade her an patlaması muhtemel sarı, şişme bir bot olurdu herhalde. Ama yine de beni kurtarmak için orada olabilirdi. Yavaş yavaş buna inanmaya başlamıştım.

Başımı sallayıp şişeyi dudaklarıma götürdüm. Brendi bir anda bütün bedenime öyle bir sıcaklık dalgası yaymıştı ki bir an için iç organlarımın lava dönüştüğünü sandım.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Yine bir sessizlik olmuştu.

"Pekâlâ... iyi geceler öyleyse," dedim.

"Tatlı rüyalar, June."

Soğuk linolyum döşemenin üzerine sırtüstü uzanıp ahizeyi göğsüme yasladım. Mutfakta bir tek lavabonun üzerindeki duvarda asılı duran sarı saatin tik takları duyuluyordu. Birkaç dakika böyle geçmiş olmalı çünkü sonra, karanlık mutfakta, sessizliğin içinde birinin adımı seslendiğini duydum.

"June."

Ahizeyi kulağıma götürdüm.

"Efendim?"

"Yatağa dön."

"Tamam," diye fısıldadım. "Sen de."

Sonra Toby'yi Finn'in evinde tek başına bırakarak telefonu kapattım.

İnsan ölü birine nasıl söz verirdi bilmiyordum. Ölmemiş biri olsa bir makas alıp giysilerinize küçük kesikler atabilirdiniz ama giysilerin salaş olmaması gerekiyordu. Her zaman giydiğiniz ve kestiğiniz zaman başınızı ciddi belaya sokacak türde yeni giysiler olmaları gerekiyordu. Kesiği istediğiniz yere atabilirdiniz. Etek ucunun hemen iç kısmına ya da kol-

tukaltına. Ve olabildiğince küçük bir kesik atabilirdiniz. İşin sırrı buydu biraz. Gerçekten küçücük kesikler atmayı öğrenmek. Greta'yla küçükken birbirimize söz verdiğimiz zaman böyle yapardık. Kuralları biz koymuştuk.

Ayağa kalkıp panodaki Miami Beach kartpostalını çıkarıp tezgâha koydum. Sonra elimdeki raptiyeyi işaretparmağıma batırdım ve bir damla kan fışkırana kadar

parmağımı sıktım. Finn'in notunu bir kez daha okuduktan sonra parmağımı sıkıca notun orta yerine bastırdım.

Finn doğru söylüyordu. Toby'nin kimsesi yoktu. Ama artık sorun çözülmüştü. Sözümü tutacaktım. Ona göz kulak olacaktım.

Otuz Sekizinci Bölüm

Mart ayının sonuna doğru hava yumuşamıştı. Ağaçlar hâlâ çıplaktı ama bunun ve büyük otoparkların köşelerinde yığılmış kar kalıntılarının dışında kış sona ermiş gibi görünüyordu.

Güney Pasifik oyununun posterleri tüm şehirde boy göstermeye başlamıştı. Yeterince bilet satılırsa ekstra oynanacak gecelerin programını önceden yapabilmek için posterleri erkenden asmışlardı. Posterlerin tasarımı için yapılan yarışmayı Beans kazanmıştı. Güneyin G'siyle Pasifik'in P'sini palmiyelere benzetmişti ve bütün poster bir tilki kulübesi şeklindeydi. Posteri gerçekten de çok beğenmiştim ve Beans'i gördüğümde bunu ona muhakkak söyleyecektim.

Vergi sezonunun en çetin dönemine giren annemle babam dışında her tarafta bir ilkbahar havası hissediliyordu. Annemin saçındaki kırlar artmaya başlamıştı ve babamı günlerdir tıraşlı görmemiştim. Greta'yla yahni zehirlenmesinin eşiğindeydik. Sonunda kanımız et suyuna dönüşecekti.

Okuldan çıkmıştım ve yürüyerek şehir merkezindeki bankaya gitmiştim.

Altın varaklar –gerçek altın varaklar– pahalı olsa da bazen altın sarısı boyalar da bir o kadar güzel görünebiliyor. Üstelik diğer renklerle aynı fiyattalar. Bu yüzden Kmart'tan küçük bir şişe altın sarısı boya, bir de ince boya fırçası aldım. Bunları sırt çantamın yan gözünde, emanet kasasının anahtarının hemen yanında saklıyordum.

Bay Zimmer bu kez AIDS'le ilgili bir şey söylememişti. Gayet normal davranmış ve beni hemen bodrum katına indirmişti.

"Yarım saat sonra kapatıyoruz," dedi saatine bakarak. "Toplanıp çıkacak zamanın olması için önceden gelip kapıyı çalarım, tamam mı?"

"Teşekkürler. Çok iyi olur," dedim.

Tabloyu masaya koydum ve siyah düğmelere teker teker dokundum. Tek tek. Şimdi gözüme o kadar çirkin görünmüyorlardı. Artık hikâyelerini bildiğim için neredeyse güzel bile görünmeye başlamışlardı sanki. Parlak siyah inciler. Sonra elimi Greta'nın elindeki kurukafanın üzerinde gezdirdim.

Resmi duvara yaslayıp gülümsedim. Finn orada olsaydı o anda yapmak üzere olduğum şey onun da hoşuna giderdi: hayır, buna kesin bayılırdı. Boya kavanozunu ve fırçayı çantamdan çıkarıp masaya koydum. Kapağı açmak biraz çaba gerektirmişti ama birkaç saniye sonra açmayı başarmıştım. Hafif bir boya kokusu sarmıştı odayı. Kokuyu derin derin

içime çektim çünkü bu koku bana Finn'i hatırlatıyordu. Sonra fırçayı kavanoza daldırdım ve camın kenarına sürtüp fazla boyaları akıttım. Sonra durdum. Elim resmin üzerinde, havada asılı kalmıştı. Bir anda fırça kıllarını tuvale değdirmeye korkmuştum. Ama Finn'i tanıyordum. Bu, insanların Mozart için *Requiem*'i tamamlamaya çalışmasına benzemiyordu. Finn'in buna ne diyeceğini çok iyi biliyordum.

Böylece boyamaya başladım. İlk önce fırçayı hafif hafif, usulca portredeki saçlarımda bir tutamın üzerinde gezdirdim. Sonra Greta'nın bir tutam saçını boyadım. Ardından, tıpkı ressamların yaptığı gibi bir adım geri atıp resme baktım. Ölçüp tartmaya çalışırken Finn'in yaptığı gibi başımı yana eğdim. Çok fazla boyamak istemiyordum. İnsanın kolayca kendini bu işe kaptırabileceğini biliyordum. Fırçayı yeniden boyaya daldırdım ve yeraltındaki o küçük odada Finn'in elinin elime kılavuzluk ettiğini hayal ettim: yumuşacık avucunun elime usulca değdiğini. Bunu hayal ederek fırçanın ağır ağır resimdeki saçlarımda, Finn'in yaptığı saçlarımda dolaşmasına izin verdim. Bu onun eseriydi. Bu diğer beni çizebilmek için Finn'in beni ne kadar yakından incelemesi gerekmişti acaba? O ne görmüştü? Onu görmeye her gittiğimde dudaklarıma Bonne Bell sakız pembesi dudak parlatıcı sürdüğümü fark etmiş miydi? Beni çizerken onun çıplak ayaklarına baktığımı görmüş müydü? Kalbimi okuyabiliyor muydu? Okuyamadığını, hiç değilse bu kadarını bir sır olarak saklayabilecek maharete sahip olduğunu düşünmeyi tercih ederdim.

Saçlarımın birkaç tutamını daha boyadım. Sonra da Greta'nınkileri. Yine birkaç adım geri attım. Amacım Cloisters'ın alt katındaki altın varaklı elyazmalarında gördüğüm melek kanatlarına benzer bir şey yapmaktı. Biraz onun gibi ama tam olarak değil, çünkü bizim kanatlarımız yoktu. Sadece sıkıcı, sıradan saçlarımız vardı. Ama yaldızlı olacaklardı şimdi. Bu resmin altın gibi parlamasını, Finn'i ve onu ne kadar sevdiğimi bir şarkı gibi dillendirmesini istemiştim. Toby'nin düğmelerinin yaptığı gibi; tabii hikâyenin aslını bilenlere.

Boyanın kapağını kapatıp fırçayı bir kâğıda sardım ve ikisini de sırt çantama kaldırdım. Hepimiz tablodaydık şimdi. Üçümüz de oradaydık. Greta, Toby ve ben.

Ve bir de kurt. Boyayı metal kutusuna koyarken bir an, onu görmüştüm yine. Hâlâ oradaydı, hâlâ negatif alanının gölgesinde, oracıkta saklanıyordu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

"Ee, ne giyiyorsun?"

Kendime baktım.

"Bordo eteğimle gri kazağımı."

"Hayır, beyinsiz. Cumartesi günkü parti için."

"Bilmem. Neden?"

"Ben senin de gelip gelmeyeceğini sordu."

Gözlerimi devirdim.

Garaj yolunun sonunda otobüs bekliyorduk. Otobüs her zamankinden biraz daha gecikmişti. Greta yorgun görünüyordu. Makyaj yapmamıştı ve saçlarını dağınık bir biçimde burup üstten toplamıştı. Her zamanki sırt çantasının sapı haftanın başında okuldan eve dönerken kopmuştu; bu yüzden yıllar öncesinden kalma eski Snoopy çantasını kullanıyordu şimdi. Resimde Woodstuck, burnuna konmak üzere Snoopy'nin kafasının üzerinde kanat çırpıyordu.

"Neden bana sürekli Ben Dellahunt'dan bahsediyorsun ki? Çocuğu tanımıyorum bile."

Greta bıkkın biçimde iç geçirdi. "Sen umutsuz vakasın."

"Hayır, gerçekten."

Greta dudaklarını büzüp ellerini kalçalarına koydu ve bana baktı.

"Belki de sana yardımcı olmaya çalışıyorumdur. Bunu hiç düşündün mü?"

"Hayır."

Bir an için Greta'nın yüzünde tuhaf bir ifade belirip kaybolmuştu. Sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyordu. "Her neyse. Her ne haltsa. Sen... sen..."

"Ne?"

"Yok bir şey."

"Neyse," dedim, "belki de partide ne giyeceğini düşünmen gerek. Sen de pek iyi görünmüyorsun."

Greta elleri belinde bana döndü. Suratı bir saniye içinde normal bir insan yüzünden bir katilin yüzüne dönüşmüştü.

"Pazartesi günü provaya gelmediğini biliyorum. Kocaman bir yalancısın sen, June. Anneme ve bana geleceğini söyledin. Nereye gittiğini kimse bilmeyecek mi sanıyorsun? O büyük sırrını sonsuza dek gizleyebileceğini mi sanıyorsun?" Bana resmen sokağın ortasında bağırıyordu Bir anda, bir bomba patlamıştı sanki ve olduğum yerde donup kalmıştım. Sonra Greta aynı hızla arkasını döndü ve akçaağacın diğer tarafına geçip ağacın gövdesine yaslandı. Vücudu gözden kaybolmuştu. Toprağı tekmeleyen ayağından başka hiçbir yerini göremiyordum şimdi. Otobüsün gelmesi bir beş dakika daha sürmüştü ve bu süre boyunca Greta'nın narin ayağının

sanki yeryüzüne bir tür Mors kodu gönderiyormuş gibi yere vurmasını izlemiştim.

O akşam annemle babam akşam yemeğine vaktinde gelmişti. Greta o akşam provası olmadığını söylemiş ve annemle babam gerçek bir aile yemeği yemenin güzel olacağına karar vermişti. O gün orada olduğum ve şehre gitme planları yapmadığım için şanslıydım. Bazen vergi sezonunda annemle babamı ne kadar özlediğimi fark etmezdim bile. Ancak yeniden etrafta oldukları zaman varlıklarının ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlardım. Kendi kendime yemek yerken sadece bir kâseye yahni doldururdum ama annem her zaman yanına sarmısaklı ekmek ile salata yapar ve herkesin yahnisine bir kaşık krema koyardı. Bu, hayatta kalmak için yapmak zorunda olduğun gibi bir şey değil de, gerçek bir yemek gibi olurdu o zaman.

O akşam eve geldiklerinde Greta'yla mutfak masasının iki ucuna oturmuş, ödevlerimizi yapıyorduk. Greta beni görmemek için önüne biyoloji ve matematik kitaplarından bir duvar örmüştü. Babam kapıdan girdiğinde kitapları indirdi.

"Bilin bakalım ne aldık," dedi babam elindeki Caldor torbasını başının üzerine doğru kaldırarak. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"O ne?" dedim.

"Tahmin edin."

Greta torbayı süzdü. "Trivial Pursuit," dedi.

"Oh," dedi babam hayal kırıklığı içinde. "Evet, bildin."

Yüzündeki hayal kırıklığı dolu ifade birkaç saniye daha sürmüştü ama kutuyu açtığında heyecanı geri döndü. Herhalde o güne dek ülkede Trivial Pursuit oyunu olmayan tek aile bizdik. Babam her zaman yeni çıkan şeyleri almayı ertelerdi. *Akıllı insanlar fiyatlar inene dek bekler,* derdi.

"Pekâlâ, bu akşam oyuna var mısınız?" diye sordu oyunun pasta dilimi şeklindeki küçük parçalarını kutuda sallayıp masanın üzerine dökerek.

Hafta içi olduğu halde, dördümüz birlikte, o gün geç saatlere kadar oyun oynamıştık. Annem mısır patlatıp buzlu çay yapmıştı.

Bu, annemle babamın senelerdir başarılı olduğu ilk oyundu. Greta bütün oyun boyunca yüzüme bakmadıysa da gece oldukça eğlenceli geçmişti.

"Yaşlı rodeo binicisi Junior Bonner'ı kim oynadı?" diye sordu Greta ve annem cevabı hemen yapıştırdı.

"Steve McQueen," demişti, bir saniye bile tereddüt etmeden.

Ben, "FE hangi elementin simgesidir?" ve "Kuzey Işıkları'nın bilimsel adı nedir?" gibi birkaç tane bilim sorusunu bilmiştim ama sorular genel olarak zordu. En komik olanları aslında içkilerle ilgili olan genel kültür sorularıydı. Greta, "Siyah rus kokteylini siyah yapmak için ne kullanılır?" sorusunu bilmişti. Cevap Tia Maria ya da Kahlua'ydı ve Greta ikisini de biliyordu.

Sonunda oyunu bir tarih sorusuyla babam kazanmıştı: "İngiltere ile Fransa arasında 1962 yılında imzalanan bir ant-

laşma sonucunda ne inşa edilmiştir?" diye sormuştu Greta.

"Hımm... Concorde?" diye cevap vermişti babam.

Hepimiz hayal kırıklığı içinde sızlanarak inanamayan gözlerle öylece kalmıştık.

"Ben mi kazandım? Bir oyunu da ben mi kazandım?"

Sonra annem ayağa kalkıp yatağa gitmiş, Greta da bir arkadaşını arayacağını söyleyerek yanımızdan ayrılmıştı. Ama babamla ben sonunda gözlerimiz kapanmaya başlayana kadar buzlu çaylarımızı yudumlayarak kutudaki soruları birbirimize okumaya devam ettik. Arada sırada, "Hokkabaz nedir?" gibi bir soru çıkıyor ve aklıma Toby geliyordu.

"Baba?"

"Bir dakika bekle, yeni bir soruya geçeceğim."

"Yok. Gerçek bir soru sormak istiyorum."

Babam başını salladı. "Tamam, sor bakalım."

"Sen Finn Dayı'nın... özel arkadaşını tanıyor muydun?" Bu aptalca kelimeler ağzımdan dökülürken kusacak gibi olmuştum, ama babama bir şey belli etmemeye çalışıyordum.

Babam omzunun üzerinden koridora bakmıştı. Annemin ortalıkta olmadığından emin olmak istemişti sanırım. Sonra bana döndü.

"Onunla birkaç kez karşılaştık. Buraya ilk taşındıkları zaman. Belki sekiz-dokuz yıl önce. Neden sordun?"

"Sadece... annem. Ondan nefret ediyor sanki. Bilmiyorum. Sadece Finn'in o kadar kötü biriyle beraber olabileceğini hayal edemiyorum."

Babam plastik pasta dilimini alıp küçük üçgenleri ma-

sanın üzerinde birleştirmişti. Sonra hepsini kutusuna yerleştirmeye başladı ve iç geçirdi.

"Tamam. Sana birkaç şey anlatacağım ama bunu mesele haline getirmeyeceğine söz verirsen. Ve bunlardan annene bahsetmeyeceğin konusunda da söz vermelisin. Tamam mı?" Başımı salladım. Babam devam etti. "Anneni yanlış tanımanı istemiyorum... bunların ardında yatan sebepleri bilmeni istiyorum."

"Tamam."

"Sen annenle Finn'i birer yetişkin olarak tanıdın. İkisi birbirinden o kadar farklıydı ki aslında abla-kardeş olduklarına inanmak bile zordu, değil mi? Annen bir muhasebeci, Finn ise şehirde yaşıyordu, bir ressamdı vesaire, vesaire. Ama eskiden durum böyle değilmiş. Çocukken, ergenlik yıllarında sürekli beraberlermiş. Yeni bir ordu üssüne taşındıkları zaman evde tek başlarına kalıyorlarmış. Sanattan pek anlamam ben –tamam, işin doğrusu sanattan hiç anlamıyorum– ama çizim konusunda annen çok yetenekliymiş. Zaman zaman bundan bahsettiği oluyor. Finn'le beraber bir yerlere gidip saatlerce resim yaparlarmış. Sana bundan hiç bahsetmedi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Annemin çizim yaptığını hiç bilmiyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Finn'in yıllar önce ona verdiği o eskiz defterini, restoranda annemin yüzünün aldığı o ifadeyi düşündüm.

"Birlikte kullandıkları metal suluboya kabını hâlâ saklıyor, biliyor musun. Birlikte planlar yaptıklarını söylemişti

bir keresinde. İkisi birlikte New York'a gidip orada ressam olmayı hayal ederlermiş. Bu gerçekten olacakmış gibi konuşurlarmış. Günün birinde gerçek olacakmış gibi. Finn'i tanıyorsun. Bir şey söylediği zaman ona inanmamak mümkün değildi. Annen de Finn'in mutlaka bunun bir yolunu bulacağına inanmış içten içe. Sonra günün birinde Finn çekip gitmiş. Elbette o zamanlar çok gençmiş –sadece on yedi yaşındaymış– ama annen tam anlamıyla yıkılmış. Annene geri döneğini, işleri yoluna koyunca onunla New York'ta buluşacağını söylediği bir not bırakmış ama bu yeterli olmamış tabii. Annen bunu bir türlü affedememiş. Finn bütün dünyayı dolaşmış. Ona sergilerinin broşurlerini yollamış ama annenin söylediğine göre, bu ondan hiç haber alamamaktan bile daha ağırmış. Sonra Finn günün birinde geri döndü. Gerçekten de New York'taydı. Ama o zaman biz çoktan evlenmiştik. Greta ve sen doğmuştunuz ve annen yıllardır hiçbir şey çizmemiş, hiçbir resim yapmamıştı. Birlikte Finn'i görmeye şehre gittik. Annen heyecandan yerinde duramıyordu. Belki yanılıyorumdur ama sanırım içten içe sonunda kendi sanatını icra edebilme şansını bulabileceğini ummuştu. Belki de şehre taşınabileceğimizi, sonunda Finn'le birlikte çalışabileceğini umuyordu."

Emin olamıyordum ama sanki bir an için babamın yüzünde kırgın bir ifade görmüştüm. Oyunun dilim dilim parçalarını yeniden masaya boşalttı ve öylece bıraktı.

"O gün şehirde Finn'le bir kafede buluşmuştuk ama Finn yalnız değildi. Toby'yle birlikte gelmişti. Ve Danni'nin

şehre giderkenki o heyecanı ikisini bir arada gördüğü anda tamamen uçup gitti. O zaman buna anlam verememiştim. Toby iyi birine benziyordu. Biraz tuhaf bir adamdı ama iyi biriydi. Ama annen onu gördüğü anda ondan nefret etmişti. Daha sonra bana Finn'in daha önce ona yazdığı bir mektupta Toby'nin geçmişiyle ilgili bir şeylerden bahsettiğini söyledi. Annene Toby'nin geçmişiyle ilgili bir şeyler anlatmıştı. Hikâyenin tamamını bilmiyorum ama görünüşe göre Toby başını epey bir belaya sokmuş. Annen sürekli dönüp dolaşıp bunu söyler. Onun Finn'e uygun biri olmadığını, Finn'i nasıl kullandığını. Ve yıllar sonra Finn hastalandı. Eh, annen için bunun tek suçlusu Toby'ydi. Finn'i tembelleştirmişti, resim yapmayı bırakmasına neden olmuştu, onu ailesinden uzaklaştırmıştı ve bunların hiçbiri yetmiyormuş gibi şimdi bir de ona hastalık bulaştırmıştı. Toby olmasaydı Finn'le aralarındaki ilişkinin farklı olacağını düşünüyordu sanırım. Danni her zaman Finn'in daha iyisine layık olduğunu düşündü. Ama işin aslı, bunun Toby'nin geçmişte yaptığı şeylerle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Adam Nobel Barış Ödülü'nü kazansaydı bile Danni bir kusurunu bulurdu mutlaka. Bence..." Babam önüne bakıp pasta dilimlerini hafifçe ittirmişti. "Sanırım annen hayatının geldiği noktadan utanıyordu. Bir muhasebeci olduğu için utanıyordu. Benim gibi sıkıcı bir muhasebeciyle evlendiği için ve herkesin gençken bucak bucak kaçtığı o banliyölerden birinde yaşadığı için. Bir yanda havalı, İngiliz erkek arkadaşıyla New Yorklu ressam Finn vardı, diğer yanda banliyöde yaşayan ve dünyanın en "hava-

sız" adamıyla evli olan iki çocuk annesi bir muhasebeci."

Bu kez sesinde bir kırgınlık sezdiğimden emindim.

"Annemin resimlerini gördün mü hiç?"

"Sadece bir kere. Anneannen göstermişti. Annenin bundan haberi yok. Anneannen bu yüzden her zaman kendini suçlu hissettiğini söylemişti bir keresinde. Danni hayallerinin peşinden gitme fırsatını hiç elde edememişti ve anneannen bundan kendini sorumlu tutuyordu. Bana sorarsan annen en az Finn kadar yetenekli bir ressammış. Belki de, bilemiyorum... belki de ondan daha iyiymiş."

Buzdolabına gidip bir kutu süt çıkardım. Bir bardak kendime, bir bardak da babama koydum.

"Annemin senden utandığını sanmıyorum."

Babam gülümsedi. "Teşekkürler, Junie. Belki de sen haklısın."

İkimiz de kendi içimize çekilip düşüncelere daldık. Gecenin bir vakti mutfağın sessizliğinde bir süre öylece sütlerimizi yudumladık.

"Baba?"

"Efendim?"

"Peki, Finn nasıl benim vaftiz babam oldu? Yani annem ona bu kadar kızgındı madem?"

"Ah, annen Finn'e kızgın değildi. Kimse Finn'e kızgın kalamazdı. Beş yaşına kadar senin vaftiz baban yoktu aslında. Annenin aklında her zaman Finn vardı. Umudunu kesmemişti. Sonra Finn annene mektup yazmaya başladı ve şehre taşınmayı düşündüğünden bahsetti amaToby'nin de onunla

geleceğinden bahsetmemişti. İngiltere'den dönmeyi ve şehir merkezinde bir eve yerleşmeyi düşündüğünü söylemişti. Annen bu vaftiz babalık işini işte o zaman teklif etti Finn'e. Finn bunu duyunca havalara uçmuştu. Buna çok gülmüştük, hatırlıyorum, çünkü Finn bunu duyunca en kısa zamanda buraya geleceğini söylemişti. Sanki ortada acil bir durum varmış gibi." Babam o ana geri dönmüş gibi bir an duraksamıştı. "Annen belki de bu vaftiz babalık işiyle Finn'i elinde tutabileceğini sanmıştı. Bunun onu kendine bağlayacak bir şey olduğunu düşünmüştü. Ama sanırım Finn başka türlü düşünmüştü. Belki de Toby'yle birlikte senin vaftiz ailen olabileceklerini. Bir nevi yerleşik hayata geçeceklerini. Belki bu sayede, tuhaf bir biçimde Toby'yle kendilerince bir aile kurmuş olacaklardı. Belki de saçmalıyorumdur. Belki de saat fazla geç oldu artık."

Abartılı bir biçimde esneyerek elini ağzına götürdü. Sonra bardaklarımızı masadan alıp lavaboya koydu. Düşünceli gözlerle bana baktı ve bir süre sonra, "Eh, evrenin gizemlerini çözmene yardımcı oldu mu bari?"

Gülümsedim. "Evet," dedim. "Birkaçı çözüldü en azından."

Kırkıncı Bölüm

Ertesi sabah okula giderken tek başıma otobüsün en arkasına oturmuştum. İngilizce defterimde boş bir sayfa buldum. Bu çok da zor olmamıştı çünkü İngilizce dersinde pek not tutmuyordum. *Fareler ve İnsanlar*'ı okurken George ve Lennie'nin olağanüstü bir arkadaşlığı olduğunu ya da Lennie'nin ölümünün kaçınılmaz olduğunu yazma zahmetine neden girecektiniz ki? Bu gibi şeyleri bilirsiniz zaten. Bu gibi şeyleri unutmak mümkün değildir.

Sayfanın başına şöyle yazdım:

Toby'ye Göz Kulak Olmak...

Aşama 1: Her fırsatta onu ara ve ziyaretine git.

Aşama 2: Büyük ve şaşırtıcı bir şey yap (hazırlık aşamasında).

O gün okuldan olabildiğince erken ayrıldım. 13.43 trenine yetişebilmek için gravür atölyesini ve etüdü asmıştım.

Zili çaldığım zaman Toby kapıyı pijamalarıyla ve Kurabiye Canavarı'nı hatırlatan tüylü, mavi bir bornozla açmıştı. Gözleri kocamandı, daha önce hiç olmadığı kadar büyük görünüyorlardı.

"Özür dilerim, içerisi soğuk biraz ama gir hadi. Bu çok güzel. Seni görmek çok güzel."

İçerisi bana hiç soğuk gelmemişti ama bir şey söylemedim. Asıl, evin dağınıklığından ötürü özür dilemesi gerekiyordu. Her tarafta kirli tabaklar ve bardaklar vardı. Yerde öbek öbek, kaplarından çıkarılmış plaklar duruyordu ve çay torbaları ve sigara izmaritleriyle dolup taşan en az üç kül tablası vardı. Bu tür şeylere pek önem vermem ama Finn'in evini daha önce hiç böyle dağınık görmemiştim ve bu haliyle sanki bambaşka bir yer gibi görünüyordu.

Birkaç tane tabak alıp mutfağa doğru yöneldim.

"Yo, yo, yo," dedi Toby. "Bırak onları." Tabakları elimden alıp yeniden sehpaya koydu.

"Önemli değil. Yardımcı olabilirim biraz."

"Biliyorum, ama bu benim dağınıklığım." Durup etrafına bakındı. Odayı gözleriyle tararken sanki bir şeyi yeni fark ediyormuş gibiydi. Sonra utanarak bana baktı.

"Bu seni rahatsız ediyor, değil mi?" diye sordu kısık bir sesle. "Burayı böyle görmek."

Omuz silktim.

"Haklısın. Dehşet verici bir durum." Sonra sersemce sırıttı. "Finn görse beni öldürürdü."

Hayır, öldürmezdi, diye geçirdim içimden.

"Gel o zaman," dedi Toby. "Temizleyelim."

Sonraki bir saat boyunca evin dört bir yanından bir sürü tabak, kupa, belki bir düzine yakut rengi kristal bardak toplamıştım. Hepsini mutfağa taşıdım. Toby bulaşıkları yıkıyordu. Bütün bulaşıkları topladıktan sonra bir öbek plağın önüne bağdaş kurup oturdum ve plakları kaplarına yerleştirmeye başladım.

"Finn asıl bunu görse seni öldürürdü," dedim Toby gelince. Yeşil ekoseli bir havluya ellerini kuruluyordu.

"Biliyorum."

Yere oturup benimle birlikte plakları ayırmaya başladı. Çaktırmadan onu izliyordum. İlk başta Finn'le ilgili sevdiğim bazı yanların Toby'den kaynaklandığını fikri hoşuma gitmemişti, ama şimdi bunun iyi bir yanı olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Belki bu iş tersine de işleyebilirdi. Belki de yeterince dikkatli bakarsam Toby'nin içinde Finn'e dair bir şeyler görebilirdim.

Toby bir öbek plağı rafa yerleştirdikten sonra dönüp bana baktı. Sonra sırıtarak kasetçalara bir kaset koydu. Geçip Finn'in mavi koltuğuna oturmuştu. Bir anda bütün salonda süper inişli çıkışlı bir klasik gitar konçertosu çalmaya başladı. *Bach olmalı*, diye düşünmüştüm. Çok tanıdık gelmişti. Belki de bu müziği daha önce de duymuştum. Belki de onu ziyarete geldiğim zamanlardan birinde Finn de bu kaseti çalmıştı.

"Ne bu?" diye sordum.

"Hoşuna gitti mi?" Toby bir başka plağa uzanmıştı.

"Evet. Oldukça..." Bir an durup söyleyecek akıllıca bir şeyler düşündüm, "komplike."

"Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?"

"İyi bir şey. Karmaşık olunca kötü, komplike olunca iyi oluyor, öyle değil mi? Ne bu peki?"

"Eskiden yaptığım bir şey."

"Bu sen misin?"

Başını salladı.

"Ama sanki iki ya da üç gitar sesi var burada."

"İşin sırrı da burada. Bu yüzden bu kadar zor. El çabukluğu olayı, hatırladın mı?"

Toby'ye baktım. Koltuğa güçlükle sığan o kocaman bedenine. Onu bir yandan tanıyor, bir yandan da hiç tanımıyordum. Ama Finn'in neden onu seçtiğini anlamaya başlamıştım. Toby'nin aslında özel bir şeylere sahip olduğunu görebiliyordum. Peki, benim neyim vardı? Hayatım boyunca neye sahip olabilecektim? Vasatlıkla lanetlenmiştim. *Amadeus* filmindeki Salieri gibi. Salieri asla Mozart kadar iyi olamayacağını biliyordu. Bu yetmiyormuş gibi üstüne bir de hikâyedeki kötü adama dönüşmüştü. Sonunda herkesin nefret ettiği adam olmuştu.

Başımı çevirdim. "Evet," dedim. "Maharetli eller."

Toby'ye tuvalete gitmem gerektiğini söylemiştim ama bunun yerine çaktırmadan yine yatak odasına girdim. Birkaç çekmeceyi açıp dolabı karıştırdım. Ne aradığımı bilmiyordum ama tek tek çekmecelere baktım. Belki de var olmayan bir şeyi arıyordum. Belki de Finn'le geçirdiğimiz o saatlerin

benim için olduğu kadar onun için de kıymetli olduğunu gösteren küçük bir şey bulmayı umuyordum. Ama bunun yerine üçüncü çekmecedeki iç çamaşırlarından birini çıkardım ve havaya kaldırıp baktım. Bunun hangisine ait olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"İstediğin her şeyi alabilirsin."

Arkamı döndüm. Toby kapının çerçevesine yaslanmış duruyordu. Harita gibi havaya kaldırdığım mavi iç çamaşırıyla orada öylece kalakalmıştım. "İlk tavsiye edeceğim şey benim iç çamaşırlarımdan biri olmazdı tabii ama istiyorsan ne âlâ."

O anda bin bir türlü farklı şekilde utanmıştım. Kızararak öylece kalakaldım, bir an için beynim patlayacak sanmıştım. Çamaşırı çıkardım ve tortop edip en üst çekmeceye tıkıştırdım.

"Ben, çok özür dilerim, ben..." Gözlerimin sıcak gözyaşlarıyla dolu dolu olduğunu hissetmiştim. Başımı eğip önüme baktım.

"Hey," dedi Toby. "Önemli değil."

Odaya girip yatakta Finn'in yattığı tarafa oturdu. Yanına gelmemi işaret ederek eliyle yatağa vurdu. Gözlerinin içine bakmadan asık bir suratla yanına gidip oturdum. Uzun kolunu omzuma atmıştı. Kendimi başımı göğsüne yaslarken buldum bir anda. Uzunca bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemeden o loş odada öylece oturduk. Finn'in komodinin üzerindeki fotoğraflarını görebiliyordum. Toby çok genç görünüyordu. Hatta o koyu renk gözleri ve darmadağın saçlarıyla ken-

dine has bir güzelliği bile vardı. Ona biraz daha sokuldum. Kollarının beni daha da sıkı sardığını hissedebiliyordum. Bu iyi gelmişti. Toby sıcacıktı, sevecendi ve neredeyse tanıdık bir his taşıyordu. Ve hüzünlüydü. Tıpkı benim gibi.

"Hey, baksana, bir süredir düşünüyordum," dedi. "Benim ölmek üzere olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Toby daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. Böyle büyük bir şey. Bu kadar kesin. Bir an taş kesildim. Aklımda belkileri sakladığım tüm o küçük kovuklara soğuk, sert bir çimento dökülmüş gibiydi.

"Sanırım."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Galiba."

"Neymiş?"

"Uzun süre buralarda olamayacağın anlamına geliyor."

Toby başını salladı. "Evet, o da var ama görmüyor musun? Bu, dilediğim her şeyi yapabileceğim anlamına geliyor aynı zamanda. İstediğimiz her şeyi yapabileceğimiz anlamına geliyor." Bir an için yatakta öylece otururken Toby'nin seksten bahsediyor olabileceğini düşünerek kendimi tuhaf hissettim. Ona tiksinti dolu bir ifadeyle baktım. O anda benden öyle hızlı uzaklaşmıştı ki neredeyse yataktan düşecektim. Ellerini göğsünde kavuşturmuş, "Yo, yo, yo, yo," diyerek yatakta öylece oturuyordu. "Oh, June, Tanrım, aklına yanlış bir şey getirme sakın."

"Öğğğ," dedim. "İğrençleşme."

Bu, Greta'nın numaralarından biriydi. Söz konusu iğ-

renç fikir karşı tarafın fikriymiş gibi davrandığınız zaman işin ucundan sıyrılıverirsiniz.

Toby'nin kasılmış vücudu rahatlamıştı yeniden. "Tamam. Pekâlâ. Ciddiyim."

Ayağa kalkıp odada dolaştım. Cam bir kâğıt ağırlığını elime alıp parmaklarımı pürüzsüz, soğuk yüzeyinde gezdirdim. Toby dilediğimiz her şeyi yapabileceğimizi söylemişti. Bunu düşünüyordum. Kulağa pek mantıklı gelmiyordu.

"Şey, yanlış anlama ama ben henüz ölmüyorum."

"Hayır. Ama başına en kötü ne gelebilir ki? Ben hapse girebilirim ya da sınır dışı edilebilirim ama bunun şu anda bir önemi yok. Şu an tamamen özgürüm. Anlıyor musun?"

"Evet, sanırım."

"Bu yüzden söyle şimdi. Eğer istediğin her şeyi yapabilecek olsaydın ne yapmak isterdin? Her ne olursa."

Bir anda aklıma hiçbir şey gelmemişti. Ayrıca Toby'nin şu kısmı anladığını sanmıyordum: belki beni hapse atmazlardı ama evde başım ciddi şekilde belaya girebilirdi.

"Şey, bilemiyorum. Bu güzel bir teklif tabii. Bunu düşüneceğim, tamam mı?"

"Seni sıkıştırmak istemem. İstediğin kadar düşün. İyice tartıp biç."

"Toby?"

"Efendim?"

"Uzun süre buralarda olamayacaksın ya, tam olarak ne kadar zamandan bahsediyoruz?"

Normalde olsa böyle bir şey sormazdım. Normalde bu-

nun cevabını bilmeyi istemezdim. Her şeyi bilmek isteyen Greta'ydı. Ufak tefek tüm detayları bilmeyi o isterdi. Ama ben şunu çok iyi biliyordum. İnsan çok bilince bazı şeyleri mahvedebiliyordu. Fakat bu kez durum farklıydı. Toby'ye göz kulak olmak benim sorumluluğumdu. Bazı şeyleri bilmem gerekiyordu.

Toby omuz silmişti. "Ben doktora giden cinste biri değilim." Sonra tuhaf, havalı bir ses tonu takınıp, "Anı yaşa, June. Anı yaşa," dedi.

Toby komodinine uzanıp iki sigara çıkarmıştı. Gülümsedim çünkü evde kimse yokken arka bahçenin köşesinde sigara içme alıştırması yapıyordum. Yatağın kenarına oturup sigaradan derin bir nefes çekmek için başımı arkaya attım. Duman içimde bütün bedenimi kaplayan bir battaniye gibi sıcacık ve hoş bir his bırakmıştı.

"Finn öleceğini bildiği halde bunu hiç umursamıyordu sanki," dedim. Ve bu doğruydu. Finn onu gördüğüm son ana dek her zamanki soğukkanlılığını korumuştu.

"Bilmiyor musun? İşin sırrı bu. Her zaman hayal ettiğin gibi biri olduğundan emin olursan ve etrafında yalnızca insanların en iyilerine yer verirsen ertesi gün öleceğini bilsen bile bu umurunda olmaz."

"Ama bu çok saçma. Madem o kadar mutlusun o zaman yaşamak istersin, değil mi? Mutlu olmaya devam etmek ve sonsuza dek yaşamak istersin." Uzanıp sigaramın külünü Toby'nin kül tablası olarak kullandığı o güzel toprak kaba silktim.

"Hayır, hayır. Yalnızca dünyanın en mutsuz insanları

sonsuza dek yaşamayı ister, çünkü hayatları boyunca istedikleri hiçbir şeyi yapamadıklarını düşünürler. Yeterince zamanları olmadığını, hayattan paylarına düşeni alamadıklarını hissederler."

Toby ellerini dümdüz açıp sanki bir pencereye bastırıyor gibi yaptı. "Cilala, parlat," dedi eliyle havada bir ileri bir geri kavisler çizerek. "Beni Usta Miyagi'ye döndürdün bu konuşmalarla. *Karateci Çocuk* filminde gibi hissettim kendimi."

Kahkahaya boğulmuştum çünkü Toby'yi bu filmi izlerken düşünemiyordum. Dediği şeyi hâlâ tam olarak anlamıyordum ama sanki ufacık da olsa bir an için mantıklı bir yanı olduğunu düşünmüştüm. Bir saniyeliğine ne dediğini anlamış gibi olmuştum ama sonra bulduğum o anlam yine uçup gitmişti.

"Peki ya sen?" dedim.

"Ben mi?"

Başımı salladım. "Yani... hayattan payına düşeni aldın mı?"

Toby sigarasından derin bir nefes çekip kollarını yatağın üzerine doğru uzatarak gerindi.

"Sanırım ben hikâyesinin nasıl sonuçlanacağını öğrenmeyi beklemek zorunda olmayan sayılı insanlardan biriyim. Hayatım bir film olsaydı şimdiye çoktan sıkılıp sinemadan çıkmış olurdum."

"Ben çıkmazdım," dedim. "Ben izlerdim."

"Birinciyi yarıyı görmedin de ondan."

"Anlatsana o zaman. En başından."

Toby ellerini saçlarında gezdirdi. Bir an için kaşları çatılmıştı.

"Başka bir zaman, tamam mı? Başka bir gün. Bak, dışarıda hava güzel. Hele şükür bu kez yanında yağmuru getirmedin." Bana takıldığını göstermek için gülümsemişti. "Haydi, bir yerlere gidelim."

O anda Toby'nin hayatına dair gerçek hikâyeyi asla öğrenemeyeceğimi anlamıştım. Başka bir zaman olmayacaktı. Toby'yle aramda yaşanan her şey şu anda ve burada yaşanacaktı. Başka hiçbir şey yoktu. Şu an, burası ve Finn. Başka bir geçmiş olmayacaktı. Sadece ufak tefek kalıntılar ve önümüzde uzanan birkaç ay. Ve biliyor musunuz, bunun harika bir yanı vardı aslında. Bu, her şeyin düzeltilip yoluna koyulabileceği anlamına geliyordu. Her şey yeni ve tam da olması gerektiği gibi olabilirdi.

"Üzerinde bununla mı çıkacaksın?" diye sordum tüylü mavi bornoza işaret ederek.

"İstiyorsan böyle de çıkarım," dedi Toby şakacı bir ses tonuyla. Ayağa kalktım ve üzerini değiştirmesi için dışarı çıkıp arkamdan kapıyı kapattım.

Şehirdeyken her zaman insanların içimi görebildiğini hissederdim. Sanki gerçek şehirliler benim banliyöden geldiğimi hemen anlayıverirmiş gibi. Ne giyersem giyeyim ya da ne kadar havalı görünmeye çalışırsam çalışayım tepeden tırnağa üzerimde *Westchester'lı* yazardı sanki. Ama Finn'leyken değil. Finn sanki gerçek bir şehirli olma biletimdi benim.

Beni baştan aşağı hakiki şehir ışığıyla aydınlatan bir ışıltısı vardı. Toby'yle de böyle olacağını sanmıştım. Ama olmamıştı. Toby'yleyken ikimiz de bu yere yabancıydık sanki. Sadece banliyölü biri gibi de değil, buradan dünyalar kadar farklı bir yere aitmişim gibi hissediyordum. Sanki buraya ait olmayı kendim de istemiyormuşum gibi. Sanki umurumda bile değilmiş gibi. Ve bu pek çok açıdan en az bu yere uyum sağlamak kadar iyi hissettirmişti. Hatta belki daha bile iyi.

Güzel bir öğleden sonraydı. Gökyüzü masmaviydi ve hava sıcaktı. Yolda gördüğümüz herkesin keyfi yerinde gibiydi. Hudson Nehri boyunca 158. Cadde'ye dek uzanan ince ve uzun Riverside Parkı'na yürümüştük. Yeniden konuşacak birine sahip olmak çok güzel bir histi ve haddinden fazla konuşmuştum o gün. Toby'ye Greta'dan bahsetmiştim. *Güney Pasifik* oyunundan ve Annie'den. Greta'nın belki de bir Broadway yıldızı olacağından.

Toby gülmüştü. "Boradway mi? Ah June, Finn onu Broadway sahnesinde görse bayılırdı."

Sonra ona Greta'yı partiden sonra yaprakların altına saklanmış halde bulduğumu anlattım. Eskiden birbirimizin en iyi arkadaşı olduğumuzdan ve artık bunun geride kaldığından, Greta'nın benden nefret ettiğinden bahsettim ona.

"Senden nefret etmiyor aslında," demişti Toby. Ama gerçekten nefret ettiğini söyledim ona. Gerçekten, gerçekten benden nefret ediyordu.

"Ve cumartesi günü bir parti daha var," dedim. "Beni zorla bir partiye daha götürecek. Üstelik gitmeyi istemiyorum."

"Belki eğlenirsin."

Bunun asla mümkün olmadığını söyleyen bir bakış fırlattım ona. Toby sempatiyle gözlerimin içine baktı.

"Finn portreyi bu yüzden yaptı, biliyor musun," dedi bir süre sonra. "Eğer ikinizi böyle resmederse o zaman her zaman aranızda bir bağ olacağını düşünmüştü. Tam olarak aklından ne geçiyordu bilmiyorum. Sanırım annenle arasında yaşananlar yüzünden bu konuda bir şeyler yapmak istedi."

"Nasıl yani?"

Toby'nin alnında kırışıklar belirmişti. İlk başta cevap vermedi. Sonra bir karara varmış gibi bir ifade belirdi yüzünde.

"Bunu sana söylemek bana düşmez, benim haddime değil. Ama kimin umurunda ki? Finn her zaman Danielle'yle yakın olmadıkları için üzüntü duymuştu; Danielle'nin ondan uzaklaştığını düşünürdü. Eskiden, sürekli taşınıp durdukları için birbirlerine çok yakınlarmış. Uzun yıllar birbirlerinin her şeyi olmuşlar. Babalarının Finn'in gey olduğunu öğrenmemesini annen sağlamış. Kimin bildiği Finn'in umurunda değildi ama annen bunun ne anlama geleceğini biliyordu. Özellikle de babalarının katı bir ordu mensubu olduğu düşünülürse. Annen arkadaşlarını Finn'e ayarlayıp onu sahte randevulara çıkartırmış. Sonunda kızların hepsi ona âşık olurmuş tabii. Kızlara yazık olmuş biraz."

Kızarmıştım.

"Bana evden ayrılırken o kadar uzun süre uzakta kalmayı planlamadığını söylemişti. Bunu biliyorsun, değil mi?

Finn'in evden ayrıldığını?" Sanki bunu yıllardır biliyormuşum gibi başımı sallamıştım. Sanki bu da kimsenin daha önce bana anlatma zahmetine girmediği bir detay değilmiş gibi. "Bana, annene sürekli yazdığını söyledi. Evden ayrıldığı günden itibaren. Şehirden ayrılırken, otobüsten başlayarak. Yıllarca annenden hiçbir cevap alamamış. Tek bir mektup bile. Bunu anlıyorum aslında. Ama Finn bu gidişin ona acı vermesini istememiş hiç. Arkasında birini bıraktığını düşünmemiş. Birkaç ay sonra geri döneceğini sanmış hep. Ama annen ona yazmayınca, Finn de dış dünyaya açılmaya başlayınca... daha on yedi yaşındaymış. Nasıl olduğunu hayal edebilirsin."

Hayal edemiyordum. Hayal edebilmeyi istemiyordum.

"Bir keresinde, onunla Berlin'de buluşması için annene para bile yollamış. Bu belki de annenin farklı bir adım atması için bir şans olabilirdi. Bilemiyorum. Ama annen gitmemiş. Böylece konu kapanmış. Yıllar sonra Finn geri dönüyor ama o artık annenin tanıdığı o küçük kardeş değil. O plajdaki küçük oğlan çocuğu değil. Sonra birden hastalanıyor ve Danni onu bir kez daha kaybediyor. Bu olanların hiçbiri adil değil. Hiçbiri. Finn'le aranızdaki ilişkinin bir parçası olamam; Danielle bütün bunlarla aslında Finn'e hayatta her istediğini elde edemeyeceğini söylemeye çalışıyordu. Onun da kendinden ödün vermesi gerektiğini. Finn her zaman Danni'ye bir şeyler borçlu olduğunu hissetmişti... ve sanırım ben onun ödediği o bedel oldum sonunda."

"Ama bu çok saçma. Bu hiçbir şeyi çözmedi ki?"

"Tabii ki çözmedi."

Annemin anlattığı o hikâyeyi düşündüm. Finn'in onun için o devasa at yengecini taşıdığı hikâyeyi.

"Ama madem birbirlerini bu kadar seviyorlarmış neden konuşup anlaşamamışlar?"

Toby bezgin bir ifadeyle gülmüştü. "İnsanlar zamanla birtakım alışkanlıklar ediniyor. Bazı insanlara karşı birtakım tavırlar geliştiriyor." Boş bir banka doğru çevirmişti gözlerini. Sanki o bankta daha önce oturmuş ve gelecekte oturacak bütün insanları görebiliyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Ya da belki de Finn'i düşünüyordu. "Bazen insanın kendini durdurması zor oluyor. Finn bunun sizin de başınıza gelmesini istemedi. Bu yüzden Greta'yla seni bir portrenin içine hapsetti."

Tenis etekleriyle koşuya çıkmış iki kadın geçmişti yanımızdan. Sonra iki mahzun av köpeğini gezdiren bir adamın yanından geçtik. Köpekler nefes nefese kalmıştı ve dilleri neredeyse yere değecekti.

Bir portre Greta'nın benden nefret etmesini nasıl engelleyebilirdi ki? Sonra aklıma bir şey geldi. Belki de o portreyi gazeteye yollayan da Finn'di. Belki bütün bunlar onun planının bir parçasıydı. Bizi böylece dünyanın önüne çıkarmak, ikimizi herkesin gözleri önünde ilgi odağı haline getirmek istemişti. İyi de bu neyi değiştirecekti ki?

Toby bir tezgâhın önünde durup bana portakallı, kendine de böğürtlenli ve ahududulu birer bardak buzlu oralet almıştı. Buzların arasına sıkıştırılmış kalın pipetlerimizden içeceklerimizi yudumlayarak Askerler ve Denizciler Anıtı'nın

önündeki merdivenlere oturmuştuk.

"Üzgünüm," dedim.

"Ne için?"

"Benden saklanmak zorunda kaldığın için."

Omuz silkti. "Senin suçun değil ki."

Benim suçum olmadığını biliyordum ama bunun annemin suçu olduğunu düşünmek suçu üstlenmekten daha zordu. Bu öyle çocukça bir talepti ki; öyle acınası ve küçük düşürücü. Ve annemin böyle olduğunu düşünmek istemiyordum. Bunu düşününce ona acıyordum.

"Hey," dedim havayı biraz yumuşatmaya çalışarak. "Şarkıda şu Matilda'yı kim gezmeye götürmüş?"

"O ne ki?"

"*Trivial Pursuit* oyunu. Bir soru işte. Seni test ediyorum."

"Oh, olamaz. Testlerde pek iyi sayılmam. Dur bir düşüneyim..." İlk başta sadece şarkıyı mırıldanıyordu ama sonra bağıra çağıra söylemeye başladı. Sesi öyle detoneydi ki gülmemek için elimle ağzımı kapatmıştım. Gitarla o denli güzel müzik yapan birinin şarkı söylemekte bu kadar berbat olmasına inanmak gerçekten de güçtü. "Şen avarenin biri. Cevap bu, değil mi?"

Başımı salladım. Hâlâ gülüyordum. "Bu arada avare ne demek ki acaba?"

"Sanırım evsiz gibi bir şey. Bir gezgin."

Bazen Toby'nin aksanı gerçekten çok belirgin oluyordu, bu da o anlardan biriydi. Böyle olduğu zamanlar hoşuma gidiyordu. Konuşması daha önce tanıdığım hiç kimse gibi de-

ğildi, söylemek istediği her şeyi dinleyebilirdim.

"Peki, Matilda kim o zaman?" diye sordum.

Toby bardağını yana eğip oraletini kamışla karıştırdı. "Sanırım Matilda da kendini evinde gibi hisseden kız."

O gece *Günlerin Kitabı*'nı çıkarıp notu yeniden okumuştum. Bazen notu okurken Finn'in sözlerinden, beni sevdiği, bazense Toby'yi sevdiği, sadece Toby'nin iyi olduğundan emin olmak istediği sonucunu çıkarıyordum.

Resimdeki hasta adam gibi yatağa girip sıkıca yorgana sarıldım. *Tıpkı böyle*, diye geçirdim içimden ve bir anda içimde kocaman bir öfkenin kabardığını hissettim. Çünkü birilerinin de benimle ilgilenmesini, bana göz kulak olmasını istiyordum. Olması gereken buydu. Çocuk olan bendim, değil mi? Toby kocaman bir yetişkindi. Hasta olmak hemşire olmaktan daha iyi görünüyordu. Orada öylece yatmak, insanların her ihtiyacına koşması. Kim istemezdi ki bunu?

Ama sonra tekrar düşündüm. Hasta insan her zaman hasta olacaktı ama hemşire sadece bir süreliğine hemşireydi. Ve işte o zaman Toby'nin ne demek istediğini anladım. Toby'nin öleceği kesindi. Zamanı kalmamıştı belki ama bu sayede sınırlar da ortadan kalkmıştı. Eğer onun için bir şey yapacaksam elimi çabuk tutmalıydım.

Gece herkes uyuduktan sonra gizlice mutfağa inip Toby'yi aradım. Bir süre konuştuk. Sonunda sadede geldim.

"Senin şehrinin adı ne?" diye sordum. "İngiltere'de yaşadığın yerin adı ne?"

Kırk Birinci Bölüm

Günlerden cumartesiydi, partinin olduğu gün Greta'nın benim orada olup olmadığımı kontrol etmesi ihtimaline karşı provaya gitmiştim. Oyunu en başından almışlardı ve Bay Nebowitz yorgun görünüyordu. Sonunda tatmin olana kadar çocuklara repliklerini tekrar tekrar okutuyordu.

"Senin bir hemşire olman gerekiyor, Julie," dediğini duydum. "Orada kaşlarını çatıp duramazsın. Haydi ama arkadaşlar. Kendinize gelin. Bilmiyorum fark ettiniz mi ama bugün şehirden misafirlerimiz var." Yanındaki koltukta oturanları işaret etmişti; kravatlı, yaşlıca bir adam ve parlak kızıl saçları olan bir kadın Bay Nebowtiz'le birlikte provayı izliyordu. Acaba *Annie* oyunundan insanlar mıydı bunlar? Greta'yı izlemeye mi gelmişlerdi? Bay Nebowitz ellerini çırpıp herkese bütün sahneyi baştan alacaklarını söylemişti.

Ön sırada oturan Greta'nın başını görebiliyordum. Sahnede yer almayan oyuncuların hepsi tiyatro salonunun kırmızı kadife koltuklarında oturmuş, arkadaşlarını izliyordu.

Bay Nebowitz herkesin, oyunun bütününü anlamasının son derece önemli olduğunu söylemişti, sadece kendi bölümlerini değil. Bu da sahnede olmadıkları zaman başkalarının sahnelerini izlemeleri gerektiği anlamına geliyordu. Gidip Greta'nın yanına oturmayı düşündüm. Belki de Toby haklıydı. Belki de Greta benden nefret etmiyordu. Belki de bu bambaşka bir şeydi. Ama sonra ön sırada aptal durumuna düşebileceğimi düşünerek vazgeçtim. Bunun yerine onu kendi haline bırakıp arka sırada oturmaya karar verdim.

Bu kez Greta geçen seferki kadar iyi değildi. Geçen sefer kostümlü olmadığı halde gerçekten de Kanlı Mary gibi görünüyordu. Ben bile izlerken onun Greta olduğunu unutmuştum. Ama bu kez karakterin altındaki Greta'yı görebiliyordum. Özellikle de "Happy Talk" şarkısını söylerken. Notaları doğru okuyordu ama söylediklerinin tek kelimesi bile inandırıcı değildi. Şarkı bitip de sahneden indiğinde rahatlamıştı sanki. Antonia Sidell'in oynadığı Nellie karakteri son kez "Dites-Moi" şarkısını söylemeye başlamadan hemen önce ben de tiyatro salonundan ayrılmıştım.

Bir süre kuliste dolandım. Kuliste neredeyse kimse yoktu. İçerisi bayat sandviç kokuyordu ve bir tek kostümcü iki kızla setleri boyayan bir çocuk vardı. Beni görünce bir an için sustular ama sonra başlarını çevirip konuşmaya devam ettiler. Yeniden merdivenlere yöneldim. Üst kata ulaşınca bir an için durup sırtımı duvara yasladım ve nereye gideceğimi düşündüm. O anın içinde öyle bir yalnızlık hissi vardı ki. Etrafımdaki herkes bu şeyle meşguldü ve ben bunun bir parçası

değildim. Gidecek hiçbir yerim yoktu ve gitmeyi bile istemediğim bir partinin başlamasını bekliyordum. O anda tek istediğim Toby'yi aramaktı. Ama ona söyleyecek bir şeyim de yoktu. Ona anlatacak ilginç hiçbir şeyim yoktu. Ama bu o kadar da kötü değildi. Hayatta hiçbir şey söylemesem de öylesine arayabileceğim tek insan oydu sanki. Belki öğlen yemeği harçlığımdan artan birkaç bozukluk bulurum umuduyla elimi cebime attım ama cebimde bir kuruş bile yoktu. Böylece o anda yapabileceğim ikinci en iyi şeyi yaptım. Ormana gittim.

Hava rüzgârlıydı ve ilkbahara özgü bir nem vardı. Ormana adım attığım an içimdeki bütün hüzün uçup gitmişti. Buraya gelmeyeli epey oluyordu, ormanı ne kadar sevdiğimi neredeyse unutmuştum. Bir süre amaçsızca etrafta dolandıktan sonra yeniden ormana dikkatimi vermeyi denedim. Araziyi yeniden tanımak, her şeyin tam olarak ne tarafta olduğunu bilmek istiyordum. Bu parti için planım Greta'ya göz kulak olmak ve buradan olabildiğince erken ayrılmaktı.

Yağan onca yağmurdan ve eriyen karlardan dolayı sürat-le akan nehri takip ettim. Akçaağacın yanındaki özel yerime kadar yürümemiştim. Buraya gelmeden hemen önce nehrin kenarından ayrılıp okula pek de uzak olmayan iri bir kayaya doğru yürümüştüm. Yine ortaçağda olduğumu hayal etmeye çalıştım ama işe yaramıyordu. Eskisi gibi değildi. Ne zaman o hisse yaklaşsam aklıma Toby'yle ilgili bir şey geliyordu. Ya da bir Trivial Pursuit sorusu veya *Güney Pasifik* oyunun-

dan bir şarkı sözü. Beynim değişmiş gibiydi. Beynimin bir kısmı, en sevdiğim kısmı, ölmüş gibiydi.

Sırt çantamı açıp içinden bir sigara çıkardım. Sigarayı yaktım ve günün son ışıkları da yitip gidene dek kocaman kayaya yaslanıp oturdum. Korkmuyordum. Bu parti hiçbir şeydi. Benim şehirde gizli bir arkadaşım vardı. Sigara içmiş ve brendi tadını denemiştim. Göz kulak olmam gereken biri vardı.

Toby doğduğu şehrin adını söyledikten sonra kütüphaneye gidip atlastan nerede olduğuna bakmıştım. Ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordum. Doğduğu şehir Kuzey Yorkshire Ormanı'nın hemen sağında kalıyordu. *Uğultulu Tepeler*, Jane Eyre, *Gizli Bahçe*. İnsan böyle bir yeri nasıl terk ederdi anlayamıyordum. Finn, Toby'nin kimsesi olmadığını söylemişti; herhalde New York'u kastetmişti çünkü bir insanın dünyada benden başka kimsesi olmadığına inanamıyordum. Ona İngiltere'ye gitmek istediğimi söylemeye karar vermiştim. Ona bunu kendim için istediğimi söyleyecektim ama asıl amacım onu evine geri götürmekti. Yatak odasındaki o fotoğrafta, Londra'dayken ne kadar mutlu göründüğünü fark etmiştim. Öylesine özgür ve rahat. Bunu mahvetmemem gerekiyordu. Düşünmem gereken detaylar, yapmam gereken birtakım telefon görüşmeleri, bulmam gereken bir pasaport vardı. Yapılacak çok şey vardı ama hayatta ilk kez bir şeyi doğru yapacaktım. Toby için yapacağım harika şey buydu.

Sigaramdan derin bir nefes çektim. Sigaranın ucu gecenin inen ışıklarında parlak, turuncu korla parlamıştı. Birinin

sana ihtiyacı olduğunu bilmenin insana bir tür güç bahşettiğini düşündüm. Bunun kemiklerimi güçlendirdiğini, kanımı koyulaştırdığını hissediyordum. Kendimi, tanıdığım herkesten daha büyük ve daha akıllı hissediyordum. İstediğim her şeyi ama her şeyi yapabilirdim.

Bir süre sonra çocuklar tepeden aşağı inmeye başlamışlardı. Fenerlerinin ışıklarının ateşböcekleri gibi ormanda bir aşağı bir yukarı dolaştığını görmüştüm. Birkaç çocuk köklere takılıp sendelediği zaman gülüşmeler ve bağrışmalar olmuştu. Devrilmiş bir ağacın kocaman gövdesinin arkasındaki bir kovuğa saklanıp onları izledim.

Greta ortalarda görünmüyordu ama Julie, Megan ve Ryan'ın kol kola girerek tepeden indiğini görmüştüm. Ben bir pelerin giymişti ve onun hemen arkasından ondan daha küçük bir grup ışıkçı çocuk geliyordu. Tanımadığım bazı çocuklar vardı. Biri bir gitar getirmişti, bir diğeri bir ağacın dallarının arasına sıkıştırdığı taşınabilir kasetçalardan dünyanın en kötü müziğini çalıyordu. Tiffany o tiz kız sesiyle "I Think We Are Alone Now" şarkısını söylüyordu.

Ay kocamandı ve orman daha önce görmediğim bir ışıltıyla parlıyordu. Bu kez geçen seferkinden daha çok çocuk gelmişti; parti daha gürültülü, daha çılgındı. Orada öylece durup onları izledim ama Greta bir türlü gelmiyordu. Belki de onu gözden kaçırmıştım çünkü onun dışında herkesi görmüştüm. Tam o sırada onu gördüm. Tek başına, ağır ve temkinli adımlarla tepeden aşağı iniyordu. Üzerinde uzun siyah paltosu ve parlak turuncu bir atkı vardı. Koyu renk uzun saç-

ları omuzlarına ve sırtına dökülüyordu. Yüzü asıktı.

Ateşin yanına gidip paltosunun iç cebinden bir şişe çıkardı. Sonra şişeyi kaldırıp başını arkaya eğerek kocaman bir yudum aldı. Bu öyle uzun sürmüştü ki şişeyi yarılamış olmalıydı. Kimseyle konuşmuyordu, bir an yanına gitmeyi düşündüm ama gitmedim. Bütün dikkatimi vererek Greta'ya baktığım sırada Ben Dellahunt elini yumruk yapıp saçımı karıştırmıştı. O anda arkamı dönüp çığlığı bastım.

"Hey," dedi elini geri çekerek.

"Beni korkuttun."

"Bunu görebiliyorum." Ateşi işaret edip gülümsedi. "İnsanları gözetlemek kızlarda çok çekici olabiliyor."

"İnsanları gözetlemiyorum. Greta'ya partiye geleceğime söz verdim ve burada biraz kafamı dinliyordum. Hepsi bu."

"Hı-hı," dedi Ben.

"Bu doğru."

Ben nasıl oluyorsa sinir bozucu bir biçimde benden daha büyükmüş gibi davranabiliyordu. Sanki o bir yetişkinmiş de ben daha bir çocukmuşum gibi.

"Bak ne diyeceğim," dedi. "Kurtların nerede olduğunu bana gösterirsen burada olduğunu kimseye söylemem."

Ben Dellahunt'a kurtlardan bahsettiğim için ne kadar pişman olduğumu anlatmaya kelimeler yetmezdi o anda.

"Neden bilmek istiyorsun ki?"

Cebine uzanıp içinden tuhaf bir çift zar çıkarmıştı. Zarları havaya ayıp tek eliyle yakaladı.

"Bir macera. Zindanlar ve ejderhalar. Ayrıca burada

kurtlar olduğunu söylersem şu birinci sınıflar korkudan altına yapar."

Başka şansım yoktu. Burada tek başıma kalmak, Greta'yı izlemeye devam etmek istiyordum. Böylece ona çatallı, büyük bir ağaca gelene kadar nehri takip etmesini ve karşı taraftaki tepeyi aşmasını söyledim. "Orada kurtların sesini duyabilirsin."

"Süper." Gülümseyerek omzumu sıvazladı. "Bilirsin, eğer fikrini değiştirirsen..." Tuhaf zarlardan birini elime bırakmıştı. "Bir düşün derim."

"Tabii," dedim. "Kararımı muhakkak sana bildiririm."

Sırıtarak bir süre orada öylece durdu. Sonra birdenbire yüzünün bana doğru yaklaştığını gördüm. Dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Sonra bir şey söylememe kalmadan koşarak uzaklaştı. Koşarken tek eliyle pelerinini tutup ondan beklemeyeceğim buyurgan bir ses tonuyla diğer çocuklara seslendi.

Utançtan kızararak karanlıkta öylece kalakalmıştım. Bu öpücük büyük olasılıkla hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kimse gerçekten beni öpmek istemiş olamazdı. Ama ya bir kere olsun işler benim için farklı geliştiyse? Hayır. Büyük olasılıkla benimle alay ediyordu. Yani, burada Uzak Diyarların Kurtlar Kraliçesi gibi görünen biri varsa o da Greta'ydı. Greta o parlak ay ışığının altında bütün diyarların hüzünlü kraliçesi gibi görünüyordu. Onu tekrar görmek için etrafa bakınırken bunları düşünüyordum. Ateşin etrafında oturan yüzleri bir bir taramıştım. Ateşin etrafındaki daireyi iki kez gözden geçir-

miştim ama Greta orada yoktu.

Karşıma çıkan herkese Greta'yı görüp görmediklerini sordum. Kimse görmemişti. Ryan onun fena halde sarhoş olduğunu söylemişti ama o da bunları söylerken bana yaslanmak zorunda kalmıştı. Kendisi de ayakta zor duruyordu. Margie Allen onu okula doğru yürürken görmüş olabileceğini söylemişti ama güvenemezdim çünkü gördüğü kişinin Greta olup olmadığından zerre kadar emin değildi. Yine de okula giden tepeye doğru koştum. Okulun arkasından dolaşıp kulis kapısını zorladım ama kapı kilitliydi. Camdan içeri baktım, kimse yoktu.

Eğer biraz olsun aklım olsaydı o anda eve giderdim. Greta onun peşinden koşmamı hak etmiyordu. Yine de gitmeyi içime sindirememiştim. Tekrar tepeden inip ormana yürüdüm ve Greta'nın dönmesini umarak ateşin başına oturdum. Ateşin çıtırtısı, gülüşmeler, birbirine karışan sesler ve taşınabilir kasetçaların müziği kafamda kocaman tüylü bir yumağa dönüşmüştü sanki. Ellerimle kulaklarımı örttüm. Sesler bir anda dinmişti. Yalnızca müziğin ritmik bas sesleri kalmıştı geriye ve bu neredeyse hoşuma gitmeye başlamıştı. Burada, her şeyin orta yerinde olduğum halde neredeyse kendimi görünmez hissediyordum.

Sonra birkaç çocuğun ayaklandığını gördüm. Ardından birkaç tanesinin daha. Çok geçmeden insanlar koşturup bağrışmaya başlamıştı ve polis sirenleri duyuldu. Tepenin başından, okulun otoparkının oradan karanlığın içinde kırmızı-

mavi ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı. Etrafımdaki çocukların hepsi panik içindeydi. Bu kez işi ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı. Ateşi okula çok yakın bir yerde yakmışlardı ve çok fazla gürültü çıkarıyorlardı.

Çocuklar dört bir yana koşuşturmaya başlamıştı. Ormanın derinliklerine doğru ya da otoparktan geçmeden etraftaki sokaklara çıkabilecekleri kestirme yollara doğru koşuyorlardı. Biri ayağıyla ateşe toprak atıyordu, ben de Greta'yı arayarak etrafta deliler gibi koşmaya başladım. Taşınabilir kasetçalar orada kalmıştı ve bu koşuşturmaya bir film müziği efekti katmıştı. "Blister in the Sun" şarkısı çalıyordu, sonunda güzel bir şarkı çıkmıştı. Polisler müzik eşliğinde ellerinde fenerlerle ağaçların arasında koşturup bağıra çağıra çocuklara durmalarını söylerken, ortam bir anda cumartesi sabahları gösterilen şu çizgi filmlere benzemişti.

Güvende olduğumdan emin olana dek gizlene gizlene bir ağaçtan diğerine koşuşturdum. Sonra ablamı bulmak için ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladım. Fenere ihtiyacım bile yoktu çünkü ay ışığı her yeri aydınlatıyordu. Sonra bir anda düşünmeme bile gerek kalmadan dönüp Greta'yı geçen sefer bulduğum yere doğru koşmaya başladım. Ormandaki gizli yerime gidiyordum.

Sanki orada beni bekliyor gibiydi. Ormanda tam da bu noktayı avucunun içi gibi biliyor olması tesadüf olamazdı. Benim de burayı bildiğimi tahmin etmiş olamazdı. Ama anlamıyordum. Yine geçen seferki gibi yaprakların altına gö-

mülmüştü. Bu sefer daha sıcak bir geceydi. Hava geçen seferkine nazaran çok çok daha sıcaktı ve Greta yine nemli bir yorgan gibi yaprakları üzerine çekmişti. Ayın bembeyaz ışığıyla aydınlanmış yüzü orada vücudundan ayrı bir şeymiş gibi öylece duruyordu.

Hemen üzerindeki yaprakları temizledim. Bu kez onu yürümek için zorlamaya karar vermiştim. Hatta koşmaya. Tuttuğum gibi onu kaldırdım ve uyanması için şiddetle sarstım. Gözlerini açıp bana bakmıştı.

"June," diye fısıldadı. "Bu sensin."

"Ayağa kalk, Greta. Hemen." Ayağa kalkıp doğrulana dek onu kollarından çektim.

"Hayır, hayır, hayır. Dinle. Şşşşş. June, sanırım ben ölüyorum." Elindeki kayısılı cin şişesine sıkı sıkı sarılmıştı. Bu şişeyi kısa süre önce tozlu ve unutulmuş vaziyette annemlerin içki dolabının arkasında görmüştüm.

"Ölmüyorsun. Sarhoşsun. Şimdi hemen ayağa kalk."

Gülerek yeniden gözlerini kapattı. Sonra bir an için göz kapakları titreşerek açılmıştı. Parmağını dudaklarına götürdü. "Arkadaşız, değil mi?"

"Eğer yürürsen," dedim. "Yürürsen arkadaş olabiliriz."

Yürümeye başladı. Kolunu omzuma atmış, sendeleyerek yanımda, ormanın içinde yürüyordu. Bu gerçekten de ağır bir işti. Nehrin kenarından gidersek yol uzayacaktı. Otoparka da geri dönemezdik çünkü orada polisler vardı. Bu yüzden geçen seferki gibi ormanın içinden geçip caddeye çıkmamız gerekiyordu. Greta ağır bir torba gibi omzuma asılmıştı.

"Haydi, çabuk ol," dedim ama Greta durup kalmıştı.

"Güzellik yarışmasını hatırlıyor musun?"

Yine başladık, diye geçirdim içimden. Bir kez daha onu sırtımda eve taşıyordum ve o da sendeleye sendeleye hafıza tünellerinde yürümeye başladı. Başta kızmıştım. Tüm bu olup bitenler asabımı bozmuştu. Ama sonra Greta elimi avuçlarının içine alıp parmağını tırnaklarımın üzerinde gezdirmeye başladı.

"O sardunya yapraklarını hatırlıyor musun?" dedi. İçimdeki öfke dinmişti çünkü hatırlıyordum.

Güzellik yarışması küçükken, hâlâ birbirimizin en yakın arkadaşıyken oynadığımız bir oyundu. Sıra Greta'ya geldiğinde çimenlere uzanan ben olurdum. Sonra Greta bahçenin dört bir yanında bir şeyler toplamaya giderdi. Sardunya yaprakları, ipekotu tüyleri ve çimenlerin arasında biten şu küçük, yabani mor menekşelerden toplardı. Ardından, kollarımı açıp yere uzanmamı söylerdi ve işe koyulurdu. Gözkapaklarıma menekşeleri yerleştirir, ipekotu tüylerini saçlarıma serpiştirdi. Her bir tırnak için doğru boydaki yaprağı bulmaya çalışarak el ve ayak parmaklarımın tırnaklarına parlak kırmızı sardunya yapraklarını yerleştirirdi. Sonra sanki elinde bir fotoğraf makinesi varmış da bu anı sonsuza dek ölümsüzleştirmiş gibi, *çektim*, diye bağırırdı klik sesi çıkararak.

Greta'nın işi bittiği zaman onca zahmet verip üzerime yerleştirdiği süsler düşmesin diye olabildiğince yavaş bir biçimde ayağa kalkardım. Genellikle geriye bir tek ayak tırnağımdaki yapraklarla saçlarımdaki tüyler kalırdı ama bu da yeterdi.

Özellikle de ayak tırnaklarımdakiler, çünkü Greta'nın yerleştirdiği çiçek yaprakları gerçekten de ojeye benzerdi.

Fakat asıl utanç verici olan hatırladığım kadarıyla bu oyunu en son oynadığımızda ben on bir, Greta da on üç yaşındaydı. İkimiz de bu oyun için fazla büyük olduğumuzu biliyorduk –Greta çoktan gerçek makyaj yapmaya başlamıştı– ama aynı zamanda bu oyunu ne kadar çok sevdiğimizi de biliyorduk. Bazen ablanla baş başa olduğun zaman utanç verici şeyler yapmak hiç de sorun olmuyordu.

"Uzan," dedi Greta.

İlk önce bir anlam verememiştim ama sonra ne demek istediğini anladım. Greta ormanın orta yerinde güzellik yarışması oyunu oynamak istiyordu. Onu da çekiştirerek yürümeye devam ettim.

"İmkânı yok," dedim.

"Ağğğ, Junie, haydi ama. Eskiden olduğu gibi."

"Eskiden olduğu gibi mi? Sen neden bahsediyorsun? Zalim olan sensin. Aramızdaki her şeyi mahveden sensin."

Hiçbir şey söylememişti. Kolu omzumdan düşmüştü.

"Bazı problemlerim olabileceği geldi mi hiç aklına?" diye sordu. "Birtakım... durumlarla cebelleşiyor olabileceğim?"

Greta sendeleyerek önüme geçmişti. Sonra arkasına dönüp güldü. "Zavallı Bayan Şanslı. Zavallı Bayan Gözde." dedi. "Belki de gidip AIDS kapmam gerekiyor. O zaman belki insanlar benim de etrafımda pervane olur ve..."

"Kapa çeneni, Greta. Kapa çeneni."

"O zaman senin için yeterince özel biri olabilir miyim.

June? Yeterince trajik olur muyum?"

Bana sert bir bakış fırlatmış, bir anda ayılmış gibi hızla çekip gitmişti.

"Bekle," diye bağırdım ama duymadı. Şimdi ona yetişmek için koşmam gerekecekti. Ay incecik, gümüşi bir ışıkla tüm ormanı aydınlatıyordu. Greta'nın kaybolabileceğini düşünüyordum ama kaybolmamıştı. Tam da dönmesi gereken yerde nehirden ayrılmış ve Evergreen Circle'a yönelmişti. Buraya ulaştığında sonunda onu yakalamıştım.

Yolun geri kalanında, evlerin arka bahçelerinden ve şehrimizin sokaklarından eve doğru yürürken ikimiz de konuşmamıştık. Arkasından Greta'ya bakıyordum. Ablama neler oluyordu böyle? Ya ben yanına gitmeseydim? O soğuk, nemli yaprakların arasında ne kadar kalacaktı? Uyanıp tek başına olduğunu anlaması ne kadar sürecekti? Korkarak yanında uluyan kurtlardan başka kimse olmadığını anlaması ne kadar sürecekti?

"Greta, bana neler olduğunu anlatmak zorundasın. Cidden korkmaya başladım. Gerekirse... gerekirse annemle babama olanları anlatacağım."

Bana bakıp gülümsedi. "Hayır, anlatmayacaksın. Şu anda buradasın, değil mi? Ama bazen de başka yerlerde? Tüm o ortadan kaybolmalarından annemle babama bahsetmemi ister misin? Sigaraya başladığını bilmelerini ister misin?"

"Tanrım, Greta. Kötülük olsun diye söylemiyorum bunu. Canını sıkan her neyse yardımcı olmak istiyorum."

Greta, Aultların eviyle DeRonzilerin evinin arasındaki

kaldırıma oturmuştu. Ben de gidip yanına oturdum. Tepemizde yanan sokak lambasının ışığı parlak bir daire şeklinde etrafımızı çevreliyor ve sanki bizi diğer her şeyden ayırıyordu. Greta yorgun, sarhoş gözleriyle bana baktı.

"Gerçekten korkuyor musun, June? Gerçekten?"

"Evet. Elbette."

Greta ağlayacak gibi olmuştu. "Bu iyi," dedi. Sonra bana sarıldı. Gerçek bir sarılıştı bu; sert ve şiddetli. Üstünden likör ve küflü toprak kokusu yükseliyordu. Ama bunların altından Jean Naté parfümünün o bebeksi, pudramsı kokusu duyuluyordu hâlâ. Greta daha sonra bana biraz daha sokulup, "Ben de Junie. Ben de, korkuyorum," dedi.

"Neden korkuyorsun?"

Elinin tersiyle yanağını okşadı, dudaklarını kulağıma iyice yaklaştırdı. "Her şeyden."

Kırk İkinci Bölüm

Ertesi sabah ikimiz de geç vakte kadar uyumuştuk. Daha doğrusu annemin izin verdiği kadar. Saat on buçukta ikimizi de kaldırmıştı. O öğleden sonra Ingram ailesine barbeküye gidecektik. Ingramlar her sene vergi sezonunun sonuna doğru annemle babam için bir barbekü partisi düzenlerdi. Son dönemeci de atlatmalarına yardımcı olmak için bu yemeği verdiklerini söylerlerdi.

Ben Ingramlara gidecek olmamıza aldırmamıştım, Greta gitmemek için her şeyi denemişti. İşin komik kısmı Greta sonunda Mikey'ye ayıp olur diye gelmek zorunda kalmış ve oraya gittiğimizde Mikey arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. Bir de artık kendisine Mikey denmesinden hoşlanmadığını söylemişlerdi bize. Artık sadece Mike olarak çağrılmak istiyordu. Böylece sonunda Greta'yla kendimizi akşamdan kalma bir vaziyette Ingramların arka bahçesinde bulduk ve eski, paslı salıncakların etrafında dolandık. Greta salıncaklardan birine oturup botunun ucunu çıplak bir toprak parçasına göm-

dü. Ben de olabildiğince hızlı sallanıyordum; öyle ki birazdan salıncakla beraber uçacakmışız gibi demir bacaklar her seferinde yerinden oynuyordu.

"Şunu keser misin?" dedi Greta.

"Kesemem," dedim sallanmaya devam ederek.

Greta ayağa kalkıp yetişkinlerin bira ve şarap bardaklarıyla oturdukları piknik masasına doğru baktı. Babam Trivial Pursuit'i de yanında getirmişti. Aslında Ingramlar bu oyunu iki yıl önce almıştı ama babam yine de onlara oyunu yeniden oynatmıştı. O sırada annemin güldüğünü duydum, kulaklarımı tıkamak istedim o an çünkü onun hakkında öğrendiğim şeyler bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Bir insan bu derece çaresiz ve üzgün olduğu halde nasıl bu kadar güçlü ve normal davranabiliyordu? Ve acımasız. En kötü kısmı da buydu. Finn ile annemi sadece birkaç yıldır abla-kardeş olarak görmeye başlamıştım. Benim için anne ve dayı olmanın ötesinde bir ilişkileri olduğunu daha yeni görüyordum. Belki annemle Finn de tıpkı ben ve Greta gibi ailece gidilen bir barbekü partisinde, bir evin arka bahçesinde sıkıntıdan patlayarak salıncaklara binmişlerdi. Onlar da birbirlerinin sırlarını saklamış olmalıydılar. Tıpkı bizim gibi.

Greta eliyle ağzını kapatıp kusacakmış gibi bir ses çıkardıktan sonra derin bir iç geçirerek yeniden salıncağa oturdu. Önceki gece yaşananları yeniden gündeme getirmenin bir yolunu arıyordum. Greta'nın beni hemen terslemesine izin vermeyecek bir şeyler. Kollarımı salıncağın zincirlerine dolamıştım ve ellerimi cebine sokmuştum çünkü hava soğuktu.

Herkes hava yeterince iyiymiş gibi davranıyordu ama aslında barbekü için fazlasıyla soğuk bir gündü. Parmaklarım sol cebimin içindeki bir şeyle oynuyordu. Bunun, Ben'in verdiği o tuhaf zar olduğunu anladım. Ellerimi cebimden çıkarıp salıncak en yüksek noktasına ulaşana kadar bekledim ve sonra çimenlere doğru atladım.

"Hey," dedim. "Şuna bak." Avucumu Greta'ya doğru uzatmıştım. Zarı gün ışığında ilk defa görüyordum. Aslında hoş bir şeydi. Tabanlarından birleştirilmiş iki tane beşgen piramide benzeyen yarı saydam, mavi, on yüzlü bir zar. Üzerine rakamlar kazınmış büyük bir mücevheri andırıyordu.

Greta zara baktı. "Gördüm, neymiş bu?"

"Zindanlar ve Ejderhalar zarı. Ben verdi."

Greta hemen canlanmıştı. "Oooooh," dedi. "İneklerin flört ritüelleri."

Kızardığımı hissedebiliyordum ama Ben'le aramızda bir şeyler olduğuna dair söyleyeceğim cinsel içerikli haberler varmış gibi davranmak ne kadar zor olsa da, Greta'nın açılmaya başladığını görebiliyordum. Bir de şu öpücük vardı tabii.

"Dün akşam onu gördün mü? Şu peleriniyle?"

Başını iki yana sallamıştı. "Ama görünüşe bakılırsa sen görmüşsün." Kaşlarını kaldırıp şapşalca sırıtmıştı.

Başımı salladım. Olayı üstü kapalı bırakıp Greta'nın olanlara kafa yormasını istiyordum. Gözleriyle beni süzmüştü. Sonra sanki dünyadaki her şeyin sırrını çözmüş gibi bir bakış fırlattı bana.

"Biliyor musun, June, senin oyununu devam ettiriyorum burada. Rol yapmayı bırakabilirsin."

"Ne rolü?"

"Ben meselesi. Ben'le aranızda hiçbir şey yok."

İşin komik kısmı, hayatımda ilk kez gerçekten de bir şeyler olmuştu. Ben beni öpmüştü. Her şey oldukça acemiceydi, hızlı gelişmişti ve belki de hiçbir anlamı yoktu ama gerçekten olmuştu.

"Biliyor musun, Greta, hayatta her şeyi bilmiyorsun. Bildiğini zannediyorsun ama hiçbir şeyden haberin yok..."

"Dün gece Ben'in partiden Tina Yarwood'la ayrıldığını biliyorum ama."

Başımı hemen öteki tarafa çevirdim. Söylediği şey tahmin ettiğimden daha çok acıtmıştı canımı. "Aaa," dedim bir süre sonra.

Ben Dellahunt'la ilgili fanteziler kurduğum falan yoktu. Ondan tam olarak hoşlandığım bile söylenemezdi. Kendini beğenmiş ineğin biriydi ve ne Finn'e ne de Toby'ye benziyordu. Ama yine de Greta'nın Tina Yarwood'la ilgili söylediği şeyi duyunca, o öpücüğü, bunun bir anlamı varmış gibi kızardığımı düşününce birden beynimden vurulmuş gibi olmuştum. Hiçbir şey değişmemişti. Bir kez daha aptal konumuna düşmüştüm. İnsanlar için ne ifade ettiğini bir türlü anlamayan bir kızdım ben.

Greta sırıtarak bir süre gözlerime bakmıştı. Canımı yaktığını görebiliyordu. Bunu farketmiştim. Bunun yapabileceğin en kötü şey olduğunu, böyle bir şeyi söyleyebileceğim

en son insanın Greta olduğunu bildiğim halde o akşamdan kalma suratına bakıp, "Ben hiçbir şey değil. Şehirde bir erkek arkadaşım var. Yaşı da benden büyük. Senden bile büyük. Sürekli tek başıma şehre gidiyorum. Birlikte içki, sigara içiyoruz, canımızın istediğini yapıyoruz." Neredeyse devam edecektim. Neredeyse İngiltere'ye gitme planımdan da bahsedecektim ama son anda durdum.

"Yalancı," dedi. Bunu öyle saldırganca söylemişti ki, anlattıklarımın doğru olabileceğini düşündüğünü görebiliyordum.

Omuz silktim. "İstediğin şeye inanabilirsin."

"Merak etme. Öyle yapacağım."

Bu derece özgüvenli bir biçimde konuşabilmek için konsantre olmam ve inanılmaz bir çaba sarf etmem gerekmişti. Bir süre salıncakta oturup ne kadar aptalca bir şey yaptığımı, bunun yol açabileceği sorunları düşündüm. Sadece benim için değil üstelik; Toby için de. Ayağa kalkıp yürümeye başladım ama sonra aklıma bir şey geldi.

"Ormandaki yerimi nereden biliyorsun?"

Gülümsemişti. "Seni gördüm, June. Tepelerin gözleri var..."

"Ne demek istiyorsun?"

O anda öyle güçlü görünmüştü ki duyacaklarımdan korkmaya başlamıştım. Ama bilmem gerekiyordu.

"Söylesene," dedim.

"Seni takip ettim. Bir gün, senenin başında, okuldan sonra ormana doğru yürüdüğünü gördüm ve seni takip ettim.

Bütün öğleden sonra oradaydım; o tuhaf oyunlarını oynarken seni izledim. Kendi kendine, o salak eski elbiseyle ve çok değerli çizmelerinle konuştuğunu gördüm.

"Sen beni mi gözetledin?"

"Hem de kaç kere."

Greta'nın gözlerinin içine bakarak orada öylece kala-kalmıştım. Belki o anda utanç duymam gerekiyordu ama hissettiğim tek şey öfkeydi. Başka tek kelime dahi etmeden yanından ayrıldım. Hâlâ titriyordum. Titrememin geçmesi için yumruklarımı sıktım. Elimdeki mavi zarı sıkı sıkı tutuyordum. Yine Ben'i düşündüm. Sonra zarı Ingramların bahçesine fırlattım. Birkaç ay içinde çim biçme makinelerinin altında kalıp.parçalanacaktı. Güzel. Sonra piknik masasına gidip yetişkinlerle oturdum. Sonunda eve gidene kadar onlarla Trivial Pursuit oynamayı istiyormuşum gibi davrandım.

Kırk Üçüncü Bölüm

Sonraki çarşamba günü 1 Nisan'dı. Başkan Reagan televizyonda ilk kez AIDS'le ilgili bir konuşma yapıyordu. Görünüşe bakılırsa bir süredir bu hastalıktan haberi vardı ama nedense bu konuda sessiz kalmayı tercih etmişti. Konuşmasında herkese, özellikle de gençlere seks yapmayı bırakmalarını söylemişti. Tam olarak bu kelimelerle olmasa da konuşmasının özeti buydu. Bu bana hiç de kötü bir fikir gibi gelmemişti. Yani seks neden bu kadar önemliydi ki? İnsanlar neden sadece birlikte olmayı sevdikleri için bir arada yaşamıyor, tüm hayatlarını birlikte geçiremiyorlardı? Neden sırf birbirlerini dünyadaki herkesten daha çok sevdikleri için bir arada olamıyorlardı?

İnsan böyle birini bulunca seks yapmasına gerek kalmazdı bile. Sadece sarılsan da olurdu, öyle değil mi? Yanlarına oturup onlara sokulabilir ve vücutlarının bir makine gibi işleyişine kulak verebilirdin. Kulağını o insanın sırtına yaslayıp ikinizin de aynı malzemeden yapıldığını düşünerek vü-

cudunun ritmini dinleyebilirdin. Bu gibi şeyler yapabilirdin.

Bazen bir insana çok yakın durursanız kimin midesinin guruldadığı bile belli olmaz. Birbirinize bakıp ikiniz de özür diler ve, "O ses benden çıktı," dersiniz, sonra da gülersiniz. Bu tür bir şeyin olması için seks yapmanıza gerek yok. Yani vücudunuzun, aç olup olmadığını bile anlayamayacak hale gelmesi, bir başkasının açlığını kendi açlığınız zannetmeniz için demek istiyorum.

Bir keresinde, on üç yaşıma bastıktan hemen sonra. Finn'in evinde olmuştu bu. Finn'le birlikte o kocaman pencerelerinden birine yaslanmış, annemin eve dönmesini bekliyorduk. Annem o gün Bloomingdale's mağazasına alışverişe gitmişti. Babamla, işyerinden tanıdıkları birine düğün hediyesi alacaktı. Her an, elinde kocaman bir Bloomindale's torbasıyla, uzun, tüylü paltosuna sıkı sıkı sarınmış vaziyette sokağın diğer tarafından görünmesini bekliyorduk. Bu ikimizin de hoşuna gidiyordu; bir insanı onun haberi olmadan tepeden izlemek. İkimiz de bazen insanın bu sayede birinin gerçekte kim olduğuna dair bir ipucu yakalayabileceğini biliyorduk. Bu yüzden hava soğuk olduğu halde pencereye yaslanmış bekliyorduk. Omuzlarımız birbirine değiyordu. Finn ara sıra sırtımı eliyle ovuşturup beni ısıtmaya çalışıyordu. Üzerinde neredeyse gözleriyle aynı renkte, mavi, yünlü bir kasket vardı ve kırmızı örgü atkısını boynuma sarmıştı.

"Hey, baksana Timsahçık," dedi.

"Efendim?"

"Annen seninle konuştuğunu söyledi. Benim hakkımda.

Bana neler olduğu hakkında."

Mount Kisco Lokantası'ndaki o günden bu yana iki ay geçmişti ama Finn'e bu konuda tek bir kelime bile etmemiştim. Hiçbir zaman bir şeyleri biliyormuşum gibi davranmazdım. Bunu yapamazdım. Bunun geriye kalan zamanlarımızı da mahvedeceğinden emindim. Atkının ucundan tutup boynuma bir kat daha doladım.

"Bu konudan söz etmesek olmaz mı?"

Finn'in elini sırtımda hissetmiştim. Başını salladı. "Sadece şunu bilmeni istiyorum, bana herhangi bir şey sormak istersen sorabilirsin ya da..."

"Tamam," dedim hemen sözünü keserek. Uzun bir konuşma yapmak üzere olduğunu anlamıştım. Bu konuda konuşmasına biraz olsun izin verirsem bana hastalığıyla ilgili her şeyi anlatmaya başlayacaktı, bunları duymak istemiyordum. Pencereden dışarıyı işaret ettim. "Şu Barbara Walters değil mi?"

Finn biraz daha eğilip başını yana çevirmişti. Sonra gülümseyerek omzunu omzuma vurdu.

"Daha çok Dolly Parton'un büyükannesine benziyor."

Gülmüştüm. Daha çok da konuyu değiştirmenin bir yolunu bulabildiğim için. İşte o anda olmuştu. Birimizin midesi gümbür gümbür guruldamıştı. Benden geldiğine emin olduğum için utanarak Finn'e bakmıştım. Ama sonra o da sesin kendi midesinden geldiğine emin olduğunu söylemişti, çünkü öğle yemeği olarak sadece bir fincan kahve içmişti. Sen mi ben mi diye bir süre daha tartıştıktan sonra Finn beni mut-

fağa sürükleyip bunun önemli olmadığını söylemişti.

"Benim midem senin miden, Timsahçık," demişti. Dolaplardan birini açıp bir kutu Wheat Thins yulaflı kraker, sonra buzdolabından üzeri bordo rengi bir balmumuyla kaplı olan afili, kalınca peynir kalıbını çıkardı. Tezgâha yaslanıp annem kapının ziline basana dek kraker ve peynir yemiştik birlikte.

1 Nisan'da dikkatli olmam gerekiyordu çünkü Greta her 1 Nisan'da mutlaka bir numara çevirirdi. Bu her zaman böyle değildi. Birkaç yıl öncesine kadar Greta'yla bir olup annemlerle oyunlar oynardık. Pek harika numaralar değildi bunlar –şekerliğe tuz koymak ya da ketçapı sahte kan olarak parmağın üzerine sürmek gibi şeyler– ama bu işte beraber olurduk hiç değilse. Sonra, birkaç yıl kadar önce durum değişmişti. Şimdi Greta bana karşı oynuyordu. Bazen çok şahane bir şey olacağını söylerdi; bir gün okula gitmek yerine Muhteşem Macera oyun parkına gideceğimiz gibi şeyler. Sonra ben tam heyecanlanmaya başlayınca gülüp, "1 Nisan!" diye bağırırdı. Bazen de tam tersi olurdu. Çok kötü bir şey olmuş gibi gelirdi yanıma. Bir keresinde eskiden baktığım hamsterımın kaçtığını söylemişti. Beni neredeyse ağlayacak noktaya getirdikten sonra hamsterımı yatağının altındaki bir ayakkabı kutusundan çıkarmıştı.

Geçen yıl uyanır uyanmaz odama gelmiş, yüzüne üzgün bir ifade takınıp bana Finn'in öldüğünü söylemişti. Tamamen uyanmamı, sözlerinin iliklerime kadar işlemesini beklemişti.

Bir tepki göstermemi bekliyordu; gözyaşlarına boğulmamı ya da teselli bulmak için kollarına atılmamı. Ama ben uyuşmuş gibiydim. Yatağımda öylece donmuş vaziyette oturup kalmıştım. Greta bir süre daha karşımda durduktan sonra sonunda pes etmişti. "1 Nisan," demişti hayal kırıklığıyla.

Genelde 1 Nisan olduğunu fark etmezdim ama bu sene hatırlamıştım ve Greta'nın harekete geçmesini bekliyordum.

Ama Greta hiçbir şey yapmamıştı. Kahvaltı her zamanki gibi geçmişti. Annemle babam erkenden işe gittiği için yalnızca ikimiz vardık. Tezgâhın başında durmuş, kızarmış ekmeğine üzüm reçeli sürerken onu izliyordum. Arkasını döndüğünde onu izlediğimi görünce kahve bardağına uzanmadan önce "senin derdin ne?" der gibi bir bakış fırlatmıştı. Kahvaltılık gevreğimden bir kaşık aldım. Çikolata parçacıklı kurabiye tadında olması gereken küçük yuvarlaklar, sütte ıslanıp iğrenç bir hal almıştı ama bunu umursamamıştım.

"Diğer parçayı ister misin?" dedi Greta reçelli kızarmış ekmeğinin diğerini uzatarak.

"Olur."

Kızarmış ekmeği masaya, kâsemin yanına doğru fırlatıp okul için hazırlanmaya gitti. Belki de bu yılki şaka budur diye reçelli ekmeği yakından inceleyip iyice kokladım. Üzerine kara ya da kırmızı biber veya öyle bir şey serpmiş olmalıydı. Bu iş burada sonladığı için memnundum. Bu seferki numarasını çözmek kolay olmuştu. Kızarmış ekmeği dilime değdirip ağzımın yanmasını bekledim. Ama hiçbir şey ol-

madı. Adam akıllı bir ısırık alıp yine bekledim ama yok, ekmekte bir numara yoktu.

O sabah okula yürüyerek gitmeye karar vermiştim çünkü otobüsü beklerken Greta'ya şaka yapması için bir şans daha vermek istemiyordum. Saat erkendi ve oldukça güneşli, sıcak bir sabahtı, bu yüzden ormandan yürümeye karar vermiştim.

Eriyen karlarla ıslanmış yapraklar havaya tatlı, şurupsu bir koku vermişti. Westchester'da ilkbahar birkaç gün sürerdi. Genellikle hava kıştan bir anda nemli bir yaza dönerdi. Nisana kadar kar yağdığı olurdu bazen ama mayıs geldiği anda hava birden ısınırdı. Ve bu da ormandaki günlerimin sonu olurdu. Dışarısı doksan dereceyken insan ortaçağda olduğunu hayal edemiyordu. Bana göre ortaçağda mevsim her zaman sonbahar ya da kıştı. Hava her zaman soğuk ve rutubetliydi. İnsanların palto giymesi gerekiyordu hep. Ve çizme. Çizmeler olmazsa olmazdı.

Ama şimdilik durum fena değildi. O sabah okul yolunu aceleye getirmemiştim. Ormanda tek başıma olduğumu biliyordum. *Requeim*'i mırıldanmaya başladım ve dilendiği için göğsüne damga vurulmuş bir kız olduğumu hayal ettim.

Okulda, *belki de Greta numarasını buraya saklamıştır*, diye düşünerek dolabımı usulca açmıştım ama dolapta da bir şey yoktu. Bütün gün etrafta Greta'ya bakınmıştım. Ama 1 Nisan şakasından hiçbir iz yoktu.

1987 yılının Nisan ayı Greta'nın acımasız şakaları ol-

madan geçmişti. Eve gittiğim zaman posta kutusunda adıma postalanmış bir mektup buldum. Üzerinde, Kılıfsız Plakları Koruma Derneği'nden geldiği yazıyordu. Bir an için, *acaba Greta'nın numarası bu mu,* diye düşünmüştüm ama zarf elbette Toby'den geliyordu. Kendi gitar kaydının olduğu kaseti yollamış, kasetin iç kapağına, *sana böyle çalmayı öğreteceğim,* yazmıştı.

Akşam yemeğinde Greta'yla annemin bize bıraktığı dana etli sebze yahnisini yedik. Sonra uyumadan önce *Manzaralı Bir Oda* filmini izledim.

O gece yatağımda uzanırken Greta'nın neden bu seneyi atladığını anlamaya çalışıyordum. *Belki de çok geç değildir,* diye düşündüm. Belki de gece yarısından önce bir şeyler karıştıracaktı. Saat on birden sonra gizlice odasına baktığımda mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Ama beni uyku tutmamıştı. Yatakta tamamen uyanık vaziyette öylece uzanmış, düşünüyordum ve düşündükçe belki de Greta'nın bu yılı hiç de atlamamış olduğunu anlamaya başladım. Belki de önceki 1 Nisan'larda bu senenin tohumunu ekmişti. Artık hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Bütün gün bana ne numara çevirecek diye düşünerek günü kendime zehir etmiştim. Greta'nın yapması gereken tek şeyse oturup çırpınışımı izlemek olmuştu.

Ya da belki de umursamıyordu artık. Belki bu zahmete girmeye bile gerek görmüyordu. O gece kafamda bu üzücü düşünceyle uykuya dalmıştım. Sabah uyandığımda da aklımda yine bu vardı; her şeyin orta yerinde soğuk, kara bir delik gibi duruyordu.

Kırk Dördüncü Bölüm

Mahrem kelimesi hoşuma gidiyordu. Ortaçağa özgü bir yanı vardı sanki. Bazen kelimelerin canlı olduğunu düşünürdüm. Eğer mahrem kelimesi canlı bir şey olsa sonbahar yaprakları renginde saçları olan ve ay gibi beyaz giyinen, solgun tenli, küçük bir kız olurdu. Toby'yle aramızdaki ilişki mahrem bir ilişkiydi.

Toby'yi tekrar gördüğümde, ki bu okuldan iki gün sonraydı, ona bir bonsai ağacı götürmüştüm. Ama bu gerçek bir bonsai ağacı değildi. Sadece arka bahçemizdeki Japon akçaağaçtan kopardığım bir dalı toprağa ekmiştim.

"Senin için, Tobysan," dedim önünde eğilerek. Gönderme yaptığım şeyi anlamayacağından korkuyordum. Şakaları hiç unutmazdım ama bazen insanlar her şeyi anında unutuveriyordu ve sonra böyle ufacık bir şeyi hâlâ hatırladığım için aptal durumuna düşüyordum.

"Ustasından öğrenen bir öğrenci, bilge bir öğrencidir," demişti Toby ve bir an bile tereddüt etmeden eğilmişti. Şap-

şalca karatedeki vinç tekniğini taklit etmiş, o cılız ve uzun bedeniyle bir vinçten çok henüz keşfedilmemiş bir kuş türüne benzemişti.

Gülerek ona bir omuz attım ama sandığımdan daha güçlüydü ve biraz olsun yerinden kımıldamadı.

Her zamanki gibi şehre trenle gitmiştim ve Toby de her zamanki gibi çay demlemişti. Görünüşe bakılırsa evi temiz tutmaya çalışıyordu, ama ortalığın genel olarak salaş bir hali vardı. Yine de hiçbir şey söylememiştim çünkü çaba gösterdiğini görebiliyordum. Toby bir kutu hazır kek çıkarmıştı. Keklerden birini alıp ikiye ayırarak aradaki beyaz kremayı dişlerimle kazıdım. Ama Toby hiçbir şey yememişti.

"Bir süredir düşünüyordum," dedim. "Şu söylediğin şeyi. Dilediğimiz her şeyi yapabileceğimiz konusunda söylediklerini."

"Evet?"

"Şey, hâlâ konunun üzerinde çalışıyorum. Henüz bir karar vermedim."

"Ah, şu merak dolu bekleyiş, June. Şu merak dolu bekleyiş yok mu." Toby gözlerini kocaman açıp gülümsemişti. "İstediğin kadar düşün derdim ama zaman biraz kısıtlı..."

"Ha-ha," diyerek gülmüştüm ama bunun pek de şaka olmadığını biliyordum. "Ve..."

"Evet?"

"Şey, bir de, düşünüyordum da, istersen şu resimlere bakabiliriz. Bodrumdakilere."

"Gerçekten mi? Hazır olduğundan emin misin?"

İşin doğrusu gerçekten buna hazır olmam mümkün mü onu bile bilmiyordum, ama yine de başımı salladım.

Bu kez önden ben gitmiştim. Bir an bile tereddüt etmeden kafesin önüne kadar yürüdüm. Toby'nin açılmamak için inat eden kilidi çevirip kapıyı açmasını bekledikten sonra içeri de yine önce ben girmiştim.

Ahşap rafın üzerinde iki sıra tuval vardı. Her birinde üst üste belki otuz-kırk tane resim duruyordu. Toby'ye baktım.

"Bunların hepsi Finn'in mi?"

Başını salladı.

"Ama o makale. *Times*'ta Finn hakkında çıkan makaleyi gördün mü?"

Toby başını iki yana sallamıştı. "Gazete okumuyorum."

"Gazetede bir makale vardı, portrenin bir resmini de koymuşlardı..." Bir an için durup Toby'nin portrenin resmini gazeteye kendisinin yolladığını itiraf etmesini bekledim.

"Eee?" dedi. Neden bahsettiğim konusunda en ufak bir fikri yoktu. Belki gizlediği bir şeyleri yakalayabilirim umuduyla yüzüne dikkatle baktım ama sadece biraz kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Neyse, makalede Finn'in resim yapmayı bıraktığı yazıyordu. On yıl önce mi ne."

Toby başını iki yana sallamıştı. "Hayır, hayır. Sadece resimlerini sergilemeyi bıraktı, hepsi bu. Finn'in sanatla uğraşmadan yaşayabileceğini düşünebiliyor musun?"

Kendimi yine aptal gibi hissetmiştim. Finn'i asla Toby'

nin tanıdığı kadar yakından tanıyamamışım gibi.

"Hayır, düşünemiyorum sanırım," dedim. "Peki neden resimlerini sergilemeyi bıraktı?"

"Bütün bu sanat camiasından sıkıldığım söylemişti. Bu yüzden arada sırada paraya ihtiyacı olduğunda bir-iki tablo satıyordu ama hepsi bu. 'Artık hiçbir şeyi kanıtlamak zorunda değilim,' demişti."

Bu bana çok mantıklı gelmişti ama annemin bunu saçma bulacağını biliyordum. Finn'in fırsatları teptiği için aptallık ettiğini söylerdi kesin.

Toby resimleri işaret etmişti. "Resimlerle baş başa kalmak istersen seni yalnız bırakabilirim. İşin bitince kapıyı kilitleyip gelirsin."

Hiçbir şey söylemedim ve Toby de gitmek üzere arkasını döndü. Arkamdan kafesin kapısını kapattığını duydum. Resimlere tek başıma bakmak istiyordum. Korkmak istemiyordum ama annem haklıydı. Burası korku filmlerinden fırlamışa benziyordu.

"Toby?"

"Evet?"

"Kalabilirsin... yani, istersen."

Toby gülümsemişti. Göz açıp kapayıncaya kadar yeniden kafese girip şezlonga uzandı ve o afili kristal şişelerden kendine bir kadeh içki doldurdu.

"Sana bakmayacağım," dedi. "Burada yokmuşum gibi davran."

Yere oturup bağdaş kurdum ve tek tek resimleri incele-

meye başladım. Tabloların çoğu küçük sayılırdı. Belki bir mikrodalga fırının kapağı kadar. İlk birkaç tanesi soyut şeylerdi. Şekiller ve renkler. Sıkıcı olduğunu düşünmemeye çalışsam da sıkıcı geliyorlardı işte. Daha akıllı biri olsaydım bunların dünyanın en iyi resimleri olduğunu düşünürdüm herhalde ama ben kimsem oydum ve yalnızca doğruları söylemeyi istiyordum. İşin doğrusu bunları gerçekten çok sıkıcı buluyordum. Yine de Toby belki beni izliyordur diye hepsini uzun uzun inceledim. Finn'in çalışmalarını beğenmiyormuşum gibi görünmek istememiştim. Ama bu soyut resimleri geçtikten sonra işim hiç de zor olmamıştı. Belki on tane soyut resmi geride bıraktıktan sonra üzerinde Finn'in o eski el yazısının olduğu beyaz bir kâğıda ulaştım. Hasta olduğundaki gibi eğri büğrü değil, eskisi gibi muntazam ve güzel yazmıştı. *KEŞKE BURADA OLSAYDIN (23).* Kâğıdın üzerinde böyle yazıyordu.

Bunun üzerine resimlere yüzde yüz konsantre olmuştum zaten.

Keşke Burada Olsaydın resimleri Amerika'nın dört bir yanından farklı farklı yörelerin büyük boy, eski moda kartpostallarını andırıyordu. Her birinin üzerine detaylı bir biçimde pullar, posta mühürleri ve resimler çizilmişti, renkler sanki gerçek dışıydı. Sular sanki olması gerektiğinden daha turkuvazdı ve gökler öyle maviydi ki neredeyse insanın gözü kamaşıyordu. Taos, Fairbanks, Hollywood. Fakat bu resimlerin en tuhaf yanı, her birinde Toby'nin farklı bir resmi olmasıydı. Tam olarak Toby gibi değil; sanki başka bir şeye

dönüşmüş bir hali gibi. Bir tanesinde Rusmore Dağı vardı mesela ve dağın kenarına başkanların yanında Toby'nin yüzü de çizilmişti. Bir tanesinde Alaska resmedilmişti ve resimde Toby'nin yüzünü taşıyan bir boz ayı vardı. Bir tanesi Everglades'deydi. Bu resimde Toby'yi bulana dek canım çıkmıştı çünkü Finn onu eğri büğrü, yaşlı bir bataklık ağacı olarak çizmişti.

Gözümün ucuyla Toby'ye baktım. Göğsünde bir deniz kabukları kitabıyla şezlongda uyuya kalmıştı. Resimlerin üzerini örtmek için kullandıkları beyaz örtüyü alıp ayağa kalktım ve üzerini örttüm. Örtüyle bütün bedenini çenesine kadar kaplamıştım. Orada öylece durup, bir süre nefes alış verişleriye bir inip bir kalkan beyaz çarşafı izledim. Gülümsemiştim çünkü bu ona göz kulak olma anlamında yaptığım ilk şeydi. Kendimi iyi hissettirmişti.

Bir süre sonra yeniden resimlere döndüm. Bazıları o kadar saçmaydı ki gülmeden edememiştim. Sanırım en sevdiğim resim Arizona kartpostalıydı. Toby bu resimde bir saguaro kaktüsüydü ve vücudunun orta yerinde bir baykuş yaşıyordu. Sesli sesli gülmeye başlamıştım çünkü bu tamamen saçma sapan bir şeydi. Resmi tarif etmek için daha iyi bir kelime bulamıyordum. Herhalde gülerken Toby'yi uyandırmıştım çünkü bir anda yanımda bitiverdi. Yere çömelip, "Bu kadar gülecek ne var göremiyorum," dedi ve bunu demesiyle beraber kendisi de kahkahalara boğuldu.

"Bunları görmene izin verdiğime inanamıyorum."

"Ben de," dedim.

Sonra bodrumun içinde bir yerde bir kapı çarpıldı. İkimiz de donup kaldık.

"Şşşt," dedi Toby.

Birinin çamaşırhaneye yaklaştığını duyabiliyordum. Kurutuculardan birinin kapağı açılmıştı. Toby, "Şşşt," dedi tekrar. Bir sonraki resme geçmiştim. Bu resimde Toby nehrin içinde akıntının ters yönüne doğru atlayan bir Inuit somonuydu. Üzerinde *British Columbia* yazıyor, Balık Toby, Columbia'nın C'sine doğru atlıyordu. Gülmemeye çalışırken ağzımdan bir inleme çıkmıştı. Başını eğip resmi görünce Toby de gülmeye başladı. İkimiz de gülmemek için elimizden geleni yapıyorduk ama kendimizi durduramamıştık. Kendimi durduramamıştım.

"Hey, kim var orada?" Yaşlı bir adamın sesiydi bu. Çamaşırhaneden sesleniyordu.

Toby tekrar tekrar, "Şşşt," diyerek beni kendine doğru çekti. Kollarıyla sıkı sıkı sarılıp o kocaman eliyle ağzımı kapatmıştı. Beni susturmaya çalışıyordu. Kolları tahmin ettiğimden daha güçlüydü. Çok daha güçlü. Orada sessizce oturup düşündüm. Finn böyle hissediyordu demek. Sevildiğin birinin sana sarılması böyle bir şey. Bir başka kartpostal bulmayı umarak diğer resme geçtim ama bunun yerine karşımda Finn'i buldum. Bir otoportre. Finn orada durmuş, bize bakıyordu. Özel bir yanı yoktu. Mavi şapkasıyla orada durmuş, bize bakıyordu. Mavi gözleri konuşmadan bir şeyler anlatmaya çalışıyordu sanki. Yaşlı adam hâlâ bağırıyor, Toby hâlâ eliyle ağzımı kapatıyordu. Parmaklarını dudaklarının

üzerinde hissedebiliyordum, artık gülmüyorduk. İkimiz de öylece durmuş, Finn'e bakıyorduk. "Çıkın dışarı lanet olasıcalar." Ve bodrumun topraksı küf kokusu ve Toby'nin bir çift dudak gibi dudaklarıma değen parmakları. Ve Finn'in, *seni seviyorum June*, diyen gözleri. Hiçbir şey düşünmeden dudaklarımın aralandığını hissettim ve kendimi Toby'nin parmaklarını öperken buldum. Narince ve yumuşacık bir öpücükle, gözlerim kapalı, aynı anda hem her şeyin hem de hiçbir şeyin hayalini kurarak öptüm. Ve Toby'nin kollarının beni daha sıkı, daha sıkı sardığını hissettim. Saçlarımda nefesini hissettim. Sonra bir öpücük. Ensemin üzerinde yumuşacık, tek bir öpücük.

Sonraki günlerde her fırsatta Toby'yi görmeye gittim. Bazen okuldan hemen sonra trene biniyor, bazen de okuldan erken çıkıyordum. Beden eğitimi, ev ekonomisi dersini ve hatta cesaretimi topladığım zamanlarda İspanyolca dersini bile asıyordum.

Bence New York, Toby'nin yaşaması için mükemmel bir yerdi çünkü burada her zaman gidecek yeni bir restoran bulabilirdi. Finn'in kendine has yerleri vardı. Horn & Hardart. Cloisters. Bu yerlere tekrar tekrar gittiğimiz için sonunda evimiz gibi olmaya başlamışlardı. Toby ise özgürdü. Hiçbir şeye bağımlı değildi. Bir tek Finn'e bağlıydı belki. Yavaş yavaş anlamaya başlamıştım bunu. Toby, Finn olmayınca ipinden kimsenin tutmadığı bir uçurtma gibiydi sanki.

Toby bir öğleden sonra bana pire sirkinde bisikleti nasıl

oynatacağımı öğretmeye çalışmıştı. On beş dakika boyunca o bisikleti bir pire sürüyormuş gibi göstermeye çalıştıktan sonra Toby'nin bu işte ne kadar iyi olduğunu anlamıştım. Bazen, yakından baktığım zamanlarda bile gerçekten o bisikleti biri sürüyormuş gibi görünüyordu. Toby'nin hemen yanı başında oturuyor olsam bile bu hisse kapılıyordum. Benim ellerimse kalın kilden yapılmıştı sanki. Ayrıca yüzüm her şeyi ele veriyordu. Hemen herkes sahnenin altında bir şeyleri oynattığımı görebilirdi.

Ama Toby pes etmemiş, tekrar tekrar denememi istemişti ve sonunda, eve gitmeme yakın bisikleti sirkin üzerinde belki iki santim oynatmayı başarmıştım. Son derece yavaş, acınası ve berbat bir performans olduğunun farkındaydım ama Toby sabırlıydı ve beceriksizliğime aldırmamış gibi görünüyordu. Hiçbir konuda bana yalan söylemiyordu ve bu huyunu sevmeye başlatmıştım. Sanki gelecek vaat eden bir pire sirki dehasıymışım gibi davranıp bana yağ çekmeye çalışmamıştı. "İyi işti," ya da "Harika," gibi bayat, anlamsız yorumlarda bulunmamıştı. İnsanların benimle bir çocukmuşum gibi konuşmasından nefret ediyordum. Toby bana bir şey söylediği zaman söylediklerinde samimi olduğuna inanabilirdim.

Günün sonunda, "Denemeye devam et. Daha iyi olacağına söz veriyorum," demişti. Hepsi bu. Ama gerçekten de söylediklerinde ciddi olduğunu bildiğim için bu beni mutlu etmişti.

Bir seferinde Central Park'ta dolaştıktan sonra şehir merkezine, Çin Mahallesi'ne kadar yürümüştük. Toby gitar

çalmaktan söz ediyordu. O inanılmaz derecede uzun parmaklarıyla hayali bir gitarı çalıyordu. Ona ormandan, kurtlardan ve tersten ip atlamaya çalışmaktan bahsetmiştim ve söylediklerimi hiç de gülünç bulmamıştı. Sonunda Cheng Fat Lucky Fortune diye bir Çin restoranına oturmuştuk ve ekstra gözlemeler eşliğinde sebzeli *moo shu* söylemiştik. Toby, Volcano Bowl diye bir şey istemişti. Meğer alevli, çılgın bir içkiymiş istediği.

Volcano Bowl üzerinde hula dansçılarının ve palmiye ağaçlarının resimleri olan kocaman, seramik bir kâsede gelmişti ve kâsenin içinde kâğıt şemsiyeler, ananas dilimleri ve kocaman, uzun pipetler vardı. Hindistancevizi ve Hawaii pançı karışımı gibi tatlı bir içecekti ve tadı alkollü gibi değildi. İçkilerimizi içip konuşarak yemeklerimizi yiyorduk ama aslında daha çok benim yediğimi fark ettim. Toby tabağındaki yemekleri bir sağa bir sola ittiriyordu sadece. O gün hayatımda ilk kez sarhoş olmuştum ve ilk sarhoşluğumu Volcano Bowl'la yaşadığım için mutluydum. Birdenbire sarhoş olmanın da içinde bulunduğun yerden ve zamandan ayrılmanın bir diğer yolu olduğunu fark etmiştim. Sendeleyerek Cheng Fat Lucky Fortune'dan dışarı çıkmıştık. Başım fır fır dönerken, *Greta nereye gitti acaba,* diye düşündüm. Ormanın derinliklerinde, yaprakların altına gömülmüş, deli gibi sarhoş... Ne kadar uzağa gitmişti acaba?

Toby restoranın önündeki kaldırımda dengemi bulmam için kolunu omzuma atmıştı. Ona baktım.

"Şimdi sadece biz varız, değil mi?" dedim. Ama bu söz-

ler ağzımdan dökülürken bile doğru olmadıklarını biliyordum. Finn her zaman oradaydı. Finn her zaman orada olacaktı.

Sonra korkunç bir düşünce geldi aklıma. Eğer Finn hâlâ hayatta olsaydı Toby'yle asla arkadaş olamayacaktık. Finn AIDS kapmış olmasaydı Toby'yle asla tanışamayacaktım. Bu tuhaf ve korkunç düşünce bulanık zihnimde dönüp durmaya başlamıştı. Sonra bir başka şey geldi aklıma. Finn'i yerleşik düzene geçmeye iten de AIDS'ti belki. Belki de henüz hasta olduğundan bile haberi yokken AIDS onu yavaşlatmaya başlamıştı, onu yeniden ailesine yaklaştırmış ve benim vaftiz babam olmaya itmişti. AIDS denen şey olmasaydı belki Finn'i de Toby'yi de asla tanımayacaktım. Onlarla geçirdiğim tüm o saatlerin ve günlerin yerinde kocaman bir boşluk olacaktı. Gerçekten de zaman yolculuğuna çıkabiliyor olsaydım Finn'in AIDS olmasına engel olacak kadar fedakâr olabilir miydim acaba? Bilemiyordum. Kalbimin ne kadar açgözlü olduğunu bilemiyordum.

Orada durup Kanal Caddesi'nin üzerinde uzanan ve turuncudan puslu bir pembe tonuna doğru dönmeye başlayan gökyüzüne baktım. Yaşlı bir kadın içi torbalarla dolu bir alışveriş arabası çekiyordu. Güneş gözden kaybolmaya devam ederken hayattaki ufacık güzel şeylerin nasıl da korkunç şeylerin omuzlarında yükselebildiğini düşündüm.

Dönüp Toby'ye baktım. Gözlerini kapamış, sanki hayattaki en güzel anısına geri dönmüş gibi gülümsüyordu. O anda bunun sonsuza dek sürmeyeceğini anladım. Bu devam ede-

mezdi. Önünde sonunda derslerden kaytardığım ortaya çıkacağı, vergi sezonu bitmek üzere olduğu ve annemle babamın gözü yeniden üzerimde olacağı ya daToby'nin yakında öleceğini bildiğim için değil. Bunu başka türlü nasıl ifade edebileceğimi bilmiyorum ama bütün bu yaşananlarda kırılgan bir taraf vardı. Keten helvasından yapılmış gibi.

Ama bunları düşünmek istemiyordum. Kendime bir arkadaş bulmuştum. Toby'nin benimle ben olduğum için görüşmek istediğine inanmaya başlamıştım. Sadece Finn'i tanıdığım için değil. Daha önce bu hataya düştüğümü biliyordum; insanlar için ne ifade ettiğimi anlayamadığımı. Beans için. Ben için. Finn için. Belki hatta Greta için. Ama Toby'nin kimsesi yoktu. Bu kez aynı hataya düşmüş olmam imkânsızdı.

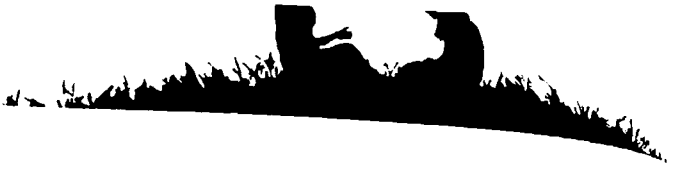

Kırk Beşinci Bölüm

Annem cüzdanını karıştırıyordu. Perşembe sabahıydı, okuldan hemen önceydi. Hava kapalıydı ve akçaağacın tepesindeki dallar rüzgârla sallanıyordu. Babam ofise önce gitmişti ama annemin sabahki ilk randevusu daha geç bir saatte olduğu için babam sonradan katılmaya karar vermişti. İş kıyafetini çoktan giymişti. Üzerinde iş giysileri olduğu zaman mutfakta sanki bambaşka bir gezegendeymiş gibi dolaşırdı. Sürekli tezgâhın uzağında durur, yağlı ya da ıslak hiçbir şeye değmemeye çalışırdı.

"Bugün yemeği okuldan alacaksın, değil mi June?"

Genellikle öğle yemeğini okuldaki kantinden alırdım. Pizza, patates kroketler, gazoz... Bunlar öğlene kadar durduğu yerde nemlenen bir kesekâğıdının içinden çıkmış süngerı gibi nemli bir sucuklu sandviçten daha iyiydi. Tam evet diyecekken son anda kendimi durdurdum.

"Bilmiyorum. Belki de bugün evden bir şey götürürüm diye düşünüyordum. Belki fıstık ezmeli ve reçelli bir sandviç filan."

Annemin o manikürlü elleriyle ekmeği tutup fıstık ezmesini incecik bir tabaka halinde ve her yere eşit dağılacak şekilde süreceği düşüncesi beni buna itmişti. Kaşıkla tam da olması gereken miktarda reçel alacağı, sandviçimi çapraz biçimde ortadan kesip yağlı kâğıtla güzelce kaplayacağı fikri... Onun benim için bunu yapacak olması, benimle böyle ilgilenecek olması fikri beni buna itmişti.

Annem pat diye cüzdanını kapatıp bana bakmıştı.

"Emin misin?"

Hemen başımı salladım. "Evet."

Annem cüzdanını tezgâha koyup ceketinin kollarını kıvırmıştı. Dolaba uzanıp kavanozları indirdi. Sonra bir anda durup bana döndü.

"Junie, biliyorsun, artık on dört yaşına girdin. Bence artık kendi sandviçini kendin hazırlayabilirsin. Al bakalım." Tezgâhın diğer ucundan fıstık ezmesi kavanozunu bana doğru ittirip ceketinin kollarını düzeltti. Üzerinde ekmek kırıntısı filan olmadığı halde ceketinin önünü iki eliyle sertçe silkelemişti. Birkaç saniye kavanoza öylece baktım.

İşin aslı annem o anda sırt çantamda ne olduğunu bilseydi bana o sandviçi hazırlardı. Evi arayıp tarayıp sonunda iç çamaşırı çekmecesinin dibinde sakladığı alev almaz kutunun küçük anahtarını bulduğumu, kutuyu açıp içinden pasaportumu aldığımı, tam o an çantamın dibinde olduğunu ve o pasaportun neden orada olduğunu bilseydi, tüm bunların bir kısmından bile haberi olsaydı, o gün o fıstık ezmeli ve reçelli sandviçi benim için hazırlardı. Sanki kendimden sorumlu bir

yetişkinmişim gibi, "Artık on dört yaşına girdin," demezdi bana. Hayır. Planımdan haberi olsaydı, "Daha on dört yaşındasın," derdi. Sadece on dört yaşında olduğum halde İngiltere'ye gitmeyi planladığım için delirmiş olduğumu söylerdi. Tabii Toby'yle gideceğimi öğrenseydi daha başka şeyler de söylerdi.

Ama bunların hiçbirinden haberi yoktu. Ve o anda iş kıyafetini yapış yapış üzüm reçeliyle kirletmek istememişti. Bu yüzden bana sandviç yapmak yerine on dört yaşında olmamı sanki yetişkin bir kadın olma yolundaki muhteşem yolculuğumda bir tür dönüm noktası gibi göstermişti.

"Tamam," dedim bir süre sonra. "Neyse. Para ver o zaman."

Annem hayal kırıklığı dolu gözlerle bana bakmıştı. Ben de ona baktım. Ama benim hayal kırıklığımın sebebi sadece sandviç meselesi değildi, her şeydi.

Kırk Altıncı Bölüm

"Toby?"

"June?"

"Şey, hımm... benimle *Gülün Adı* filmini izlemeye gelmek ister misin diye soracaktım. Bir ara. Ne zaman olursa. Yani, istersen."

İlk kez Toby'ye birlikte bir şeyler yapmayı teklif ediyordum. O zamana dek hep o teklif etmişti. Eve gider gitmez sırt çantamı yere bırakıp onu aramıştım. Genellikle bir saat kadar evde yalnız olurdum. Telefonun kablosunu mutfağın yanındaki dar kilere kadar çekip buradaki tabureye oturmuştum.

Gülün Adı filmini seçmiştim çünkü film İtalya'da, ücra bir manastırda yaşayan ortaçağ keşişleriyle ilgiliydi. Gizemli bir cinayet vardı. Gerçekten de güzel bir filme benziyordu ve Toby'nin hemen olur diyeceğini sanmıştım, ama böyle olmamıştı. Uzunca bir süre hiçbir şey söylememişti. Sonunda başına bir şey geldiğinden şüphelenmeye başlamıştım.

"Toby?"

"Ben Finn değilim, biliyorsun değil mi?"

Sessizliğe gömülme sırası bendeydi şimdi. Bir süre sonra, "Evet, ne olmuş?" dedim bezgin bir ses tonuyla, çünkü ne demek istediğini anlamıyordum.

"Şey, bilemiyorum. Bu film benim hoşuma gitmeyebilir."

Bir an için dediğini düşündüm. "Eh," dedim sonra sabırlı olmaya çalışarak. "Ben de Finn değilim."

"Bil diye söylüyorum. Orada olmam filme ekstra bir eğlence katmayacak. Yaşlı salağın biriyle film izlemeye gitmiş olacaksın."

"Onu biliyorum zaten," dedim.

Toby gülmüştü, ama çok değil.

"Haydi ama. Olur de."

Yine gülmüştü ama bu kez daha büyük, daha gerçek bir kahkahayla.

"Olur. Olur, tamam. Aptallık ettim."

Ona filmi izlerken zekice şeyler düşünmeyeceğime söz vermiştim. Sonra onun ne kadar aptal olduğuyla ilgili birkaç şaka daha yaptık ve ne olduğunu anlamadan ikimiz de telefonun iki ucunda kahkahalara boğulduk.

Filmin nerede oynadığını öğrenince onu arayacağımı söyledim. Telefonu böyle kapatmıştık. Elimde telefonla kilerden mutfağa geçtim. Yüzüm hâlâ gülmekten kıpkırmızıydı. Toby'ye göz kulak olma işini gerçekten de kıvırdığımı düşünüyordum.

O anı neredeyse yavaş çekim olarak hatırlıyorum. Ko-

lum telefonu yerine koymak için uzanmıştı. Arkamda birinin boğazını temizlediğini duymuş ve hızla arkamı dönmüştüm. Onu gördüğüm, o manzarayı olduğu gibi sindirdiğim anda yüzümdeki gülümseme uçup gitmişti. Greta ipek Victoria's Secret pijamalarıyla mutfak masasında oturuyordu. Dolabımın arka tarafında sakladığım her şey önünde, masanın üzerindeydi. Mavi kelebekli kap kâğıdı, *Requiem* kasetlerinin olduğu kesekâğıdı, Toby'yle benim o kocaman fırfırlı boyunluklarla çekilmiş Elizabeth dönemi fotoğrafımız, içinden bir poşet çay ipi sarkan çaydanlık ve en kötüsü de Toby'nin, Greta'nın önünde açık duran notları... Belli ki hepsini okumuştu.

Greta yüzünde en ufak bir ifade bile olmadan orada öylece duruyordu.

"Evde miydin?" dedim. Her ne akla hizmetse o anda masum ve normal görünmeye çalışmıştım. *İçeri girdiğimi duyana kadar beklemiş olmalı,* diye düşündüm. Bir köşede saklanmış, eve dönmemi beklemiş olmalıydı.

"Hastayım," dedi. "Midem bozuk." Sonra başını ağır ağır iki yana salladı. İşi olabildiğince uzatıp durumu benim için daha da sancılı hale getirmeye çalışıyordu.

"Başının ne kadar büyük bir belada olduğunu biliyor musun?"

Yerimden kıpırdamamıştım. "Annemle babam onu görmen için seni nasıl kandırdığını öğrenince Toby'nin başının ne kadar büyük bir belaya gireceğini biliyor musun?"

"Bu beni ilgilendirir, Greta," dedim ama Greta konuşmaya devam etti.

"Gey olması kimsenin umurunda olmayacak. O bir yetişkin. O kadar. O bir yetişkin ve sen bir çocuksun. Herkes olayı böyle görecek. Sapık olduğu için tutuklanacak ve Finn'e AIDS bulaştırdığını öğrendikleri zaman da hapse girecek. O-Finn-Dayı'ya-AIDS-bulaştırdı. Bu umurunda bile değil mi? Senin derdin ne?"

Benim derdim ne? Benim derdim ne?

"Beni baştan filan çıkarmadı..."

"Bütün bunlar senin fikrindi yani? Erkek arkadaşın bu yani?" Greta gülmüştü.

"Hayır. Demek istediğim bu değil. Demek istediğim..."

"Yalan söylediğini biliyordum. Biliyordum," dedi Greta gülümseyerek. "Sanki bir erkek arkadaşın olacaktı. Aklımdan ne geçiyordu ki? Sen hayatımda gördüğüm en ezik insansın, June." Sesi tiz ve ürkütücüydü.

"Ben... o..."

"O ne? Yeni en iyi arkadaşın o mu? Telefonda konuşmalarınızı duydum. Gülmekten yerlere yatıyordun. Ona kuyruk sallıyordun. Tabii, oldu June. O da zamanını seninle telefonda konuşarak geçirmek istiyordu."

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Çok aptalsın. O kadar aptalsın ki..." Bildiğim her şeyi o anda yüzüne çarpmak istemiştim. Ona Finn'in notunu gösterip ikisinin de AIDS konusunda hiçbir şey bilmediğini, bunun Toby'nin suçu olmadığını söylemek istemiştim. Ama Toby bunu yapmamı istemezdi. Belki de Greta'nın duymak istemeyeceğim şeyler söylemesinden, bütün anlattıklarımı ters düz etmesinden ve sonunda beni neyin

doğru olduğunu bilemez hale getirmesinden korkuyordum.

Greta bir süre hiçbir şey söylemedi. Yüzünde o gülümsemeyle beni süzdü. "Çok bariz, June."

Kendimi durduramamış, tuzağına düşmüştüm. "Nedir o bariz olan? Ne?"

"Sen onun kendini suçlu hissetmemesini sağlayan bir araçsın sadece. Sana suçun onda olmadığını söyledi, değil mi? Sana böyle söyledi. Ama Finn'e AIDS bulaştıranın kendisi olduğunu biliyor ve suçluluk duygusundan kaçmanın bir yolunu arıyor. Yoksa neden bu gezegendeki son günlerini seninle ziyan etmek istesin?"

Bazen Greta'nın sözleri öyle keskin oluyordu ki ağzından çıkan o kelimelerin içimi parçaladığını, midemden geçip kalbime kadar ulaştığını hissediyordum. Yüzüme bakıp içimden geçenleri okumaya çalışacağını biliyordum, bu yüzden olabildiğince çabuk bir biçimde kendimi toparlamaya çalıştım. Yine de ilk tepkimi çoktan görmüştü.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," dedi.

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun," dedim ama sesim titremiş ve tereddütlü çıkmıştı.

Başını yana eğip bana baktı. "Ya, demek şimdi de 'biz' oldunuz?"

Greta'mn bu halini biliyordum. Ne desem anında kendi lehine çevirecekti. Sanki usta bir heykeltıraştı ve benim sözlerim onun avucunda duran, bir milyon farklı olasılıkla şekillenmeyi bekleyen bir kil topuydu. Ne dersem diyeyim Greta sözlerimi aptalca ve safça göstermeyi başarıyordu.

Ama belki de haklıydı. Belki de söylediklerimi tersine çeviren o değildi; belki de sadece üzerlerindeki perdeyi kaldırıyordu. Geriye yalnızca bütün çıplaklığıyla gerçekler kalana kadar. Çirkin, kılıfsız ve ham gerçekler.

Omuzlarım düştü. O anda seneler sonra ilk kez Greta'nın karşısında ağlayacağımı sandım. Bütün sırlarım masanın üzerine yayılmıştı. Sanki biri iç organlarımı çıkarıp herkesin görmesi için ortalığa saçmıştı. Bakın, işte onun aptalca umutları! Bakın, işte onun gerzek yumuşak kalbi!

Ama sonra Greta'nın çaydanlığı alıp bardağına çay doldurduğunu gördüm. Çay kusursuz bir biçimde bardağa boşalmıştı. Bir damla bile dışarı damlamamıştı. Greta çaydanlığı yeniden masaya koydu ve parmağını kapağın üzerinde gezdirdikten sonra fincanına uzandı.

Elleri Finn'in bana verdiği çaydanlığın üzerindeydi. O anda etraftaki diğer her şey gözden kaybolmuştu. Ellerinin çaydanlığın ağzında dolaştığını gördüğüm zaman içimde öyle bir öfke kabarmıştı ki o anda Greta'yı oracıkta öldürebileceğimi düşünmüştüm. Çayını üfleyip leydiler gibi fincanından bir yudum almıştı. O anda onu tekrar tekrar yumruklayabileceğimi düşündüm. Ona doğru yürüdüm ve sonra mutfağın orta yerinde durdum. Avazım çıktığı kadar bağırmaya başlamıştım. O anda Greta'nın bana söylediği acımasız sözlerin hepsi bir araya toplanmıştı. Kendini beğenmiş tüm yorumları, küçümsemeleri ve tehditleri. Her adımda sesim daha da yükseliyordu. Sonunda onu korkutmaya başladığımı görebiliyordum.

"Ellerini eşyalarımın üzerinden çek," diye bağırmıştım. Bu ses daha önce sahip olduğumu bilmediğim bir yerden kopup gelmişti. Greta fincanını usulca masaya koydu ve şaşkınlık içinde bana baktı. Ama sadece bir saniyeliğine. Sonra elerini saçına götürüp atkuyruğunu sıktı.

"Başın büyük, hem de çok büyük belada," dedi yeniden başını iki yana sallayarak.

"Senden nefret ediyorum," diye bağırdım. Sonra üzerine atıldım. Artık hiçbir şey umurumda değildi. Onu saçından yakalamıştım. Dizlerime sert bir tekme attı. Saçları hâlâ yumruk yaptığım avucumdayken geriye doğru çekildim. Çığlık atarak saçlarını tutup avucumdan çekmişti.

"Dur," dedi tek elini havaya kaldırarak. "Sessiz ol. Annem." İkimiz de donup kalmıştık.

Arabanın kapısının kapandığını duydum. O anda Greta'nın bir kez daha kazandığını anlamıştım. Annemin tüm bunların üzerine kapıdan girmesi onun ekmeğine yağ sürecek ve o da bunun her anının tadını çıkaracaktı. Greta'nın masum rolüne hazırlandığını görmeyi umarak ona döndüm. Ama o da benim kadar paniklemiş görünüyordu.

"Çabuk ol," dedi.

Lavabonun altındaki dolaba gidip siyah bir çöp torbası çıkardı. Torbayı silkeleyip açtı ve tek koluyla masanın üzerindekilerin hepsini olduğu gibi poşete boşalttı. Ben de çaydanlığı kaptığım gibi alt kattaki banyoya saklandım. Yolda giderken çaydanlığın ağzından her yere çay damlamıştı. İçeri girip klozetin kapağını kapattım ve kucağımda çaydanlıkla

oraya öylece oturdum.

Annemle Greta'nın mutfaktan gelen seslerini duyabiliyordum. Sesleri boğuk boğuk geliyordu. Sonra kulağımı kapıya dayadım. Şimdi her şeyi net bir biçimde duyabiliyordum. Bu, gözetleme banyosuydu ve hayatımda ilk kez birilerini gözetleyen kişi bendim.

"Gerçekten çok daha iyi hissediyorum... odamda adam akıllı bir temizliğe soyundum," demişti Greta. Elindeki çöp torbasını gösteriyordu herhalde.

"Ah," dedi annem. "Harika. Gelip bir göreyim bari."

"Bittiği zaman," demişti Greta bir an bile tereddüt etmeden.

Sonra kapının açılıp kapandığını duydum.

Çayı tuvalete döküp etrafıma bakındım. Küçük banyoda çaydanlığı saklayacak bir yer arıyordum. Ama hiçbir yer yoktu. Kapıyı usulca aralayıp dışarı baktım. Ortada kimseler görünmüyordu.

Kolumun altında çaydanlıkla bir hışım yatak odama koşmuştum. Sessiz olmaya çalışarak arkamdan kapıyı kapatıp çaydanlığı yatağımın altına sakladım. Derin derin birkaç nefes alıp vererek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Neyse ki *Günlerin Kitabı* çantamdaydı. Bunu düşündüğüm anda çantamı mutfağın orta yerinde bıraktığımı hatırladım. Basamakları üçer üçer atlayarak yeniden aşağı koştum.

Annem evrak çantasıyla paltosunu masanın üzerine bırakmış, mutfaktan koridora kadar uzanan çay lekelerine bakıyordu. Sırt çantam bıraktığım yerde duruyordu. Hemen çan-

tamı omzuma attım.

"Ah, Junie. Sen de mi evdeydin? Greta'ya bakmak için işten erken çıkmayı başardım. Sabah hali berbattı. Bu konuda bir şey biliyor musun..." Yerdeki çayları gösteriyordu.

"Ah, evet," dedim. "Benim suçum." Rulodan bir avuç kâğıt koparıp izleri takip ederek banyoya kadar yerleri sildim.

Banyonun önüne gelince arkamı döndüm. Annem beni izliyordu. Başını iki yana sallayıp mutfağa geri dönmüştü.

Greta yalanı ortaya çıkmasın diye bütün odasını bana toplatmıştı. Yerdeki bütün kıyafetlerini ayırıp çalışma masasının sandalyesine asmıştım. O da çalışma masasının üzerindeki kâğıtları topluyordu. Ona neden beni kurtardığını sormayı çok isterdim; neden her şeyi bildiğini göstermek için onca zahmete girdikten sonra son anda beni ipin ucundan aldığını. Ama bununla uğraşmamaya karar vermiştim sonunda. Nasılsa bana hiçbir şey söylemeyecekti. Üstelik kulağında walkman vardı. Bon Jovi'nin ciğerleri patlayana dek aptal gibi "Livin' on a Prayer" diye bağırdığını duyabiliyordum.

Daha sonra, annemle babam haberleri izlerken Greta gelip kapımı tıklattı. Sonra cevap vermemi bile beklemeden kapıyı pat diye açtı. İçeri girdi ve kapıyı kapatıp arkasına yaslandı. Gözlerimin içine, sonra da odamdaki eşyalara baktı.

"Ne var?" dedim.

"Sadece bir hapishane kuşuyla takıldığını söylemek istedim."

Yatağımda yatıyordum. Yastığımın arkasına uzanıp eski,

doldurulmuş denizayısı oyuncağım Celia'ya uzandım. Hâlâ yatağımda tuttuğum tek oyuncak buydu. Parmaklarımı boynuna, içindeki pamukların en çok zayıfladığı noktaya koyup başını iki yana salladım.

"Neden bahsediyorsun?"

Greta'nın dudaklarında ufacık bir gülümsemenin belirdiğini görmüştüm. Zarları atmış ve oyunu kazanmıştı. Odamda etrafına bakınarak bir süre oyalandı. Gözleri bir an için dolabımın kapısında durakladı.

"Toby. Şu çok değerli arkadaşın. Eskiden hapisteymiş. Eski bir mahkûm yani." Yüzü neredeyse Finn'in portresindeki gibi olmuştu; bir sırrı ifşa etmiş olmanın verdiği hazla doluydu.

"Ben..." Yüzüm yanmaya başlamıştı. Başparmağımı denizayısının kürküne sürtmeye başladım. Babam, Toby'nin başını belaya soktuğundan bahsetmişti ama bunun hapse girilecek türde bir şey olduğunu düşünmemiştim.

"Söyleyecek bir şey yok, June. Bu gerçek. Toby, Finn'le hapishanede tanışmış."

"Finn hapse girmedi ki. İmkânı yok..."

"Hayır, aptal. Finn hapishanede sanat atölyesi dersine giriyormuş. Toby de oradaymış. Öyle tanışmışlar." Greta kitaplığımdan bir kitap alıp sanki bütün gece orada olmayı planlıyormuş, sanki bir şeyler okumaya gelmiş gibi sayfaları karıştırmaya başladı.

"Nereden biliyorsun?"

Cevap vermemişti. Kitabı indirip masama koydu ve kaşlarını kaldırdı. Orada öylece durmuş, *tüh tüh* dercesine başını

iki yana sallıyordu. "İnsanın arkadaş bulmasının pek de kolay olmadığını biliyorum ama AIDS'li eski bir mahkûmla arkadaş olmak için seviyeyi epey düşürmek gerekiyor. Özellikle de kendi dayını öldürmüş biriyle."

"Sen yalancının tekisin," dedim ama yalan söylemediğini görebiliyordum. Greta ufak tefek bir kızdı ama bir şeyler bildiği zaman inanılmaz bir değişimden geçiyordu. Böyle zamanlarda kocaman görünüyordu. En azından gerçek boyutunun bir buçuk katı kadar. Duruş şekli bile sözlerinin doğru olduğunu gösteriyordu. Dimdik durmuş, sırtını yine kapıya yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Neyse ne," dedi.

O anda çıkıp gideceğini sanmıştım ama gitmemişti. Sanki kafasında bir şeyleri yeniden gözden geçiriyormuş gibi gözlerini halıma dikmiş duruyordu. Sonra pek de özgüven dolu olmayan bir ses tonuyla, "Bak, bak June... eğer onu bir daha görmeyeceğine söz verirsen bu işin peşini bırakırım," dedi.

Celia'yı yorganın altına çektim. Alt katta televizyonun kapandığını, sonra annemlerin konuşmalarını ve lavaboda yıkanan bulaşıkların seslerini duydum. Greta orada öylece duruyordu. Bir an için ağlayacağını sanmıştım. Gözleri şişmişti. Ama gözlerini benden kaçırmamıştı. Gözlerimin içine bakıyordu. Gözyaşlarına boğulmanın eşiğinde olduğunu görmemi istiyor, cevabımı duymayı bekliyordu sanki. Hiçbir şey söylememiştim. Ona Toby'yi bir daha görmeyeceğime dair söz vermemiştim, çünkü tutamayacağımı biliyordum. Bir sü-

re sonra Greta'nın bütün bedeni bir parça küçülmüştü sanki. Tüm çabaları, tüm bu acımasızca planı geri tepmiş, oynayacak başka kartı kalmamış gibiydi. Sonra yeniden doğruldu. Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Biliyor musun... Finn öldüğü zaman... sanmıştım ki... belki de sen ve ben..."

"Ne düşündün? Artık tam zamanlı olarak bana işkence yapmaya başlayabileceğini mi?"

"Hayır, ben..." Ve işte o zaman ağlamaya başlamıştı. Titreyen, hayal kırıklığıyla dolu, ağlamaklı bir ses tonuyla ağlıyordu. "Hapis diyorum, June. Hapishane diyorum." Ve sonra kapıya doğru yönelmişti.

Greta odamdan çıktığı sırada, "Umurumda bile değil," demiştim arkasından.

O gece geç saatte gizlice dışarı çıkıp çöp tenekelerinin oraya gittim. Greta'nın içinde eşyalarım olan torbayı en üste koyduğunu umuyordum ama böyle yapmamıştı tabii. Çöp tenekesini açıp her şeyi dışarı çıkarmıştı. Torbayı tenekenin en dibine, bir haftalık yemek çöpünün altına tıkıştırmıştı. Bunu yaparken üstünü başını kirletmiş olmalıydı ama iyi bir iş çıkarmıştı. Çöplerin içinden bir tek Playland'de çektirdiğimiz fotoğrafı kurtarabilmiştim. O bile mahvolmuştu aslında. Fotoğrafta Toby'nin olduğu taraf tamamen makarna sosuna bulanmıştı. Orada eski moda giysilerimle iğrenç, kırmızı bir lekenin yanında oturuyordum. Böyle bir şeyi asla yapmayacağımı söylediğim halde sonunda Toby'yi o fotoğraftan kes-

mek zorunda kalmıştım.

Yukarı çıkıp dolabımın arkasına baktım. Her şey gitmişti. Sahip olduğum tüm özel şeyler gitmişti. Kazayla belki arkada bir şey unutmuştur diye eşyaları karıştırdım. Ama hayır, hiçbir şey kalmamıştı.

O pazar günü bana şehirden getirdiği, benim için aldığını söyledikleri siyah bilezikler dışında. O dolabın arkasındaki metal kancaya muntazamca asmıştı bunları.

Geriye bir tek sırt çantamdaki *Günlerin Kitabı* ile çaydanlık kalmıştı. Ve Toby'nin verdiği paralar. Bunları iç çamaşırı çekmeceme, artık hiç giymediğim bebek işi beyaz bir fanilanın içine saklamıştım. Yatağımın altından çaydanlığı çıkarıp avuçlarımın içine aldım. En azından hâlâ bu vardı. Parmaklarımı dans eden ayıcıkların üzerinde gezdirdim. Ayıcıkların hepsi iki bacaklarının üzerinde sallanıyordu. Patileriyle havada bir şeyleri yakalamaya çalışıyorlardı sanki. Gözlerimi dikip hepsine bir bir baktım. Bir anda bir şeyi fark etmiştim. Bu ayıcıklar dans filan etmiyordu aslında. Bu ayıcıklar sendeliyordu. Dengelerini kaybedip düşmek üzere olan sakar, kocaman yaratıklar gibi.

Kırk Yedinci Bölüm

"Bugün gelemem."

"Neden?"

"Günlük. İngilizce dersi için bir buçuk dönemlik, günlük yazmam gerekiyor."

"Günlüğünü öğretmen mi okuyacak?"

"Evet, daha bir sayfa bile yazmadım."

"Bu çok saçma. Günlüğün amacı..."

"Evet. Biliyorum. Ama durum bu. Kimse en gizli sırlarını yazmıyor tabii. Seninle ilgili bir şey yazacak değilim."

Kilerde yere oturmuş, duvara yaslanmıştım ama mutfağa biri gelirse görebileceğim bir yerde duruyordum.

"Sonra yazarsın günlüğünü o zaman," dedi Toby. Sesi boğuk geliyor gibiydi.

"Dört aylık günlük yazmam gerek. Bu hemen hemen... bilemiyorum, elli farklı yazı demek. Belki daha fazla. Sanırım seni ancak haftaya görebileceğim."

Ona olanları anlatmak istememiştim. Ve doğruydu. Ger-

çekten de bir günlük yazmam gerekiyordu. İngilizce notumun yüzde yirmi beşini oluşturacaktı bu ödev ve bu dersten kötü not alma riskine giremezdim.

Toby telefonun diğer ucunda sessizleşmişti. "İstersen sana yardım edebilirim. Bu işe yarayabilir. Sana arkadaşlık ederim."

"Bilemiyorum."

"Ah, haydi ama. Söz veriyorum evde kendi başına oturmaktan daha zevkli olacak."

Toby'nin ödevime yardım etmeyi teklif edeceğini düşünmemiştim.

"Bunu yapmana gerek yok. Gerçekten, önemli değil."

Toby iç geçirmişti. "Gelmeni istiyorum."

Durdum. Neden Greta'nın aklını karıştırmasına izin veriyordum ki? Toby'yle nasıl konuştuğumun farkındaydım ve ona böyle davranmak istemiyordum. Onu test ediyor gibiydim. Onun benden vazgeçmesinin ne kadar süreceğini ölçmeye çalışıyordum sanki.

"Pekâlâ... çay demleyip çalacak güzel kasetler bulmak gibi bir yardımdan mı, yoksa beni baştan çıkarıp Volcano Bowl kokteylleri içirmek gibi bir yardımdan mı söz ediyoruz?"

"Birinci şık tabii ki. Beni ne zannettin?"

Yine durdum. Ona bir zamanlar hapse girdiğimi bildiğimi söylemeyi düşündüm ama bunu yapamadım.

"Tamam, ama dikkatimi dağıtmayacağına söz ver, tamam mı?"

"Merak etme," dedi tuhaf bir biçimde Amerikan aksanını taklit etmeye çalışarak.

Eve gittiğim zaman Toby hafif caz dinliyor ve bir sandalyeye oturup bir şeyler okuyormuş gibi yapıyordu. Birinin bir şeyler okuyormuş gibi davrandığını tespit etmek çok kolaydı çünkü gözleri çok hızlı hareket ederdi. Nedense bir şeyler okuyormuş numarasına yatması pek iyiye işaretmiş gibi görünmemişti. İyi ki ödeve trende gelirken başlamıştım.

"Sana bir şey getirdim," dedim.

"Gerçekten mi?"

Pembe, üzerinde *yeni bebeğe* yazan bir kap kâğıdına beceriksizce sardığım küçük kutuyu uzattım ona. Evde bir tek bu kabı bulabilmiştim. Toby kitabını kenara bırakmıştı. Bu sırada elindeki kitabın *Canterbury Hikâyeleri*'nin okunmaktan yıpranmış bir nüshası olduğunu görmüştüm. Uzanıp kutuyu eline aldı.

"Aptalca bir şey," dedim.

"Olsun. Ben aptalca şeyleri severim." Kutuyu kulağına doğru götürüp hafifçe salladı.

"Sonra aç, tamam mı?"

Başını sallayıp kutuyu şömine rafının üzerine koydu.

Sehpayı kenara itip günlüğümü yere attım ve halının üzerine yüzüstü uzandım.

"Haydi madem," dedi Toby.

"Ne?"

"Oku bakalım. Şu ana kadar neler yazdın?"

"Yok. Hayatta olmaz."

"Sana yardım etmemi istediğini sanıyordum. Şu ana kadar neler yazdığını bilmezsem sana nasıl yardımcı olacağım?"

"Öyle yardım etmeni istemiyorum. Sadece, bilmiyorum, belki atıştırmalık bir şeyler filan hazırlayabilirsin."

"Ne olur, lütfen oku."

"Olmaz. Özel."

Ben de inandım, der gibi bakmıştı suratıma.

Bir süre sonra Toby'nin ısrarlarını dinlemeye dayanamayıp pes ettim. Günlüğüme yazdığım bölümlerden birini okudum. Toby bunu çok sıkıcı bulmuş, hemen yazabileceğim gülünç bir şey önermişti. Bir süre bir ileri bir geri böyle devam ettik. Sonunda güzel bir ritim tutturup sırayla fikirlerimizi söylemeye başlayana kadar böyle sürdü. Günlüğe dansözlükle, kendime bir şahin seçmemle ilgili şeyler yazmıştım. Toby'nin fikirleri daha kasvetliydi. Geçici körlükle ilgili bir şey uydurmuştu mesela ya da bulaşık makinesini kendine mesken edinen ama yalnızca "narin çamaşırlar" programında ortaya çıkan bir hayaletle ilgili bir şey. Bu deli saçması şeylerin kulağa normal gelen bir anının içine yedirildiğinden emin olmaya çalışıyorduk. Orada sigara içiyor, gülüyor ve brendili çaylarımızı yudumluyorduk. Geldiğime sevinmiştim. İçten içe Bayan Link günlüğü gerçekten okursa ne olacak diye endişe ediyordum, ama çok da umurumda değildi. Toby insana kendini böyle hissettiriyordu. Greta'nın onunla ilgili tamamen yanıldığına karar vermiştim.

Sonra 5 Şubat tarihine, Finn'in ölüm yıldönümüne gel-dik.

İkimiz de ilk önce hiçbir şey söylememiştik. Toby defteri bana doğru ittirmişti. Defter ikimizin ortasında, halının üzerinde öylece duruyordu. Şu ana kadar günlükte Finn'den bahsetmemeyi başarmıştık. Bunu kasten yaptığımız söylenemezdi. Daha ziyade ikimiz de onun bahsini açmamamız gerektiğini biliyorduk. Ama şimdi onu düşünmemek imkânsızdı. O solgun, boş sayfa yalvarırcasına üzerine yazılacak kelimeleri bekliyordu.

5 Şubat'ı atlayabilirdim. Ya sayfayı boş bırakacaktım ya da bu tarihe sıkıcı bir şey yazacaktım. Ama bu pek doğru gelmiyordu. Belki aptalca bir düşünceydi ama bu şekilde Finn'e saygısızlık etmiş olacağımı düşünmüştüm.

Defteri Toby'ye doğru ittirdim.

"Önce sen," dedim.

"June, bak, bunu yapamam. Gerçekten, gerçekten yapamam. Sen orada değildin. Nasıl olduğunu bilmiyorsun..."

Toby ilk defa böyle bir şey söylemiş ve sözcükleri havada öylece asılı kalmıştı.

Sen orada değildin.

Nasıl olduğunu bilmiyorsun.

İlk başta hiçbir şey söylememiştim. Sözlerinin birer kurt gibi beynimi kemirerek kafamın içine yerleşmesini, sonra da yılan gibi tıslayarak kalbime ulaşmalarını bekledim. Yavaşça başımı sallayarak parmağımın ucuyla defteri kapattım. Ayağa

kalkıp saatime bakıyormuşum gibi yaptım.

"Ah, June. Gitme. Ben... nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun..."

"Tanrım," diye bağırdım. "Kapa çeneni. Böyle söylemeyi kes." İçim öyle bir öfkeyle dolmuştu ki, ruhumda böyle bir öfkeyi barındırabileceğimden bile habersizdim. O an Toby'nin üzerine atılıp o sıska kollarını yumruklamak istiyordum. Aslında böyle saldırgan biri değilimdir. Saldırgan biri olduğumu hiç düşünmemiştim de, ama o anda içimde tehlikeli bir şeylerin uyandığını hissetmiştim. Sanki karnımın içinde, derinlerde bir yerde uyuyan katı, karanlık bir şey gözlerini açmıştı.

Sonra geçti. Birdenbire yok oldu. Sanki göğsümde bir balon patlamış ve içimdeki öfke akıp gitmişti. Orada öylece içim bomboş kalmış gibi duruyordum. Elimde sıkı sıkı tuttuğum defterе baktım. Tırnaklarını defterin gök mavisi karton kabına geçirmiştim.

Toby'nin ağzı bir karış açık kalmıştı. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu sanki.

"Özür dilerim," dedim.

"Önemli değil. Benim suçumdu." Kalkıp kanepeye geçti. Ben de yanına oturdum. Yalnızca bir dakika önce yumruklamak istediğim o sıska kola başını yaslamıştım. Toby de o uzun parmaklarını saçlarıma dolamıştı. Örgülerimi açıp yeniden ördüğünü hissedebiliyordum. Sürekli, durmadan saçlarımı çözüp yeniden örüyordu. "Önemli değil. Benim suçumdu," deyip duruyordu. Sonunda sanki bu sözleri bana

değil de bir başkasına söylüyormuş gibi bir hale büründü.

O gece sürekli bölünen, kesik kesik bir uykuya dalmıştım. Rüyamda *Günlerin Kitabı*'nın sayfalarından yapılmış, katlarını açıp duran origami kurtlar görmüştüm. Silkelenip katlarından kurtuluyor ve kabarık tüylü, koşuşturan yaratıklara dönüşüyorlardı. Çalışma masamın üzerinde atlayan, havada asılı kalmış, yatağımın üzerinde uçuşan, dişleri salyalarla ıslanmış yaratıklar... Rüyamda durmadan onları yeniden katlamaya çalışmıştım ama olmamıştı. Nerede yaşadığımı biliyorlardı.

"Sadece el çabukluğu işte," demişti yeşil gözlü bir kurt.

"Tam da insanın âşık olacağı türde bir şey," diye cevap vermişti bir diğeri ve uyandığımda hiç uyumamış gibiydim.

Kırk Sekizinci Bölüm

Toby'ye verdiğim kutuda iki şey vardı. Biri Finn'in Rus çaydanlığının kapağıydı. Bunun hani şu insanların sakladığı, ikiye ayrılan kalp şeklinde kolyeler gibi bir şey olabileceğini düşünmüştüm. Greta on iki yaşındayken Katie Tucker'la böyle bir kolye almıştı. Kolyenin üzerinde *BEST FRIENDS* yazıyordu. İkisinde de kalbin bir yarısı vardı ve sahte altın bir zincirin ucuna taktıkları kolyeleri boyunlarında taşıyorlardı. Ta ki Katie'nin bir gün evinde pijama partisi verdiği halde Greta'yı haberdar etmediği güne dek. O zaman birbirlerinin en iyi arkadaşı olmayı bırakmışlardı. Greta'daki kolye ucunun ikinci yarısıydı. Kolye ucunu ortadan kırınca Greta'ya düşen parçanın üzerinde ST ve hemen altında ENDS yazıları kalmıştı. ST. ENDS. ST, aziz kelimesinin kısaltması gibiydi. Aziz Ends* .

Toby'nin bu kapağı ona hediye etmekle ne demek istediğimi anlayacağından emin değildim. Sadece onun da dün-

* *İngilizcede "sonlar" ya da "sona ermek" anlamına gelen "ends" sözcüğünün kullanımı kelime oyununa ayrıca "Aziz Sonlar" çağrışımını katmaktadır (ç.n.)*

yanın en iyi insanlarından biri olduğunu düşündüğümü anlamasını istiyordum.

Kutudaki diğer şey de pasaportumdu ve pasaportun içine, salak pasaport resminin üzerine, *İstersen İngiltere'ye gidebiliriz* yazan bir not yapıştırmıştım.

Bu planı kimse anlamadan, kimse ortadan kaybolduğumu fark etmeden gerçekleştirmenin bir yolunu arıyordum ama sonunda bunun mümkün olmadığını fark etmiştim. Geriye sadece bir seçenek kalıyordu. Planım, onlara bir not bırakıp İngiltere'ye gittiğim zaman oradan telefon açmaktı. Böylece herkes iyi olduğumu ve geri döneceğimi öğrenmiş olacaktı. Elbette her şey bittiğinde başım hayatım boyunca olmadığı kadar büyük bir belaya girecekti ama böyle şeyleri umursamıyordum artık.

İngiltere'ye sadece bir-iki günlüğüne gidecektik herhalde. Ama hayalimde *Manzaraları Bir Oda* ya da *Leydi Jane* gibi bir şey vardı. Toby'ye göz kulak olacaktım. Romantik bir gezi olacaktı. Ama öyle aşklı meşkli bir romantizm değil. Diğer türlüsünden. Bu, onun için yapabileceğim en iyi şeydi. İngilizcede ya da matematikte vasat olabilirdim; ama ona göz kulak olma işinde vasat olmayacak, bu görevi layığıyla yerine getirecektim.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Oturma odasında, yerde oturmuş, yedi yüz elli parçalık bir yapbozla uğraşıyordum. Yapboz Chartres Katedrali'nin vitraylarından birinin resmiydi. Finn bir Fransa seyahatinden dönerken getirmişti bunu. Saat daha beşti. Hafta içi bu saatte kimse gelmezdi eve. Ama o sırada kapıdan babam girmişti. Ölü gibi görünüyordu.

"Midem bozuldu," dedi kendini kanepeye bırakarak. Gözlerini kapatıp elini karnına götürmüştü. Havayı kokladı. Sanki o anda rengi bir ton daha yeşile dönmüştü. "Iğğ, şu lanet elektrikli tencere."

"Sana zencefilli gazoz getirebilirim istersen... bilmiyorum... sıcak su torbası ya da öyle bir şey. İster misin?"

Babamın gözleri hâlâ kapalıydı ama yüzünde ufak bir gülümseme belirmişti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Yok bir şey."

"Ne var? Haydi söyle," dedim.

"Hiç. Yaşlı, hasta babana bakmak istemen hoşuma gitti sadece."

Mutfağa girdiğim zaman elektrikli tencerenin zili çalmıştı. Kapağı kaldırıp yemeği karıştırdım. Sonra babamla ikimize birer bardak zencefilli gazoz koyup oturma odasına götürdüm. İçeri girdiğimde babam yerde uzanmış, yapboz parçalarını ayırıyordu.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette."

Bu zor bir yapbozdu. Renkler genellikle koyu ana renklerden, kırmızılardan ve mavilerden oluşuyordu. Ve parçaları renklerine göre gruplara ayırdıktan sonra bile resmi bir araya getirmesi epey zaman alıyordu. Kırmızı grubunu alıp bazı kısımları bir araya getirmeye çalıştım. Babam da mavilerle uğraşıyordu.

"Yakında bitecek, ha Junie?" Parçalardan birini sağa doğru çevirmiştim.

"Ne bitecek?"

"Vergi sezonu. Bir sene daha bitti. Tanrı'ya şükür."

"O kadar kötü değil ama, değil mi?"

Babam dalga mı geçiyorsun der gibi bakmıştı suratıma.

"Öyleyse neden bu işi yapıyorsun?"

Bunu ciddi bir biçimde sormuştum. İnsanların neden sürekli yapmayı istemedikleri işleri yaptıklarını merak ediyordum gerçekten. Hayat giderek daralan bir tünel gibiydi. İnsan ilk doğduğunda tünel kocaman oluyordu. İstediğin her şey olabilirdin o zaman sanki. Sonra doğduğun anda belki yarı

yarıya küçülüyordu tünel. Erkek doğduysan anne olamayacağın kesinleşmiş oluyordu ve bir manikürcü ya da anaokulu öğretmeni olman da pek muhtemel değildi. Sonra büyümeye başlıyordun ve yaptığın her şey bu tüneli biraz daha daraltıyordu. Ağaca tırmanırken kolunu kırdığında bir beyzbol atıcısı olmayı listeden elemiş oluyordun. Matematik sınavlarından kaldıysan bilimadamı olma hayallerinin hepsini çöpe atabilirdin. O kadar basit. Bu böylece yıllar boyunca devam ediyordu, sonunda o tünelin içinde sıkışıp kalana dek. Belki bir fırıncı, kütüphaneci ya da barmen oluyordun sonunda. Ya da bir muhasebeci. Orada kalakalıyordun. Bir gün öldüğün zaman tünel artık tamamen daralıp kapanmış oluyordu. Kendini bir sürü tercihle sıkıştırmış, sonunda tünelin altında ezilip kalmış oluyordun.

"Bu işi neden mi yapıyorum?" dedi babam. "Cevabı basit. Sizin için. Senin için, Greta için, annen için."

"Ah," dedim. Bir insanın başkalarının mutluluğu için bütün hayatını bir kenara itebileceğini düşününce bir anda kendimi fena halde üzgün hissetmiştim. "Şey, teşekkürler."

Babam öyle kocaman bir gülümsemeyle gülümsemişti ki öndeki iki dişinin arasındaki boşluğu görebiliyordum. "Ne demek, her zaman." Birdenbire elini ağzına götürdü. "Ah, olamaz..." dedi. Sonra ayağa fırladığı gibi banyoya koştu.

Orada oturmuş, yapbozumun parçalarına bakıyordum. Finn'i düşündüm; tıpkı annemin söylediği gibi her zaman canının istediği şeyi yaptığını. Tünelin onu ezmesine asla izin vermemişti. Ama o da aynıydı. Sonunda o da kendi seçimle-

rinin altında kalıp ezilmişti. Belki de Toby'nin söylediği şey doğruydu. Belki de sonunda istediğin şeyi yapabilmek için ölümün eşiğinde olman gerekiyordu.

Bir süre daha yapboz parçalarını evirip çevirdim ama şansım yaver gitmemişti. Hiçbir şey yerine oturmuyordu.

Sonra aklıma şu geldi: Belki de günün birinde öleceğini, bu hayatın sonsuza dek devam etmeyeceğini fark etmek de yeterli olabilirdi. Belki bu kadarı yeterdi.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. Babamın söylediği bir şey. Yakında bitecek. Mutfağa gidip takvime baktım. Bu, annemle babamın müşterilerine vermek için yaptırdığı takvimdi. Üzerinde *Elbus Muhasebecilik* yazıyordu ve koca takvimde sadece bir tane bayat manzara resmi vardı. Tepeleri karlarla kaplı dağların önünde uzanan parlak, mavi bir göl... Tarih 13 Nisan'dı. Vergi sezonunun bitmesine iki gün kalmıştı. Annemle babamın gecikmeleri dosyaladıkları ve işleri düzene koydukları bir haftayı da katarsam öksüzlüğümün bitmesine bir buçuk hafta kalmış demekti. Bu yıl ilk kez vergi döneminin daha uzun sürmesini istemiştim. Bu yıl ilk kez öksüz olmaya ihtiyacım vardı.

Ellinci Bölüm

Greta dolabımı yağmaladığı günden beri yüzüme bir kere bile bakmamıştı. Mutfakta olduğum zamanlarda kahvesini içmeden otobüsü beklemeye çıkıyordu. Masada ödev yapıyorsam üst katta, kendi odasında çalışıyordu. Okulda, koridorda karşılaştığımızda diğer tarafa dönüp yürüyordu. Benim yok olmamı istiyordu sanki.

Artık umurumda bile değildi. Kendi kendime böyle söylüyordum. Gözlerinin yorgun ve kıpkırmızı olması beni ilgilendirmiyordu. Artık onu arkadaşlarıyla görmüyor olmam benim sorunum değildi. Öğle yemeğinde bile hayranlarının yanında oturmuyor olması beni hiç alakadar etmiyordu. Sürekli tek başına olması, ders yılının sonunda belki de evden ayrılacak olması umurumda bile değildi. *Annie* oyununda oynayacak çocukların kaldığı bir yurt ayarlanmıştı ve rolü alırsa o da burada kalacaktı. Sonra da Dartmouth'a gidecekti. Hepsi bu kadar. Artık ablam olmayacaktı. Bazı günler kulağa bir rüya gibi geliyordu. Kendi kendime bunu söylüyordum.

Ama yine de, arada sırada provalara uğruyordum. Greta beni orada görürse artık Toby'yle görüşmediğimi düşünür diye umuyordum. Bu nafile bir çabaydı ve Greta'nın bunu umursayacağını pek zannetmiyordum ama yine de gidiyordum işte.

Sıkıcı hale geldiği zaman sessizce çıkıp gidebilmek için oyunu tiyatro salonunda, kapının hemen yanındaki duvara yaslanıp izliyordum. Bir öğleden sonra yine sıkıntıdan patlamış vaziyette burada durmuş, Bay Nebowitz'in koroyu ve figüranları organize etmesini izliyordum. O sırada Ben Dellahunt'un balkonun kenarından bana el salladığını gördüm. Durmadan el sallıyordu. Sonunda beni yukarıya, ışık odasına çağırmaya çalıştığını anladım.

"Haydi, gelsene Elbus," diye seslendi aşağı doğru. Yukarı çıkmaktan başka şansım kalmamıştı.

Balkondan ışık odasına doğru yürüdüğüm sırada Ben küçük ışık odasının kapısında durmuş, gülümsüyordu. Pete Loring ve John Untemeyer de oradaydı. Üçünün arkasında duran katlanabilir bir koltuğa geçip oturdum.

"Buradan uzak kalamıyorsun, ha?" dedi Ben.

"Öyle denebilir."

"Yok, ciddi söylüyorum. Aslında fena halde sıkılmış görünüyorsun. Neden provalara geliyorsun?"

Bir an için ona anlatmayı düşündüm. Bir an tuhaf bir biçimde o karanlık odada Ben Dellahunt'a bütün sırlarımı dökmeyi düşündüm. O zaman gerçekte nasıl biri olduğumu görebilirdi. O zaman Tina Yarwood'un benim yanımda solda

sıfır kaldığını anlardı. Ama elbette hiçbir şey anlatmamıştım.

"Neden yardım etmeni istesin ki? Hem ona tam olarak yardım ettiğin de söylenemez."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bak. Beni buraya sen çağırdın. Sana bir zararım yoktu. Gidebilirim istersen."

"Hayır. Özür dilerim. Kapadım çenemi."

Diğer iki çocuk hiçbir şey söylememişti. Işık ve ses düğmelerinin olduğu panonun üzerinde bir şeyleri açıp kapatıyor, birtakım düğmeleri çeviriyorlardı. John Untemeyer gözünün ucuyla bana dönüp bakmıştı ama Pete ışık odasında bir kız olduğu için –benim gibi bir kız olmasına rağmen– utanmış gibi başını kaldırmamıştı. O sırada Antonia, "Dites-Moi" şarkısının nakaratını söylemek için sahneye çıkmıştı.

"Baksana, sen Fransızca dersi alıyordun, değil mi?" diye sordum Ben'e.

"Evet."

"*Dites-moi* ne demek?"

Ben birkaç saniye durup düşünmüştü. Kafasında şarkının sözlerini hatırlamaya çalışıyormuş gibi işaretparmağını havaya kaldırmıştı.

"Söyle bana neden. Bu anlama geliyor. Söyle bana neden. Sonra hayat bu kadar güzel gibi bir şey. Hayat neden böyle ... nonoş." Bir an aptal gibi görünmüştü, sonra hemen ekledi. "Yok, yani gey gibi değil de şen şakrak gibi."

"Evet. Şen şakrak. Anlıyorum."

Greta, Teğmen Cable'ın beyaz olmadığı için Kanlı Mary'nin kızıyla evlenemeyeceğini söylediği bölümü oynamak

için sahneye çıkmıştı. Kanlı Mary'nin bu sahnede öfkeden kudurmuş gibi olması gerekiyordu ve Greta bu kısmı tam bir psikopat gibi oynanmıştı. Teğmen Cable'ı oynayan Craig Horvell'i tekrar tekrar göğsünden dürtmüştü. Ona öyle sert giriyordu ki çocuğu silkeleyip karakterinden çıkarmıştı adeta. Çocuk korkmuş görünüyordu. Birkaç kez dönüp sanki onu kurtarmasını istiyormuş gibi Bay Nebowitz'e bakmıştı. Greta'yı daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Sanki bir şeylerle hesaplaşmaya gelmiş gibi sahnede dönüp duruyordu. Sanki Craig Horvell onun hayatını mahvetmişti ve ona bunu ödetecekti. Ama izledikçe bunun öfkeden çok üzüntüye ve çaresizliğe benzediğini fark etmiştim. Orada öyle deliler gibi dönüp duruyordu ama sanki birilerinin o sırada sınırı aşmış ve çıldırmış olduğunu fark etmesini bekliyor gibiydi. Ama kimse fark etmemişti. Sadece ben fark etmiştim. Balkonda oturmuş, ablamın kendi kendine zarar vermesini izliyordum.

Greta sahneden indiğinde Ben bana dönüp, "Biliyor musun, gerçekten de bu işte çok iyi," demişti.

Başımı salladım. "Tabii ki biliyorum."

Sonra orada bir süre sessizce oturduk.

"Biliyorsun, geçen gece, ormanda, ben..."

"Önemli değil. Ben unuttum bile."

"Şey, seni öptüm. Hatırlamıyor musun?"

Gülmeden edememiştim. Çoğu insan böyle bir durumda hafıza kaybına uğramış numarasına yatardı ama Ben farklı bir yolu seçmişti.

"Takma kafana," dedim. "Tina'ya söylemem." Sonra

ayağa kalkıp yanından ayrıldım.

Provadan sonra okulun dışında Greta'yı bekledim. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum ama sahnedeki o küçücük, mahvolmuş halini görünce bu konuda bir şey yapmak istemiştim. Belki de ona hayattaki en özel eşyalarımı çöpe attığı için onu affettiğimi söyleyebilirdim (affetmemiş olsam da). Ya da belki ondan bana makyaj konusunda yardım etmesini isteyebilirdim. Belki o zaman ona neler olduğunu anlatırdı bana. Ayık haliyle gerçekleri anlatırdı. Güneş gökyüzünü hoş, turuncumsu bir pembeye dönüştürmüştü. Bir deniz kabuğunun içi gibi. Okulun sahasına doğru baktım. Birkaç çocuk koşuyordu. Çocukların sahanın etrafında üç tur dönmesini izlemiştim ama Greta hâlâ çıkmamıştı. Böylece gitmek için arkamı döndüm. Ormandan gitme zahmetine girmemiştim. Kaldırımdan, şehrin içinden dolaşarak gitmiştim çünkü bu şekilde yol daha uzun sürüyordu. Bazen eve giden uzun yolu seçmek daha güzel oluyordu.

Elli Birinci Bölüm

Finn'in mutfağında tezgâha yaslanmış, duruyordum. Her taraf kömür gibi kokuyordu çünkü Toby ekmek kızartıyor, başında durduğu halde her seferinde yakıyordu. Günlük olayından bir hafta kadar sonraydı. Arayıp geçen sefer olanlar yüzünden kendini kötü hissettiğini söylemişti. Okuldan hemen sonra treni yakalayıp metroyla Finn'in dairesine gelmiştim. Artık metroya tek başıma binmekten çekinmiyor ve bu sayede taksiden çok daha ucuza geliyordum.

"Eee... ne düşünüyorsun?" Toby'nin İngiltere planına bayılacağından emindim. Buna bayılacaktı çünkü kusursuz bir plandı.

"Ne konuda?"

"Biliyorsun... pasaport konusunda. Yolculuk konusunda."

Aptal gibi sırıtıyordum ve o anda Toby' nin durumdan hiç de memnun olmadığını anladım.

"Ah. Şu mesele."

"İstediğimiz her şeyi yapabileceğimizi söylemiştin; benim de aklıma İngiltere'ye gitmek geldi. Bana oradaki her şeyi gösterebilirisin. Kaleleri ve... bilmiyorum... her şeyi. Şehrini. Haritadan yerine baktım. Beni o büyük ormana götürebilirsin. Biliyorsun, *Uğultulu Tepeler*'deki gibi. Yazın gideriz. Hâlâ detaylar üzerinde çalışıyorum ama belki annemi beni bir kampa yollamaya filan ikna edebilirim ve sonra..."

Ekmek kızartma makinesindeki ekmekler yukarı fırlamıştı. Toby kızarmış ekmeği çıkarıp inceledi ve yanmış yerleri kazımaya başladı. Sonunda ekmeğin ayakta duracak hali kalmamıştı. Toby ekmeği tabağa bıraktı.

"June, özür dilerim. Gerçekten özür dilerim ama bu mümkün değil." Mutfaktaki çekmecelerden birini açtı, pasaportumu çıkarıp bana uzattı. Pasaportu aldım. Birlikte oturma odasına geçtik. Toby arka cebinden bir paket sigara çıkarıp bir tanesini ağzına götürmüştü. Bana ikram etmemişti bile.

Pasaportumu sehpanın üzerine, ikimizin ortasına fırlattım. Biraz midem bulanmaya başlamıştı çünkü bu plana çok kafa yormuştum. Pasaportlarımızı bulmak için bütün evi talan etmiştim ve anahtarı bulana kadar canım çıkmıştı.

"Hiçbir şey imkânsız değildir. Bunu sen söyle..."

"Kaleler mi June? *Uğultulu Tepeler* mi? Tanrı aşkına. Ben, Leeds'in bir kenar mahallesinde doğdum."

"E, tamam, bilmiyorum, neyse işte. Bana her ne göstermek istiyorsan onu göster o zaman. Senin İngiltereni."

"Tam komedi olurdu."

"Umurumda bile değil."

"June, seni başka bir ülkeye götüremem. Finn asla... sen kaç yaşındasın? On dört mü? On beş mi?" Toby on beş yaşında olabileceğimi düşünmüştü. Neredeyse gülümseyecektim ama kendimi tuttum. "Artı..."

"Artı ne?"

"Artı ülkeden çıkarsam bir daha beni geri almazlar. Tamam mı? Hiçbir yere gidemem." Başını öne eğmişti. Kendi kendimi hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. "Özür dilerim, biliyorum her şeyi yapabiliriz demiştim. Söz vermiştim ama..."

"Ne olmuş yani? Orada kalmak kötü bir şey mi?"

Toby düşüncelere dalmış vaziyette başını ağır ağır iki yana sallamıştı. "Benim için mi? Evet. Kötü olurdu. Hem de çok kötü. Ve yaz diyorsun hem... yaza daha çok var."

Nisan ayını yarılamıştık bile. Yaza birkaç ay vardı. Tam Toby'ye itiraz edecektim ki durup ona baktım. Gözlerinin etrafında gri halkalar oluşmuştu. Yanakları sanki içine sigara çekiyormuş gibi çökmüştü. Bir anda ne demek istediğini anladım.

"Ama Finn bunu istemişti..."

"Finn'in ne istediğini bilmiyorsun," dedi. Bir an için karşımdakinin Greta olduğunu, benimle Toby'nin ağzından konuştuğunu hissetmiştim. Sırt çantamın askılarını omuzlarıma takıp kapıya doğru yöneldim. Sonra geri döndüm.

"Biliyorum. Finn'in ne istediğini çok iyi biliyorum. Benden sana göz kulak olmamı istedi."

Toby sigarasını söndürdü ve o gün ilk kez bana bakıp gülümsedi. İlk önce yalnızca hafifçe, sonra daha büyük bir

gülümsemeyle ve sonunda kahkahalarla gülmeye başladı. Bana gülüyordu. Sonra Finn'in mavi koltuğuna yığılıp kaldı çünkü bu her neyse, öyle komiğine gitmişti ki gülmekten ayakta duracak hali kalmamıştı. Kıpkırmızı olmuş vaziyette arkamı döndüm. Kapıya varmadan önce sırt çantamın fermuarını açıp *Günlerin Kitabı*'nı çıkardım. Kitabı açıp o sayfayı bulmaya çalıştım.

"İstediğin kadar gülebilirsin ama buraya yazmış işte. Buraya. Açıkça yazıyor. 'Toby'ye göz kulak ol,' demiş. Bu kanıt yeterli mi senin için?"

"June, sana gülmüyorum."

O anda, içimde acımasızca bir hissin kabardığını ve kalbimden dudaklarıma uzandığını hissetmiştim. "Kimsen olmadığını yazmış. Hiç kimsen olmadığını."

Toby gözlerini kaçırmamıştı. Kahkahası yumuşak, bilgiç bir gülümseye dönmüştü.

"Bu doğru," dedi. Sonra ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Elini pervazda duran mavi bir vazonun içine uzatıp içinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Sonra kâğıdı yavaşça açıp bana uzattı.

Kâğıt incecik, buruş buruştu. Sanki yüzlerce defa okunmuş gibi.

Bir tanecik aşkım,

Sana söylemem gereken her şeyi söyledim. Biri hariç. Bu sonuncusu hariç. Lütfen benim için June'a göz kulak ol. Benim bir tanecik kızıma iyi bakacağına söz ver.

Sevgim öyle büyük ki, kalbim ortadan ikiye bölünecek neredeyse...

Finn

Notu iki kez okudum. Kelimelerin her birine tek tek bakarak, Finn'in bu eğri büğrü harflerin her birini yazmaya çalışırken titreyen ellerini hayal ederek okudum. Etrafıma bakındım. Eskiden büyükbabama ait olduğunu zannettiğim ama sonra Toby'nin büyükbabasının elleri olduğunu öğrendiğim o iki el resmi orada duruyordu. Finn'in içine battaniyelerini koyduğu o eski, kakmalı sandık... Finn'in yatak odasının kapısı yine kapalı. Mahrem. Kendimi aptal gibi hissederek, sersemlemiş vaziyette notu yeniden okudum.

"Buraya gel," dedi Toby.

Başımı sertçe iki yana salladım. İşte oradaydı. Başından beri Finn'in Toby'nin içinden bir yerden bana baktığını düşünüyordum, gerçekten de oradaydı. Toby'nin benim için yaptığı her şey Finn'den gelmişti. Ayak parmaklarımdan kafa derime kadar bütün bedenime bir sıcaklık yayılmıştı. Onu cenazede gördüğüm o ilk günü düşündüm. Toby benimle göz göze gelmeye, Finn'in dileğini yerine getirmeye çalışıyordu. Tıpkı benim yaptığım gibi.

"Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

Hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini biliyordum. Bu açıktı. Ama Toby kollarını iki yana açmıştı; ona doğru yürüyüp sokuldum. Toby beni dilediğim her yere götürebilecek kocaman bir gardıropmuş gibi yürüyüp içine girmiştim adeta.

"Şşşt," dedi. "Şşşt. Her şey yolunda." Ve orada öylece bir ileri bir geri sallandık. Toby'nin göğsüne akıyordu gözyaşlarım. Direkt, Toby'nin kalbine. "Şşşt," dedi tekrar tekrar. Orada bir süre öyle kalmıştık. Sonunda iki ayrı insan olmayı bırakmışız ve bir bütün olmuşuz gibi hissetmeye başlayana kadar.

"Gördün mü?" dedi. "Seni ne kadar sevdiğini gördün mü?"

Toby'ye sıkı sıkı sarılmıştım; kaburgaları, uzaklara, çok uzaklara giden tren rayları gibi benim kaburgalarımın üzerine yaslanmıştı. Ona Finn'in sarılacağı gibi sıkı sıkı sarılmıştım. Her şeyimle. İçimdeki bütün sevgiyle.

Sonra gözyaşlarım kahkahalara dönüştü. Kollarından sıyrılıp Toby'ye baktım.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Baksana şu halimize. Dünyanın en kötü bakıcıları olmalıyız."

Sonra Toby de güldü. "Bilemiyorum," dedi. "Bu işte fena olmadığımı düşünüyordum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Geçen hafta Volcano Bowl'larla kafayı bulduk. Bana göz kulak olmamı söylerken Finn'in tam olarak bunu kastettiğinden emin değilim."

Toby sersemce sırıtmıştı. Sonra yapmacık, ciddi bir ifade takınıp boğazını temizledi. "June, yetişkinliğe giden yolda zaman zaman alkol içeren birtakım büyük ölçekli egzotik içeceklerle karşılaşabilirsin. İçinde birtakım tehlikeler barındırması muhtemel bu içkilere karşı seni bilgilendirmenin gö-

rcvlerim arasında olduğunu düşündüm."

Gülerek koluna bir tane patlattım.

Yüzündeki ciddi ifade kaybolmuştu. "Ayrıca," dedi, "çok eğlenceliydi, değil mi?"

Başımı salladım.

Belki de Toby, Finn'in ne istediğini daha iyi anlamıştı, diye düşündüm. Belki de Finn'in tek istediği buydu; birbirimizi güldürmemiz. Belki de Finn hayatta en çok sevdiği iki insanın hayatlarının en güzel günlerini yaşıyorlarmış gibi bir arada gülüp şarkılar söylemesini ve şehirde eğlenip dolaşmasını istemişti.

O sıcak his tren yolculuğunun büyük kısmında tazeliğini koruduysa da Hawthorne'a vardığımızda bunun yerini başka bir şey almaya başlamıştı. Bu not iki anlama geliyordu: Birincisi iyiydi, Finn'in bana değer verdiğini gösteriyordu. Beni sevdiği için Toby'den bana göz kulak olmasını istemişti. Ama diğer yandan bu Toby'nin bunca zaman sırf Finn istediği için benimle vakit geçirdiği anlamına geliyordu. Bunun benimle bir ilgisi yoktu. Greta haklıydı. Bir kez daha her şeyi çözmüştü.

Elli İkinci Bölüm

AMERİKA'NIN EN ÇOK ARANANLARI

Manşette böyle yazıyordu. Kelimeler kalın puntoyla yazılmıştı ve sayfayı bir baştan bir başa kaplıyordu. Altında da Greta'yla ben vardık. İkimizin portresi. *Newsweek* dergisinin kapağının orta yerindeydi.

Makale kaybolan ya da insanların özel koleksiyonlarında yer aldıkları için kimsenin nerede olduğunu bilmediği sanat eserleriyle, gizlenmiş çalışmalarla doluydu. Görünüşe bakılırsa bu listenin altıncı sırasında yer alıyorduk. Andy Warhol'un bir tablosu, Bağımsızlık Savaşı'nda bir muharebeyi betimleyen 1700'lere ait bir tablo, iki heykel ve Betsy Ross'un bayrağından önce yapılmış, üzerinde sadece on iki yıldız olan bir Amerikan bayrağı önem sırasında bizden önceydi. Sonra da biz geliyorduk.

Bunun *New York Times*'ta kullanılan resmin aynısı olduğunu düşünmüştüm çünkü bunun üzerinde düğmeler yok-

tu. Bu resimde giydiğim sadece düz, siyah bir tişörttü.

Makalede sözü geçen kayıp eserlerin ilk on tanesinin resmine yer verilmişti. Bunların altında elli tane daha listelenmişti. Whitney'de çalışan bir adam "Kaybolup Bulunanlar" başlıklı bir sergi düzenlemeyi planladığını ve listede adı geçen yeterli sayıda çalışmaya ulaşabilirse bu sergiyi gerçekleştireceğini belirtmişti.

Makalede şöyle diyordu: *Birtakım yazılarda, fotoğraflarda ya da filmlerde yer aldıkları için bu eserlerden haberimiz oldu. Bunlara hayalet çalışmalar diyoruz, çünkü elimizde fiziksel objeler değil, yalnızca onlara dair ipuçları var.*

Bizim portremizle ilgili olarak aşağı yukarı *Times*'ta yazılanlarla aynı şey söylenmişti. Tek fark, Finn'in eskiden çalışmalarını sergilediği galerinin sahibiyle yapılan bir röportaja da yer verilmişti. Galeri sahibi Finn'in sanatı bırakmış olmasından daha korkunç bir trajedi düşünemediğini söylemişti. Bu bana biraz abartılı gelmişti ama birinin Finn'le ilgili böyle bir şey söylemiş olmasından gurur da duymuştum aynı zamanda.

Okulda dergiyi Beans göstermişti bana. İlk başta onu saklamayı ya da çöpe atmayı düşündüm ama *Newsweek* dergisiydi bu. Ülkenin dört bir yanında binlerce kopyası vardı. Kapak büyük olasılıkla şimdiden kütüphanenin duyuru panosunda yerini almıştı. Belli ki birileri arayıp Whitey'de çalışan adama nerede yaşadığımızı da söylemişti.

Makalenin sonunda adam bir dedektif gibi çalıştığından, sürekli kayıp eserlerin peşinde, görevde olduğundan bahse-

diyordu. Kapağı çevirip Greta'ya ve kendime baktım. Bu adamın bizi aradığını, takip ettiğini düşündüm. İzimizi bulmak pek de zor olmazdı herhalde ve bu nedense beni korkutmuştu. Adamın günün birinde kapımızı çalabileceği düşüncesi bile içimi titretmişti.

O akşam annem işten eve o *Newsweek* dergisiyle dönmüştü. İki ayrı insan dergiyi getirip anneme göstermişti. Yemek masasının etrafında oturuyorduk. Annem, babam, Greta ve ben. Dergi ortada duruyordu. O akşam yemekte elektrikli tencerede pişmiş lezzetlerden biri yoktu. Annem bunun yerine iki kutu peynirli makarna pişirmişti. Parlak turuncu renkteki makarnalar tabaklarımızda öylece duruyordu. Daha kimse yemeğine dokunmamıştı.

"Adamı aramaya karar verdim," dedi annem.

O anda çatalım elimden düşmüştü. Bir an için sanki tablo gözümün önünde belirmişti.

Tam anneme karşı çıkacaktım ki Greta masanın altından bana sert bir tekme attı. Tekmesi tam bilek kemiğime gelmişti. Dönüp ona bir yumruk atmamak için kendimi zor tutuyordum. Ona baktım. Gözlerimin içine bakmadığı halde bir planı olduğunu görebiliyordum.

"Ne kadar beklersek," dedi, "resmi ne kadar gizli tutarsak o kadar değerlenecek, değil mi? Bir düşünün. Resmin bizde olduğunu anlasa bile ona göstermek zorunda değiliz, değil mi?"

Annemle babam birbirine bakmıştı. Birbirlerinin düşün-

celerini okumaya, bu durumda yapılacak doğru şeyin ne olduğunu çözmeye çalıştıklarını görebiliyordum.

"Fh," dedi babam, "o konuda haklısın ama belki de resmi ortaya çıkarmak daha iyi olacak. Belki Finn de bunu isterdi."

"Hayır," dedim. Greta bana yine bir tekme fırlatmıştı ama bu kez onu umursamadım. "Bunu istemezdi. O bu resmi bizim için yaptı."

"Tatlım, bir sanatçının eseri herkese aittir, sadece bir kişiye değil."

"Ama o benim yüzüm. Benim yüzüm ve Greta'nın yüzü. Biz herkese ait değiliz. Finn o resmi bizim için yaptı. Ben hayır diyorum."

"Sakin ol, Junie." Babam hep böyleydi. Kimsenin tarafını tutmadan herkesi sakinleştirmeye çalışıyordu.

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuş duran Greta'ya baktım.

"Büyük olasılıkla sadece resme bakmak istiyordur. Sonrasına bakarız," dedi annem. "Kimse resmi satmaktan bahsetmiyor; hatta sergilemekten bile. Gelişmeleri görüp karar vereceğiz."

Yine Greta'ya, gözlerinin içine baktım. Portreye ne yaptığımızı ikimiz de çok iyi biliyorduk. Annemin nasıl bir tepki vereceğini hayal edemiyordum. Ya da aslında hayal edebiliyordum diyelim. Belki de sorun buydu. Annemle babam masanın iki ucundan birbirlerine bakıyorlardı. Sonra annem dönüp ellerini bize uzattı.

"Tamam. Siz ikiniz. Sadece... sessiz olun şimdi. İşin gerçeği adamı çoktan aradım bile. Öğleden sonra onunla konuştum."

"Nasıl yani?" dedim.

"Önümüzdeki hafta gelip resme bakacak."

"Ama o bizim. Biz istemiyoruz..." Greta'ya baktım.

Gülümsüyordu. Usul usul, uzun uzun gülümsemişti. Bir süre hiçbir şey söylemeden böylece durdu. Sonra başını arkaya doğru atıp masanın diğer ucuna baktı.

"Neyse ne," dedi. "Belki de böylesi daha iyidir. Dediğin gibi. Bakalım ne olacak."

Söyleyecek söz bulamıyordum. Ağzım bir karış açık öylece kalakalmış olmalıyım.

Ertesi gün okuldan sonra bankaya gittim. Greta dolabımdaki eşyaları karıştırdığından beri Elizabeth dönemi fotoğrafımla *Günlerin Kitabı*'nı sırt çantamda taşıyordum. Portreyi görmeye gittiğim zaman da yanımdaydılar. Şimdiden terlemeye başladım. Şehirde ilerlerken kazağımı çıkarıp belime bağlamıştım. Yolda Bendetti's Deli'ye uğrayıp bir kutu Yo-hoo ve bir paket Doritos aldım.

O gün Bay Zimmer bankada yoktu, bu yüzden gişedeki kadın kasaya inmeme izin vermeden önce bana imza attırdı. Elimden geldiğince aynı imzayı atmaya çalıştım. Bu işte giderek daha iyi olduğumu görebiliyordum ama benim asla olmayacağım kadar derli toplu bir görünüme sahip olan bu genç ve güzel kadın formdaki imzamla attığım imzayı birkaç

kez karşılaştırmıştı. Sonra beni süzüp adresimi ve telefon numaramı sordu, sonunda June Elbus olduğuma ikna olmuştu.

Bu kez portreyi kutusundan çıkarıp bakmak neredeyse acı vermişti. Saçlarımızdaki altın sarısı renklerle Greta'nın elindeki kurukafanın resimde kendini belli etmemesini umuyordum. Ne de olsa kimse Toby'nin düğmelerini fark etmemişti. İçimden bunu geçiriyordum ama gerçeklerin farkındaydım. Bir resme altın sarısı boya sürüp kimsenin bunu fark etmemesini bekleyemezdiniz. Gözlerimi kapatıp portreyi usulca kılıfından çıkardım. Sonunda gözlerimi açtığım zaman karşımda gördüğüm manzara hayal ettiğimden bile daha kötüydü. Altın sarısı boya odadaki bütün ışığı toplayıp gözlerimin içine yansıtıyordu.

Ve yeni bir şey daha vardı. Greta'nın daha önce doğal bir renkte olan dudakları şimdi parlak bir kırmızı renge boyanmıştı. Küçükken annemin bize öğle yemeklerinde yaptığı domates çorbası kırmızısına. Greta'nın o kendinden emin hali gitmişti. Şimdi kaşlarını çatmış gibi görünüyordu. Kaş çatmanın da ötesinde. Greta altın sarısı saçlarla ve dudaklarla düpedüz ürkütücüydü.

Eğilip resme baktım. Greta'nın fırça darbelerini görmek istiyordum. Onları yakından görmek istiyordum. Saçımıza ne yaptığımı fark etmiş olmalıydı. O anda şunu fark ettim: Greta gerçek hayatta beni istediği kadar görmezden gelebilirdi. Dolapta sakladığım eşyaları bulduğu günden beri benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Ama burada birbirimizle

konuşuyorduk sanki. Gizli bir dil gibi. Bu portre artık birbirimize söylemediğimiz bütün sözleri içinde saklıyordu.

Playland'de çektirdiğimiz fotoğrafı çıkarıp portrenin yanına koydum. Portredeki o kıza, hâlâ Finn'e sahip olduğunu düşünen o kıza, ona bir tek kendisinin sahip olduğunu düşünen o aptal kıza baktım. Bu kızı artık ben bile tanıyamıyordum. Onun birine göz kulak olabileceğini hayal dahi edemiyordum. Sonra o kocaman, Elizabeth dönemi giysileri içinde poz vermiş kıza baktım ve aynı şeyi düşündüm. İkisi de aptal görünüyordu. Kimse için hiçbir şey yapamayacak türde kızlar. O anda yanımda bir ayna olmadığına sevinmiştim çünkü aynadaki yansımama bakıp orada da aynı şeyi görürdüm herhalde. Toby benimle İngiltere'ye gitmeyi elbette istemeyecekti. Bunu neden istesindi ki?

Sırtımı duvara yaslayıp olduğum yere çöktüm. Toby neden benden hoşlanıyormuş gibi davranıyordu ki? Bir anda bunu neden yapardı?

Suçluluk duygusu; işte bu yüzden.

Hayır. Bu hastalığa yakalandıkları zaman kimse AIDS hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bu doğruydu. Toby neden suçluluk hissetsindi ki?

Peki neden hapse girdiğinden hiç bahsetmemişti?

Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum.

Tabii İngiltere'ye gitmez seninle. Aklına bir türlü girmiyor, değil mi? İnsanlara ne ifade ettiğini hiçbir zaman anlamadın. Ben, Beans, Finn, Greta. Toby neden seninle bu kadar vakit geçirmek istesin? Bir de şu aptal çaydanlık kapağı meselesi var...

Gözlerimi kapatıp *Requiem*'den "Dies Irae"nın sözlerini fısıldadım. O Latince sözleri tekrar tekrar fısıldadım –*Dies irae, dies illa, solvet saeclum in favilla*– ta ki sonunda, bir süre sonra içimde büyüyen dehşetin bir kısmı dinene kadar.

O odada durup portreye bir kez daha baktım. Elimi sırt çantamın en dibine sokup içinden altın sarısı boya kutusunu çıkardım. O anda Greta'nın burada durduğunu, dudaklarını boyadığını ve bunu yaparken bir yandan da benim onun ne yaptığını göreceğimi düşündüğünü hayal ettim. Birdenbire beni duymasını, çağrısına cevap verdiğimi bilmesini istedim. Böylece bir şeyleri düzeltmeye çalışmak yerine küçük altın sarısı boya kutumu açıp fırçayı içine daldırarak elimden geldiğince özenli bir biçimde Greta'nın minik tırnaklarını altın sarısına boyamaya başladım.

Elli Üçüncü Bölüm

Toby'nin yanında durmuş, trenini gelmesini bekliyordum. Bronx Hayvanat Bahçesi'nde, Vahşi Asya bölümünde, Bengali Ekspres trenine binmek üzereydik. Bu, Cloisters'tan sonra gerçekten şehirden ayrılmadan New York'un dışına çıkmanın en iyi yöntemiydi.

Bronx Hayvanat Bahçesi şu moral bozucu hayvanat bahçelerinden biri değildi. Kocamandı, ağaçlarla, açık arazilerle doluydu ve insana kendini şehirdeymiş gibi hissettirmiyordu. Alanı kıtalara ayırmışlardı –Afrika, Asya, Kuzey Amerika– ve her bölüm gerçekte olması gerektiği gibi bir his veriyordu. Afrika kısmı tamamen toz toprakla kaplıydı. Etrafta pek ağaç yoktu ve dondurma büfeleri küçük kulübeler gibi yapılmıştı. Asya daha yeşildi. Bambular ve Hint Tanrıçalarının heykelleri ve Çin mimarisini andıran kemerler vardı.

Toby'ye sabah onda beni evden almasını söylemiştim. Aslında o gün okul vardı ama planım sabah erkenden kalkıp, anneme tıpkı babamla Greta gibi benim de midemin bozul-

duğunu söylemekti. Annem yumuşacık avuçlarını bir an için alnıma koymuş, sonunda kendimi pek de iyi hissetmediğime ikna olmuştu. Yatağa geri dönüp herkesin evden çıkmasını, sonra da giyinip oturma odasının penceresinin önünde Toby'nin gelmesini beklemiştim.

Okul günü sabahın onunda beni evden almasını istemiş olmam aslında tuhaf bir durumdu, Toby her zamanki gibi bunu fark etmemişti bile. Arka kapının önünde, üzerindeki yünlü, kalınca gri paltosuyla öylece duruyordu ve beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi.

"İlkbahardayız," dedim paltosunu süzerek.

Toby palto konusunu açtığım için utanmıştı sanki. Başını kaldırıp arka bahçeye doğru baktı.

"Biliyor musun, buraya daha önce gelmiştim," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Çaydanlık. Postacı. O bendim. Özel teslimat."

O günü düşündüm. Nedense çok eski bir anı gibi gelmişti. Bunun sadece iki ay önce yaşandığına inanamıyordum.

"Ah, evet," dedim. "Onun sen olduğunu anlamıştım."

Toby sanki kilometrelerce uzak bir yere gitmişti o anda. Ama sonra yeniden kendine geldi ve gülümsedi. "Anlayacağını biliyordum."

Ona sıranın bende olduğunu, bu kez onu benim bir yere götüreceğimi söylemiştim. İlk başta Cloisters'ı düşünmüştüm ama bunu paylaşmaya hazır değildim henüz. Böylece hayvanat bahçesine gitmeye karar verdim. Toby istersem arabayı benim kullanabileceğimi söylemişti. Anahtarları bana uzattı.

"Araba kullanmayı bilmiyorum. Geçici ehliyetim bile yok henüz."

"Sana öğretirim." Toby bir sigara yakmıştı ama ilk nefesle birlikte öksürmeye başladı. Anahtarlar elinden düşmüştü. Eğilip anahtarları aldım. Tam ona verecektim ki Toby yolcu koltuğuna oturmuştu bile. Bu, planlarım arasında yoktu ama korkmuş gibi görünmek de istemiyordum. Böylece kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturdum. Sonra o Şirin elini gördüm, Finn'in vites koluna yapışmış o küçük Şirin elini ve o anda bu işten nasıl kurtulacağımı fark ettim.

"Bu otomatik vites değil. Hayatta olmaz..." Anahtarları gösterge panosunun üzerine bıraktım.

Toby hâlâ öksürüyordu ama başını salladı. Anahtarları alıp dışarı çıktı ve sürücü tarafına yürüdü.

Bronx River otoparkına park etmiştik. Bu da hayvanat bahçesine Kuzey Amerika bölümünden gireceğimiz anlamına geliyordu. Kuzey Amerika bölümü en inandırıcı bölümdü. Kocaman ağaçlar ve çimenlerle kaplı çayırlar, geyikler, bizonlar, kurtlar gerçekten de çok güzel görünüyordu. Sanki Amerika vahşi yaşamının gelmiş geçmiş tüm türlerinin süper yoğunlaştırılmış küçük bir kopyası gibi. Sanki öldürüp kökünü kuruttuğumuz her şey yeniden dünyaya geri dönmüş gibi.

"Tamam," dedim. "Bu da Playland gibi. Sana göstermek istediğim bir şey var. Sadece hayvanlar değil. Gel haydi." Arkamı dönüp baktım. Toby yaşlanmış gibi görünüyordu. Onu en son gördüğümden beri yaşlanmıştı sanki ve hızlı yü-

rüyemediğini belli etmemek için canla başla çabalıyordu. Buna görmezden geldim ve, "Haydi," dedim yine. Sonra Toby kocaman bir enerji patlamasıyla kollarını iki yana açıp gülerek bana doğru koşmaya başladı. O kocaman gri paltosuyla çıldırmış bir hayvana benziyordu. Ben de gülüp önünden koştum. Kuzey Amerika bölümü boyunca koştuk; geyiklerin ve kurtların dolaştığı çayırların, Kuşlar Dünyası'nın ve Karanlık Diyar'ın önünden geçtik. Sonunda ormanların ve çayırların Asya bölümündeki egzotik fundalıklara dönüştüğü kısma dek.

"İşte," dedim parlak kırmızı ve sarı Hindistan bayraklarıyla çevrili merdivenlere işaret ederek.

Toby tırabzanlara yaslanmıştı. Öksürmesi bir türlü kesilmiyordu. Sırtı yaşlı bir adam gibi iki büklüm olmuştu. O anda içimde hafif bir panik dalgası baş göstermeye başlamıştı çünkü gerçekten hasta olan birine nasıl bakılacağını bilmiyordum. Hiçbir işe yaramadığını bildiğim halde hafifçe sırtını sıvazladım. Toby tüm bu süreçte, iki öksürük krizi arasında gülümsüyor, hiçbir şeyi yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu. Sonunda öksürüğü kesilip nefesi düzene girdiği zaman bir şey içmek isteyip istemediğini sordum.

"Hayır. Haydi gidelim," dedi. "İyiyim."

Merdivenlerden aşağı indik. Alt katta deve turları yaptıkları bir alanın yanında bir ağılın önünden geçmiştik. Develerin hepsinin eyerlerinin altına tarçın, kırmızıbiber ve hardal rengi desenleri olan zengin kilimler serilmişti. Küçük çocukları gezdiren iki tanesinin dışında hepsi öylece duruyor,

sıkıntıdan patlamış gibi görünüyorlardı.

Yolun en sonundaki standı işaret etmiştim. "Bu taraftan," dedim. "Beğeneceğine söz ver."

Toby ilk önce hiçbir şey söylememişti. Benim Playland'de yaptığım gibi bir cevap vermesini bekliyordum. Böyle bir söz veremeyeceğini söylemesini. Ama öyle yapmamıştı.

"Söz veriyorum," dedi. "Nefret edeceğim bir şey olsa bile beğeneceğim."

Tren biletlerinin parasını ben ödedim. Platformun sazdan çatısının altında bekliyorduk. Koridorun diğer ucunda okul gezisine gelmiş bir grup çocuk alçak, ahşap tırabzana yaslanıp aşağı sarkıyordu. Tren yaklaştığı zaman önce çocukların binmesini bekleyip trenin sonundaki daha sakin bir vagona geçmiştik.

Trenin koltukları küçük bir tiyatroyu andırıyordu. Oturma düzeni birbirine dönük, öne ya da arkaya bakan koltuklar yerine ikili sıralar halinde uzanıyor ve trenin yan kısımlarına bakıyordu. Hayvanat bahçesindeki bu yolculuk yaklaşık yirmi dakika sürüyor, ama interkomdan gelen ses sanki bütün Asya'yı dolaşıyormuşsunuz gibi konuşuyordu. Eğer çok uzağa bakmazsanız ve ağaçlara, trenin hemen yanından akan suya odaklanırsanız buna gerçekten inanabilirsiniz. O siyah misk keçilerinin gerçekten de Çin tepelerinde dolaştığına, fillerin Hindistan ovalarını arşınladığına inanabilirsiniz.

Tren hareket etmişti. Çamurlu Bronx Nehri'nin üzerinden geçmiştik ve hoparlörden gelen kadın sesi Hindistan'da olduğumuzu, Ganj Nehri'nin üzerinden geçtiğimizi söyle-

mişti. Dönüp Toby'ye baktım. Otuz iki dişiyle sırıtıyordu. Ben de başımı salladım.

"Çok uzağa bakma," dedim. "Bütün olayı mahvediyor." Greta hep uzaklara bakardı. Ağaçların arasındaki boşluklardan gerçek Bronx manzaralarının göründüğü zamanlarda yerleri o gösterirdi.

Geri dönerken de kadın, aynı nehirden geçerken bunun Yangtze Nehri olduğunu ve Çin'de bulunduğumuzu söyleyecekti. Şimdi antiloplardan, kaplanlardan ve üç geyik türünden bahsediyordu.

"Hey," dedi Toby.

"Efendim?"

"Buraya gel." Eliyle yanındaki boş yere vurmuştu. Yanına doğru kaydım. Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekmişti. Yüzüm kocaman paltosuna gömülmüştü.

"Kokla."

Başta Toby'nin ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım ama paltosunun kokusunu derin derin içime çekince bir anda orada Finn'i buldum. Büyü gibi. Finn'in kokusu. Sadece lavanta ve portakal değil, diğer kokular da vardı. Tıraş kolonyasının hafif, limonsu kokusu ve kahve çekirdeği, boya ve ismini bilmediğim ama Finn'in bir parçası olan o diğer kokular... Kıpırdamak istememiştim. Orada başım paltosuna gömülmüş vaziyette Toby'nin kolları arasında kalakalmıştım. Toby bana daha da sıkı sarılmıştı. Omuzlarının usulca titrediğini ve ağladığını hissettim. Gözlerimi kapadım. Sanki Finn'e sarılmış, Ganj Nehri'nin üzerinde uçuyordum. Finn'in kol-

ları daha önce hiç olmadığı kadar sıkıca bedenime sarılmıştı. Dünyadaki türlü türlü sevgileri düşündüm. Bir defada hiç düşünmeden on farklı türünü sayabiliyordum. Anne-babaların çocuklarına duyduğu sevgi, bir köpek yavrusuna, çikolatalı dondurmaya, evinize, en sevdiğiniz kitabınıza ya da ablanıza duyduğunuz sevgi. Ya da dayınıza. Bir bu tür sevgiler vardı, bir de diğer tür sevgiler. İçine düşülen sevgiler: aşka düşmek, sevdaya düşmek gibi.

Karıkocaların sevgisi, arkadaş sevgisi, filmdeki bir aktöre duyulan sevgi.

Ama ya yanlış türde bir sevgiye düşerseniz? Ya kazara o kişiye âşık olmak dünyanın en iğrenç şeyi olduğu için hayatta kimselere bahsedemeyeceğiniz türde bir sevgiye düşerseniz? Ölesiye derine gömmek zorunda olduğunuz için neredeyse kalbinizi bir kara deliğe dönüştüren bir sevgiye? Daha derine ittiğiniz ama ne kadar çabalasanız da, boğulup gitmesi için umut etseniz de bir türlü başınızdan gitmeyen bir sevdaya? Yok olup gideceğine, daha da büyüyen, zamanla kocaman olup bütün varlığınızı kaplayan ve sonunda sizin ta kendiniz olan, size dönüşen. Gördüğünüz ya da düşündüğünüz her şey sizi o sevmemeniz gereken insana geri götürüyorsa? Ya o insan dayınızsa ve her gün en azından kimse bilmiyor diye avunarak bu şeyi içinizde taşıyorsanız? Kimse bilmediği müddetçe her şeyin yoluna gireceğini düşünerek kendinizi avutuyorsanız?

Tren usulca bir virajı dönüp Hindistan'dan çıkarak Nepal'e girerken paltodan derin bir nefes daha çektim ve tüm

bunların gerçek olduğunu, sıkı sıkı Finn'e sarıldığımı hayal ettim. O acının göğsümden kalkıp gerçek bir şeye dönüştüğünü. O anda gözlerimi açarsam karşımda Finn'in bana gülümsediğini göreceğimi.

Toby yanağını alnıma yaslamıştı. Gözyaşları alnımdan yüzüme, gözlerime akıyordu; sanki ağlayan benmişim gibi. Yanaklarımdan süzülüp dudaklarıma doluyordu. Gözyaşlarından AIDS kapılıp kapılmadığını bilmiyordum ama umurumda değildi. Bu gibi şeylerden korkmuyordum artık.

Yolculuğun geri kalanı boyunca böyle kalmıştık. *Acaba Toby de benimle aynı rüyaları mı görüyor*, diye düşündüm. *Acaba o da beni hayalinde hayatının aşkına mı dönüştürüyor?*

Tren istasyona geri dönmüştü ama ikimiz de kıpırdamamıştık. Başımı çevirip vagondan dışarı baktım ve yanağımı Toby'nin paltosunun sert yünlü kumaşına sildim. Dört kişilik bir ailenin annesi bana bakıyordu. Onun gözlerinin içine baktım ve *Toby'yle birlikteyken nasıl görünüyoruz acaba*, diye düşündüm. Nasıl da yanlış görünebileceğimizi düşündüm ama umurumda değildi. Toby'nin kolundan çekiştirdim. İkimiz de ayağa kalktık ama kollarımız hâlâ sıkı sıkı birbirine sarılıydı. *Kimse öykümüzü bilmiyor*, diye düşündüm. *Kimse öykümüzün ne kadar acıklı olduğunu bilmiyor.*

Asya bölümünden çıkıp yeniden Kuzey Amerika'ya dönmüştük. Kurtlar sergisinin önünden geçmiştik. Burada kurtları hiç göremezdiniz. Hep saklanırlardı; büyük olasılıkla bir kafeste kapalı değillermiş gibi davranmaya çalışıyorlardı. Parmaklıkların arkasındayken yaşlı, sıradan köpeklerden

farksız olduklarını biliyorlardı muhtemelen. Bir süre korkuluklara yaslanıp Büyük Ovalar bölgesinin karşımızda uzanan küçük modelini izledik. Kurtların olduğu alanın hemen karşısında, hemen hemen bir adam boyunda, sahte bir totem vardı. Kartal, ayı ve kurt kafalarının üzerindeki mavi ve kırmızı boyalar pul pul olmuştu. Durdum.

"Ne oldu?" dedi Toby.

"Paltoyu bana ver."

"Hayır. Neden?"

"Ver lütfen, tamam mı?"

Toby kaşlarını çattı. Yüzünde yalvaran bir ifade vardı ama ellerimi kalçalarıma koyup ısrarla bekledim. Bir süre sonra yavaş yavaş paltonun düğmelerini çözmeye başlamıştı. Bütün düğmeleri açtıktan sonra başını öne eğdi. Paltoyu çekip omuzlarından aldım ve koluma attım. Sonra totemin yanına gittik. Paltoyu totemin üzerine sardım. Tepeden kartalın kafası görünüyordu. Birkaç adım gerileyip başımı yana eğdim ve gözlerimi kısıp baktım.

"Mükemmel," dedim sonra kocaman bir gülümsemeyle. Ama geri dönüp Toby'ye baktığım zaman hâlâ aynı yerde olduğunu, ondan geriye hiçbir şey kalmadığını gördüm. Üzerinde yine ilk gün evde giydiği o dinozor kemikli tişört vardı ve kolları koyu, kabuk tutmuş yaralarla kaplıydı. Orada, sıcak nisan güneşinin altında derisi yüzülmüş bir hayvan gibi görünüyordu. Başı önünde öylece duruyor ve tek kelime etmiyordu.

"Bizim için ona bakacaklar, değil mi?" dedim kurtların

bulunduğu alanı işaret ederek.

Toby kocaman ellerini kollarının üzerinde gezdirdi; sanki yerle bir olmamak için parçaları bir arada tutmaya çalışır gibi.

"Belki de bunu geride bırakıp yola devam etmemiz gerekiyordur diye düşündüm," dedim.

Toby başını kaldırıp baktı. Şimdi eskisinden de yaşlı görünecek diye düşünmüştüm ama paltoyu çıkarınca gençleşmişti sanki. Ufacık kalmıştı. Başını yana eğip kafası karışmış bir ifadeyle yüzüme baktı.

"İyi ama nereye devam edeceğiz ki?"

Bilmiyordum. O anda böyle bir şey söylediğim için kendimi aptal gibi hissetmiştim. Sanki Finn'e ihanet etmiş gibi. Toby sadık olandı, Finn'in hayaletinden bir santim bile ayrılamayan. Ve ben. Pamuk ipliğine bağlı sevgisiyle ben. Yola devam etmek. Ne klişe ama. Ne utanç verici. Yüzümün kızardığını hissettim. Paltoya baktım. Bir dakika önce akıllıca gibi görünen şey, şimdi tam da bir çocuğun yapacağı bir şeye benziyordu. Gerçek aşk hakkında en ufak bir fikri bile olmayan aptal bir çocuğun yapacağı bir şeye.

Başımı önüme eğip sessizce paltonun düğmelerini açtım. Sonra paltoyu koluma atıp gözlerinin içine bakmadan yeniden Toby'ye uzattım.

Toby paltoyu üzerine giymişti. Birdenbire gerçekleri bir kez daha fak ettim. Greta elbette haklıydı. "Biz" diye bir şey yoktu. Toby, Finn'in istediği şeyi yapıyordu. Ne daha azı ne daha fazlası.

Arabaya döndüğümüzde Toby benim oturduğum tarafa doğru uzanıp torpido gözünü açmıştı. İçinden pasaportumu çıkarıp gösterge panelinin üzerine koydu.

"Bunu almayı unutma." Bunu söylerken başını diğer tarafa çevirmişti.

Mavi kaplı pasaportun aksi ön camın üzerine yansıyor. sanki iki pasaport varmış gibi görünüyordu. Aptalca planımın iki küçük yadigârı gibi. Pasaportu alıp sayfaları karıştırdım. Toby notu resmimin üzerinden almıştı ve yarı yarıya gülümseyen on bir yaşımdaki yüzüm gözünün ucuyla aptal aptal bana bakıyordu. Pasaportu yere, sırt çantamın yanına fırlattım. Sonra da çizmemin ucuyla yana ittirdim.

Toby'ye döndüm sonra. "Finn'le hapishanede tanıştığınızı biliyorum," dedim.

Bir an kafası karışmış gibi göründü. Doğru duyduğundan emin olamıyordu sanki. İşin doğrusu hapishane meselesi beni hiç rahatsız etmiyordu. Greta bunun büyük bir koz olduğunu sanmıştı ama ben o anda kendimi *Güney Pasifik*'teki Nellie gibi hissetmiştim. Nellie, Emile'in bir katil olmasını umursamamıştı. Onu hemen affetmişti. Bu sanki hiç önemli bir şey değilmiş gibi. Ama Nellie'nin asıl affedemediği, diğer şeylerdi. Emile'in işlediğinden bile haberdar olmadığı diğer suçlar.

Toby iki elini iç içe geçirip usulca direksiyona yaslanmıştı. "Bundan haberin var mıydı?"

Başımı salladım.

"Ve buna rağmen buradasın?"

Yine başımı salladım.

"Ve ne suç işlediğimi bilmek istiyorsun, değil mi?"

Omuz silktim.

"Korkulacak bir şey değil."

"Sanki senden korkacaktım da," dedim.

Toby tuhaf gözlerle bana, sonra sıra sıra park edilmiş arabalara baktı. Yeniden bana döndüğünde yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sana neler olduğunu anlatmazsam kafanda bir sürü şey kuracaksın, böyle olmasını istemiyorum." Endişeli görünüyordu ya da kapana kısılmış gibi belki de. Başını ellerinin arasına aldı. "Of, bu çok aptalca. Sanki bambaşka bir zamanda olmuş bir şey gibi."

Hiçbir şey söylemedim.

"Pekâlâ. Anlatacağım o halde. Kraliyet Akademisi'nde öğrenciydim. Müzik okuyordum. Burslu tabii. Ailem zengin değildi ve genellikle bu dünyada yokmuşum gibi davranmaya çalışırlardı. Bu yüzden biraz para kazanmak için bazen metro girişlerinde müzik çalardım... ve... ve bir akşam..." Derin bir iç geçirmişti. "Anlatmaya çalıştığım şey şu. Bir akşam, bir cumartesi gecesi geç saatte metrodaydım. Bir grup sarhoş tip vardı ve benim de gidecek yerim olmadığı için orada durmuş gitar çalıyordum. Ne çaldığımı hatırlıyorum. Bach'ın füglerinden biriydi. Biliyorsun değil mi?" Bach'ın füglerinden hiçbirini bilmediğim halde başımı salladım. "Kendimi müziğe kaptırmıştım. Bazen öyle olursun. Bazen nerede olduğunu unutup kendini müziğe kaptırırsın. Ona bir şeyler

ekler, onunla oyunlar oynarsın. Bu sayede soğuğu da hissetmiyordum. O sırada kaburgalarıma bir tekme indi. Sert bir tekme. Bir anda arkaya doğru uçtum. Gitara sıkı sıkı sarılmıştım çünkü bu büyükbabamın, annemin İspanya'daki babasının gitarıydı ve başka bir gitarım yoktu o zamanlar. Bedenimin iyileşeceğini biliyordum ama gitar? Onu yerine koyamazdım. Dört kişiydiler; iriyarı ve sarhoş tipler. Bir tanesi ceketini çıkarıyordu. Diğeri kafama bir yumruk atmıştı. Trenin geldiğini duyabiliyordum. İnen bir başka darbeyle bedenimden pat diye bir ses çıkmıştı ve diğerleri trenin çığlığına karıştı. Olayı böyle hatırlıyorum. Sanki tren beni çağırıyordu. Bir tanesi gitarı elimden almaya çalışmıştı. O sırada treni yeniden duydum. Bütün gücüm tek bir noktada toplanmıştı sanki o anda ve onu ittirdim. Adamı raylara ittirdim. O anda bileğimin kırıldığının bile farkında değildim, hiçbir şey hissetmiyordum. Onu kenara doğru ittirmiştim. Rayların üzerine, tren gelmeden birkaç saniye önce düşmüştü."

"O..."

Toby başını iki yana salladı. "İki bacağı da gitti." Başını öne eğip diğer yana çevirmişti. "Olay bu yani. Bu yüzden hapse girdim. Bundan sonra benimle görüşüp görüşmemek senin kararın."

"Ama bu senin suçun değil ki," dedim. "Onlar başlatmış."

Toby omuz silkti. "Yaptığım kötü bir şeydi."

"Ama... ama *senin* onca yılını çalmışlar. Onlar..."

Toby uzun süre öylece durmuştu. Sonra, "Ama bana

Finn'i verdiler," dedi. Sanki bu bir tür değiş-tokuşmuş gibi. Sanki bugün de aynı hayatı yaparmış gibi. Sanki bunun tek çaresi olduğunu bilse yine bir adamın bacaklarını alıp kendi özgürlüğünden, yıllarından vazgeçebilirmiş gibi. Bunun nasıl da yanlış ve korkunç, ama aynı zamanda harikulade bir şey olduğunu düşündüm.

Öykünün burada sona ereceğini sanıyordum ama Toby yeniden anlatmaya başlamıştı. Sanki artık benimle konuşmuyor gibiydi. Sadece Finn'le hikâyesini dünyaya duyurmak istiyor gibiydi. Finn'le tanıştıklarında yirmi üç yaşında olduğunu, Finn'in otuz yaşında olduğunu ve Londra'da yüksek lisans yaptığını söyledi. Derslerinin bir kısmının da toplum hizmeti olduğunu. Finn bunun için mahkûmlara ders verdikleri hapishanede sanat projesini seçmişti.

"Onun dersteki ilk günüydü. Bir sınıftaydık. Orada ben ve bir de gerçek suçlular vardı tabii. Finn en önde duruyordu. Özgüvenini yitirmemeye çalışıyordu. Odadakileri tek tek inceliyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Yüzünden, tedirginlikle dudaklarının kenarlarını kemirişinden, o ufacık, kusursuz, daracık omuzlarından. Ve içimden şöyle diyordum. 'Bana bak. Burada önemli tek insan benim.' Sınıftakiler sabırsızlanmaya başlamıştı. Londra'nın doğusundan gelme bir piç vardı... ah, affedersin June. O herif Finn'e bakıp, 'Sanat homolar içindir,' diye bağırmış ve bütün sınıf sessizliğe gömülmüştü. Herkes sanat öğretmeninin buna nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyordu. Finn'in yüzünde ufacık bir gülümsemenin belirdiğini görmüştüm --o gülümsemeyi bili-

yorsun- başını önüne eğip bunu gizlemeye çalıştı ama sonra vazgeçti. Riske girmeye karar verdi. Adamın gözlerinin içine bakıp, 'Eh, o zaman doğru yerdesin,' dedi ve o anda bütün sınıfın kalbini kazandı, en azından o adamın dışındakilerin. Herkes kahkahalarla gülmeye başlamıştı, ellerini masalara vurarak falan. Ben hariç tabii. Orada sessizce oturuyordum. İşte o zaman beni fark etmişti. Ona baktım: bu adama, bu yabancıya gözlerimle her şeyi anlatmaya çalışarak baktım. Başını hafifçe, usulca yana eğip gözlerimin içine bakmıştı. Bir an için, birkaç saniyeliğine zaman durmuştu ve o anda o odada bizden başka kimse yoktu. Bu şansı kullanmıştım. Buna mecburdum. Dudaklarımı oynatarak, 'Bana yardım et,' dedim. Büyük olasılıkla utanarak başını çevirecek diye düşünmüştüm. Ama öyle yapmamıştı. Bana bakmaya devam etti. İşte her şey böyle başladı. Birbirimize mektuplar yazardık. Onun tek bir dersini bile kaçırmamıştım. Bazen arkamdan geçerken hafifçe sırtıma dokunurdu. Ya da bazen elindeki kalemi yere düşürür, bileğime dokunmak için eğildiği yerden kalkmakta acele etmezdi." Toby gözlerini kapatıp gülümsemişti. Sanki o ana geri dönmüş gibi. "O anlarda elektrikli bir his vardı. Tehlikeli bir şeyler. O küçücük dokunuşlar hayattaki her şeydi. O anlar için yaşardım. Bütün dünyanı o ufacık dokunuşların üzerine kurabilirsin. Bunu biliyor musun? Böyle bir şeyi hayal edebiliyor musun?"

Toby'nin gözleri yaşarmaya başlamıştı. Elbette bunu biliyorum demek istiyordum. O ufacık şeylerin her ayrıntısından haberim var. Oranı. Aşkın ufacık bir kovaya sığmadığın-

dan ve akla gelebilecek en utanç verici şekillerde her tarafa taştığından haberdarım. Öykünün geri kalanını duymak istemiyor, ama dinlemeden de edemiyordum. Hissettiğim acı neredeyse hoşuma gidiyordu.

"Beni kurtardı, biliyor musun? Vizesi bitmesine rağmen uzun süre İngiltere'de kaldı. Beni bekledi. O zaman çoktan tanınmıştı. Çalışmalarını bir servet edecek meblağlara satıyordu. Dilediği her yere gidebilirdi ama beni bekledi. Beni. Hapisten çıktığım gün..."

"Daha fazlasını duymak istemiyorum."

Toby utanmış gibi görünüyordu. Özür diler gibi ellerini kaldırdı. "Anlıyorum," dedi.

"Ne anlıyorsun?"

"Finn'e karşı hislerini. Özür dilerim. Düşüncesizlik ettim. Eşeğin tekiyim..."

"Hangi hisler?"

"June..."

"Hayır, ne düşündüğünü söyle bana. Senelerce hapiste tıkılıp kaldıktan sonra kendini dayımın kollarına attığımla ilgili bir hikâyeyi dinlemek istemediğim için ona karşı hislerim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"June, önemli değil. Neler hissettiğini biliyorduk." Bunu söylerken derin derin gözlerimin içine bakmış ve ne demek istediğini anladığımdan emin olmak için başını hafifçe yana eğmişti.

Sanki o anda kafama bir tuğla inmiş gibi ne demek istediğini anlamıştım. Finn biliyordu. Toby de biliyordu. İkisi de

biliyordu. Elbette Finn anlamıştı. O her zaman kalbimi okurdu.

Kulaklarım duymaz olmuştu. Gezegende uğuldayan bütün yaratıklar başıma toplanmıştı sanki. Balmumuna dönüşmek, eriyip gitmek, bedenimdeki tüm yanlış hücreleri silmek istiyordum. O anda yaşıyor olmak o kadar acı veriyordu ki, buna bir son vermek için her şeyi yapabilirdim. Eğer Bronx'ta olmasaydık arabadan inip eve kadar koşabilirdim.

Ama bunun yerine tam kırk beş dakika boyunca orada, Toby'nin yanı başında oturmam gerekmişti. Bedenimi ondan olabildiğince uzaklaştırıp camdan bakarak geçirdiğim kırk beş dakika... Seneler gibi uzun gelen bir kırk beş dakika. Kırk beş sessiz dakika. Yonkers'ın kuzey yakasından geçerken Toby'nin elini usulca sırtıma koyup, "Yanlış aşklardan haberim yok mu sanıyorsun, June? Utanç veren aşkları bilmediğimi mi sanıyorsun?" dediği an hariç.

Toby bizim evin bir blok ötesinde durdu. Her zamanki, *eğer bir şeye ihtiyacın olursa...* tiradını okudu. Arabadan olabildiğince hızlı bir biçimde inmiştim. O sırada geri dönüp baktığımda, arabanın döşemesinin üzerinde çizmelerimin altında çamur içinde kalmış olan pasaportumu gördüm. Bütün aptallığımı yansıtan o küçük, aptal kitapçığa baktım ve, *umarım sonsuza dek kaybolup gider,* dedim içimden.

Toby arabadan inip benim olduğum tarafa gelmişti. Hiçbir şey olmamış, önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum. Yüzüme bir gülümseme yerleştirip kendimi

gözlerinin içine bakmaya zorladım. Sonraki salı günü buluş-
mak üzere sözleştik. Büyük olasılıkla hâlâ araba kullanabile-
cek durumda olacağını söyledi. Ona Grand Union'ın otopar-
kına, bağış kutularının yanındaki ağaçlarla kaplı yokuş kısma
park etmesini söyledim. Bunlar ağzımdan öylece dökülen,
uyuşmuş, felçli sözcüklerdi. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.
Saat üç buçukta orada olacağımı söyledim. Toby başını sal-
ladı. Böyle kararlaştırmıştık. O gün böyle ayrıldık.

Elli Dördüncü Bölüm

Etraf Fransız usulü tarçınlı kızarmış ekmek gibi kokuyor, annem "Some Enchanted Evening" şarkısını mırıldanıyordu. Yatak odamın penceresinden içeri güneş ışığı doluyor ve başımın arkasındaki duvarın ötesinden Greta'nın teybinde çalan şarkının güm güm sesleri geliyordu. Babam alt katta, dolabın içinde takır tukur bir şeyler arıyordu ve penceremin önündeki ağacın dalında iki tane kuş oturuyordu. Cumartesi günü böyle başlamıştı. Eski, sıcacık yatağımda gülümseyerek uzanıyordum çünkü o anda Toby yoktu, sırlar yoktu, hiçbir şey yoktu. Sadece evim vardı. Sadece normal şeyler ve bunlar bana o günün çok güzel bir gün olacağını düşündürmüştü.

O gece *Güney Pasifik* oyunun galası yapılacaktı. Hepimizin biletleri hazırdı ve Greta okula, onun adına çiçek göndermemizi istemişti. Çocukların bazen birbirlerine karanfil gönderdiğini, ailelerin de gül ya da bazen kocaman çiçek buketleri gönderdiğini anlatmıştı. Annem de başını sallayıp ona

merak etmemesini söylemişti.

"Söz ver bak, unutmayacaksınız, tamam mı?" dedi Greta.

"Hayatım, çiçekleri alacaksınız. Sakin ol biraz. Her şeyi kafana takmayı bırak. Daha oyun başlamadan sinirlerin harap olacak." Annem elini Greta'nın omzuna koyup sıvazladı.

Hiçbir şey söylemedim ama işin aslı Greta şimdiden harap olmuş görünüyordu. Cildi kurumuş, pul pul olmuştu. Her zaman parlak ve pürüzsüz olan saçları kaskatı görünüyordu. Artık tırnaklarına oje sürme zahmetine bile girmiyordu. Bütün tırnaklarını yiyip bitirmiş gibiydi.

Annem, Greta'nın saçlarını okşadı.

"Bu akşam harika olacak. Bundan eminim. Otur kahvaltını et şimdi. Sen de Junie."

Tepeleme kızarmış ekmekle dolu birer tabakla akçaağaç şurubunu koymuştu önümüze. Tezgâhları silip lavabodaki birkaç bulaşığı da yıkadıktan sonra şehre gitmek üzere evden ayrılmıştı. Dolabımı talan ettiği günden beri ilk kez Greta'yla baş başa kalmıştık. Greta kızarmış ekmeklerinin büyük kısmını kenara ittirip geriye kalan bir dilimi kesmeye başladı. Birbirimize hiçbir şey söylememiştik. O gün kahvaltımı tek kelime dahi etmeden bitirebilirdim ama Fransız usulü kızarmış ekmeği mini minnacık parçalara ayırmakla meşgul olan Greta'ya baktığımda, o ufak tefek, yorgun ablama baktığımda bugünün onun için ne kadar önemli olduğunu düşünmeden edememiştim.

"Eee... nasıl hissediyorsun? Gergin gibi mi?" dedim.

İlk başta beni duymazdan geleceğini sanmıştım ama sonra kaşları çatıldı ve omuzlarını silkti. "Sahneye çıkmak istemiyorum," dedi gözlerime bakmadan. "Keşke seçmelere katılmasaydım. Keşke figüran olsaydım ya da hiçbir şey. Keşke kocaman bir hiç olsaydım."

Mutfak camı açıktı ve Kenny Gordano'nun evlerinin garaj yolunda yere vurup duran basketbol topunun patırtısını duyabiliyordum."

"Harika olacağına eminim."

Çatalının arkasını kızarmış ekmeğinin üzerine bastırmıştı.

"Belki de harika olmak istemiyorumdur. Belki de sıradan olmak istiyorumdur. Her konuda. Belki de ben de senin gibi olmak istiyorumdur."

"İnan bana. Benim gibi olmayı istemezsin."

"Hayır, June. Sen bana inan. Harika olmak ne demek biliyor musun? Hayatından bir yılın çalınması demek. Orada kaybolan koskoca bir yıl var. Ve biliyor musun, ben o yılımı geri istiyorum. İkinci sınıfta olmak istiyorum. Daha on altı yaşındayım. Ve... ve şimdiden temelli olarak evden ayrılacağım, öyle mi? Bu doğru geliyor mu sana? Biliyor musun, eskiden Güney Pasifik'te olmak hoşuma giderdi. Bu hayatımda sadece öylece takılıp şarkı söyleyebileceğim ufacık bir yerdi benim için. Hiçbir baskı olmadan. Sonra birdenbire ne olduğunu bile anlamadan hayatımın fırsatına dönüştü. Neden benim hayatımda her şey böyle oluyor? Hayatım boyunca annemin sözünü dinledim. Fırsatlar. İmkânlar. Nankörlük et-

mek istemiyorum. Bu şansları kaçırmak istemiyorum. Ama bazen yatağımda uzanıp odama bakıyorum ve artık çocuk olmamam gerektiğine inanamıyorum. Peki ya çocuk olma şansıma ne olacak? Bunun için ikinci bir şansım olacak mı?" Sesi titremeye başlamıştı. Ağlamak üzereydi. Kot pantolonunun cebine uzanıp içinden şu küçük votka şişelerinden birini çıkardı. Bunu benden saklamaya bile çalışmamıştı. Kapağını açıp şişenin yarısını portakal suyunun içine boşalttı. Bardağının yarısını içip bana doğru eğildi ve, "*Annie* oyunu için Broadway'e gitmeyeceğim, June. Ne yapmam gerektiği umurumda bile değil. Gitmeyeceğim."

"Sana yardım edebilirim. Bir şeyler düşünürüz. Anneme fikrini değiştirdiğini söylersin ya da öyle bir şey işte."

Greta portakal suyunu bitirip gülmüştü. "Ya. Tabii. Neyse. Ee, geliyor musun bu akşam?" diye sordu.

"Elbette geliyorum. Biletim hazır."

"Oyuna değil. Sonrasına. Oyuncu kadrosunun partisine." Tüm o söyledikleri, o votka şişesi ve bana oyuncu kadrosunun partisine gidip gitmeyeceğimi sorarkenki o duygusuz hali beni dumura uğratmıştı. Orada öylece ona bakakaldım.

"Şaka yapıyorsun herhalde."

"Hayır. Hayır, şaka yapmıyorum. Cidden soruyorum."

"Ormanda beni gözetliyorsun. Dolabımı karıştırıyorsun. Özel eşyalarımın hepsini mahvediyorsun, ki yerine yenisi konulamayacak şeyler, sonra dönüp bana seninle partiye gitmeyi düşünür müyüm acaba diye soruyorsun. Yani, şu üstün ba-

şarılı çocuk meselesi için üzgünüm ama..."

"Ama Ben...bilirsin, belki..."

"Ben partiden Tina Yarwood'la ayrıldı. Unuttun mu? Bunu bana sen söyledin."

"Ah," dedi. Birdenbire üzgün bir ifade belirmişti yüzünde. "Evet."

"Ben ne oyuncu kadrosundayım ne de ekipte ve..." Burada bırakmıştım. Neden kendimi açıklama zahmetine girecektim ki?

Greta bir süre hiçbir şey söylememişti. Sonra usulca çatalını tabağının kenarına bıraktı. "Hâlâ onu görmeye gidiyor musun?" diye sordu.

"Kimi?"

"Kimi kastettiğimi biliyorsun."

"Sana neden anlatayım ki? Orada oturmuş... orada oturmuş birbirimizin en yakın arkadaşıymışız gibi davranıyorsun. Beni partilere davet ediyorsun, sürekli burnunu benim işlerime sokuyorsun. Bıktım artık. Bitti. Nokta." Greta'nın yüzüne bakmamak için sandalyemi yana çevirdim. Üst katta babam o gür sesiyle "Younger Than Springtime" şarkısını söylüyordu.

"İki kelime, June. Ryan. White. Tamam mı?"

"Ya, tabii Greta, neyse ne."

"Bir düşün derim."

Yine dönüp Greta'ya baktım. "Ne olmuş Ryan White'a?"

Ryan White hakkında tek bildiğim kan nakli sırasında AIDS kapmış bir çocuk olduğuydu ve Orta Batı'da yaşıyordu.

"Birileri evini kurşunlamış. İnsanlar gazete teslimatla-

rını o yapıyor diye aboneliklerini iptal ettirmiş. Gazete, June. İnsanlar gazeteden AIDS kapacaklarını zannediyor."

"Ne olmuş? Ben korkmuyorum. Toby'nin kimsesi yok, tamam mı? Ve ben –bazılarının aksine– bu gibi şeylere önem veriyorum. Bu yüzden benden uzak dur. Madem benden bu kadar nefret ediyorsun, madem Toby'den nefret ediyorsun, o zaman neden eline şans geçtiğinde başımızı belaya sokmadın?" Neredeyse bağırıyordum o sırada. Ama aynı zamanda ona acıyordum da. Karşımdaki bu insan artık benim büyüğüm olan bir abla değildi. Kahvaltıda votka içmek de ne oluyordu?

Greta hiçbir şey söylememişti. Portakal suyunun son yudumunu da kafasına dikip bardağını tabağının üzerine koydu ve ayaklandı. Bir süre orada öylece durmuştu. Sonra tabağını yeniden masanın üzerine koyup oturdu. Gözleri yaşlarla doluydu. Uzanıp ellerimi tuttu. Başparmağıyla bir bir tırnaklarımın ucunu okşadı ve sonra ellerini masanın üzerinde dolaştırıp gülümsedi. "Altın sarısını beğendim," diye fısıldadı.

Bir an neden bahsettiğini anlamamıştım ama sonra anladım. Portreye yaptıklarımızdan mutfak masasının başında bahsedivermesi tuhaf bir his, bomba gibi bir etki yaratmıştı. Ben de ona bakıp gülümsedim. "Sevindim," diye fısıldadım ve o anda, tam o saniyede sırlar dünyasıyla gerçek dünya arasındaki duvarın yıkılıverdiğini hissettim. Portredeki kızların bize dönüştüğünü, bizim de o kızlara dönüştüğümüzü. Gözlerim yaşarmaya başladı. Hızla başımı salladım. "Gerçekten, gerçekten sevindim."

Orada öylece, sessizce oturduk. Kenny'nin basketbol topunun patırtısı devam ediyordu. O anda oraya gitmek ve o topu alarak Gordanoların sedir ağacından çitlerinin ötesine fırlatmak gelmişti içimden.

"Dolabını karıştırmamalıydım."

"Bir de neden her şeyi çöpe döktün ki? Sadece..."

"Biliyorum."

Greta'nın tabağına baktım. Kızarmış ekmeklerinin hepsi öylece duruyordu. "Bir şeyler yemen gerek."

Omuz silkti. "Eee... gelecek misin? Bu gece? Oyuncu kadrosunun partisine? Orada konuşuruz, tamam mı? Senden başka kimse..."

Birbirimize baktık. Söylediklerimin hiçbirini duymamıştı sanki.

"Neden şimdi konuşmuyoruz?"

Başını iki yana salladı.

"Aynı yerde," dedi ve ormandaki yeri kastettiğini anladığımdan emin olana dek gözlerimin içine baktı. "Söz ver, June."

"Hayır."

"Söz ver," dedi tekrar, bu kez elimi öyle bir sıkmıştı ki canım acıdı. Sanki onu düşmekten alıkoyan tek şey ellerimmiş gibi sıkı sıkı ellerime sarılmıştı. "Söz mü?"

Başımı sallayana kadar elimi bırakmamıştı. "Tamam. Söz," diye fısıldadım.

Greta gitmek için ayağa kalktı. Kapıya kadar yürüdü ve sonra geri döndü. Bana bakmıyordu.

"Toby'nin kimsesi yok, değil mi? Değil mi June? Peki,

sence benim kimim var?"

Cevap vermeme kalmadan gitmişti.

Babam omzunda golf çantasıyla mutfağa girdi. Saat on buçuğa geliyordu. Kahvaltının üzerinden yaklaşık bir saat geçmişti. Ben bulaşıkları yıkıyordum çünkü anneme söz vermiştim. Babam golf çantasını buzdolabına yaslarken sırıtmıştı. "Turnayı gözünden vurdum, June Böcek. Bu yıl sonunda turnayı gözünden vurdum."

"Neyi?" diye sordum.

"Anneler Günü'ne iki hafta kaldı. Gasho'daki şampanya servisli brança gidiyoruz. Rezervasyonlarımız hazır."

"İyi iş çıkarmışsın baba," dedim. Anneler Günü'nün yaklaştığından haberim bile yoktu. Genellikle bu gibi konularda çok iyiydim halbuki. Greta'yla arka bahçeye gidip çiçek toplardık ve kahvaltı için omlet pişirmeye çalışırdık.

"Bu sene zor bir yıl geçirdi. Bu Anneler Günü'nde onun için adamakıllı bir şey yapalım, tamam mı?"

"Evet, iyi fikir." Ve belki bu gerçekten de iyi bir fikirdi. Belki de annemi yine eskisi gibi görmeye çalışırsam –çalışkan, akıllı, nazik– bildiklerimi unutabilirdim.

"Greta," diye seslenmişti babam. "Haydi, gidelim." Bay Nebowitz bütün oyuncuların ve ekibin öğlende okulda olmasını istemiş ve babam golfe giderken Greta'yı okula bırakabileceğini söylemişti. Birkaç dakika sonra Greta içinde oyun için gerekli olan eşyalarının olduğu kocaman bir çantayla aşağı indi.

Kapıdan çıkarken bana dönüp, "Sonra görüşürüz," demişti.

Babam ile Greta çıktıktan sonra ev bomboş kalmıştı ve Anneler Günü'ne daha iki hafta olmasına rağmen odama gidip anneme bir kart hazırlamaya başlamıştım. Eskiden yaptığım gibi. El işi kâğıtları, kırçıllı kalemler, mum boyalar ve simlerle. O anda Volcano Bowl kokteylleri içen, sigara tüttüren ve hiç tanımadığı insanlara göz kulak olan bir başka versiyonumun olduğuna inanmak neredeyse imkânsızdı.

Yaklaşık yarım saat sonra annem gelip kapımı tıklatmıştı.

"Tatlım?"

"Efendim?"

"Bir dakika buraya gelir misin?"

Kart malzemelerini kitapların altına saklayıp başımı kapıdan uzatmıştım.

"Efendim?"

"İstersen benimle şehre gelebilirsin."

"Neden?"

"Bankaya uğramamız gerekiyor. Banka kasasının anahtarını da al yanına."

O anda duyduğum panik bütün yüzüme yayılmış olmalı, çünkü annem gülümseyip, "Merak etme, resmi satacak filan değiliz. Whitney'de çalışan adam perşembe akşamı resmi görmeye gelecek ve hafta içi bankaya uğrama fırsatım olmayacak," dedi.

"Biraz meşguldüm aslında."

"June."

"Bir şeyle uğraşıyorum. Bir proje."

"Anahtarını alıp giyin sadece, tamam mı?"

Tam kapıyı kapatacaktım ki yeniden başımı uzattım. "Resmi almaya ben gidebilirim istersen. Pazartesi günü giderim." diye seslendim arkasından. Pazartesi günü ne yapacağımı bilmiyordum ama en azından biraz zaman kazanacaktım.

"Lütfen yapma, June. Merak edecek bir şey yok. On beş dakika sonra seni aşağıda bekliyorum. Konu kapanmıştır."

Bir plan kurmaya çalışarak olabildiğince yavaş bir biçimde giyindim. *Greta olsaydı kesin ne yapılacağını bilirdi,* diye düşündüm. Ama belki bu kez o bile bizi bundan kurtaramayabilirdi.

Annem mutfakta çantasındaki birtakım evrakları gözden geçiriyordu.

"Arabanın kapısı açık. Anahtarı aldın, değil mi? Cidden, anahtarları evde bırakmaya kalkışsan bile şaşırmazdım herhalde."

Başımı salladım.

"Göster bakayım."

"Anne..."

"Özür dilerim, ama bu sabah sana güvenmekte güçlük çekiyorum."

"Belki ben de sana güvenmekte güçlük çekiyorumdur," dedim.

"Sana ne oldu böyle bilmiyorum ama anahtarları görmek istiyorum."

Elimi cebime sokup anahtarı çıkardım. Aslında gerçekten de bir an için anahtarı odada bırakmayı düşünmüştüm ama sonra bu aptalca bir plan gibi görünmüştü. Anahtarı havaya kaldırdım. Annem anahtarı cebime koyduğumdan emin olmak için beni izlemişti.

"Tamam," dedi. "Haydi kapıya bakalım."

"Bankalar cumartesi günleri açık değil sanırım, öyle değil mi?"

"Elbette açık. Bir yıldan beri cumartesi günleri de çalışıyorlar. Öğlen bire kadar açıklar. Haydi, arabaya bin şimdi. Geç kalıyoruz."

Annem garaj yolundan geri geri caddeye çıkarken tek elini gözlerine siper etmişti. Sıcak bir gündü, belki de yılın o zamana kadarki en sıcak günü ve araba cayır cayır yanıyordu. Gözlerimi arabanın gösterge panosunun ortasındaki saate dikmiştim: 12.17'ydi.

Hayatım boyunca şehir merkezine hiç bu kadar çabuk ulaşmamıştık herhalde. Yolda hep yeşil ışıklara denk gelmiştik ve neredeyse hiç trafik yoktu.

"Al. Bunları benim için postala." Annem bir postanenin önünde durmuş, elime bir avuç zarf tutuşturmuştu. "Hepsinin üzerinde pulları var, bir tek bu ağır olan hariç." Sonra elime 1 dolar uzatmış, paketi vermeden önce tartırmamı söylemişti.

Saate baktım: 12.29.

"Çabuk ol."

"Peki, tamam," deyip arabadan indim. Sanki mümkün olduğu kadar çabuk davranmaya çalışıyormuşum gibi postaneye kadar koşmuştum ama içeri girince hemen yavaşladım. Kapının arkasında beklemeye başladım. Sonra gizlice kapıdan çıkıp yan taraftaki eczaneye girdim.

İnsanın kolunda saat olunca zaman bir havuz gibi oluyor. Kenarları, köşeleri olan bir havuz gibi. Ama saatiniz yoksa zaman kocaman bir okyanusa dönüşüyor. Dalgalı ve uçsuz bucaksız. Şimdi ilaçların önünde ne kadar vakit geçirdiğimi tahmin etmek zorundaydım. On dakika kadar geçtiğine ikna olduktan sonra gizlice yeniden postaneye döndüm ve sıranın sonuna geçtim. Anneme böyle bir numara yapmak, onu orada beklerken daha da kızdırmak pek iyi bir fikir gibi görünmemişti ama başka çarem yoktu. Saat biri bir geçirebilseydik...

Sonunda postaneden çıktığımda annem arabada değildi. Kapıları kilitlememişti, içeri girip beklemeye koyuldum. Saat 12.42'yi gösteriyordu. Sandığım kadar geç olmamıştı. Yeniden arabadan inip postaneye dönmeyi düşündüm. Ama o sırada annemin bana doğru yürüdüğünü gördüm. Araba tam güneşin altında duruyor ve ön cama vuran güneş gözlerimi kamaştırıyordu. Onu görmek için gözlerimi kısmam gerekmişti. Caddenin diğer köşesinden arabaya doğru yürürken ellerini göğsünde kavuşturmuştu, bütün vücudu kaskatıydı. Arabaya girdiğinde hiçbir şey söylememişti.

Bankanın arkasına park ettik. Saat 12.49'du.

Eskiden zaman yolculuğu yapabilseydim ortaçağlara

geri dönmeyi isteyeceğimi düşünürdüm. Sonra zaman yolculuğu yapabilseydim Finn'in hayatını kurtarabilmek için Toby'yle tanıştıkları güne geri dönmeyi tercih edeceğime karar vermiştim. Ama şimdi 25 Nisan 1987'ye, saat 12.49'a dönmeyi istiyorum. Eğer zaman yolculuğu yapabilseydim o ana, annemle bankanın otoparkında durduğumuz o ana geri dönerdim. O anda koşardım ya da bayılırdım veya cebimdeki anahtarı çimenlere fırlatırdım. O gün bankaya girmemize engel olmak için ne gerekiyorsa yapardım. Ama zaman yolculuğu diye bir şey yok. Ve o gün, günün geri kalanının nasıl geçeceği konusunda en ufak bir fikrim olmadan, koşup kaçmak yerine sessizce annemin peşinden gidip bankanın kapısından içeri girmiştim.

Bay Zimmer oradaydı ve bizi hemen alt kata indirmişti.

"Dennis nasıl?" diye sordu annem.

"Bir sıkıntısı yok," dedi Bay Zimmer. "Bu aralar müziğe sardı iyice."

"June, bir gün Dennis'i bize davet et, olur mu?"

"Olur tabii," dedim çünkü çocuğun babası orada durmuş, bana bakıyordu.

Bay Zimmer iki numaralı kapıyı açıp kutuyu yere koymuştu.

"Tamamdır," dedi. Saatine baktı sonra. "Kapanış saatimiz... şey, aslında bankayı kapatmak üzereyiz, bu yüzden..."

"O zaman hafta başına kadar beklememiz gerekecek," dedim ama sesim biraz fazla neşeli çıkmıştı sanırım.

Annem bana dönüp sert bir bakış fırlattı.

"Resmi alacağız zaten, Dave. Sanırım bugünlük resim sergisi kısmını geçebiliriz."

Annem koca kutuyu alıp kapıya doğru yönelmişti.

"Korkarım kutuyu götürmenize izin veremeyeceğim ama resmi alabilirsiniz."

"Ah," dedi annem ve sonra Finn'in yaptığı gibi Bay Zimmer'a dönüp üzgün gözlerle baktı. Finn'in beni portre için ikna etmeye çalıştığında takındığı ifadenin aynısıydı. Sonra annemin yüzünde küçük bir gülümseme belirmişti ve o anda, Bay Zimmer'ın gözlerimizin önünde fikrini değiştirmenin eşiğine geldiğini görebiliyordum.

"Ah, ne olacak canım," dedi. "Sizi yıllardır tanıyorum ne de olsa."

"Teşekkürler. Sadece..." annem durup kısık sesle konuşmaya başlamıştı, "şey, bu oldukça değerli bir şey de ondan."

"Tabii," dedi Bay Zimmer. "Ne zaman isterseniz o zaman geri getirirsiniz."

Böylece arka koltukta portreyle evin yolunu tutmuştuk. Bütün yol boyunca durmadan bir mucize olması için dua etmiştim. Tablonun üzerine eklediğimiz her şeyi yutuvermiş olduğunu hayal ettim. İçimden Finn'in hayaletine seslendim ve güzümün önünde siyah noktalar belirene dek güneşe bakıp Finn'in buğulu hayalet bedeniyle o kutunun içine girip yaptığımız her şeyi sildiğini düşündüm. Ağaçların ötesine, tanımadığım insanların evlerinin ön bahçelerine baktım. İhtiyacım olan tüm cevaplar orada bir yerde gizleniyor olabi-

lirmiş gibi. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece gölgeler ve aydınlık vardı. Gölgeler ve aydınlık, tekrar ve tekrar ve tekrar.

Eve döner dönmez hemen odama gittim. Kapıyı kapatıp teypte yüksek sesle *Requiem*'i çalmaya ve olacakları beklemeye başladım. Annemin trende *Requeim*'i Finn'e öğretenin kendisi olduğunu söylediği günden beri bu şarkıyı dinlerken kendimi tuhaf hissediyordum. Bu, annemle Finn arasındaki tuhaf bir iletişimmiş ve Finn, anneme aralarında yaşanan her şeyi hâlâ hatırladığını söylemeye çalışıyormuş gibi. Bunu öğrendikten sonra bu kaseti dinlemekten nefret etmiştim. Bu şekilde kullanılmak istemiyor ama kendime engel olamıyordum. O ezgileri yeniden duymak için yanıp tutuşuyordum ve o öğleden sonra artık kendime hâkim olamamıştım. Annem için yaptığım kartı çıkardım. Kelebeklerin dış çerçevelerini çizmiş, içlerini boyayıp kanatlarının üzerine, tam da olması gereken yerlere simlerini serpiştirmiştim. Mum boyaların olduğu kalem kutusunu açıp üç farklı mavi tonu seçmiştim. Sonra öfkeyle gökyüzünü boyamaya başladım. Öyle sert boyuyordum ki bir an kâğıdı yırtacağımı sandım. Ve zaman yolculuğu imkânsız olsa bile çocukça şeyler yapmanın zamanı biraz olsun yavaşlatabildiğini, akıp giden zamanı her şeyi yoluna koymaya yetecek kadar durdurabildiğini düşündüm.

Elli Beşinci Bölüm

Uzakta bir yerlerde gök gürüldüyordu. Uyuyakalmıştım, seslere uyandım. Bunun dışında ev sessizdi. Çalar saatim dört buçuğu gösteriyordu. Penceremden dışarı bakınca havanın kararmaya başladığını ve iki arabanın da garajda olduğunu gördüm. Dışarı bakıp günün hangi saati olduğunu kontrol etmem gerekmişti, gündüz uykusu böyle bir şeydi çünkü. Uyandığınızda nerede olduğunuzu bilemiyordunuz bazen.

Odamda sessizce hareket etmeye çalışıyordum. Sonra odadan çıkıp sessizce merdivenlere doğru yürüdüm. Bir süre orada durup annemle babamın portreyi henüz görüp görmediğine dair bir şeyler duymayı bekledim. Portreyi görselerdi beni uyandırırlar mıydı acaba? Beni yattığım yerden kaldırırlar mıydı?

Sesleri dinleyerek parmak ucunda merdivenleri inmeye başladım. Ne televizyon ne de radyo açıktı. Ne bir çim biçme makinesinin ne de bir mutfak robotunun sesi duyuluyordu. Ne de çevrilen sayfaların sesi. Ayaklarım alt katın döşeme-

sine bastığı zaman tekrar durdum. Neredeyse nefes bile almıyor, annemle babamın nerede olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bankanın emanet kasasını görmeye çalışıyordum. Hiçbir iz yoktu.

Başımı uzatıp mutfağa baktım. Burada da kimse yoktu. Sonra oturma odasına göz gezdirdim.

İşte portre oradaydı. Kutudan çıkarılıp şöminenin üzerine asılmıştı. Annemle babam ortalıkta yoktu ve bu bana kendimi çok tuhaf hissettirmişti. Sadece portre ve ben; odada yalnızdık. Hiçbir mucize olmamıştı, hiçbir büyü yaptıklarımızı silmemişti. Saçlarımız altın sarısı renkle parıldıyor, bizi bir hikâyeden fırlamış iki kız gibi gösteriyordu. Hayatın bütün derslerini öğrenmiş iki kız gibi. Greta'nın dudakları hatırladığımdan daha kırmızı, daha buruktu. Elindeki kurukafa hatırladığımdan daha belirgindi. Ve tırnakları sanki mitolojik bir kedinin pençeleri gibi görünüyordu. Daha önce neredeyse görünmez gibi duran düğmeler bile şimdi daha çarpıcı görünmüştü gözüme. Finn'in yaptıklarının aksine olabildiğince parlak ve göz kamaştırıcıydı. Acemi fırça darbelerimizle Finn'i görünmez kılmış gibiydik.

Sonra merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Yumuşak, terlikli. Annemin ayağı. Portrenin karşısına, koltuğa oturdum. Beklemeye başladım. Annemin mutfağa girip buzdolabını açtığını duydum. Sonra bir dolabın kapağı açıldı. Tezgâhın üzerine bir bardak kondu. İçine bir içecek dolduruldu. Yine bir gök gürültüsü duydum; sesi halâ alçaktı ve uzaktan geliyordu. Sonra annemin terlikli ayakları yere sürtüne sür-

tüne oturma odasına doğru ilerledi. Kapının girişinde gölgesini görebiliyordum. Üzerinde temiz, beyaz havlu kumaşından sabahlığı vardı.

"Biliyorum," dedim o bir şey söylemeye kalmadan.

Büfeye doğru yürüyüp bardağını kenara koymuştu. Bardak altlığı kullanma zahmetine bile girmemişti. "Bildiğini sanmıyorum, June. Artık neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair en basit şeyleri bile bildiğinden emin değilim." Sabahlığının kemerini biraz daha sıkıp portreye doğru yürüdü. Gözleri saçlarımızın altın sarısı boyayla parıldayan tutamlarının üzerinde dolaşıyordu. Bir an Greta'nın üzerinde takılıp kaldılar. "Beni ve babanı en çok üzen de –bu portrenin senin çocukça davranışların yüzünden en az yarım milyon dolar değer kaybedecek olmasının ötesinde– ablanı çirkinleştirmek için bu kadar özel bir çaba göstermen oldu."

"Bunu tek başıma yaptığımı nereden biliyorsunuz? Neden hep suçlanan ben oluyorum?"

Annem oflayarak başını iki yana salladı. "Greta'nın oyun provalarından başını kaşıyacak vakti yoktu. Gerçekten de onun böyle bir şeye vakit bulduğuna, zamanını bankaya gidip böyle değerli bir sanat eserini mahvetmeye harcadığına inanmamı mı bekliyorsun? Greta'yla aranızdaki fark bu işte. Onun yapacak daha iyi şeyleri var. O, kulüplere, aktivitelere katılıyor. Onun arkadaşları var. Peki sen? Bütün gün odanda oturup duruyorsun..."

"Bunun Finn'in hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

O anda annemin yüzündeki bütün öfke silinmişti. Kaş-

ları çatıldı ve yüzünde korkmuş bir ifade belirdi. Ağlayacakmış gibiydi. "Sana neler oluyor böyle, Junie? Ha?"

"Hiçbir şey," dedim."

"Dayın bu resmi sizin için yaptı. Bu onun yaptığı son resimdi. O makaleleri okumadın mı? *Times*'taki, *Newsweek*'teki makaleleri görmedin mi? Finn'in kim olduğunu fark etmiyor musun? On dört yaşında bir kız, kalkıp onun çalışmasını daha iyi hale getirebileceğine inanıyor, öyle mi?"

Mutfak kapısı açılıp pat diye kapanmıştı. Babam yırtık pırtık bir eşofman altı ve kafasında bahçıvan şapkasıyla içeri girmişti. Elleri çamurluydu ve sağa sola bulaşmasın diye ellerini havada tutuyordu. Önce anneme sonra bana bakıp ellerini gösterdi. "Ellerimi yıkayıp hemen geliyorum."

"Görüyor musun? Babana bir bak. Mesaiye kalıyor, golf oynuyor ve hafta sonları bahçeyle ilgilenmeye bile vakit buluyor. Greta da ben de öyle. Hepimiz kendimizi meşgul edecek bir şeyler buluyoruz. Şu andan itibaren senin de hiçbir şeye vaktin olmayacak. Seni haftanın her günü için ayrı bir aktiviteye yazdıracağım ve bu etkinliklere katılıp katılmadığını da kontrol edeceğim. Seni çok başıboş bıraktık. Çok başıboş kaldın. Saçma sapan şeylere ayıracak çok zamanın oldu. Bunu şimdi görebiliyorum."

Kendimi bir şeylerle meşgul etmek konusunda söyleyebileceğim bir sürü şey vardı. İnsanın hayatını aptal kulüplerle, sporla ve insanların durup dururken şarkı söylemeye başladığı tiyatro oyunlarıyla doldurması konusunda söyleyecek bir sürü şeyim vardı. Ama söylememiştim. Tek kelime

dahi etmemiştim.

Annem söylenmeye devam ediyordu. "Ayrıca cezalısın. Dışarıda birilerinin gözetimi altında olmadığın müddetçe tüm aktiviteler yasak. Okulla, katılacağın kulüplerle ilgili olanların dışında tüm etkinlikler yasak. Bu konuda gelişme kaydettiğine ikna olana dek bu böyle."

Bu cezanın getirecekleri zihnimde bir bir belirmeye başlamıştı. İlk önce aklıma Toby gelmişti. Sonra, birkaç saniye sonra Greta'yı düşünmüştüm.

"Greta'ya oyuncu kadrosunun partisine geleceğime söz vermiştim."

"Bu akşam hiçbir partiye gitmiyorsun. Beni anladın mı?" Annem ellerini havaya kaldırmıştı. "İşlediğin kabahatin boyutunu biraz olsun kavrayamıyorsun."

"Ama ona söz verdim."

Babam oturma odasına geri dönmüştü. Üzerine temiz giysiler giymişti. "Sensiz gayet iyi idare edeceğine eminim," dedi.

"Burada en çok kendine zarar verdiğini bilmiyorsun. O adam, Whitney'de çalışan o adam, tablonun otantikliğinin ispat edilmesi durumunda portrenin sergide yer alması için bize on bin dolar ödemeyi teklif etmişti. Ve o parayla ne yapmayı planlıyorduk biliyor musun? Biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Bir tatil planlamıştık. Hepimiz birlikte gideriz diye düşünmüştük. Avrupa, İngiltere, belki İrlanda. Zor bir sene geçirdiğinin farkındaydık ve bu, June'un çok hoşuna gider dedik. June kaleleri gezmeye filan bayılır. Buyur bakalım şim-

di. Oturup neler kaçırdığını düşün."

İkisinin de gözlerine bakamıyordum artık. Gözlerimi açık mavi halıya dikmiştim. Halının ayaklarımızın altında düzleşmiş ya da havada duran ipliklerinin oluşturduğu desenleri görebiliyordum.

"Şimdi utançtan yerin dibine gireceğiz. Adam hepimizin zırdeli olduğunu düşünecek."

Babam elini omzuma koydu. "Bak, bu bir tür yardım çağrısıysa seni duyduk. Tamam mı? Birtakım sorunların olduğunu açıkça görüyoruz."

Orada oturup yaptığım yanlışlar hakkında uzun bir söylev dinlemek zorunda kalmıştım. Yarım milyon rakamı birkaç kez daha tekrarlanmıştı, ki pek de önemli olmadığı söylenen bir şey için olayın en önemli boyutu olmaya biraz fazla yakın hale gelmişti sonunda.

Babam bir süre sonra ellerini kaldırıp, "Tamam, yeter artık. Şimdi yukarı çıkıp hazırlan."

Olanlara rağmen oyuna gitmem gerektiğine karar vermişler, Greta'nın tüm ailesinin desteğini hak ettiğini söylemişlerdi.

Kapıyı kapatıp dağınık yatağımın kenarına oturdum ve annemle babamın alt kattaki tartışmalarını duymaya çalıştım. Ama bir türlü ne dediklerini duyamıyordum. Ancak cumartesi gününün kapalı gökyüzünde, uzakta bir yerlerde gümbürdeyen gök gürültüsünün sesini hâlâ duyuyordum.

Elli Altıncı Bölüm

Oyunun biletleri geçen yılki gibi yok satmıştı. Bay Nebowitz bu yıl oyunculara özellikle şehirden birkaç arkadaşını temsili izlemeye davet ettiğini söylemişti. Bu kişilerin kim olduğunu söylememişti ama bazılarının tanınmış kişiler olabileceğini belirtmişti. Ayrıca olur da bunlardan biriyle şehirde ya da temsilde karşılaşırsak kendilerinin onları rahatsız etmememizi özellikle rica ettiklerini tembihlemişti. Belki de bu insanlar Greta'yı izlemeye gelecek insanlardı. Onun Broadway için yeterince iyi olup olmadığına karar verecek olan insanlar.

Okula giderken arabanın arka koltuğunda oturmuştum ve yol boyunca kimse konuşmamıştı. Oraya vardığımızda birilerinin çimenlerin üzerindeki lambaların etrafına renkli selofan kâğıtları yerleştirdiğini gördüm. Çimenler kırmızı, turuncu ve sarı görünüyordu şimdi. Annem içeri girerken bana uyaran gözlerle bakmıştı. Yüzünün sonra yeniden normal haline döndüğünü görmüştüm. Diğer annelerle sohbet ediyor,

Greta'ya nasıl da gurur duyduğunu anlatıyordu.

O anda gizlice oradan kaçmayı denedim. Greta'yı bulursam ona portreden bahsedebilir ve partiye gidemeyeceğimi söyleyebilirdim. O zaman yine şu kendini yaprakların altına gömme ritüeline girişmezdi belki. Kendi başının çaresine bakmak zorunda olduğunu bilirdi çünkü ormanda onu aramaya çıkacak kimse olmayacaktı.

Babamla beraber okul aile birliğinin parlak kırmızı renkte punçlar ve ev yapımı çikolatalı kekler sattığı standın yanında, duvarın önünde duruyorduk. Koridora doğru yöneldiğim sırada babam omuzlarımdan tutmuştu.

"Hiç sanmıyorum. Annen kesin emir verdi. Yanımdan ayrılmıyorsun."

"Burada kötü ne olacak ki?"

"Bilmiyorum ama bu gece Greta'nın gecesi ve bu konuda riske giremeyiz," dedi. Sonra bana hayatım boyunca gördüğüm en hüsran dolu gözlerle bakarak, "Sana olan güvenimizi zedeledin, June," dedi.

"Biliyorum," dedim.

Koridorda etrafıma bakınıp durdum. Greta'ya mesajımı iletecek birilerini yakalamaya çalışıyordum ama etrafta bir tek anne-babalar ve hiçbir işime yaramayacak olan küçük çocuklar vardı. Sonra ışıklar birkaç kez yanıp söndü ve hep beraber tiyatro salonuna doluştuk. "Sensiz gayet iyi idare edeceğine eminim." Bu büyük olasılıkla doğruydu. İdare etmek zorundaydı.

Sahnenin önündeki orkestra çukurunda gerçek bir or-

kestra vardı ve ışıklar yavaş yavaş loş bir hal alınca uvertür parçasını çalmaya başlamışlardı. Uvertür gösterinin en sıkıcı kısmıydı. Bence tüm gösterilerin en sıkıcı kısmı bu zaten ve kimsenin neden uvertür diye bir şey olduğunu bile bildiğini sanmıyorum. Annemle babamın ortasında tost olmuştum. Acaba ünlü bir aktör filan var mı diye etrafıma bakındım. Adamın biri Danny DeVito'ya benziyordu ama sonra bunun sadece Kelly Hanrahan'ın babası olduğunu fark ettim.

Oyun benim için bayatlamıştı artık çünkü defalarca izlemiştim. Asıl eğlenceli olan kısmı hataları görmekti. Şu ana kadar tüm gördüğüm Luther Billis'i oynayan çocuğun, Gary Jasper'ın repliklerini söylerken hafifçe gülmesi olmuştu. Ama bu hiç şaşırtıcı değildi çünkü Gary Jasper sadece sınıfının değil, bütün okulun şaklabanıydı, rolü de bu yüzden almıştı zaten.

Greta sahneye çıktığında babam sanki bunu fark etmeyecekmişim gibi uzanıp elimi sıktı. Greta işte orada, sahnedeydi ve muhteşem görünüyordu. Makyajı ve kostümü yapılmıştı ve tamamen karakterine bürünmüştü. Annem de babam da gülümsüyordu. İkisi de ona gurur dolu gözlerle bakıyordu. O anda en son ne zaman benim yaptığım bir şeyin karşısında böyle göründüklerini hatırlayamadığımı fark ettim. Bu sahnede Gary Jasper'ın önderliğinde bir grup pejmürde denizci "Kanlı Mary" şarkısıyla teni bir beyzbol eldiveni gibi olsa ve diş macunu kullanmasa da asıl sevdikleri kızın o olduğunu söylerken Greta'nın sahnenin dört bir yanında havalı havalı dolaşması gerekiyordu. Bu pek güzel bir şarkı değildi ve bu

yetmiyormuş gibi bir de okul Bay Nebowitz'e nakarattaki "boktan" kelimesini çıkarttırmıştı. Şimdi çocuklar bu kısmı "ne kadar kötü değil mi" diye söylüyor ve aynı etkiyi kesinlikle vermiyordu.

Greta "Bali Ha'i" şarkısını söylemeye başlayana kadar yanlış bir şeyler olduğunu fark etmemiştim. Bu şarkının rüya gibi bir his vermesi gerekiyordu. Kanlı Mary, Teğmen Cable'ın hayalinde o muhteşem adayı canlandırmaya çalışıyordu. bu yüzden Greta'nın ilk başta karakteri gereği sahnede sallandığını zannetmiştim. Ama sonra onu dikkatlice izledim ve insanın asla yalnız olmadığı bir yerle ilgili o şarkıyı söylerkenki haline baktım. Şarkı ilk başta bir mekândan bahsediliyormuş gibi başlıyordu, ama sonuna doğru Kanlı Mary'nin o sırada kendinden bahsettiğini anlıyordunuz. Bahsettiği ada kendisiydi. Okyanusun ortasında sürüklenen ve birilerinin onu bulmasını bekleyen ada kendisiydi.

Sanki söylediği sözleri düşünüyor gibiydi. Yavaşlamıştı. Orkestra ona uyum sağlayamıyordu. Enstrümanlar onu takip etmeye çalışıyordu. Gerçekten de böyle olduğundan emin olamıyordum ama seyircilerin arasında beni arıyor gibiydi. Birkaç saniyeliğine sanki şarkıyı bana söylüyormuş gibi gelmişti.

Ve sarhoş olduğunu görebiliyordum. Orada, sahnede, herkesin önünde.

Gözümün ucuyla annemle babama baktım ama hiçbir şeyi fark etmemiş gibiydiler. Kimse fark etmemişti. Kanlı Mary tuhaf bir karakterdi ve sanırım insanlar Greta'nın onu böyle yorumladığını zannetmişlerdi. Yaşlı, sarhoş bir kadın gibi.

Aradan sonra Greta'nın elleri küçük, sevimli bir sohbetin belini kırıyormuş gibi parmaklarını şıkırdatarak "Happy Talk" şarkısını söylemesini izlemiştim. Yine öfkelenmeye başladığımı hissettim. Sanki bütün bedenim kaskatı kesilmişti. Başımı öne eğdiğimde avuçlarımı sıktığımı fark ettim. Greta her istediğini yapabileceğini zannediyordu; dilediğince sarhoş olabileceğini ve onu sırtımda eve taşımam için güvenebileceğini. Yaptığı onca şeyden sonra, bana Finn'den kalan tüm eşyaları mahvettikten sonra, beni tekrar tekrar aptal durumuna düşürdükten sonra yine de benden onun yanında olmamı bekliyordu. Eh, buna güvenemezdi. Bunu öğrenecekti. Onu kurtarmak için orada olmayacaktım. Konu kapanmıştı.

Okuldan ayrıldığımız sırada ön taraftaki lobide Ben'i görmüştüm. Üzerinde siyah kulis giysileri vardı ve okul aile birliğinin yemek standından kendine bir bardak Hawaii punçı alıyordu.

"Merhaba," dedim yanından geçerken.

"Ah, merhaba June." Gülümsemişti. "Reedlere geliyorsun, değil mi?"

"Reedlere mi?"

"Oyuncuların partisine işte. Orada olacaksın, değil mi?"

Annemle babam arkamda durmuş, Bay ve Bayan Farley'le konuşuyordu ama babam gitmeye hazırdı sanırım çünkü omzuma dokunup başıyla kapıyı işaret etmişti. Başımı salladım. Sonra Ben'e dönüp fısıltıyla, "Yani parti ormanda değil mi?" diye sordum.

"Oyuncu kadrosunun partisi hep Reedlerde olur. Evle-

rini gördün mü?"

Başımı iki yana salladım.

Kocaman pencereleri olan, modern, muhteşem bir evdi. Şu Woodlawn Court'taki evlerden biri işte." Pencereyi işaret etmişti. Rüzgâr okulun dayanıklı pencerelerini bile sarsıyordu.

"Hem havaya baksana. Bu havada kim ormana gitmek ister?"

"Evet. Doğru. Ben..."

"Eee, geliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Gelemem." Gözlerimi devirip annemle babamı işaret ettim.

"Ahhh, anlıyorum." Sonra daha da kocaman bir gülümseme belirdi yüzünde. "O zaman çizmelerini ödünç alabilirim, olur mu?"

İmkânı yok diyerek ona çıkışmak üzereydim ki şaka yaptığını anladım. "Ha-ha," dedim gülümseyerek.

İki yanımda annemle ve babamla okuldan ayrıldığım sırada tek düşünebildiğim Greta'ydı. Gerçekten de ormana tek başına mı gidecekti? Orada beni mi bekliyor olacaktı? Belki de konunun bununla alakası yoktu. Belki de beni tek başıma ormanda aptal gibi onun peşinden koşuşturmaya göndermek istemişti. Ama hayır. Sabah söylediği onca şeyden sonra bunu yapacağını zannetmiyordum. Önce okula, sonra da annemle babama baktım ve birdenbire arkamı dönüp koşmaya başladım.

"Hemen geliyorum," diye bağırdım omzumun üzerinden.

Merdivenleri çıkıp kapıdan geçtim ve Ben'e doğru ilerleyip omzuna dokundum. Kâğıt bardaktaki parlak kırmızı

renkli punçının bir kısmı yere dökülmüştü.

"Hey," dedi.

"Özür dilerim, özür dilerim. Bak... Greta'ya gidip partiye gelemeyeceğimi söyler misin? Lütfen. Çok önemli."

"Hey, sakin ol," dedi elini omzuma koyarak. "Mümkün olsa yapardım ama Greta perde kapanır kapanmaz gitti. Kostümünü bile değiştirmedi. Işık odasının kapısından çıkıp ormana doğru yürüdü."

Omuzlarım düşmüştü. "Ah, öyle mi?" dedim.

"Eğer görürsem..." diye söze girmişti Ben.

Yanından ayrılmak üzere arkamı döndüğümde annemle babamın okulun dışındaki taş merdivenlerin başında durup bana baktıklarını gördüm. İkisi de kollarını göğüslerinde kavuşturmuştu. Ama o anda tek düşünebildiğim Greta'ydı. Bunu umursamamalıydım, bu benim problemim değildi ama onun o hali gözümün önünden gitmiyordu. Greta'nın toprağın üzerinde ışıl ışıl parlayan o güzel yüzü. Bekleyişi. Kız kardeşinin gelip onu bulmasını bekleyen o hali.

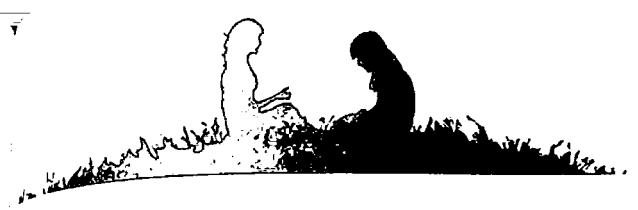

Elli Yedinci Bölüm

Gece ilerlerken odamda gök gürültülerini dinleyerek uyanık halde bekliyordum. Greta bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Merak içindeydim. Ya şimdiden yaprakların kalın örtüsü altında sızıp kaldıysa? Ya çok içtiyse ve hiç uyanmazsa? Haberlerde böyle bir şey görmüştüm bir keresinde. Ya başka bir şey aldıysa? Uyuşturucu gibi ya da benim aklımın ermediği türde bir şey? Ya şimşek çakıyorsa? Ya bir şimşek çakarsa ve yıldırım gelip ormandaki o uzun akçaağacı vurursa? Ya direkt olarak yere, Greta'nın kafatasına inerse? Düşünceler zihnimde dönüp duruyordu. Annie rolünü kabul etmemek için mutlaka bir yol bulacağını söylemişti. Bununla ne demek istemişti? Ya kendine bir şey yapmaya kalkarsa? Bunun bu kadar kafamı yormasını istemiyordum ama her seferinde bir şekilde böyle oluyordu. O, kalbime işlemişti. Dallarını, köklerini kalbimin derinliklerine dolayıp oraya iyice yer etmişti. İlk şimşeğin gökyüzünde parlayıp sönmesiyle panıklemeye başladım. Yakında yağmaya başlayacak yağmuru düşündüm

O yoğun, bardaktan boşanırcasına yağacak sağanağı. Greta'nın üzerinde yattığı toprağın çamura döneceğini. Nehrin yükselebileceğini ve yağmur yeterince hızlı ve şiddetli yağarsa tüm alanı sel basabileceğini. Greta'nın suda sürüklendiğini hayal ettim. Ve kurtlar. Ya kurtlar oraya geldiyse? Ya gerçekten varlarsa? Ya açlarsa? Greta'nın görünmez denizkızları hakkında konuştuğumuz zaman yüzünde beliren o ifade canlandı gözümün önünde. Küçük bir çocuk gibi. Duyduğum sesler kurtlara değil de çakallara ait olsa bile onlar da Greta'yı paramparça edebilirlerdi.

Televizyonda gece on bir haberleri vardı. Sonra da "Saturday Night Live" programı başlamıştı. Annemle babam bu programı hâlâ komik buldukları için izliyorlardı. Babam birkaç dakikada bir bana sesleniyor ve ona cevap vermemi bekliyordu. Annemle babamın evden kaçmaya yeltenebileceğimi düşündüğünü biliyordum. Eğer bu kadar korkak biri olmasaydım belki de kaçardım.

Bunun yerine koridorda volta atıyordum. Greta'nın odasının kapalı kapısının önünden geçip annemle babamın yatak odasına girmiştim Yatakları her zaman muntazam bir biçimde toplu olurdu; bu yüzden babamın yattığı tarafın önünde, komodinin hemen yanında duran kabarık tüylü, bej rengi halıya çömelip oturdum. Telefonun ahizesini kaldırıp usulca, her rakama tek tek, yavaş yavaş basarak Finn'in telefon numarasını çevirdim. Telefon üç kez çalmıştı. Bir an Toby'nin evde olmayabileceğini ya da telefona bakmayabileceğini düşündüm. Ahizeyi sıkıca kulağıma bastırıp vazgeçmeden önce

altı kere çalmasını beklemeye karar verdim. Toby beşincisinde açmıştı.

"Toby?" dedim.

"June? Saat epey geç. İyi misin?"

Hiçbir şey söylememiştim. Geçen sefer olanlardan sonra onunla konuşmak çok tuhaf gelmişti. Onun için hiçbir şey değişmemişti ama benim için her şey farklıydı. Şeffaflaşmıştım. Çıplak kalmıştım. Şeffaf kalpli kız. Dünyanın en aptal kızı. Bütün vücuduma bir öfke dalgası yayılmıştı.

"Hani birbirimize destek olacaktık ya... bir şeye ihtiyacımız olduğunda filan?"

"Elbette. Elbette. Biliyorum. Ne oldu? Sen iyi misin, June?"

"Ben iyiyim. Sorun bende değil. Greta'da."

"Greta mı? Ne oldu ona?"

"Korkuyorum. Bilmiyorum. Cezalıyım. Onu eve getiremeyeceğim. Ben..." Sesim giderek yükseliyordu, kelimeler birbiri ardına ağzımdan dökülüyordu.

"June?" diye seslenmişti babam oturma odasından.

"Her şey yolunda," diye bağırdım sakin ve mutlu bir ses tonu takınmaya çalışarak. "Kendi kendime şarkı söylüyordum. Bir şey yok."

"Şşşt. Yavaş yavaş anlat," dedi Toby.

"Tamam." Derin bir iç geçirdim. "Tamam."

Ona partileri anlattım, Greta'yı ve onu son iki sefer ne vaziyette bulduğumu.

"Orada beni bekliyordu. Bu gece de orada olacak. Orada

olacağını biliyordum. Konuşmak istediğini söylemişti. Ve benim cezalı olduğumdan filan haberi yok. Dışarıda şimşek çakıyor, gök gürüldüyor. Oyunda bile sarhoştu. Tamamen sarhoş vaziyetteydi. Görebiliyordum. Dahası da var ama anlatacak vakit yok şimdi."

"Neden cezalısın peki? Benim yüzümden mi yoksa?"

"Hayır, hayır. Sonra anlatırım, tamam mı? Şimdilik bu konuya odaklanalım."

"Tamam, tamam."

"Peki, nerede şimdi? Tam olarak nerede?"

"Geçen sefer beni okuldan aldığın zaman arabayı park ettiğin yeri hatırlıyor musun? Playland'e gittiğimiz gün? O otopark okulun arkasına doğru uzanıyordu hani?"

Hatırlıyordu. Buradan itibaren ormanda tam olarak nereden geçmesi gerektiğini tarif etmiştim. Nehri takip etmesi gerektiğini ve Greta'nın bekleyeceği o akçaağacın yerini. Ona yolu bir kere tarif ettikten sonra iki kez daha anlattırmıştı bana.

"Yanına bir fener al, tamam mı?"

Toby birkaç saniye hiçbir şey söylememişti. "June?"

"Efendim?"

"Şey, biraz endişeliyim. Ben büyük olasılıkla... Greta büyük olasılıkla beni görünce korkar, öyle değil mi? Beni tanımıyor. Senin ailen... eh, benden nefret ediyorlar. Bunu biliyorsun. Bilmiyorum."

"Şey, eğer istemiyorsan... yani, bana ne olursa demiştin, ve önce İngiltere'ye gidemeyeceğimizi söyledin, şimdi de..."

Ona duygu sömürüsü yaptığım için kendimi kötü hissetmiştim. Keşke böyle yapmasaydım diyorum ama yapmıştım işte. İşin gerçeği bu. Ona kendini olabildiğince suçlu hissettirmiştim.

"Pekâlâ. Tamam o zaman."

"Eğer uyanırsa ona seni benim gönderdiğimi söyle. Ona bunu mutlaka söyle. Sana inanacaktır. Annemle babamın portreyi gördüğünü söyle, tamam mı? Portre yüzünden cezalı olduğumu ve yardım için seni aradığımı. Belki de uyanmaz bile. Bu durumda onu kapının önüne getir. Yolun biraz aşağısına park et. Ben arka kapıyı sık sık kontrole edeceğim. Onu içeri alırım. Merak etme."

"Özür dilerim ama bundan pek emin değilim, June."

"Merak etme Toby. Korkma."

Hiçbir şey söylemedi. Sonra iç geçirdi. "Tamam. Pekâlâ. Gideceğim. Senin için."

"Gerçekten mi?" Buna gerçekten de şaşırdığımı fark etmiştim. Belki de onu test ediyordum. Belki de bu sınavı geçemeyeceğini sanıyordum.

"Senin için. Merak etme. Meraklanmanı istemiyorum. Yakında orada olurum."

Telefonu kapattım ve o anda bütün bedenimin ürperdiğini hissettim. Annemle babama söylemeliydim. Greta'nın başı belaya girerse girecekti. Bunun peşini bırakmalıydım. Annemle babamın yatak odasında, oturduğum yerde yaptığım şeyin ne anlama geldiğini fark ettim. Hemen telefona sarılıp numarayı yeniden çevirdim. Parmaklarım titriyordu.

Sonunda numarayı doğru çevirmeyi başardığımda artık çok geç kalmıştım. Telefon çalıp durmuştu. Toby evden çıkmıştı. Onu yakalasaydım ne diyeceğimi de bilmiyordum. Ona gitmemesi için yalvarır mıydım? Bilmiyorum. Kendimi o kadar iyi tanımıyorum. Tek bildiğim Toby'nin sözlerinin gerçek olduğuydu. Onu aradığımda her şeyi öylece bırakarak çıkıp gelmişti.

Alt katta annemle babam "Saturday Night Live"da bir şeylere gülüyordu. Sessizce oturma odasına girdim. Annem sıcacık pembe bir eşofman altıyla kocaman, büyük beden bir eşofman üstü giymişti. Kanepede oturuyorlardı ve başını babamın omzuna yaslamıştı. Ben de bağdaş kurup televizyon koltuğuna oturdum.

Programda Dennis Miller vardı ve şu komedi haberlerini yapıyordu. Annemle babam Gary Hart'la ilgili aptalca bir şakaya gülüyordu. Reklamlar başladığı zaman dönüp onlara baktım.

"Özür dilerim," dedim.

Annem gözünün ucuyla babama, sonra uzunca bir süre ağzı sımsıkı kapalı vaziyette bana baktı. Yüzünde sert bir ifade vardı. Ama sonunda bir parça yumuşamıştı ve usulca, hafifçe başını salladı. "Bunu duymak güzel, June."

"Ciddiyim. Gerçekten. Özür dilerim."

Annem eliyle hafifçe koltuğa vurmuştu. Televizyon koltuğundan kayıp indim ve yıllardır yapmadığım bir biçimde gidip yanına sokuldum. Sıcacık, hoş bir histi bu.

Reklamlar bitince "Saturday Night Live" yeniden başlamıştı ve Jon Lovitz, Einstein Express adında bir posta servisiyle ilgili bir skeç oynuyordu. Skeçte Einstein'ın uzay zamanla ilgili teorilerinden dolayı paketler daha yollanmadan yollanacak kişilere ulaşıyordu. Aslında fikir güzeldi ama bu programdaki diğer şeylerde de olduğu gibi espriler pek de komik değildi.

Ama bunu umursamıyordum. Bugün yakında sona erecekti. Annemin omzu yumuşacıktı, koltuk yumuşacıktı ve programda Suzanne Vega çıkmış, "Luka" şarkısını söylüyordu. İkinci katta yaşayan hüzünlü bir çocukla ilgili bu şarkı da sakin ve huzur vericiydi, tam da ihtiyacım olan şeydi.

O gece dakikalar ağır çekim ilerliyordu sanki. Gülerken annemin bedeni usulca sarsılıyordu. Tıpkı Finn'inki gibi. Babam hafif hafif horlamaya başlamıştı. "Saturday Night Live" bittikten sonra annemle babam yatmaya gitti. Ben de mutfağa gidip arka kapıda Toby'yi beklemeye başladım. Her şey yolunda gidecekti. Elbette öyle olacaktı. Kendime bunları söylüyordum. Bu iyiliği için Toby'ye teşekkür edecektim ve her şey normale dönecekti. Yağmur damlaları patır patır mutfak camına vuruyordu. Arka bahçenin kör karanlığına, salıncağın iskelet gibi yere vuran gölgesine, rüzgârda kırbaç gibi sağa sola sallanan ormangüllerine baktım. Orada uzun bir süre Toby'nin gölgesini görmeyi bekleyerek öylece durup dışarı baktım.

Sonra ön kapının zili çaldı.

Elli Sekizinci Bölüm

Kapıda iki polis duruyordu. Birini tanıyordum. Memur Gellski'ydi. Anaokuluna gittiğim yıldan beri her sene okula gelip tanımadığımız insanların nasıl tehlikeli olabileceği, elektrikli raylar ve bisiklet güvenliği konusunda konuşmalar yapıyordu. Annemle babamdan daha yaşlıydı. Diğer polisse gençti.

Onların ortasında da ufacık bedeniyle Greta duruyordu. Kaskatı kesilmişti sanki ve gözleri yerdeydi. Eteklerinde, Kanlı Mary kostümünün üzerinde hâlâ çimenler vardı ve üstü başı sırılsıklam olmuştu. Saçları çamur içindeydi ve üzerinde yapraklar vardı. Yüzündeki sahne makyajı akıp her yerine bulaşmıştı. Dışarıda, bu üçünün arkasında şakır şakır yağmur yağıyordu ama babam tek elini kapının kenarına yaslamış, orada öylece duruyordu.

"Greta, bu ne hal?" diye fısıldadı. "O iyi mi?"

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Memur Gellski.

"Evet, evet, tabii. Buyrun." Babam kapıyı ardına kadar açtı ve polisler ile Greta hole girdi. Genç polis önce ayakka-

bılarındaki çamura, sonra da anneme bakmıştı.

"Önemli değil," dedi annem başını iki yana sallayarak."İçeri, mutfağa gelin. Buyurun."

Polisler önden girmişti. Greta arkalarındaydı. Babam kolunu omzuna atıp onu mutfağa doğru yönlendirdi. Greta'nın oturması için bir sandalye çekti. Greta oturmuştu. Polisler gelince mutfak küçülmüştü sanki. Üzerlerinde lacivert üniformalar ve kocaman silahlar evimizdeki her şeyi ince ve kırılgan hale getirmişti.

"Buyurun, oturun," dedi annem.

"Gerek yok. Ayakta iyiyiz," dedi Memur Gellski kendini gülümsemeye zorlayarak.

Genç polis naylon bir poşet uzatmıştı.

"Kızınızın paltosu," dedi. "Sırılsıklam olmuştu."

Annem torbayı polisin elinden alıp bedenine yaklaştırmamaya çalışarak bana uzattı.

"Şunu küvete atıver, June, lütfen," dedi bana bakmadan.

Mutfak kapısının önünde duruyordum. Anneme doğru yürüyüp torbayı aldım. Greta'ya olabildiğince yaklaşmaya çalışmıştım. Geçerken gözlerini yakalamaya uğraşarak kolunu hafifçe dürttüm. Ama bana bakmamıştı. Bir saniyeliğine bile dönüp bakmamıştı.

"Haydi, götür şunu," dedi annem. "Her tarafa sular damlıyor."

Mutfaktan çıktığım sırada annemle babamın çılgına dönmüş vaziyette polisleri sorguya çektiğini duydum. O anda tek

düşünebildiğim Toby'ydi. Toby'ye ne olmuştu? Bu, Greta'ya ulaşamadığı anlamına mı geliyordu? Ormanda kaybolmuş muydu yoksa? Çok mu geç kalmıştı? Bütün gece bana olan sözünü tutmak için onu arayacaktı belki de. Basamakları ikişer ikişer çıkıp ışığı yaktım ve paltonun olduğu poşeti küvete attım.

İlk başta paltoya bakmamıştım bile. Hemen alt kata inmeyi istiyordum. Ama elim ışığa gittiği sırada geri döndüm. Palto siyah değildi. Greta'nın paltosu siyahtı. Bir süre gördüğüm şeye bir anlam veremeden küvetteki o ıslak kumaş yumağına baktım. Küvetteki Greta'nın paltosu değildi. Küvette ölü bir hayvan gibi yatan bu şey kocaman gri bir paltoydu. Finn'in paltosu. Toby'nin paltosu. Hayvanat bahçesine giderken giydiği palto.

Basamakları ikişer ikişer atlayarak yeniden aşağı indim.

"Bize neler olduğunu anlatın," diyordu annem.

Kapının eşiğinde durup baktım. Greta'yla göz göze gelmeye çalışıyordum.

"Şey, ilk başta Greta'nın iyi olduğunu sandık," dedi Memur Gellski.

"Onu nerede buldunuz?" diye sordu annem ellerini ovuşturarak.

"Okulun arka tarafında, Bayan Elbus. Ormanda. Çocuklar zaman zaman burada partiler veriyor. Biz de bu yüzden buraya göz kulak oluyoruz." Kollarını uzatıp mutfak tezgâhına yaslamıştı. "Görünüşe bakılırsa içkiyi biraz fazla kaçırmış. Eğlencenin dozunu kaçırmış yani, ama bizi asıl endişelendiren bu değil."

Bana bak Greta. Bana bak. Greta'nın düşüncelerimi duyması için var gücümle uğraşıyordum ama hâlâ bana bakmıyordu.

"Bu değil mi?" dedi babam.

Genç polis durduğu yerde ağırlığını diğer bacağına vermişti. Huzursuz görünüyordu, sanki paltoyu teslim ettikten sonra burada yapacak başka işi kalmamış gibiydi.

"Hayır, şu anda asıl endişelendiğimiz konu bu değil," dedi Memur Gellski.

"Peki, ne o zaman?"

"Orada bir adam vardı, Bay Elbus."

O anda midemin taşa döndüğünü hissetmiştim. Ağır ve soğuk, bedenimin taşıyamayacağı kadar büyük bi taşa. Bana bak, Greta. Lütfen bana bak.

Babamın sesi panik doluydu, giderek yükselmişi, tizleşmişti. "Bir adam mı? Nasıl bir adam?"

Sonra Memur Gellski gördüklerini olduğu gibi anlattı. Genç polis memuruyla birlikte okulun otoparkını kontrol ettiklerini söyledi. Bu sokakta yaşayan birilerinden telefon almışlardı. Arayanlar gürültüden şikâyet ediyordu, ki cumartesi geceleri bu olağan bir durumdu. Fakat bu kez ürkütücü olan şey birinin bir çığlık duyduğunu rapor etmiş olmasıydı. Her zamanki parti sesleri değil, bir kızın çığlığını duymuşlardı. Böylece polisler okula gitmişlerdi ve ormanın giriş çıkışlarını kontrol ediyorlardı. Burada bir parti olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı.

"Arabadan çıkıp ormana doğru yürümeye başlamıştık

ki yağmur bastırdı. Sert bir sağanaktı. Birbirimize bakıp ıslanmaya değmez diye düşündük. Orada parti yapıyorlarsa bu yağmurda koşuşturmaya başlarlar diye düşündük."

Kafamda düşünceler çorba gibi olmuş, zihnimin her yanına saçılmıştı.

"Oradan ayrılmak üzereydik. Kontağı çalıştırıp farları yakmıştım." Memur Gellski arabanın kontak anahtarını çevirirkenki halini canlandırmıştı. "Geri geri gidiyorduk. Ağaçların olduğu alanı aydınlatmak için arabayı bu şekilde park etmiştik. O sırada adamın ormandan çıktığını gördük."

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi babam.

Genç polis bir adım öne çıkmıştı. "Bahsi geçen adam kucağında kızınızı taşıyor ve ormandan geliyordu, Bay Elbus." Sanki kucağında şöminelik odun taşır gibi kollarını önüne doğru uzatıp olay anını canlandırmıştı.

"İşin doğrusu ilk başta kucağında bir köpek filan taşıdığını sandık. Ölü bir köpek." Gellski tek elini havaya kaldırmıştı. "Yanlış anlamayın."

"O büyük palto vardı üzerinde. O yüzden," dedi genç polis.

Gellski olayları anlattıkça her şey gözümün önünde canlanmaya başlamıştı. Toby o sıska Ichabod Crane gibi ormanda üşümüş, sırılsıklam olmuş vaziyette koşuşturuyordu ve Greta kollarındaydı. Her adımda daha da hızlanıyor, kalbi güm güm atıyordu. O hali gözlerimin önünde olduğu gibi canlanmıştı. Bana olan sözünü, Finn'e olan sözünü tutmaya çalışıyordu. Ormanda sendeleyerek ilerlerken gözlerini güç-

lükle açıyordu. Ve gözlerine vuran farların ışığıyla şaşkına dönmüştü. Greta'yı kollarında daha da sıkı sarmıştı. İkisi de sırılsıklam vaziyetteydi.

"İkisini de arabaya aldık. Adama kelepçe taktık ve ne olduğuna dair en ufak bir şey öğrenemedik. İkisinden de."

"Adam," dedi annem bir polislere bir Greta'ya bakarak. "Greta, kim bu adam? Neden söz ediyorlar? Oyucu kadrosunun partisi Reedlerin evindeydi, öyle değil mi? Anlamıyorum..."

Babam bir sandalye çekmişti. Annem yenilgiye uğramışçasına sandalyeye oturdu. Sessizce dolaptan bir bardak çıkardım ve su doldurdum.

Greta cevap vermiyordu. Annem yeniden polislere döndü.

Greta'nın yanına gidip eğildim ve bardağı uzattım. Aşağıdan suratına bakmaya çalıştım. Karşılık verene dek gözlerinin içine baktım. Birkaç saniyeliğine göz göze gelmiştik, sanki o odada bizden başka kimse yokmuş gibi. Elimi koluna yasladım ve var gücümle bunun yalnızca benim suçum olduğunu söylemeye çalıştım. Toby'nin hiçbir suçu olmadığını. Gözlerimle ona Toby'yi bundan kurtarması için yalvardım. Eğer onu kurtarırsa o güne kadar yaptığı bütün o korkunç şeyleri affedebilirdim. Benim için bir tek bunu yaparsa. Bir tepki vermesini bekleyerek Greta'nın gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Ama hiçbir şey yoktu. Ben insanların kafalarından geçenleri okuyabilen biri değildim. Bu yetenek Greta'ya mahsustu. Birkaç saniye sonra suyundan usulca,

büyük bir yudum alıp başını çevirmişti.

"Adamın adı Tobias Aldshaw. Bu isim size bir şey ifade ediyor mu?"

Annemle babam biraz önce arka bahçeye Marslıların indiğini duymuş gibi birbirlerine bakmışlardı.

"Toby mi?" dedi annem.

"Yani adamı tanıyorsunuz?" dedi Memur Gellski.

"Şey..."

"Bir şey daha var," dedi Gellski.

Bir şey daha mı? Acaba Toby sarhoş muydu? Onu bu halde direksiyonun başına mı sürüklemiştim?

Gellski elini gömleğinin cebine atmıştı.

"Cebinde bunu bulduk." Mutfak masasının üzerine küçük, lacivert bir kitapçık bırakmıştı. Herkes ona bakıyordu. Nefesim kesildi. Elimle ağzımı kapattım. Benim pasaportum. Annemle babamın yüzündeki şaşkınlık ifadesi o anda öyle derindi ki bunun sonsuza dek yüzlerinde kalacağını düşündüm. Annem pasaportu alıp fotoğrafın bulunduğu sayfayı açmıştı. Bir süre fotoğrafa bakıp ardından bana döndü. Hâlâ orada duruyordum ama gözlerimi çevirdim.

"June? Bu, June'un pasaportu. Şimdi iyice korkmaya başladım artık," dedi annem babama dönerek. "Anlamıyorum..."

O anda her şey netlik kazanmıştı. Toby'yi ne denli derin bir çukura düşürdüğümü görebiliyordum. Eğer o anda kimse bir şey söylemezse, eğer kendi isteğiyle sanki akıl sağlığını kaybetmiş bir insan gibi benim pasaportumla ve Greta'yla

burada geldiğini düşünmeye devam ederlerse onu tutuklayacaklardı. Daha da kötüsü belki hapse atacaklardı. Belki İngiltere'ye göndereceklerdi. Ama onlara her şeyi anlatırsam –benimle buluştuğunu, on dört yaşında bir kızla şehirde gizli gizli buluştuğunu anlatırsam– o zaman neler olacağını da bilemiyordum. Bize neler olacağını bilemiyordum.

"Greta," dedim tüm yetişkinlerin seslerinin arasından.

Usulca dönüp omzunun üzerinden bana baktı. O çelimsiz haliyle on altı yaşından çok daha büyük gibi görünüyordu ve öyle yorgundu ki ayakta durabiliyor olmasına inanamıyordum.

Lütfen, dedim sessizce dudaklarımı oynatarak.

Mutfakta AIDS, adam kaçırma ve yasadışı göçmen sözcükleri yankılanıyordu. Ama ben sadece Greta'ya bakıyordum. Usulca tekrar önüne dönüp orada öylece, hiçbir şey söylemeden oturmuştu. Yardım etmeyecekti. Beni bu karmaşanın göbeğinde bırakacaktı. Toby'nin bu belanın içine sürüklenmesine seyirci kalacaktı; ona layık gördüğü o kötü şeylerin başına gelmesine seyirci kalacaktı.

"Anne," dedim. Beni duymamıştı. Bu kez daha sesli bir biçimde söyledim. "Anne."

"June, her şey yoluna girecek tatlım. Merak etme."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Hayır, olay şöyle..."

O anda Greta ayağa kalkmıştı. Kollarını iki yana açıp otlarla kaplı eteğinin cebine uzandı ve içinden bir saç tokası çıkardı. Saçlarını tepeden toplayıp düzgünce topuz yaptı. Sonra derin bir nefes alıp olabildiğince yavaş bir biçimde bı-

raktı. Gözlerini etrafta gezdirmiş, mutfaktaki herkesin gözlerinin içine tek tek bakmıştı. Ve birdenbire *Güney Pasifik*'teki gibi olabildiğince gür ve net bir sesle, "Hepsi benim suçum." dedi.

Herkes sessizliğe gömüldü.

Sarı saatin tik takları duyuluyordu.

Parmaklarım öyle bir titriyordu ki kimse görmesin diye ellerimi cebime soktum.

Greta konuşmaya başladığında orada durup karşımdaki bu insana, benim ablam olan bu insana bakıp şaşkınlık ve hayranlık içinde onu izlemekten başka hiçbir yapamamıştım. Anında, oracıkta bir hikâye icat edişini hayretle izlemiştim. Bir keresinde arkadaşlarıyla şehirdeyken ona rastladığını, Finn'in eski mahallesine giderek oturduğu apartmanın önünden geçtiklerini söylemişti. Kapının önünde onu görmüşlerdi. Toby'nin onu portreden tanıdığını ve yanına çağırdığını anlatmıştı. Toby ona kendini tanıtmış, Greta da onu cenazeden hatırlamıştı. "Senin gösterdiğin adamdı baba, hatırlıyor musun?" Her şeyi öyle detaylı anlatmıştı ki. Arkadaşlarıyla Gray's Papaya'ya bir şeyler içmeye gittiklerini. Kendine bir piña colada kokteyli söylediğini –bu noktada annemlere dönüp alkolsüz olduğunu söylemişti– diğer iki kızın mango suyu içtiğini. Boş bardağını atmaya gittiğinde de Toby'yi görmüştü. Aslında ilk başta yanına gitmeyi düşünmemişti ama sonra bir dakikalığına uğramaya karar vermişti. Ve konuşmaya başlamışlardı.

"Çok aptalcaydı, biliyorum," dedi. "Ama o kadar üz-

gündü ki. Finn'i ne kadar özlediğini, ne kadar yalnız olduğunu anlatıp durdu. Çok garipti gerçekten. Ona ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda onu partiye davet ettim. Belki dışarı çıkmak kendini daha iyi hissettirir dedim. Partiye gidiyorduk." Burada durup çaresiz bir ifade takınarak kaşlarını kaldırmıştı. "Ben... ben ona ne söyleyeceğimi bilemedim."

Kimse bir şey söylememişti. Böylece anlatmaya devam etti.

"Geleceğini sanmıyordum. Yani öylesine söylemiştim. Gerçekten davet etmiyordum. Yapacak daha iyi şeyleri vardır herhalde diye tahmin etmiştim..."

"Bunu düşünemedin, değil mi?" dedi annem dudaklarını büzerek.

"Bırak bitirsin, Danni," dedi babam.

"Ama sonuçta iyi ki gelmiş, değil mi? Çok sarhoştum. Toby olmasaydı hâlâ ormanda yatıyor olacaktım. Şakır şakır yağmurun altında, ormanda sızmış halde kalacaktım belki de."

"Ama parti Reedlerde değil miydi?"

"Asıl parti orada diye biliyor herkes tabii ama..."

Bu süre boyunca bana bir an bile bakmamıştı. Bir performans sergiliyordu sanki. Muhteşem bir aktris gibi, bir şeyi vurgulamak istediği zamanlarda tam da kıvamında esler vererek, olması gereken anlarda yüzündeki ifadeyi değiştirerek, söylemesi zor şeyleri söylerken hangi insana bakması gerektiğini bilip o insanı seçerek performansını sürdürüyordu.

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor Greta," dedi annem. "AIDS

hastası yetişkin bir adamın bir lise partisinde, ormanın içinde işi ne? Hayır. Hiçbir şey bunu haklı gösteremez. Hiçbir şey onun bir otoparkta kızını kucağında taşımasını haklı göstermez. Ayrıca June'un pasaportu. Bir de bu var. June'un pasaportunun bu adamın cebinde işi ne?"

"Bu pasaportlar yatak odamızda kilitli bir kutuda duruyor," dedi babam Memur Gellski'ye. "Bu hiç mantıklı değil."

O anda Greta'nınki gibi bir beyne sahip olmayı öyle çok istemiştim ki. Öne çıkıp pasaportumun neden Tobias Aldshaw adındaki bu adamın arka cebinde olduğunu kusursuz bir hikâyeyle açığa kavuşturmayı. Ama kafamdaki bütün düşünceler bulanıklaşıyor, birbirine karışıyordu. O anda ağzımdan manalı bir hikâyenin çıkma olasılığı sıfırdı.

"Hayır. Bu düpedüz saçmalık. Her açıdan saçmalık," dedi annem. "June'un pasaportunun bu adamın cebinde işi ne?" diye sordu annem tekrar.

Greta'ya baktım. Pasaport meselesinde çuvallayacağını düşünmüştüm, çünkü hiçbir şey söylememişti. Onun da yüzünde bir şeylerin değiştiğini görene kadar onu izlemeye devam ettim. Yüzünde tam da o suçluluk ifadesinin belirdiği anı görmüştüm. Tam o anı. Gözlerini yere devirmişti ve sonra başını yeniden kaldırıp olabildiğince küçük bir kız pozuna bürünerek kâküllerinin arasından yukarı bakmıştı. Sonra da bütün soğukkanlılığıyla alkollü içki almak için sahte kimlik çıkarmaya çalıştığımızla ilgili bir hikâye anlattı.

"Ben bir süre önce kendime bir tane sahte kimlik çıkardım. Yanlış bir şey olduğunu biliyorum. Ama June da bir tane

istemişti. Partiye geleceğini sanıyordum. Onun için bir şeyler ayarlamaya çalışacağımı söyledim ve..."

İki polis de orada durmuş başlarını sallıyorlardı.

"Daha önce bu gibi şeylere çok rastladık, Bayan Elbus," dedi genç olanı. "Kendi çocuğu olunca insanın inanası gelmiyor tabii."

"Yani Toby sahte kimlik çıkarmana yardım mı ediyordu Greta?"

"Hayır, hayır." Greta hızla başını iki yana sallamıştı. "Pasaport cebimden düşmüştü herhalde. Kaybetmeyeyim diye yerden almış olmalı."

Annem de babam da dumura uğramış gözüküyordu. Greta'nın hikâyesine inanıp inanmadıklarını anlayamıyordum. Ama sonra, *başka neye inanacaklar ki,* diye düşündüm. Ölmek üzere olan bu adam Greta'yla beni kaçırmaya mı çalışıyordu yani? Buna gerçekten inanmayı isterler miydi? Finn'in gerçekten bu denli deli biriyle bir ilişkisi olabileceğini düşünebilirler miydi?

"Peki, nerede o şimdi?" diye sordu babam. "Sanırım ona söyleyecek bir çift lafımız olacak."

Bay Gellski hemen cevap vermemişti. Sanki bir şeyleri ölçüp tartıyor gibiydi.

"Şu anda arabada." Herkesin gözü oturma odasının penceresine, garaj yoluna bakan pencereye yönelmişti. Toby dışarıdaydı. Hemen evin önünde.

Babam o tarafa doğru bir adım attı ama Memur Gellski elini havaya kaldırdı.

"Sanırım bunun için doğru bir zaman değil, Bay Elbus. Onu karakola götüreceğiz. Bırakın onunla önce biz konuşalım, belki bir-iki gün sonra..."

"Tuvalete gitmem gerek," dedim.

"Git haydi. Çabuk ol," dedi annem. "Sen de bu işin içindesin, June."

Mutfaktan çıktım. O anda tek istediğim kapıdan çıkıp Toby'nin yanına gitmekti. Ondan tekrar tekrar özür dilemek, bana inandığından emin olana dek üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Özrümün kalbimin en derin köşesinden geldiğine inandığından emin olana dek. Ama bunu yapamazdım. Kendime hâkim olmak zorundaydım.

Olabildiğince sessiz bir biçimde kilere girdim. Kocaman beyaz bir karton kutuyu alıp üzerine kalın, siyah bir kalemle *ONLARA HİÇBİR ŞEY ANLATMA!* diye yazdım.

Garaj kapısı odamdan görünüyordu. Parmaklarımın ucuna basa basa yukarı çıktım ve penceremin önünde duran sahte mumları kenara ittirdim. Sonra pencereyi açtım.

Polis arabası oradaydı, Toby de arka koltukta oturuyordu. Kolları çıplaktı. Saçları hâlâ ıslaktı. Durduğum yerden bile titrediğini görebiliyordum. O anda tek istediğim koridorun öbür ucundan babamın kocaman paltolarından birini almak ve Toby'yi ona sıkı sıkı sarmaktı. Yatağımın üzerindeki battaniyeleri alıp arabaya koşmak ve titremesi durana kadar onu sıkı sıkı sarmak istiyordum. Ama bunu yapamazdım. Hepsi benim suçumdu. Oracıkta duruyordu işte ve ben

ona göz kulak olamıyordum. Dikkatini çekmek için birkaç kez ışıkları yakıp söndürdüm. Sonra kutuyu pencereye yasladım. Orada, o kutunun arkasında saklanarak bir süre durdum. Sonra kutuyu indirdim.

Toby başını hafifçe yana eğmişti. Polis arabasının penceresi incecik yüzünün etrafında bir çerçeve gibi görünüyordu. Sonra başını çevirdi. Belki utanmıştı. Belki de başını böyle bir belaya soktuğum için bana kızgındı.

Toby'yi hiçbir şeyle suçlayamazlardı. Greta'nın söylediği onca şeyden sonra bu imkânsızdı. Memur Gellski böyle söylemişti. Ayrıca Toby'nin isminin göçmen bürosuna bildirileceğini söyledi. Görünüşe bakılırsa Toby'nin vizesi biteli seneler oluyordu.

Annemle babam Greta'yı sağ salim eve getirdikleri için polislere teşekkür etmişti. Polisler ön taraftaki merdivenlerden inip arabalarına binene kadar arkalarından baktılar.

"Neredeyse adamın haline acıyacağım," dedi babam, polis arabasına doğru bakarak.

"Biliyorum, ama bunu yapamazsın," dedi annem. "O, yanında belayı getiren bir insan. Finn'e yaptıklarına bak..." Bunları söylerken sesi çatlamıştı.

"Her şey yoluna girecek." Babam kolunu annemin sırtına dolamıştı ve destansı bir savaşı geride bırakmışlar gibi merdivenleri çıkmaya başladılar.

Greta çoktan üst kata çıkmış, beni aşağıda yalnız bırakmıştı. Işıkları söndürerek o odadan o odaya gidiyordum.

Oturma odasında durup portreye baktım. İşte oradaydılar. O iki kız. Yaldızlı. *Bizim ekledikleriniz o kadar da kötü değil*, diye düşündüm. Kendilerine has bir güzellikleri vardı. Yaptıklarımızın az da olsa güzel bir yanı vardı.

Işıkları söndürdüm, o anda kaybolduk.

Elli Dokuzuncu Bölüm

Yukarı çıkıp dişlerimi fırçaladım, sonra küvetin kenarına oturup paltoya baktım. İşte ölü kurt oradaydı. Finn'in tüm o güzel kokuları yağmurla yıkanıp gitmişti. Dokundum, ilk önce usul usul okşadım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, giderek daha da sert biçimde yüzeyini okşayarak.

Hava kapkaranlıktı, gece yarısını çoktan geçiyordu ama o cumartesi günü henüz sona ermeye hazır değildi. Bitmemişti, beni uyutmamış, pazar gününe sürüklemişti. Yatağımda uzandığım yerden tekrar tekrar Greta'nın benim için yaptığı şeyi düşündüm. Toby ve benim için. Tekrar tekrar Toby'yi düşündüm ve onu böyle bir belanın içine sürüklediğim için kendimden nefret ettim. Acaba onu öyle sıralıklam, soğuktan titrer vaziyette mi bırakmışlardı? Şehir merkezindeki küçük hücresinde hâlâ o vaziyette mi oturuyordu? Dördüncü sınıfta okul gezisinde bütün sınıf tıklım tıklım içine doluştuğumuz

o küçük hücrede miydi? Polis, "İşte burası düşmeyi hiç istemeyeceğimiz o yer, değil mi çocuklar?" demişti. Evan Hardy dışında herkes başını sallamıştı. Evan ise ellerini o küçücük kalçalarına koyup, "Hayır, hayır, ben isterim," demişti. Ondan korktuğumu, böyle konuşmaya devam ederse belki de onu oradan çıkarmayacaklarını düşündüğümü hatırlıyorum. Ve şimdi oradaki Toby'ydi. O anda tek istediğim kendimi sokağa atıp karakola dek koşmak ve o hücreye gitmekti. Ona kuru giysiler götürmek, ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyordum.

Bütün bu düşünceleri bastırmaya çalıştım. Binden başlayıp geriye doğru saydım. Babamın horlamalarının ritmini dinleyip kendi nefes alıp verişlerimi ona uydurmaya çalıştım. Perdeleri açıp yatağımda sırtüstü uzandım. Fırtına dinmişti. Fırtına sonrası bulutlarının ayın üzerinde seyredişini, onu örtüp sonra yeniden ışıl ışıl gözler önüne serişini izledim. Sonra tüm bunların arasında birinin ağladığını duydum.

Kulağımı yatağımın yanındaki duvara yasladım. Ağlamalar devam ediyordu, bir ara durmuştu, sonra yeniden başladı. Greta uyanıktı.

Çalışma masasının altında duran mavi, kalp şeklindeki gece lambası dışında odasındaki ışıklar kapalıydı. Kapısını usulca açtığımda yorganın altına biraz daha gömülmüş ve yüzünü odanın diğer tarafına çevirmişti.

"Girebilir miyim?"

Omuz silkti. Sessizce yatağına tırmanıp sırtımı sırtına yasladım. Orada hiçbir şey söylemeden öylece uzandım. Vü-

cutlarımız kaskatı ve gergindi.

"Tüm o şeyleri uydurduğun için teşekkür ederim," dedim.

Gözyaşlarını battaniyeye sildiğini hissedebiliyordum.

"Onu aramamalıydım... ondan nefret ettiğini biliyorum..." Bunları söylerken sesim çatlamıştı.

Greta gülmeye başladı. Sevinçli bir kahkaha değildi bu. Daha ziyade üzgün ve hüsran dolu bir kahkahaydı.

"Anlamıyorsun, değil mi?" Başını iki yana salladığını hissettim. Arkamı döndüm. Doğrulup yatağın altına uzanmıştı. Bir şişe içki çıkardı. "Buzdolabından bir içecek getirir misin?"

"Nasıl bir şey?"

"Fark etmez, ama sessiz ol."

"Sessizce alt kata inip yarım şişe vanilyalı soda ve bir bardakla geri döndüm. Greta bardağa biraz içki koyup gerisini sodayla doldurdu.

"Al," dedi bardağı uzatarak. Bir yudum aldım. Mide bulandırıcı derecede tatlıydı, bir de içkinin harareti hissediliyordu sonra. Bardağı Greta'ya geri uzattım. Kalanını bir dikişte bitirmişti. Sonra ikimiz de yeniden yorganın altına girdik.

"Neyi anlamıyorum?" Gözlerimi yere eğmiştim. Direkt olarak ona bakmazsam soruma cevap verir diye umuyordum.

"Ne kadar şanslı olduğunu." Bunu fısıltıyla söylemişti. Sonra gözlerini öteki tarafa çevirdi.

"Ya, tabii".

"Birinin ölmesi için dua etmek nasıl bir şey biliyor musun?"

"Ben..."

"Finn'in hasta olduğunu nasıl öğrendim biliyor musun? O senin vaftiz baban olduğu halde bunu senden önce nasıl öğrendim biliyor musun?"

Bir süre düşündüm. "Hayır, yani sen her zaman her şeyi benden önce öğrenirsin. Bu hep böyledir."

Greta bana biraz daha sokulmuştu; küçük bedeni benim hantal bedenime biraz daha yaklaşmıştı.

"Finn'in bizi Serendipity'de sıcak çikolata içmeye götürdüğü günü hatırlıyor musun? O yeri hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Serendipity, Yukarı Doğu Yakası'ndaki eski moda bir dondurmacıydı. İçerisi karanlıktı, ahşap ağırlıklıydı ve üzerinde bol bol kremşantiyle servis edilen o devasa, dondurulmuş sıcak çikolataları hatırlıyordum. Greta'yla iki pipetin ucundan bir tanesini paylaşmıştık.

"Portreye başlamamıştı bile o zaman. Senin yaşındaydım, belki daha küçük. Belki henüz on üç yaşındaydım. Bilmiyorum. Serendipity'den sonra sen, annem, ben, hepimiz Finn'in evine gitmiştik. Banyodaydım ve kapıyı açık bırakmıştım. O sırada annem içeri girdi ve Finn'in dudak kremini kullandığımı gördü. Yüzündeki o ifadeyi hatırlıyorum. Sanki kitapta bir resme bakar gibi hâlâ hatırlıyorum. Dehşete düşmüştü. Orada, elimde dudak kremiyle, utanç ve suçluluk içinde donup kalmıştım. O anda elime vurup kremi sertçe savurmuştu. Öyle ki elim acımıştı. O daracık banyoya girip kapıyı kapattı. Neler olduğunu anlayamıyordum. Finn'in eşyalarını kullanmamam gerektiğini biliyordum ama Finn her zaman hindistancevizi ve ananas kokan o dudak kremini kullanırdı. Hatırlıyor musun? Çok güzel kokardı."

Hatırlıyordum. Bahsettiği kokuyu çok iyi biliyordum.

Greta konuşurken yatağın içinde giderek daha da büzüşmüş, top gibi olmuştu. Omurga kemiği sırtıma yaslanıyordu.

"Neler olduğunu anlamıyordum. En ufak bir fikrim yoktu. Annem bana bağırmaya başlamıştı ama bir yandan da kimse duymasın diye sessiz olmaya çalışıyordu. Sonra birdenbire gözleri yaşardı ve bana sarıldı. Finn'in dudak kremini daha önce de kullanıp kullanmadığımı sordu. Bunu ilk defa yaptığımı söyleyince rahatladı sanki ve bana daha da sıkı sarıldı. İşte o zaman anlattı bana. Finn'in hasta olduğunu o zaman söyledi. O şeyi bir daha kullanmayacağıma yemin ettirdi. Sadece bir kere olduğu için endişelenmeme gerek olmadığını söyledi. Her şey yolunda, deyip duruyor, bir yandan da tuvalet kâğıdıyla dudaklarımı siliyordu. Ona kremi bir daha kullanmayacağıma yemin ettim. Finn'in dudaklarını hatırlıyor musun, June? Nasıl çatladıklarını? Her kış nasıl çatlayıp kanadıklarını?"

Başımı salladım. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Ama ne vardı biliyor musun?"

Greta bana doğru dönmüştü. Yüzlerimiz neredeyse birbirine değecekti.

"O anda korkmamıştım bile. Annem kapıyı kapatıp oturma odasına geri döndükten sonra banyoda yere oturdum ve mutlu olduğumu hissettim."

"Nasıl yani?"

"Eğer Finn... eğer Finn ölüyorsa o zaman seninle yine eskisi gibi olabiliriz diye düşündüm. Bu nasıl bir kötülük böyle. Ben ne kadar kötü biriyim böyle."

Greta örtüyü başının üzerine çekmişti.

"Ama sen benden nefret ediyorsun."

Greta püfledi. "Sen çok ama çok şanslısın, June. Neden şanslısın biliyor musun? Bana bak." Gözyaşları içinde örtünün altından bana bakıyordu.

"Yıllarca Finn'le ikinizi izledim. Sonra da Toby'yle ikinizi. Bunu bana nasıl yapabildin? Benim yerime Toby'yi nasıl seçebildin?"

"Ama Finn her zaman seni de davet ediyordu. Bunu biliyorsun. Seni her davet ettiğinde sanki bizimle gelmek hayatta yapmak istediğin en son şeymiş gibi davranıyordun."

"Finn her zaman beni de davet etti, elbette davet edecekti. Ama senin içten içe benim hayır dememi umduğunu biliyordum. İçten içe bunu istediğini biliyordum. Eğer gelseydim farkında olmadan bana içerleyecektin. Gelmemeyi seçersem de hiçbir şekilde aranızdakilerin bir parçası olamayacaktım."

Bu doğruydu. Fark etmemesi imkânsızdı tabii.

Uzanıp Greta'nın elini tutmaya çalıştım ama ellerini bulamamıştım. Bunun yerine usulca omzuna dokundum. "Böyle hissettiğini bilmiyordum."

"Eskiden nasıldık hatırlamıyor musun? Sürekli belki... belki beni ormanda öyle bulursan benim için endişelenirsin diye düşündüm. Finn'le nasıl yarışabilirdim ki? Toby'yle nasıl aşık atabilirdim? Ben gidiyorum, June. Birkaç ay sonra buradan gitmiş olacağım ve sonra... sonrasını bilmiyorum. Ya biz de annem ve Finn gibi olursak? Ya gittiğim zaman bu aramızdaki her şeyin de sonu olursa? Sanki... sanki engin

bir denize doğru sürükleniyor gibiyim. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ormanda seni takip ettiğim o zamanlarda tıpkı bir çocuk gibi oyunlar oynadığını görmüştüm. Bilirsin, gerçek bir çocuk gibi. Eskiden birlikte oynadığımız gibi. O anda, 'Hey, June. Bak, ben de buradayım. Bak. İzin ver ben de seninle oynayayım' dememek için kendimi öyle zor tutmuştum ki."

Yatakta sırtüstü uzandı. Ben de öyle yaptım. Greta'nın üzerinde gökkuşakları ve bulutlar olan beyaz yorganının altında uzanmış, tavana bakıyorduk. On yaşından beri bu yorganı kullanıyordu. Babamın horlamaları odanın sessizliğinde yankılanıyordu. O sırada perdelerin ardından incecik bir ay ışığı vurmuştu odaya ve çalışma masasının üzerinde duran tozlu bir dünya küresini aydınlatmıştı.

Karanlıkta öylece saatlerce konuşmuştuk. O gün olanları anlatmıştım ona. Portreyi. Annemle babamın her şeyi benim yaptığımı sandıklarını. Onlara gerçeği anlatmadığımı söylemiştim. Çünkü doğru olan buydu. Asil olan buydu. Greta portreyi mahvetmeye çalıştığını ama bir türlü yapamadığını söylemişti. Kurukafa ve dudaklar. Resim böyle sanki daha bile güzel oldu, demişti. Bazen bankanın kasa dairesine gittiğini ve benim gelmemi umarak saatlerce orada oturduğunu anlatmıştı. Gelip onu orada yakalamamı umarak. Tıpkı Kanlı Mary gibi. O da sürekli her şeyi mahvetmeye çalışıyor, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir şekilde herkes onun daha da iyi biri olduğunu düşünüyordu.

"Seni gördüm," dedim. "Sahnede seni gördüm. Temsili mahvetmeye çalışıyordun. Bunu bir tek ben gördüm."

"Bunu bir tek senin göreceğini biliyordum. Olay da bu zaten. Seninle öksüzlerdik biz. Gerçek beni göreceğini biliyordum. Bu yüzden seni provalara çağırıp durdum çünkü... bilmiyorum." Sesi düğümlenmişti. "Artık birbirimize kötü davranmamızı istemiyorum."

"Ben bunu hiç istemedim zaten," dedim. Sonunda ikimizin de bu işin içinde olduğumuzu anladım. Başından beri böyleydi. Sorun sadece Greta'da değildi. Söylediklerinin hepsi doğruydu. Senelerce birbirimizin en iyi arkadaşı olduktan sonra onu terk etmiştim. Bunu nasıl görememiştim ki? Nasıl bu kadar bencil olabilmiştim?

Greta sessizce yataktan kalkıp kısık sesle radyoyu açtı. Ta Long Island'dan WLIR istasyonu dinleyebilmek için radyonun antenine bir pantolon askısı bağlamıştı. WLIR havalı bir radyo istasyonuydu çünkü sürekli İngiliz müzikleri çalardı. O sırada Echo & the Bunnymen'in "The Killing Moon" şarkısı çalıyordu. İkimiz orada öylece uzanmış, müziği dinliyorduk.

"Ormanda ne oldu anlatsana," dedim bir süre sonra.

"Uyu hadi."

"Toby seni korkuttuysa özür dilerim," diye fısıldadım. "Ne yapacağımı bilemedim."

Greta geri çekilmişti. Artık bedenlerimiz birbirimize değmiyordu. Bir an sanki hiçbir şey söylemeyecek sanmıştım ama sonra, uzun bir süre sonra boğazını temizledi.

"Sanırım ben onu daha çok korkuttum," dedi.

"Orada tek başına mıydın?" Sözcüklerimi dikkatlice seçiyordum. Greta'nın her an içine kapanabileceğini biliyordum.

"İlk başta sen zannettim. Sonra bir adamın sesini duydum. Çatallı bir ses. Bana ismimle sesleniyordu. Ondan ürkmememi söylüyordu. Korkma, ürkme demişti. İşte o zaman çığlığı bastım. İsteyince çok fena çığlık atabiliyorum. Tiz bir çığlık. Ayağa kalktı. Bir an koşup kaçmayı düşündü ama sonra annemle babamın portreyi bulduğuyla ilgili bir şeyler gevelemeye başladı. Onu senin gönderdiğini, Finn'in arkadaşı olduğunu söyledi. O zaman her şey yerli yerine oturdu işte. Ayağa kalkmaya çalıştım. Üstümdeki yaprakları kendi başıma temizledim ama her yer çamur olmuştu. Şakır şakır yağmur yağıyordu. Ayağım kaydı. Onun yardımını istemiyordum ama başka şansım yoktu. Gözlerimi güçlükle açık tutuyordum. Paltosunu çıkarıp yere serdi ve beni üzerine yatırdı. Sonra bana uyumamı söyledi."

"O sandığın gibi biri değil, Greta."

Sonra ona annemle ilgili bildiklerimi anlattım. Tüm o kıskançlığı ve üzüntüyü, birini çok sevmenin insanı nasıl da acımasızlığa itebileceğini anlattım.

Kendi kendine gülmüştü. Hüzünlü bir gülüştü bu; burnundan gelen ufacık, üzgün bir gülüştü bu.

Gözlerimi kapatıp Depeche Mode'un, Yaz'ın ve Cure'un yaşanan her şeyi silmesini bekledim. Zihnimin şu anda özgürce düşüncelerin arasında dolaşmasına izin veremezdim çünkü ne zaman kendimi bıraksam Toby'nin polis arabasının penceresinden bakan o çaresiz yüzü geliyordu gözlerimin önüne ve henüz bununla yüzleşemezdim. Henüz buna hazır değildim.

Uzun süre orada öylece uzanmıştık ama ikimizin de

uyuyamadığının farkındaydım. Bir süre sonra Greta sırtımı dürtmüştü.

"Ne var?"

"WPLJ'nin• George Michael'ın aptal 'I Want Your Sex' şarkısını AIDS yüzünden yasakladığını biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Sanki bu şarkı kimseyi o moda sokar da."

Sonra ikimiz de kıkırdamaya başladık. Öyle gülmüştük ki Greta sonunda yataktan düşmüştü. Yerde de gülmeye devam etmişti. Birlikte en son ne zaman böyle güldüğümüzü hatırlamıyordum bile ve bu, ablamın bana geri dönmeye başladığı anlamına geliyordu. Toby ormana gidip Greta'yı, ablamı bana geri getirmişti.

Biraz daha müzik dinledik ve vanilyalı sodayla brendi içip konuştuk, konuştuk, konuştuk. O cumartesi günü hiç sona ermemişti. Bizim için hiç bitmemişti. O gece sabahın ilk ışıkları belirene, Gordanoların sedirden çitlerinin üzerinden pespembe gündoğumu görünene dek uyanık kalmıştık.

Altmışıncı Bölüm

Pazar sabahı saat beş buçukta Toby'yi aradım. Sadece Greta ve ben uyanıktık. Telefon defalarca çalmıştı. Belki uyuyordur diye düşündüğüm için uzun uzun çaldırmıştım. Kapamadan önce belki yirmi kere çalmıştı. Çok endişeli değildim çünkü hâlâ karakoldadır diye düşünüyordum. Henüz eve gelmemiştir.

Saatlerce konuştuktan onca brendi ve vanilyalı sodadan sonra Greta da ben de sonunda yorgun düşmüştük. İkimiz de yarı uyur yarı uyanık vaziyette yataklarımızı bulmuş ve öğlene dek uyumuştuk, annem ikimizi de uyandırana dek.

Kapıyı çalıp usulca başını uzatmıştı. Bana daha önce hiç görmediğim gözlerle bakıyordu. Sanki başka birine bakıyormuş gibi. Sanki bir yabancıya bakıyormuş gibi.

"June," dedi. İsmimi son derece resmi bir tavırla söylemişti. Sakin ve kararlı bir tonla. "Baban da ben de bunu geride bırakıp yola devam etmek istiyoruz."

O anda kafamın içinde Toby'nin sesini duymuştum "İyi ama nereye devam edeceğiz?" ve birdenbire yüzümde beliren gülümsemeyi gizleyip gizleyemediğimden emin değilim

"June? Beni dinliyor musun?"

"Evet. Elbette dinliyorum."

"Vergi sezonu sona erdi ve bir haftadan sonra *Güney Pasifik* de bitecek. Artık ailece bir şeyler yapmaya başlamalıyız diye düşünüyoruz. Bir süre birlikte vakit geçirmeliyiz, siz normale dönene dek. Sizin yanınızda olamadık. Biliyoruz."

Finn'i, Toby'yi bir sır olarak saklamaya zorlamasaydı, bunların hiçbirinin yaşanmayacağını söylemek istemiştim ama yapamadım. Bu benim suçumdu. Annemi de bunun içine çekmenin bir anlamı yoktu. Sonuçta nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum. Kaybolan umutların tehlikeli olabileceğini, insanı nasıl da hayal bile edemediği birine dönüştürebileceğini biliyordum.

Bütün gün Greta'nın beni yine görmezden gelmesini, yine kendini beğenmişçe ya da acımasızca konuşmasını beklemiştim. Önceki gece söylediklerinin hiçbir anlamı olmadığını gösterecek bir şey yapmasını. Ama yapmamıştı. Mutfakta beni görünce gülümsemişti. Gerçek, samimi, kendini beğenmişlikle ilgisi olmayan bir gülümsemeydi bu.

Daha sonra, o öğleden sonra ikimiz oturma odasındaki koltuğa geçip birlikte portreye bakmıştık.

"Anneme söyleme ama bu hali hoşuma gitti aslında," diye fısıldadı Greta.

Başımı salladım. "Benim de."

O anda saçlarımızdaki yaldızlar kusursuz görünmüştü ve onun da böyle düşündüğünü biliyordum. Bunun bizi dünyanın en yakın kardeşleri gibi gösterdiğini ikimiz de görebiliyorduk. Aynı hamurdan yapılmış iki kız gibiydik.

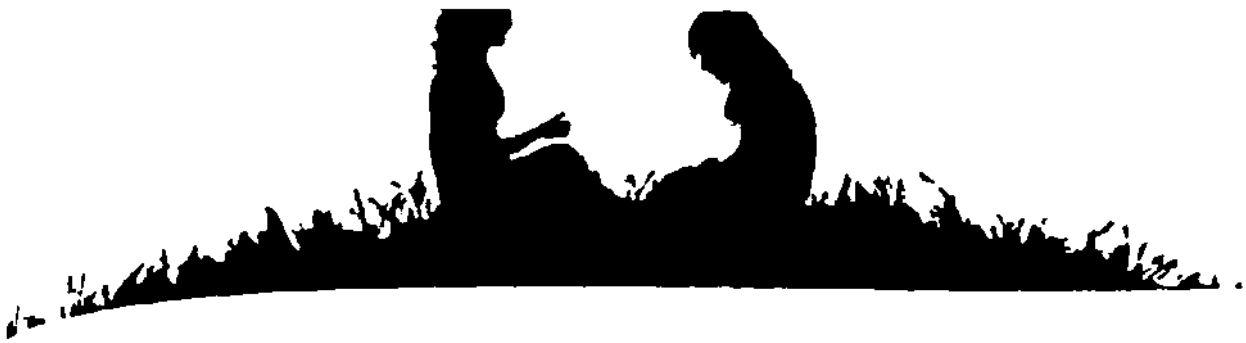

Altmış Birinci Bölüm

O akşam Toby'yi aradığımda yine telefona cevap vermemişti. Pazartesi sabahı da. Belki de ona yaptıklarımdan dolayı benden nefret etmeye başlamıştı. Böyle olmadığını umuyordum. Ama olabilirdi de.

Hayat uzun süredir olmadığı kadar normal seyrine dönmüştü. Gizlice şehre gidip gelmeler bitmişti. Volcano Bowl kokteylleri ya da bodrum katlarında gizli odalar yoktu artık. Belki de bu normallik işin en kötü kısmıydı. Toby'yi kaybetmiştim. O kaybolmuştu ve onu bir tek ben arıyordum. O kaybolmuştu ve bu benim suçumdu.

Pazartesi günü okuldan sonra kütüphaneye gittim. Ben de oradaydı. Hiroşima üzerine bir ödev için kitapları karıştırıyordu. Üzerinde bir kot pantolon ve düz, siyah bir tişört vardı. Pelerini yoktu bu kez. Ankesörlü telefona doğru yürüdüğüm sırada beni görmüştü.

"Hey," diye seslendi. "Selam Kurt Kız."

Ellerimi belime koydum ve dönüp ona baktım. "Ne var?"

"Ne olmuş, gördün mü?"

"Neyi? Neyi gördüm mü?"

"Bugünkü gazeteyi."

"Hayır," dedim temkinli bir biçimde. Acaba Toby'nin ormanda yakalandığıyla ilgili büyük bir haber filan mı çıkmıştı?

"Şu senin kurtlar. Artık yoklar," dedi.

"Nasıl yani?"

"Yaban köpekleriymiş onlar. Koca bir sürü. Korkutucu. Şu toprak yolu biliyor musun? Wrisley Yolu? Bir sene kadar önce orada yaşayan yaşlı bir adam ölmüş ve adamın köpekleri –yedi-sekiz tane– ormana gidip yabanileşmiş."

Bahsettiği evi bildiğimden emindim. Arabada giderken geniş, toprak bir yol olan Rampatuck Yolu'nda ilerleyip daha dar, toprak bir yol olan Wrisley Yolu'na dönmeniz gerekiyordu. Ama yaya olarak gidiyorsanız okulun arkasındaki ormanda, nehrin öteki tarafındaki tepenin hemen arkasında kalıyordu.

"Ne olmuş?"

"İnsanlar köpeklerin çöp tenekelerini dağıttığından şikâyet etmeye başlamış ve belediyenin hayvan devriyesi gelip neler olduğunu görünce köpeklerin hepsini vurmuş. Orada köpeklerin saldırısına uğramadığın için şanslısın."

"Köpekleri neden vurmuşlar ki?"

"Yaban köpekleriymiş çünkü. Alo? Dediklerimi duymadın mı? Tehlikeli hayvanlar. Mikroplu, hastalıklı, vahşi... ne yapacaklardı ki? Evcil hayvanlarmış gibi onlara yeni yuvalar mı bulmaya çalışacaklardı?"

"Kendi hallerine bırakabilirlerdi."

"Şanslı olduğunu bil. Başka söyleyecek bir şey bulamıyorum."

"Bilmiyorum işte. Kendimi şanslı filan görmüyorum çünkü zaten korkacak bir durum yoktu ortada."

Ben gülümsemişti. O anda, yüzündeki o ifadeyi görünce onun küçük bir çocukken neye benzediği gözlerimin önünde canlanmıştı. "Yine de sana Kurt Kız desem olur mu?"

"Olmaz," dedim. Elimden geldiğince sert bir bakış fırlatmıştım. Sonra kendime hâkim olamamıştım ve ağzımdan şu sözcükler dökülmüştü: "Sen gidip Tina Yarwood'a Kurt Kız de. Eminim sana seve seve izin verecektir."

Harika. Şimdi de kıskanç, geri zekâlı bir tip gibi görünmüştüm. Hem de Ben Dellahunt'ın önünde. Ben Dellahunt umurumda bile değildi. Tamam, fena biri değildi, bazı iyi yanları vardı ama hepsi bu kadar.

Kafası karışmış gibi görünüyordu. "Tina'ya neden böyle bir şey söyleyeyim ki?"

Ayağımı yere sürüdüm. Oradan gitmek istiyordum. "Onunla çıkmıyor musunuz?"

"Ha? Tina'nın kuzenim olduğunu biliyorsun, değil mi? Şu ortaçağ olayına hayran olduğunu biliyorum ama..."

"Ah... hayır, bunu bilmiyordum. Tanrım. Elbette bu iğrenç bir şey olurdu. Yani çok tiksinç. Özür dilerim, ben..."

"Tamam, tamam. Bilmiyordun demek. Neyse ne. Kendini harap etmene gerek yok."

"Evet, peki. Ciddiyim ama. Gerçekten bilmiyordum. Böyle şeylere meraklım yok yani. Tamam mı?"

Ben kolunu omzuma atıp yüzüme bakmıştı. "June, akraba ilişkilerine ilgi duyduğunu düşünmüyorum. Biraz rahatlamaya ihtiyacın var senin. Bak, gelecek hafta, oyun bittikten

sonra bize gel istersen. Sana bir karakter geliştirelim. Baskı yok. Sadece biraz zar atarız işte. Bakalım ne olacak. Ne diyorsun? İçimden bir ses senden iyi bir suikastçı olur diyor." Bir adım geri atıp başını yana eğerek beni süzmüştü. Bir an Finn'in sanat eserlerine bakarkenki hali gelmişti gözümün önüne ve gülümsemiştim. Ben bunu yanlış yorumlamış olmalıydı çünkü o da bana bakıp gülümsemişti. "Suikastçı bir Elf... büyü yeteneği olan. Karizma puanlarında yüksek zarlar atmanı ummaktan başka çaremiz yok. Bizim yanımızda eşit bir şansın olması için ben de metabolizma puanlarını biraz esnek tutarım. Ne diyorsun?"

O sırada parmaklarımın saç örgülerimle oynadığını fark etmiştim. Hemen elimi saçımdan çekip başımı yere eğdim. Gözlerimi Ben'den kaçırmıştım ve sonra, "Olur," dedim. Sesim mırıltı gibi çıkmıştı.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Tamam. Geleceğim."

Ona evet demek, böyle sıradan bir şeye onay vermek kendimi iyi hissettirmişti. Benim akrabalarla ilişki kurmayı düşüneceğime hayatta ihtimal vermeyen bir çocukla vakit geçirmeyi kabul etmek. Birkaç dakika ayaküstü sohbet etmiştik ve yaşanan korkunç şeylerin hepsi kafamdan silinip gitmişti. Daha sonra Ben hoşça kal deyip yanımdan ayrıldı ve unuttuğum her şey olduğu gibi geri döndü.

Dışarı çıkıp lobideki ankesörlü telefondan Toby'yi aradım. Yine cevap vermedi. Tekrar denedim, belki yanlış çevirmişimdir diye numaraya dikkat etmiştim bu kez. Ama hayır.

telefon uzun uzun çalmıştı. Sonunda pes edip kapattım.

Koşarak eve döndüm ve posta kutusuna baktım. Toby'nin deli saçması kurumlarından gelen bir mektup bulmak için her şeyimi verebilirdim. Volcano Bowl İçiciler Derneği'nden, Miyagi-San Severler Topluluğu'ndan, Eli Çabuklar Birliği'nden. Ne olursa. Ama posta kutusunda sadece iki fatura ve bir de Grand Union ilanı vardı.

Eve girdikten birkaç dakika sonra annem aramıştı. Evde olduğumdan emin olmak için işten arayıp kontrol ediyordu.

Greta geç vakte kadar okulda kalıyordu çünkü o hafta pazartesi, çarşamba ve cuma günleri saat yedide *Güney Pasifik* temsilleri vardı. Böylece tek başıma mutfakta oturdum ve ödevlerimi çıkardım. Geometri. Önümdeki kâğıdın üzerine bir çizgi çizerek ikiye böldüm.

Problemler teksirine baktım. Varsayımlar. Aksiyomlar. Eşleşimler. Kelimeler orada öyle duruyordu. Anlamsız, ölü gibi. Kalemimin ucuyla kâğıda vurdum. Sonra Pisagor teoreminin iki farklı kanıtını bulmak yerine şöyle yazdım: *Toby'yi Bir Daha Görememeyecek Olmamın İmkânsızlığına Dair Kanıtlar.* Bir süre yazdıklarıma baktım. Basit bir kanıt arıyordum. Bir çizginin her zaman 180 derece açıya sahip olduğunu gösteren bir kanıt gibi. Ama bu böyle bir şey değildi. Sadece aksi kanıtlar geliyordu aklıma.

Mesela ya polis Toby'yi bizim evden havaalanına götürüp İngiltere'ye giden bir uçağa bindirdiyse? Ya Toby eşyalarını toplayıp benim asla bulamayacağım bir yere gittiyse? Ya polisler onu dövmüşse ve şimdi kimsenin bulamayacağı bir

hücrede saklıyorlarsa? Ya daha kötü, benim hayal bile edemeyeceğim bir şey olduysa?

"Hayır," dedim sesli bir biçimde ve kâğıdı alıp buruşturdum. Sonra evinin numarasını yeniden tuşladım. Telefon yine çalıp durmuştu.

Altmış İkinci Bölüm

O akşam neden Toby'yi aradığıma dair bir dizi sebep sıralayabilirdim. Bunların hepsi de ikna edici, inanması kolay sebeplerdi. Greta için endişelenmiştim. Bu en iyi çare gibi görünmüştü. Paniklemiştim. Daha bir sürü şey. Bir saniyede daha onlarcasını sayabilirdim. Ama bütün bunların altında korktuğum bir başka sebep yatıyordu. Hâlâ geceleri başıma musallat olan bir başka sebep. Hâlâ üzerinde bir kurt postuyla dolaşan bir başka sebep. Keskin, parlak dişlerini gösteren bir başka sebep.

İnanmak istemediğin bu diğer sebep bunu bilerek yapmış olduğumdu. Telefonun çalmasını bekleyerek geçirdiğim tüm o pazar günlerinin intikamını almak için. Finn'in büyük olasılıkla Toby'yle hayatının en güzel anlarını geçirdiğini hayal ettiğim o pazar günleri için. Ona sırnaşıp durduğum onca zaman boyunca Finn'in ne kadar da utanmış olduğunu düşündüğüm için. Zaman zaman kulaklarımda ikisinin bana gülen seslerini duyduğum için. Bana. Aptalca davranışlarıma. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyor olmam ne garipti. Dayıma karşı birtakım hisler beslemiş olmam ne garipti. Ge-

celeri yatağımda uzandığım zaman Finn'in tatlı gülüşünü duyabiliyordum. *Hm-hm-hm* diye gülüyordu. Sanki güneşi yutmuş gibi. Toby'yi aramıştım çünkü o sesleri net bir biçimde duyabiliyordum. Artık daha fazlasını istemiyordum. Bunların hiçbirini istemiyordum. Ben kıskanç bir insan değilim. Eskiden böyle söylerdim. Eskiden buna inanırdım.

Ama belki de kıskanç biriydim. Belki de tam anlamıyla kıskanç biriydim. Belki de tek istediğim Toby'nin kalbimdeki karanlık ormanda yaşayan kurtların ulumalarını duymasıydı. Belki de o bu anlama geliyordu. *Kurtlara Söyle Eve Döndüm.*

Belki de Finn her şeyi anlamıştı. Belki de onlara nerede yaşadığınızı söyleyebilirdiniz çünkü ne de olsa sonunda gelip sizi buluyorlardı.

Belki de annemle birbirimizden çok da farklı değiliz diye düşünmeye başlamıştım. Kalplerimiz çok da farklı değil. Belki de Toby bundan en çok yara alanımız oldu. Belki diyorum ama bunun doğru olduğunu, onu aradığım zaman gideceğini biliyordum. Bunun tehlikeli olduğunu ve onun Finn'e olan sözünü tutmak için her şeyi yapacağını da biliyordum.

O aptal fırtınalı cumartesi günü o telefonu neden ettiğime dair sıraladığım bütün iyi sebeplere inanırdım eskiden, ama Toby'siz geçen her günde gerçeği daha iyi görmeye başlıyordum.

O gece uyuyamadım. Her saat başı gizlice mutfağa inip Toby'yi aradım. Her seferinde telefon çalıp çalıp susmuştu. Gecenin karanlığında, mutfakta oturup telefonun Finn'in darmadağın apartmanında çalıp durduğunu, kirli tabakların, kitapların, o Türk kiliminin üzerinde yankılandığını ve doğru kulaklara ulaşmak için boşlukta öylece dönüp durduğunu hayal ettim.

Altmış Üçüncü Bölüm

"Bir haber alabildin mi?" Greta okulun kafeteryasında gelip yanıma oturmuştu. Bu ilk kez oluyordu ve hoşuma gitmişti.

Başımı iki yana salladım.

"Sonunda ortaya çıkacaktır," dedi. "Al." Sandviçinin yarısını bana uzatmıştı.

"Yok, sağ ol."

"Hadi ama, bir şeyler yemen lazım."

Başımı iki yana salladım. "Yiyemiyorum."

Greta başını salladı. "Bu senin suçun değil, tamam mı? O bir yetişkin."

"O hasta." Ona göz kulak olmam gerekiyordu diyecektim ama bunu yalnızca benim bilmem gerektiğini düşünmüyordum.

"Her şey yoluna girecek," dedi. Kızların bazen birbirlerine yaptığı gibi kolunu omzuma atmıştı.

Bugün günlerden çarşamba. Toby'yi en son gördüğümden bu yana dört gün geçmişti. Kendimden nefret ediyordum.

Telefon defterinden karakolun numarasını buldum. Memur Gellski'yle konuşmak istediğimi söyledim, beni onun ofisine bağladılar.

Ona cumartesi akşamı bizim evden çıktıktan sonra Tobias Aldshaw'a ne olduğunu sormuştum. Sırf meraktan sorduğumu söylemiştim.

"Bay Aldshaw'un bir arkadaşı mısınız?" diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. İşleri Toby için daha da zorlaştıracak hiçbir şey yapmak istemiyordum ama içimde, kalbimin orta yerinde öyle bir yer vardı ki, o anda "evet o benim arkadaşım" diye bağırmak istiyordu. O polise Toby'nin benim en yakın arkadaşım olduğunu söylemek istemiştim. Hayatta Tobias Aldshaw'dan daha iyi bir arkadaşım olmadığını. Ama yapmadım. Söylemedim.

"Ben Greta Elbus'un kız kardeşiyim. Bay Aldshaw dayımın çok yakın bir arkadaşıydı. Ben de kendisini biraz tanırım."

Memur Gellski önce bir şey söylememişti. "Tamam. Tamam o zaman. Aslında onu sabaha kadar tutacaktık ama..." Susmuştu. Nasıl devam edeceğini düşündüğünü hissedebiliyordum. "Şey, anneniz AIDS meselesinden bahsetmişti ve işin doğrusu bunu duyunca buradaki herkes onun bir an evvel gitmesini istedi."

"Yani onu salıverdiniz, öyle mi?"

"Adam alev alev yanıyordu. Ateşi vardı. Dediğim gibi şu AIDS meselesi olmasaydı onu burada biraz daha tutacaktık."

Durmadan şu AIDS meselesi deyip duruyordu, sanki bir hayvandan ya da bir ev eşyasından bahseder gibi.

"Yani onu evine mi gönderdiniz?"

"Ambulansla ayrıldı. Sağlıkçılar gelip götürdü."

"Onu nereye götürdüklerini biliyor musunuz?"

"Emin değilim. Şu AIDS meselesi de olduğu için onu şehre postalamış olabilirler."

"Hangi hastane olduğunu öğrenebilir miyiz?"

"Tabii, bir saniye." Adamın gür bir sesi vardı. Odanın diğer tarafında birilerine seslendiğini duyabiliyordum. Sonra cevap veren kişinin boğuk sesi duyulmuştu.

"Tamam. Bellevue Hastanesi. Şehirde. Dediğim gibi, büyük olasılıkla şu AIDS meselesi yüzünden onu oraya götürmüşlerdir.

"AIDS," dedim.

"Evet. Ben de öyle söyledim."

"AIDS hastası işte. AIDS meselesi değil."

"Tamam evlat. Sen nasıl diyorsan."

Hastaneyi aramıştım. Toby'yle görüşmek istediğimi söylerken gerçek ismini kullanmıştım. Cumartesi günü ilk kez duyduğumdan beri kafamda dönüp duruyordu bu. Tobias Aldshaw. Hayatta benden başka kimsesi olmayan görünmez bir adamın değil de, ünlü birinin ismi gibi geliyordu kulağa.

Hastanedekiler onun o sırada müsait olmadığını belirtmişler, oda numarasının 2763 olduğunu ve daha sonra yeniden aramamı söylemişlerdi.

"Nasıl müsait değil?" diye sormuştum.

"Hiçbir fikrim yok. Telefonu aktardığım zaman kimse açmadı," demişti hemşire. "Belki testler için götürmüşlerdir. Belki de uyuyordur. Daha sonra tekrar arayın."

"Durumu iyi ama, değil mi? Değil mi? Hâlâ sizin hastanız?"

Hemşirenin birtakım kâğıtları gözden geçirdiğini duyabiliyordum.

"İsmi hâlâ kayıtlarda. Daha sonra tekrar deneyin."

Annem *Güney Pasifik*'in tüm temsillerine bilet almıştı. Babamla ben sadece bir tanesine gitmiştik ama annem bütün temsillere gitmek istemişti. Annemle Greta o akşam saat dokuz buçuk gibi geri dönmüş, Greta duşa girip üstünü değiştirmişti. Annemle babam gece on haberlerini izledikten sonra yatağa girmişlerdi. Ben de bütün gece odamdaydım ve babamın horultuları başlayınca gizlice alt kata indim.

Telefonu arka kapının önüne kadar çekmiştim. Greta'nın yatak odasının penceresinin altında çömeldim ve Toby'nin hastane odasını aradım. Telefonun defalarca çalmasını bekliyordum çünkü bugünlerde Toby'nin telefonu açacağına inanmak bile zorlaşmıştı artık. Ama açmıştı.

İlk başta onu duyamamıştım. Sesi neredeyse tamamen gitmişti. Sonra boğazını temizleyip yeniden denedi. "Alo?"

"Toby?"

"June?"

"Ah, Toby, öyle mutluyum ki..."

"June, her şeyi elime yüzüme bulaştırdım, değil mi? Çok özür dilerim."

"Özür mü diliyorsun? Seni oraya ben sürükledim ve şimdi... sen iyi misin? Benden nefret ediyor olmalısın."

"June. Elbette senden nefret etmiyorum."

"Nerede olduğunu bilmiyordum. Sana ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu."

"Seni evden arayamazdım. Olanlardan sonra..."

"Bu berbat bir fikirdi. Berbat bir fikir. Çok özür dilerim. Sen iyi misin? Hasta mısın? Polis sana ne yaptı?"

"Ben iyiyim," dedi ama sesi aksini söylüyordu. Sesi hırıl hırıldı, sanki öksürmemek için kendini zor tutuyordu. "Peki ya sen? Sen? Greta?"

"Biz iyiyiz. Bizi merak etme." Telefonun kablosunu parmağıma dolayıp dolayıp açıyordum.

"İyi. Bu iyi."

O anda ikimiz de sessizliğe gömülmüştük ve bir anda Toby'yle konuşmak zor gelmişti; daha önce hiç böyle olmamıştı.

"Eve ne zaman döneceksin?" diye sordum.

Öksürdü. Sesi korkunç geliyordu. Öksürüğü göğsüne, ta derinlere inmişti. Soluklanıp yeniden normale dönmeye çalışmasını bekledim.

"June, beni dinle, eve dönemeyebilirim..."

"Elbette döneceksin," dedim ama korkmaya başlamıştım. "Şu an başım büyük belada ama bir şeyler düşüneceğim. En kısa zamanda yanına geleceğim, tamam mı?"

"June, ciddiyim. Dönemeyebilirim..."

"Neden dönmeyecekmişsin? Gitarın orada, pirelerin orada, o küçük dostların ve..."

"June..."

"Hayır, Toby. Hayır. Çünkü seni daha Cloisters'a götürmedim. Ayrıca kendini daha iyi hissettiğin zaman Greta'yla tanıştıracağım seni. Dönmek zorundasın. Başka seçeneğin yok."

June..."

Toby'nin sesi kısıldı ve tekrar öksürmeye başladı. Durmadan öksürüyordu. Sonra arkada bir hemşirenin ona bir şeyler söylediğini duydum.

Ona son günlerde olanları anlatmayı, ne kadar üzgün olduğumu başka şekillerde de dile getirmeyi istemiştim. Ama bunun yerine hiçbir şey söylemeden kalakalmıştım. Ay gümüşi renkteydi ve yaprak kıpırdamıyordu. Dışarı baktım. Pudramsı gri gece kelebeklerinin bahçe lambasının altında kanat çırpışını seyrettim.

Gözlerimin dolduğunu hissediyordum. "Toby?"

Ama o durmadan öksürüyordu. Sonunda öksürüklerini daha fazla dinleyemeyecek hale gelmiştim.

"Toby, bak, yanına geliyorum. Olabildiğince çabuk geleceğim, tamam mı? Dişini sık. Lütfen bekle."

"Hayır, June. İyi olacağım. Saçmalıyorum. Başını daha fazla belaya sokma."

"Sadece beni bekle, tamam mı? Lütfen."

Başımı kaldırdığımda Greta'nın pencereden bana baktığını gördüm. Birkaç saniye birbirimize baktık. O anda aklından neler geçtiğini bilmiyordum.

"Benimle gelir misin?" diye fısıldadım sonunda

Pencereyi kapatıp nefesiyle camı buğulandırmıştı. Sonra pencereye parmağıyla, *evet*, yazdı. Bir an bile duraksamadan tersinden yazmıştı bunu. Ayna yansıması. Bu yüzden bana düz görünmüştü.

O gece Greta arabayı almıştı. Gece yarısını geçene, an-

nemle babam derin bir uykuya dalana dek beklemiştik. Başımı belaya sokacak olmak umurumda bile değildi. Başımı sokacağım daha büyük bir bela kalmamıştı zaten. Ve Toby'nin kimsesi yoktu. Onun hayatında benden, June Elbus'tan başka kimse yoktu ve ben her şeyi yoluna koyacaktım. Onu soktuğum bu belanın içinden çıkaracaktım.

Berrak, ılık bir geceydi. Greta babamın arabasını garajdan çıkarmıştı ve her zaman her konuda olduğu gibi senelerdir araba süren tecrübeli bir şoför gibi kullanmıştı arabayı. Halbuki ehliyetini daha yeni almıştı. O saatte bomboş olan Saw Mill Parkway Yolu'nda ilerliyorduk. Greta annemle babamın kasetçaların üzerinde duran Simon and Garfunkel kasetini ittirdi. Ben de çantamdan iki tane sigara çıkardım ve arabanın çakmağını ittirip bekledim.

"Oraya gidince ne yapacaksın?" diye sordu Greta.

"Bilmiyorum."

"İyi olacaksın."

Ona inanmak istiyordum. Bu hikâyeyi dilediğim şekilde sona erdirecek güce sahip olduğuma inanmak istiyordum. Kendimi buna ikna etmeye çalıştım. İki sigaranın da ucunu arabanın çakmağına değdirmiştim. Sonra ikisinden de birer nefes alıp turuncu közlere hayat verdim.

"Al," dedim birini Greta'ya uzatarak.

"Sigara içmesini biliyorsun. Buna şaşırdım doğrusu."

"Yeni geliştirdiğim bir yetenek," dedim sırıtarak. O anda Toby'nin güçlü bir biçimde içime işlediğini, benim üzerimden dünyaya yansıdığını hissetmiştim. Öyle ki bir an için sanki tamamen görünmez olmuştum.

Altmış Dördüncü Bölüm

O zamana kadar, gece Finn olmadan şehirde hiç bulunmamıştım. Bir keresinde beni *Şahane Hayat* filminin Radio City Music Hall'deki özel bir gösterimine götürmüştü. Bir başka seferinde Lincoln Center'da *Bohem* filminin özel bir gösterimine gitmiştik. Ve yine yakın bir zamanda ailece onunla şehirde buluşmuş ve annemin doğum günü için bir İtalyan restoranına gitmiştik. Şehirde geçen geceler Finn'le olmalıydı. Bu yüzden nedense onun orada olabileceğini düşünmüştüm. Tam olarak değil ama şehir gecelerinin öyle ayrılmaz bir parçasıydı ki onun varlığını hissedebileceğimi düşünmüştüm. Ama böyle olmamıştı. Finn'in apartmanının önündeki kaldırımda Greta'yla birlikte duruyorduk. Cebimden kırmızı kurdelenin ucunda asılı duran anahtarı çıkarmaya çalışıyordum.

İlk önce Finn'in evine uğramaya karar vermiştik. Toby'ye temiz giysiler götürmek istiyordum. Ayrıca Bellevue Hastanesi'nin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz olmadığını fark etmiştik.

Evin darmadağın olacağını zannetmiştim. Greta'ya durumu açıklamaya hazırlıyordum kendimi. Toby'yi affettirecek birtakım mazeretler bulmaya çalışıyordum. Ama kapıyı açtığım zaman evin hiç olmadığı kadar derli toplu olduğunu gördüm. Her şey yerli yerindeydi. Sandalyelerin üzerine yığılmış giysiler yoktu. İçi çay poşetleriyle ve sigaralarla dolu çay tabakları gitmişti. O bayat sigara kokusu bile gitmişti. Büyük pencereler birkaç santim açık bırakılmıştı ve içeri hafif bir rüzgârla temiz hava giriyordu. Şaşırdığımı belli etmemeye çalışmıştım.

"Bu çok tuhaf," dedi Greta. "Burada olmak."

"Evet," dedim durumun ne kadar da tuhaf olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünerek, çünkü birkaç hafta önceki dağınıklığı görmemişti.

Mutfaktan bir poşet alıp hole yürüdüm ve temiz giysiler almak için yatak odasına yöneldim. Kapı kapalıydı, tıpkı eskiden olduğu gibi. Kapıyı usulca açıp çekmeceli dolaba doğu yürüdüm. Greta da peşimden geliyordu.

"Şu özel yatak odası böyle demek," dedi.

Yatak topluydu ve Toby'nin komodinin üzerindeki sigara paketleri gitmişti. Greta dolabı açmaya yeltenmişti. Elimi elinin üzerine koydum.

"Açmayalım bence," dedim. "Tamam mı?"

Greta telefon rehberinden Bellevue Hastanesi'nin adresine bakmıştı. Görünüşe bakılırsa hastane şehir merkezinden epey uzakta, nehrin diğer tarafında, Doğu Yakası'ndaydı.

"Gitsek iyi olur," dedim. Kapının yanında durmuş, otur-

ma odasına bakıyordum. İçim titredi çünkü saat geç olmuştu ve yorgundum, ama aynı zamanda burayı son kez görüyor olabileceğim hissine kapılmıştım. Zihnimin buna odaklanmasına izin veremezdim. Greta etrafta dolaşıyor, her türlü detayı tek tek inceliyordu. İpucu arayan bir detektif gibiydi. "Haydi," dedim.

11. Bulvar'a dönen kavşağı geçip 23. Cadde'ye ulaşana dek Batı Yakası Bulvarı boyunca ilerlemiştik. Gecenin o vaktinde Batı Yakası sessiz ve sakindi. Neredeyse ürkütücü. Babamın kayar gibi ilerleyen arabasının içinde hafifçe yerden yükselmiş, şehrin üzerinde uçuyor gibiydik.

Bellevue Hastanesi'ne ulaştığımızda saat neredeyse sabah iki olmuştu. Greta ara sokaklardan birine park etmişti arabayı.

"Haydi, sen eve dön artık," dedim.

"Tek başına gidemezsin."

"Bugün temsilin vardı. Yorgunluktan ölüyor olmalısın. Ayrıca annemle babama nerede olduğumu söylemen lazım. Sabah ikimizi de bulamazlarsa meraktan delirirler."

Bir süre durup düşünmüştü.

"Hastaneye girdiğini göreyim. Sonra giderim. Tamam mı?"

Başımı salladım.

Otomatik açılıp kapanan dev kapılardan girmek üzereydim ki Greta beni durdurmuştu. "Bak, hastaneler günün her vakti ziyaretçi kabul etmez," dedi. "Bir dakika bekle."

Greta beni kenara çekmişti. Ellerini omuzlarıma koyup gözlerimin içine baktı. Bu çok hoşuma gitmişti. Böyle korkunç bir gecenin ortasında Greta'nın omuzlarıma yasladığı el-

lerinden daha güzel bir his olamazdı. Bana bir şeylerin nasıl yapılacağını göstermesi hoşuma gidiyordu. Gözlerimin yaşardığını, dizlerimin bağının çözüldüğünü hissetmiştim. Greta omuzlarımı sıkmıştı.

"Yapma," dedi.

Gözlerimi bluzumun koluna silip başımı salladım.

"Her şey yolunda gidecek. Sana onun akrabası olup olmadığını soracaklar." Greta hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Saçlarımı düzeltti ve bir süre daha yüzüme baktı. "Tamam. Şöyle olacak. Onlara onun kız kardeşi olduğunu söyle. İngiltere'den geldiğini. Seni arayıp durumunun kötü olduğunu söylediğini. Senden başka kimsesi yok ve ne kadar zamanı kaldığını bilmiyorsun. Tamam mı? Aksanlı konuşmaya çalış. Ama aptal bir aksan değil. Toby'yi filan taklit etmeye çalış."

Toby'nin nasıl konuştuğunu düşündüm. Normal İngiliz aksanıyla konuşmuyordu. "U"ları "O" gibi söylüyordu daha çok.

"Peki ya sen?" dedim.

"Sana buradan bakacağım. Yukarı çıktığından emin olunca eve dönerim."

"Annemle babam seni öldürecek. Onlara ne diyeceksin?"

"Eve gizlice gireceğim. Eğer uyandıklarında hâlâ eve dönmemişsen bir şeyler uydururum. Sen onu merak etme. Git şimdi. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

"Bak, işin sırrı şu. Unutma. Oraya girerken içeri alınmayı bekliyor gibi görünmelisin. Sanki zaten oraya aitmişsin gibi. Anladın mı?"

Yine başımı salladım ve dev kapılara doğru yürüyüp açılmalarını bekledim.

Bellevue insanın başka bir seçeneği varsa gitmeyi pek de istemeyeceği türde bir hastaneydi. Lobinin bir kısmı restore ediliyordu ve sağda solda VERDİĞİMİZ RAHATSIZLIKTAN DOLAYI ÖZÜR DİLERİZ diyen tabelalar eşliğinde halatlarla ayrılmış alanlar vardı... Ama bu görüntünün affedilecek yanı yoktu. Koltukların turuncu oturaklarının çoğunda yırtıklar vardı ve bir köşede, tavandaki kahverengi bir su lekesinin altında bir kova duruyordu. İnsanlar sandalyelerin üzerinde uyuyordu. Bir anne, çocuğunu eskiden renginin pembe olduğunu tahmin ettiğim bir örtüye sarmıştı. Adamın biri kolundan vurulmuşa benziyordu. Kolunun üst kısmına parlak renkli bir plaj havlusu bastırmış, acıyla yüzünü buruşturarak orada öylece oturuyordu. Tavana yakın duran bir rafın üzerine yerleştirilmiş televizyonda "Columbo" dizisinin bir bölümü oynuyordu ama ses yoktu.

Bellevue kimin, hangi saatte, hangi hastayı ziyarete geldiğine kimsenin aldırmayacağı türde bir yere benziyordu. Çalışanlar hiçbir şeyi fark edecek gibi görünmüyordu. Ama aynı zamanda da kocaman bir yerdi. Toby'yi tek başıma bulamayacağım kadar büyük bir yer. O yüzden lobideki danışma masasına doğru yürüdüm.

Tıpkı Greta'nın dediği gibi olmuştu. Resepsiyonist beni göndermek istemişti. Ama sonra bir bir Greta'nın söylediklerini söyledim ve işe yaradı. Koridoru geçip asansöre doğru yürüdüm ve geri dönüp lobiye baktım. Greta neredeyse on üç aylık hamile gibi görünen bir kadının yanında bacak bacak

üstüne atmış oturuyordu. Eline bir dergi almış ve yüzünü kapamak için dergiyi havaya doğru kaldırmıştı. Gözlerimi kısıp bakınca elindekinin üzerinde bizim resmimiz olan *Newsweek* sayısı olduğunu gördüm. Gülmeden edememiştim. Sesimi bastırmak için elimle ağzımı kapadım. O sırada Greta dergiyi indirip bir saniyeliğine bana bakmış ve gülümsemişti. Asansör kapısı kapanırken ayağa kalktı ve elini sallayarak, "Güle güle," dedi. Bu benim için hafızada donup kalan o anlardan biridir. Çünkü Greta'nın el sallayışındaki o ağırbaşlılıkta bunun aslında daha büyük bir şeyin bir parçası olduğunu anlamamı sağlayan bir şeyler vardı. Asansörün kapısı aramıza girmiş, ay tutulması gibi bakışlarımızın üzerini örtmüştü, ama o anda ikimiz de eski hallerimize veda ediyorduk aslında. Görünmez denizkızları oyununu bilen, karanlık koridorlarda koşuşturup dünyayı kurtaracaklarına inanan o kızlara.

Toby sekizinci kattaki bir odadaydı. Belli ki tüm AIDS hastalarını bu kata yerleştiriyorlardı. Bunun çok kaba bir şey olduğunu biliyorum ama odaların önünden geçerken içeride yatan hastalara bakmadan edememiştim. Neredeyse tüm yataklarda bir adam yatıyordu. Çoğu yalnızdı ama bir-iki tanesinin yanında birileri vardı. Odalardan birinden hafif, tatlı bir keman sesi yükseliyordu. Başımı uzattığımda içerideki adama göz göze gelmiştik. Beni gördüğünde başını çevirmeye yeltenmişti ama sonunda pes edip sadece gözlerini kapadı.

Toby'nin odasına ulaştığımda önce içeri başımı uzatmıştım. Orada öylece yatıyordu. Oda loştu. Sadece lavabo-

nun üzerindeki küçük bir floresan ışığıyla aydınlanıyordu. Yüzü griye dönmüştü, saçları her zaman olduğundan daha inceydi; kuş tüyü gibi. Yüzünde bir oksijen maskesi vardı, ki böyle bir şey görmeyi beklemiyordum.

Gözleri açıktı. Beni gördüğü zaman maskesini çıkarıp her zamanki gibi kocaman ve içten bir gülümsemeyle gülümsemişti. Beni tren istasyonunda gördüğü o ilk öğleden sonra da tıpkı böyle gülümsemişti. Ne kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş gibi. Tek fark bu kez bunun için epey bir çaba göstermesi gerekmişti. Bu kez gülümsemesi yüzünde yalnızca birkaç saniye kalmış, sonra bir anda yok olup gitmişti. Gözlerimi Toby'den bir saniye bile ayırmadan odaya girip birkaç adım attım ve o anda paramparça olduğumu hissettim. Gözlerim yaşarmaya başlamıştı. Elimi ağzıma götürdüm.

"Çık dışarı. Yeniden dene," dedi Toby o ana kadar duyduğum en hırıltılı sesle. Gözleriyle kapıya işaret etmişti.

Başımı sallayıp koşarak dışarı çıktım. Koridorda duvara yaslanıp iki büklüm vaziyette hıçkırıklara boğulmuştum. Nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. *Tamam, tamam, tamam,* dedim kendi kendime. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim ve bütün bunların benim suçum olduğunu düşünmemeye çalıştım. Bunu düşünmeyi bırakmak zorundaydım yoksa o odaya asla giremeyecektim. Derin derin nefes alıp verdim. Yavaş yavaş. Sonra yeniden dönüp içeri girdim.

Toby kapıya arkasını dönmüştü. Belki de odaya alışmam için bana biraz zaman vermek istemişti. Belki de artık bana bakmaya dayanamıyordu.

Hırıl hırıl nefes alıp vermelerinin ritmiyle bir inip bir

kalkan battaniyeyi izledim. Usulca yatağının yanına gidip eğildim ve kulağımı sırtına dayadım.

"Geldin," dedi sessizliğin içinde.

"Sana temiz giysiler getirdim," dedim, öteki tarafa baktığı halde torbayı havaya kaldırmıştım. "Eve gitme zamanı gelince giymen için."

Toby bana doğru dönüp gülümsemişti ama acı çekiyor gibi görünüyordu, dudakları kupkuruydu. Öksürmeye başlamıştı. Ona bir bardak su doldurdum.

"Şşşt. Her şey yolunda," dedim.

"Gel, biraz doğrulmama yardım et."

İlk başta nasıl yardım edeceğimi bilemeden tuhaf bir biçimde kalakalmıştım. Sonra kolunu vücudunun altına doğru ittirip yatağın üzerinde arkaya doğru kaydırdım. Bunun daha zor olacağını düşünmüştüm ama Toby'den geriye hiçbir şey kalmamıştı sanki. Bedeninin bu denli hafif olması öyle şok ediciydi ki, o anda şaşkınlıkla bağırmamak için kendimi zor tutmuştum.

Yastıklarını kabartıp arkasına yasladım; bu sayede oturur pozisyona gelmişti.

"Daha iyi oldu mu?" diye sordum.

"Harika," dedi.

Sandalyeyi olabildiğince yatağın yakınına çekip fazla battaniyelerden birini kendi üzerime aldım. "Ev tertemizdi."

"Neden bu kadar şaşırdın?" Alınmış bir ev kadını gibi konuşmuştu ama sesi hırıltılı bir fısıltı olarak çıkmıştı. Bu haliyle daha ziyade günde beş paket sigara içen, alınmış bir ev kadınına benzemişti. Güldüm.

"Güzel görünüyor. Finn'in olduğu zamanlardaki gibi."

Toby gülümsemişti. Sonra gülümsemesi soldu. Suyundan bir yudum aldı ama buna rağmen öksürmeye başladı. Bir süre sonra öksürüğü çelimsiz bir havlamaya dönmüştü. Acı içinde yan tarafını tutarak yüzünü buruşturdu ve bana baktı. Koyu renk gözleri her zamankinden daha kocamandı. Yüzü tamamen gözden ibaretti sanki ve uzun süre bana öylece baktı. Sanki zaman o anda, onun için yavaşlamış gibiydi. Bir süre sonra elime uzandı ve başparmağıyla avucumu okşamaya başladı.

"Bu senin suçun değil, biliyorsun değil mi? Bunu biliyorsun, değil mi? Önünde sonunda olacaktı. Belki bir ay sonra. Belki iki ay."

Başımı önüme eğdim. Toby'nin avucumdaki uzun parmaklarına, yerdeki döşemenin sarmal karelerine baktım.

"Bunun benim suçum olmadığını nasıl söyleyebiliyorsun?" diye sordum fısıltıyla. "Ben... ben iyi bir insan değilken... sen nasıl hâlâ bana bu kadar iyi davranabiliyorsun? Bunu görmüyor musun?"

"Oh, June."

"Bunu telafi etmenin bir yolunu arayıp duruyorum..."

"Şşşt," dedi diğer elime uzanarak. "Şşşt." Yine öksürüklerle sarsılmaya başlamıştı. Çaresizce orada öylece oturuyordum. Odanın diğer tarafındaki rafı işaret etmişti. Rafta yarısı yenmiş bir rulo karamelli şekerleme vardı. Rulodan tırnağımın ucuyla bir tane çıkarıp Toby'nin ağzına koydum. Parmaklarım dudaklarına değmişti. Öyle sert, öyle kuruydular ki neredeyse elimi geri çekecektim. Bir süre sonra öksürükleri dindi. Bana bakıp usulca güldü. Geçip yatağın kenarına oturdum.

"Biliyor musun, bunca zaman senin için kocaman, muhteşem bir şey yapmayı istedim hep ve bunun bir yolunu bulmaya çalıştım. Ama hiç olmadı. Sonunda benden bir şey istedin, bu benim asla yapamayacağım tek şeydi. Seni İngiltere'ye götürmemi isteyeceğini asla düşünmemiştim."

"Hayır, ben seni götürecektim. Ben seni götürmek istemiştim."

"İkisi de aynı şey, öyle değil mi?"

"Hayır. Hiç de bile."

"Ama seni evine geri getiremeyeceğimi biliyordum. Bir şekilde bize engel olacak diğer bütün nedenleri ortadan kaldırsak bile ülkeye geri dönemeyeceğimi biliyordum. Vizem biteli seneler oluyor. Bir de sabıka kaydı var. Göçmen bürosunda bu tür şeylere pek iyi gözle bakmıyorlar. Bunu yapamazdım. Anlıyor musun? Seni, evini tek başına bulmaya gönderemezdim. Finn bunu asla istemezdi. Ben de. Eğer şartlar başka türlü olsaydı..."

"Neden bana bunu söylemedin?"

"Ne? Ne diyecektim? 'Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Bir adamı ömür boyu sakat bıraktığım yetmiyormuş gibi bir de bu ülkede kaçak göçmen olarak yaşıyorum, bu yüzden şu anda ülkeden ayrılmak benim için pek de iyi bir fikir sayılmaz.' Bu kulağa nasıl geliyor sence?"

Dediklerini düşündüm. "Yani olay bu muydu? Finn'e olan sözünü mü tutuyordun sadece? Geçirdiğimiz bunca zaman bundan mı ibaretti?"

Başını usulca iki yana sallamıştı. "Gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerimi diğer tarafa çevirdim. "Bazen."

"Görmüyor musun? Sanki birbirimizi görmediğimiz halde senelerdir tanıyor gibiyiz. Sanki, sanki aramızda... görünmez, hayalet gibi bir ilişki varmış gibi. Benim penalarımla oynuyordun, ben de sen geleceğin zamanlarda sana siyah-beyaz kurabiyelerden alıyordum. Sen bunun ben olduğumu bilmiyordun ama bendim işte."

Bu doğruydu. Ne zaman Finn'e gitsem evde hep 76. Cadde'deki fırından alınmış, pamuklu bir iple bağlanmış beyaz bir kutuda o yumuşacık, tatlı siyah-beyaz kurabiyelerden olurdu.

"Hatırlıyor musun, bazen Finn senin için bir şeyleri tamir ederdi? Bir keresinde kurmalı bir saat vardı, bir de şu müzik kutusu. Kapağını açınca "İyi Doğdun" şarkısı çalan kap kek şeklindeki şu müzik kutusu. Küçük dişleri eksikti, o küçük, metal dişlerden bazıları eksikti."

"Onu sen mi tamir etmiştin?"

Toby başını sallayıp ellerini havaya kaldırmıştı. "Parmaklar," dedi.

"Bunu bana neden şimdi anlatıyorsun? Bunları bana anlatmak için neden bu anı bekledin?"

Başını çevirdi. "Çünkü belki de bu gezegenden görünmez bir adam olarak ayrılmak istemiyorum. Belki de bu dünyada en az bir insanın benimle ilgili bir şeyler hatırlamasını istiyorum. Ve..."

"Ve ne?"

Toby gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Belki de uykuya dalıyordur diye düşünmüştüm ama sonra tekrar elime uzandı ve gözlerimin içine baktı. "O ikimizin de ilk aşkıydı, June."

Sözcükler havada asılı kalmıştı, yanaklarımın kızardığını hissettim. Görmesin diye başımı diğer tarafa çevirdim.

"Aramızda bir bağ var. Bunu görmüyor musun?" *Durup* bir tepki vermemi beklemişti.

Gözlerinin içine bakamıyordum. "Gitsem iyi olacak..."

"Gitme, June. Sorun yok."

O anda dönüp gözlerinin içine baktım. "Finn benim dayımdı.

"Biliyorum," dedi sanki benim için çok üzgün olduğunu söylercesine gözlerimin içine bakarak.

"Dayılar insanın ilk aşkı olamaz."

Toby usulca başını salladı ve gözlerini kapadı. "Kimse hislerine engel olamaz, June."

"Ben..."

"O çok güzeldi, çok sabırlıydı, çok akıllı, çok yetenekliydi. Belki de senin için iki insandı. Anlıyor musun? İkimizin güzel bir insana bürünmüş haline kim karşı koyabilir, değil mi?" Gülümsemişti. Sesi giderek daha da çatallanıyordu ama konuşmaya devam etti. "Ona söyledim, biliyor musun? Seni kendine âşık edeceğini söyledim ama bana inanmadı. Böyle bir gücü olduğunu hiçbir zaman anlamadı. Ben de tıpkı senin gibiydim. Hep kendimden şüphe ettim. Her zaman neden benimle olduğunu sorguladım. Sanırım bunu söylersen, bunu açığa vurursan rahatlayabilirsin. O benim de ilk aşkımdı."

Ona bunun doğru olmadığını, Finn'in yalnızca dayım olduğunu söyleyecektim. Ama bir anda ağırlığı fazla gelmişti ve bunu bu kadar uzun zamandır üzerimde taşıyor olmam da anlamsız gelmeye başlamıştı.

"Tamam." dedim aceleyle. "Tamam. Finn'e âşıktım. Söyledim işte. Tamam. Tamam mı?" Toby'nin gözlerinin içine bakamıyordum ama beni kendine doğru çektiğini hissettim. Eli omzumdaydı.

"Şimdi daha iyi hissediyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. Bir şekilde gerçekten de kendimi daha iyi hissediyordum.

Bir süre böylece kaldık. Toby'nin yatağının kenarına kıvrılmıştım. Usulca kolunu okşuyordum, o da elimi sıkı sıkı avuçlarının içinde tutuyordu. Dünyanın en yaşlı çifti gibi. Böyle bir hisli. Sanki ezelden beri birbirini tanıyan, birbirine her şeyi söyleyebilen ya da hiçbir şey söylemeden orada öylece durabilen iki insan gibi.

"Haydi," dedim.

"Ne oldu?"

"Haydi gidelim. Seni eve götüreceğim. Kendi evime. Burada kalamazsın."

Bu sözleri söyleyene dek planımın bu olduğunu ben bile bilmiyordum ama ağzımdan döküldükleri anda doğru kararı verdiğimi anlamıştım. Bunun yapılacak en doğru şey olduğunu düşünüyordum. Battaniyenin altından çıkıp kapıyı kapamaya gittim. Torbadaki giysileri sandalyeye boşalttım.

"June, oraya gidemem. Annenle baban... annen."

"Şşşt. Canımızın istediğini yapabiliriz. Bunu sen söyledin, değil mi?"

Toby'ye dönüp kocaman gülümsedim. Sonra ona kolumu uzattım. Ayaklarını yatağın yanından sarkıtırken acıyla yüzünü buruşturmuştu.

"Sana bunu hiç söylememiş olmam gerektiğini düşünmeye başladım. Sanırım biraz ucu açık bir cümle olmuş."

Güldüm. "Al." Ona daha önce üzerinde hiç görmediğim turuncu ve siyah ekoseli gömleğini uzattım. İnsanlara giyecekleri bir şey seçerken nedense daha önce üzerlerinde görmediğim bir şeyi seçmek geliyor içimden. Belki de o insanın dolabın alt kısımlarına gömülüp kalmış, hiç görmediğim bir yanını görmek istiyorumdur. Toby gömleği havaya kaldırıp bana bakmıştı.

"Bu ne?"

"Bunu giydiğini hiç görmedim."

Toby bunun bir sebebi var dercesine bana baktı ama sonra düğmelerini açmaya bile uğraşmadan gömleği başından geçiriverdi. Bir de sıradan bir kot pantolon getirmiştim. Toby bunu görünce rahatlamıştı neyse ki. Hastane önlüğünü çıkarırken başımı diğer tarafa çevirmiştim. Arkamı döndüğümde hâlâ yatağın ucunda oturuyordu. Pantolonunu giymişti ama sanki giysileri değiştirmek bütün enerjisini almış gibi iki büklüm oturuyordu. Yanına gidip oturdum ve kulağımı göğsüne yasladım. Göğsünde o kadar çok hırıltı vardı ki ciğerlerine hava gidiyor mu anlamak mümkün değildi. Sonra aklıma oksijen tankı geldi. Yatağın diğer tarafına uzandım ve maskeyi alıp Toby'ye verdim.

Başını sallayıp maskeyi burnuna ve ağzına kapatmıştı. Bir anda yüzünde bir rahatlama hissi belirdi.

Gözlerim taşıyabileceğim gibi bir tüp bulmayı umarak maskenin bağlı olduğu boruyu takip etmişti ama boru duvara monte edilmiş bir başka boruya bağlanıyordu.

"Bunu yanımıza alamayacağız," dedi. "Bu belki de aptalca bir fikirdir."

Toby maskeyi çıkarıp başını iki yana sallamıştı. "Hayır, sorun değil. Açık havada olacağız."

"Emin misin?"

Başını sallamıştı ama kalbimin derinliklerinde o anda bir karar verdiğini biliyordum. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

"Toby?"

"Hı?"

"Sen... Finn'in gerçekten de ilk, ama ilk aşkın olduğunu kastetmedin herhalde, değil mi? Yani en birincisi?" Bunu sorduğum için utanarak başımı diğer tarafa çevirmiştim. Ama bilmem gerekiyordu.

Uzunca bir süre hiçbir şey söylememişti. Orada hırıl hırıl nefesini dinleyerek oturmuştum ve böyle bir soru sormakla yanlış yaptığımı, belki de mahrem olan şeylerin mahrem kalması gerektiğini düşündüm. Ona neredeyse boş ver diyecektim. O sırada elimi eline alıp kısık bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı.

"Finn bunu asla bilmedi. Bu ikimizin arasında tamam mı? Önemi yok. Kimsenin bir suçu yoktu."

Parmaklarının avuçlarımı sıktığını hissediyordum. Bu sırrı avuçlarımın içine bastırıyordu sanki. Birdenbire odadaki tüm kokular –tuvalet naftalini, çam kokulu deterjan, ahududulu jöle– bir anda daha sert, daha keskin bir hal almıştı. Sanki bir yandan her şeyi değiştiren, bir yandan da hiçbir şeyi değiştirmeyen bu yeni açığa çıkmış sırrı bastırmak isti-

yorlardı. Toby gözlerini kapamıştı ama benim gözlerim kocaman açıktı. Gözlerimi ondan alamıyordum. *Aşk böyle görünüyor olmalı,* diye düşündüm. Ben de onun elini sıktım.

"Sırrın bende güvende," dedim. "Söz veriyorum."

Gözleri kapalı gülümsemişti. "Biliyorum."

Bellevue konusunda haklıydım. Burası kimsenin çıkıp gittiğinizi bile fark etmeyeceği türde bir yerdi. Toby'nin yatağından bir battaniye almıştım, hemşire odasından da bir tekerlekli sandalye alıp Toby'yi asansöre götürdüm. Birkaç hemşire dönüp bize bakmıştı ama bizimle ilgilenemeyecek kadar meşgullerdi. Onu lobide bıraktım ve taksi çağırmaya gittim. Bir taksi bulmam uzun sürmemişti. Taksiciye beklemesini söyledim ve sonra koşup Toby'yi almaya gittim.

Arabanın yanına vardığımızda taksici gözlerini dikip bize bakmıştı. Aramızda nasıl bir ilişki olduğunu anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Aklıma Playland geldi. Oradaki kadının bizim tuhaf bir çift olduğumuzu sandığını hatırladım. Şu anda kimsenin böyle bir sonuca varamayacağını biliyordum. Buna imkân yoktu. Belki Toby'nin haylazlığı bulaşmıştı üzerime. Belki de o sözlerin ağzımdan nasıl çıkacağını, dudaklarımın böyle büyük ve güçlü bir sözcüğü nasıl taşıyacağını duymak istemiştim. Hangisi bilemiyorum ama o anda taksicinin gözlerinin içine bakıp eğildim ve, "Affedersiniz, sevgilimin arabaya binmesine yardımcı olur musunuz lütfen?" dedim. O akşam Toby ilk kez kahkaha atmıştı. Başını çevirip güldüğünü gizleyerek oyunumu sürdürmeye çalışmıştı. Taksicinin ağzı çizgi filmlerdeki aptal tipler gibi bir

karış açık kalmıştı ama ben *sorun ne* der gibi gözlerimi ondan ayırmamıştım. Sevgili kelimesinin adamın kafasının içinde yankılandığından emin olmak istemiştim. Sonunda taksici "neyse ne," ya da, "New York işte," ya da "başkasının işi beni ilgilendirmez," dercesine hafifçe başını kaldırmıştı. İnsanların akıl erdiremedikleri şeylerle karşılaştıklarında söyledikleri türde bir şey işte. Sonra Toby'nin koluna girip onu taksinin arka koltuğuna oturtmuştu.

"Nereye?" diye sordu taksici.

Ona evimizin adresini verdim. Finn'in evinin değil, kendi evimin adresini.

"Ama..." diye söze girdi Toby.

"Sorun değil," diyerek sözünü kestim.

"Westchester'a gidecek kadar paran var mı?" diye sordu taksici. "Bu durumda önden bir kapora alamam gerek."

Cebime uzanıp Toby'nin uzun zaman önce verdiği o bir tomar parayı çıkardım. "Alın," dedim adama iki tane ellilik uzatarak.

"Tamam, tamam. Gerisi beni ilgilendirmiyor," dedi adam hastanenin önünden ayrılırken. Dönüp omzunun üzerinden bize bakmıştı. "Müzik açsam rahatsız olur musunuz?"

Toby gülümsedi. "Müzik, evet, müzik," diye mırıldadı. Taksici radyo kanallarını dolaşıyordu. Birkaç saniye sonra NYU istasyonunu yakalamıştı. Spiker, "Şimdi de Frankie Yankovic ve Tick Tock Polka." demişti. Taksinin içinde Frankie'nin sesi ve o aptal şarkısı duyuluyordu. Dönüp Toby'ye baktım. O da bana bakmıştı. O anda öyle bir gülmeye başlamıştık ki sonunda karnım acımıştı.

Ve işte o zaman, sonunda ben de Finn hikâyelerimden birini Toby'yle paylaşmıştım. Diğer tüm hikâyelerim gibi küçük bir hikâyeydi bu. Ona Greta'nın, Finn'in evine ökseotu getirdiği günü anlatmıştım. Öyküyü kulağına fısıldıyordum. Ona o gün havanın nasıl olduğunu, arabayla giderken sulu karın cama vurduğunu, Finn'in nasıl göründüğünü, üzerine ne giymiş olduğunu anlattım. Toby'nin beni duyduğundan emin değildim ama ona teypte *Requiem*'in çaldığını anlattım. Portrenin o zaman neredeyse bitmiş olduğunu, nasıl korktuğumu, ne kadar aptal olduğumu, sonunda bütün bunların başından beri hiçbir anlamının olmadığını anladığımı anlattım. Çünkü sonuçta Finn her şeyi görmüştü. Toby'ye Finn'in başımın üzerine kelebek gibi yumuşacık bir öpücük kondurduğunu anlattım. Onun o an neler hissettiğimi bir çırpıda anladığını ve her zaman yaptığı gibi her şeyi yoluna koyduğunu.

Toby omzuma yaslanmıştı. Hafifçe başını salladığını hissettim. Artık çok öksürmüyordu ama nefesi boğuklaşmıştı ve hırıldıyordu. Sanki hava yerine su çekiyordu içine.

Onunla böyle saatlerce yolculuk edebilirdim. Belki haftalarca, aylarca. Belki de hayatımın geri kalanı boyunca. Taksi bizi şehirden çıkarıp 1. Bulvar'a ve Willis Bulvarı Köprüsü'nün diğer tarafına götürmüştü. Yankee Stadyumu'nun önünden geçmiştik. Parlak ışıklarla aydınlatılmış sokakları geride bırakıp karanlık otobana çıktık. Pencereler açıktı. Gecenin serin rüzgârı yüzümüze vuruyordu ve radyoda saatlerden, biradan, sarı güllerden ve ağlayan mavi gözlerden bahseden şarkılar çalıyordu. Toby'nin yarı baygın vaziyettek başı omzumda, avucum da başının üzerindeydi. Sert, yünlü

battaniye ikimizin de üzerini örtüyordu. Ve deliler gibi gülmüş, gülmüş, gülmüş olmanın, geriye hiçbir şey kalmayana dek ağlamış olmanın verdiği o his... Ama bir dinginlik hissi. Dinginliklerin en güzeli. O geceyi işte böyle hatırlıyorum. O geceyi hep böyle hatırlamak istiyorum.

Altmış Beşinci Bölüm

Toby haklıydı. Finn benim ilk aşkımdı. Ama Toby de ikincisi. Bunun acısı ince, soğuk bir nehir gibi tüm hayatım boyunca devam etmişti. İmzam oturacaktı büyük olasılıkla ve bir sürü vergi sezonu gelip geçecekti. Sonunda ortaçağ çizmelerimi gardırobumun arkasına atacaktım ve herkes gibi lastik ayakkabılar ve kot pantolonlar giyecektim. Belki uzak diyarların Kurtlar Kraliçesi olacaktım, belki de Kıskanç Kalpler Kraliçesi June Elbus olarak kalacaktım. Belki yıllarca Toby'nin ya da Finn'in yarısı kadar iyi bir insan bulmayı bekleyerek senelerce yalnız kalacaktım. Onların çeyreği kadar iyi birini. Ya da belki de bunu beklemeyecektim. Belki de bunun anlamsız olduğunu şimdiden biliyordum. Belki de sonsuza kadar asla sahip olamayacağım insanlara âşık olmak kaderimdi. Belki de sırada, aynı çaresizliği bana tekrar tekrar hissettirmeyi bekleyen, sahip olamayacağım birçok insan vardı.

Ama belki de hak ettiğim şey budur. Hayır. Bu bana fazla iyi. Ben daha kötüsünü hak ediyorum.

Toby oturma odamızdaki kanepenin üzerinde uyuyordu. Portredeki Greta ile ben ve gerçek Greta ile ben bütün gece başında oturmuştuk. Yataklarımızdaki bütün örtüleri üzerine örtmüştük: üzerinde gökkuşakları, balonlar ve kocaman, kırmızı kurdeleli hasır bone şapkası içinde Holly Hobby'nin resimleri olan yorganlar... Gözlerimiz onun üzerinde, öylece uyumuştu.

Greta uyumamış, beni beklemişti. Toby'yi gördüğünde hiçbir şey söylemedi. Beni anladığını söylemek istercesine hafifçe başını sallamıştı. Çoğunlukla sessizce başında oturmuştuk ama Greta arada bir aklına gelen şarkılardan küçük parçalar söylüyordu. Ve ne zaman başlasa Toby'nin dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme beliriyordu. Bu yüzden şarkı söylemeye devam etmişti. *Güney Pasifik*'ten, James Taylor'dan, Simon and Garfunkel'den şarkılar söyledi. Çok ses çıkarmamaya dikkat ediyorduk ve Greta'nın yumuşak, tatlı şarkıları dışında neredeyse hiç konuşmamıştık. Kanepenin yanındaki sandalyeye oturmuştum ve elim Toby'nin ateşli alnının üzerindeydi. Büyük olasılıkla o da Finn'e böyle yapmıştı.

Sonra yeryüzü uyanmaya başladı. Günün ilk ışıkları karanlığın içinde baş gösterdiği zaman Greta en ufak bir göz kamaştırıcı huzmenin bile girmesine izin vermeyecek bir biçimde hemen perdeleri sıkı sıkı örtmüştü. Ama ışık olmasa da gün başlıyordu artık. Araba kapıları çarpıyordu. Çakıltaşlı garajlarda lastiklerin gıcırtısı duyuluyordu. Annemlerin radyolu çalar saati. 1010 WINS istasyonu. Haber kanalı. Sabah-

tan akşama dek. Banyo kapısı kapanmıştı. Sonra yeniden açıldı. Merdivenlerden inen terlikli ayak sesleri duyuldu.

"İzin ver ben konuşayım..." dedi Greta.

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp sandalyemi Toby'ye biraz daha yaklaştırdım. Her şeyin olabildiğince yalın ve gerçek olmasını istiyordum. Annemin aşağı inip elimi Toby'nin alnında görmesini istiyordum.

Ve görmüştü. Merdivenlerin başında sabahlığıyla öylece duruyor ve gözlerini kısmış loş odaya bakıyordu. "June?" dedi. Ağzından bir tek bu çıkmıştı çünkü bir bana, bir Toby'ye, bir Greta'ya baktıktan sonra artık söyleyecek bir şey kalmamıştı. Bütün hikâye ortadaydı. Eliyle ağzını kapatmıştı. Sonra arkasını dönüp babamı çağırmak için üst kata çıktı.

Sonrasında bir dizi konuşma yaşandı. Bazıları kızgın ya da kırgın. Ama çoğunlukla sadece sorular vardı ve tüm sorular bittiğinde geriye söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. İkisi de Toby'nin benim arkadaşım olduğunu anlamıştı.

Dördümüz yalnızca kilise ve kütüphanelerde hissettiğim türde kırılgan bir sessizlikle oturma odasında öylece oturmuştuk. Toby'nin göğsünün inip kalktığını görüyorduk. Hâlâ bizimle olduğunun tek kanıtı buydu.

İlk önce annem ayağa kalkmıştı. Odanın diğer tarafına yürüdü, Toby'nin yanında diz çöküp elini alnına koydu. Ellerini Toby'nin o kuştüyü gibi yumuşacık saçlarında gezdirdiğini gördüm ve annemin arkası bana dönük olduğu halde, "Özür dilerim," dediğini duydum sanırım. Bunu duyduğuma inanmak istiyorum. Annemin bu işte kendisinin de suçu olduğunu anladığını bilmeye ihtiyacım vardı. Üzerimizde taşı-

dığımız kıskançlığın ve utancın da bizim hastalığımız olduğunu. Tıpkı Toby'yle Finn'in hastalığı gibi.

Sonunda odada yalnızca annem ve ben kalmıştık. Toby'nin bedeni hareketsizleşmişti. Annem uzanıp elini omzuma koydu. İşte bir insanın öyküsü böyle sona erdi.

Daha sonra o gece, Toby'nin bedeni götürüldükten, herkes uykuya daldıktan sonra bir şeye tanık oldum. Bundan yalnızca Greta'ya bahsettim. O gece uyuyamamıştım, sessizce alt kata inmiştim. Oturma odası karanlıktı. Yalnızca şöminenin yanındaki masada bir lamba yanıyordu. Şöminenin yanına bir sandalye çekilmişti, annem de orada oturuyordu. Bir elinde incecik bir boya fırçası, diğerinde de palet olarak kullandığı plastik bir dondurma kabı kapağı vardı. Fırçayı boyaya zarifçe değdirirken sessizce, görünmeden onu izledim. Fırçayı tuvale değdirmeden önce hafifçe başını eğip porteye baktığını gördüm, tıpkı Finn'in yaptığı gibi. Orada, gördüklerime inanamayarak, öylece annemin resme kendi ufak fırça darbelerini vurmasını izledim. Sabah ne yaptığını görmek için herkesten önce uyandım. Boynumda incelikli, mükemmel biçimde resmedilmiş gümüş bir kolye vardı. Greta'nın parmağında ise, üzerinde uğur taşının olduğu gümüş bir yüzük seti...

Bazen kendi kendime, *bu o kadar da kötü sayılmaz,* diyorum. Zaten ölmek üzere olan birini öldürmüş olmak yani. Zaten ölmüş sayılan birinin katili olmak. Zaman zaman böyle düşünmeye çalışıyorum ama bu asla işe yaramıyor. İki ay alt-

mış gün, bin dört yüz kırk saat ve seksen altı bin dört yüz dakika... Ben dakikaların hırsızıydım. Onları Toby'den ve kendimden çalmıştım. İşin aslı buydu. Ailem sonsuza dek Toby'nin bir katil olduğuna inanacaktı belki ama benden haberleri hiç olmayacaktı. Kendi çatılarının altında bir katilin yaşadığını asla tahmin edemezlerdi. Toby'nin beni affetmiş olması bir şeyi değiştirmiyordu; bu dünyadan ayrılırken kafasında benimle ilgili en ufak bir kötü düşünce bile olmaması, dünyanın en tatlı iki arkadaşı gibi ayrılmış olmamız. Bunların hiçbiri hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Kalbime dövme gibi işlemiş kapkara düğmelerim var. Bunları hayatım boyunca taşıyacağım. Ama kalbimin bir diğer köşesinde de sözümü tuttuğumu bilen bir yer var. Sonuna dek Toby'ye göz kulak olmuştum. Yalnız kalmaması için yanındaydım. Tam da Finn'in istediği gibi. Ama bazen, artık kendimi üzgün hissetmek istemediğim zamanlarda bunun durumu aşağı yukarı eşitlediğini düşünüyorum.

Kesin olarak bildiğim bir tek şey var. Artık süper gücümü kaybettim. Kalbim kırık ve yumuşacık. Ve bir kez daha yalnızım. Şehirde hiçbir arkadaşım yok. Bir tane bile. Günün birinde belki bir şahinci olurum diye düşünüyordum eskiden. Şimdi bundan eminim çünkü bu sırrı keşfetmem gerekiyor. Bir şeylerin benden sürekli uçup gitmesi yerine, bana geri dönmelerini nasıl sağlayacağımı öğrenmem gerek.

Finn, Toby öldükten sonra her şeyin Greta ve bana kalması için birtakım yasal düzenlemeler yapmıştı. Evin bile. Bazen gelecekte hayatlarımızın nasıl olacağını hayal ederdim.

İkimizin de farklı yönlere gidip birbirimizden uzaklaştığımızı. Üniversite, eşler, çocuklar. Belki birbirimizden binlerce kilometre uzakta yaşıyor olacaktık. Belki farklı ülkelerde. Hatta belki farklı kıtalarda. Daha bile ötesini, ikimizin yaşlı birer kadın olduğumuzu, kocaman el çantaları, gözlükleri, el örgüsü şalları olan kamburu çıkmış büyükanneler olduğumuzu, seneler sonra günün birinde Finn'in dairesine, Finn ile Toby'nin bize bıraktığı o yere geri döndüğümüzü hayal etmiştim.

Ama bodrumdaki o oda, o küçük büyülü yer, burası her zaman sadece bana ait olacaktı. Playland'de birlikte çektirdiğimiz o aptal fotoğrafın Toby'deki kopyasını bulmuştum. Fotoğrafı çerçeveletip bir telle bodrumdaki kafesli odanın duvarına astım. Oraya şu ana kadar bir tek bunun için gittim. Asansörle aşağı inmiştim ve bu kez hiç korkmamıştım. Biraz olsun korkmamıştım. Toby bir keresinde Finn'le AIDS olduklarını öğrendikleri zaman kendilerini mahvolmuş ya da zamanlarının tükendiğini hissetmek yerine bunun tam tersi bir hisse kapıldıklarını söylemişti. Finn de o da bunu öğrenince kendilerini hiç olmadıkları kadar güçlü hissetmişlerdi. Sanki hiçbir şey onlara zarar veremezmiş gibi. Belki bu his biraz bana da bulaşmıştı çünkü o bodrumda yürürken, o ürkütücü döşeklerin ve karanlık çıkmaz köşelerin önünden geçerken kendimi son derece güçlü ve dayanıklı hissetmiştim. İçimden, "Gelin beni alın bakalım," diye bağırmak gelmişti. Hiçbir şeyin bana dokunamayacağını biliyordum.

Toby için bir cenaze töreni düzenlenmemişti. O da gömülmeyi istememişti zaten. Bir keresinde bana şakayla ka-

rışık, "Ben pek mezarlık insanı sayılmam," demişti. Ben de onu yakılıp küle döndürülecek bir adam olarak görmediğimi söylemiştim ona. Buna benzer bir şey, tam olarak hatırlanıyorum.

Başından beri Finn'in küllerinin nerede olduğunu merak ediyordum. Anneme yüz kere sorduktan sonra sonunda küllerin kendisinde olduğunu itiraf etmişti. Finn'in külleri cilalı, ahşap, hoş bir ayaklı vazonun içinde, annemin dolabının en üst rafında duruyordu. Annemin gece uyanıp o ayaklı vazoyu eline aldığını, avuçlarını vazonun pürüzsüz kıvrımlarında gezdirdiğini hayal ettim. Ve Toby'ye bu kadar kaba davrandığı için ne kadar üzgün olduğunu söylediğini, olup biten her şeyden dolayı ne kadar üzgün olduğunu da. Bunları hayal ediyordum çünkü böyle olduğuna inanmaya ihtiyacım vardı. Annemin yaptığı her şeyi Finn'e olan sevgisinden yaptığına. Çünkü bunu anlayabilirdim. Bunu affedebilirdim. Bu sayede günün birinde belki kendimi de affedebilirdim.

Toby gerçek bir cenaze töreniyle defnedilmek yerine yakılmıştı ve sonuna bir plan yapmıştım. Toby'yi Finn'e geri vermek istiyordum. Krematoryumdan Finn'in küllerinin bulunduğu vazonun kapağını açıp Toby'nin küllerini de buraya koymalarını isteyecektim. Annemin buna karşı çıkacağını düşünmüştüm ama karşı çıkmamıştı. Bunun doğru olacağını söylemişti. *Onlar için* hiç değilse bunu yapabilirdik. Her şey bittikten sonra hiç değilse bir kez olsun bir şeyi doğru yaptığımı hissetmiştim.

Şimdi ormana gittiğim zaman derenin kenarından büyük

akçaağacın yanına gidiyorum. O fırtınalı gecede Toby'nin yaptığı gibi koşuyorum, sonra eğilip toprağın üzerinde emekliyorum. Belki bir ipucu bulabilirim, belki de orada hâlâ parlak kâğıdının içinde kocaman çilekli bir sakız vardır ya da yıpranmış, rengi kaçmış bir kibrit kutusu ya da birinin kocaman gri paltosuna ait bir düğme. Belki de o yaprakların altında ben gömülüyümdür. Bu halim değil, sırtındaki fermuarı açık elbisesi içindeki o kız oradadır belki. Dünyanın en güzel çizmelerine sahip olan o kız. Ya oradaysa? Ya ağlıyorsa? Çünkü onu bulduğum zaman ağlıyor olacak. Gözyaşları bildiklerinin öyküsünü anlatacak. Geçmişin, şimdinin ve geleceğin aslında aynı şey olduğunu, buradan ötesinin olmadığını, evin her zaman ev olduğunu söyleyecek.

Altmış Altıncı Bölüm

Kapı zili çaldığında hepimiz oturma odasındaydık. Bir cumartesi günüydü ve o adamın, Whitney'de çalışan o adamın gelmesini bekliyorduk. Annem ayağa kalkıp bize bakmıştı.

"Olay istemiyorum," dedi bana dönüp gözlerimin içine bakarak.

"Ne?" dedim en sevimli halimi takınarak ve "ben hiç öyle bir şey yapar mıyım" diyen gözlerle ona baktım.

"Yakışıksız yorumlar yok, mesele çıkmayacak. Tamam mı? Durum yeterince utanç verici zaten."

Bu konuda haklıydı. Gerçekten de utanç vericiydi. Whitney'de çalışan adam portreyi görmeye ilk geldiğinde evde yalnızca annem, Greta ve ben vardık. Sanırım hepimiz karşımızda kibar, rahat bir sanat insanı bulmayı umuyorduk ama adam sanatla ilgilenen birinden çok bir ordu komutanını andırıyordu. Saçları asker tıraşıydı ve beyaz gömleğinin düğmelerini yakasına dek iliklemişti. Elinde siyah bir evrak çantası vardı ve tam da annemin söylediği gibi tabloyu görünce

hepimizin deli olduğunu düşünmüştü. Yaptıklarımız karşısında dehşete düştüğünü söylemişti. Kaşları fena halde çatılmış vaziyette birkaç kez tekrarlamıştı bunu. Annemin bile ondan ürktüğünü görebiliyordum çünkü adama kahve ikram etmeyi bile unutmuştu. Normalde böyle şeyleri hiç unutmazdı. Adam portreyi incelerken biz de oturma odasındaydık. Çantasından kıskaçlı bir dosya çıkarıp bir yandan tabloyu analiz ederken bir yandan da sarı renkli yasal bir belgenin üzerine birtakım notlar almaya başlamıştı. Arada bir resme bir adım yaklaşıyor ya da bir-iki adım geriliyor, sağa veya sola giderek sürekli kâğıdın üzerine bir şeyler karalıyordu.

Resimde gördüğü kişilerin Greta ile ben olduğumuzu, hemen arkasında durduğumuzu fark ettiğinden emin değildim. Bunu ona gösterecek değildim ama adam baktıkça buna daha da sinirlenmeye başlamıştım. Bize nasıl böyle bakabilirdi ki? Gözleriyle bizi böyle paramparça etmeye hakkı var mıydı? Finn bizi doğru şekilde resmetmek için saatlerce uğraşmıştı. Çünkü o bizi seviyordu. Bunu bizim için yapmak istemişti. Onca sevginin Whitney'de çalışan bu adam için hiçbir kıymeti yoktu. Bu belliydi. Bize sanki farklı bir türmüşüz gibi bakıyordu. Gözlerini dikmiş uzun uzun bizi inceliyordu. Birdenbire bizi ve Finn'i onun gözlerinden korumak istemiştim. Finn'in çalışmasını ondan korumak istemiştim.

Ayağa kalktım. "Yeterince baktınız mı?" diye sordum. Ellerim belimdeydi. Annemin o anda lafa girip bana kibar olmamı söylemesini bekliyordum. Dönüp ona baktım. Ama kabalığım karşısında sinirleneceğine o da ayağa kalkmıştı.

"Evet." dedi başını sallayarak. "Sanırım bu kadarı yeter."

Sonra Greta da ayağa kalktı ama bir şey söylemedi.

Whitney'de çalışan adam tek tek bize bakmıştı. Uzun uzun. Acaba bu adam tüm hayatını gördüğü her şeyi böyle ölçüp tartarak mı geçiriyor diye düşünmeden edememiştim. Bir süre sonra hafifçe başını sallamıştı.

"Pekâlâ," dedi. "Seçeneklerimizi tartışalım." Bir sandalyeyi işaret edip, "Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," dedi annem.

Hepimiz oturup adamı dinlemeye başladık.

Adam tablonun bu denli büyük bir zarara "maruz kalmasının" çok acı olduğunu söylemişti. Gülünç ve tiksinç gibi kelimeler kullanmıştı ve biraz evvel hissettiğimiz o cesaretin uçup gitmesi çok sürmemişti. Verdiğimiz hasarın boyutunu tamamen anladığımıza ikna olduktan sonra da, en sonunda iyi bir restorasyon uzmanının tabloyu tamamen temizleyebileceğini söylemişti.

"Bu ucuza mal olacak bir iş değil," demişti, "ama son derece gerekli ve bana sorarsanız böyle bir şey mümkün olduğu için şükretmelisiniz."

Başımızı salladık. Bir süre pazarlık ettikten sonra tabloyu müzeye götürmesine izin vermiştik. Porteyi bir ay sonra geri alabileceğimizi söylemişti.

Sonra çıkıp gitmişti. Normalde olsa bu, bastırdığımız hisleri koyverdiğimiz, kahkahalara gömüldüğümüz türde bir an olurdu. Ama duvarda kocaman bir boşluk vardı şimdi ve nedense bu hiç komik görünmüyordu.

Aynı adam şimdi elinde portreyle ön kapının diğer tarafındaydı.

"Tamam, söz veriyorum," dedi annem. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Adam tıpkı geçen seferki gibi görünüyordu. Dolabının tertemiz beyaz gömleklerle dolu olduğunu hayal etmiştim. Birkaç hoşbeşten ve annemin bu kez hatırladığı kahve seremonisinden sonra adam portreyi mutfak masasına koymuştu. Tablo kat kat balonlu naylonlara sarılmıştı. O anda Finn'in diğer tablolarının bodrumdaki o halini görse adamın düşüp bayılacağını düşünmüştüm. Hiçbir şeye sarılmadan öylece üst üste durduklarını bir görse. Bu düşünce beni gülümsetmişti çünkü diğer tablolardan asla haberi olmayacaktı. Kimsenin haberi olmayacaktı. Asla.

Bu kez babam da oradaydı ve adamın tek tek bantları söküp kabı açmasını izliyorduk.

"Restorasyon işçiliğini kusursuz bulacağınızı düşünüyorum," dedi.

Ve işte porte açığa çıkmıştı. Yaptığımız her şey –düğmeler, kurukafa, dudaklar, yaldızlı saçlar ve tırnaklar– hepsi gitmişti. Resim yine Finn'in bıraktığı haline dönmüştü.

Hemen hemen diyelim. O anda annemin eklediği iki şeyin –kolyenin ve yüzüğün– hâlâ orada olduğunu görmüştüm. İşte bu denli yetenekliydi annem. O kadar yetenekliydi ki bir sanat uzmanı bile onun resmini Finn'in resminden ayıramamıştı. Resme bakarken annemi seyrediyordum ama en ufak bir şey bile belli etmemişti. Ne yaptığını bildiğimi anlaması için onunla göz göze gelmeye çalıştım ama sonra vazgeçtim. Ne de olsa herkesin, birtakım sırları olduğunu düşünmeye ihtiyacı vardır.

Annemle babam başlarını sallıyorlardı, Greta rahatlamış gibi görünüyordu. Bütün o şeyleri kaybettiğimize bir tek ben üzülüyordum sanırım. Ama hiçbir şey söylemedim. Bunu kimsenin anlayabileceğini sanmıyordum. Ayrıca anneme olay çıkarmayacağıma dair söz vermiştim.

Annemle babam adama tekrar tekrar teşekkür etmiş, adam da nazikçe başını sallamıştı ama portreyi bizim gibi aptal insanlara bırakmak zorunda olduğu gerçeğinin onu yiyip bitirdiğini görebiliyordum. Ama buna mecburdu.

Portre yeniden ait olduğu yere, şömine rafının üzerine asılmıştı. İlk başta kim, ne zaman önünden geçse portreye bakmadan edemiyordu ama bir süre sonra evimizin bir parçası haline gelip fonda kaybolmuştu. Hayatlarımızın içine işlemişti.

Ama ben yine de, onca restorasyona, silinen onca şeye rağmen o portreyi hâlâ okuyabiliyordum. Kurttan benden başka kimsenin haberi yok. Işık tuvale doğru şekilde vurduğunda, gün akşama dönerken o turuncu renklerine büründüğünde ve pencereden tam da doğru açıyla resmin üzerine vurduğunda, eğer ne aradığınızı ve nereye bakmanız gerektiğini biliyorsanız, o beş düğmenin hâlâ görülebileceğini benden başka kimse bilmiyor. Eskiden oldukları gibi, beceriksizce çizilmiş, kalbimin üzerinde uçuşan, tutulmuş küçük aylar gibi.

Kitap Taramak Gerçekten İncelik Ve Beceri İsteyen, Zahmet Verici Bir İştir.
Ne Mutlu Ki, Bir Görme Engellinin, Düzgün Taranmış Ve Hazırlanmış Bir E-Kitabı Okuyabilmesinden Duyduğu Sevinci Paylaşabilmek Tüm Zahmete Değer.

LAKİN Dikkat!!!

Mersin'in Yağmurlu Ve Puslu Sokaklarında Hazırlanan Bu E-Kitap Sizi Uçurumdan Aşağı Atabilecek Güce Sahip Olabilir. Herhangi Bir Şekilde Ve Özellikle İzinsiz Olarak Alınıp Kendi Yapmış Gibi Kendi Web Sayfalarında Paylaşan Adi Yaratıklar Mersin 'in O Bilinen, Serin Ve Rutubetli Laneti, Yıllar Boyunca Bunu Yapanı Takip Eder, Saçları Dökülür, Rüyasında Sürekli Olarak Mersin Sokaklarından Akın Akın Geçerek Yıllık İntiharlarını Gerçekleştirmeye Giden Lemur ler İle Canavar Sürüleri Görür Ve Derin Bir Yalnızlığa Gömülür.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

Buraya Yüklediğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız. Aksi Taktirde Kitabin Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağım.

Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabi Beğenirseniz Kitapçılardan Almanızı YaDa E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.

Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabi Almanız İçindir.

Benim Bu Kitaplarda Herhangi Bir Çıkarım YaDa Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım Yoktur.

Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz. Daha Sonrası Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.

1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı

2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Daha Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi

3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur

4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz

5)İnternet Sitemizde Değişik İstediğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı Tavsiye Ederiz

www.CepSitesi.Net - www.ChatCep.Com - www.MobilMp3Ler.Com

Bu Sitede Yayınlananlar (Film Dizi Proğram Oyun Mp3 E-Kitap V.S. Gibi Tüm İçerikler) İnternet Ortamında Elden Ele Dolaşan Kopyalardır.

Not : Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.

Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi Yönetime Bildirin

Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-Igleoo www.CepSitesi.Net

